LYNETTE NONI

AKARNAE

MEDORA GÜNLÜKLERİ 1

ARTEMİS YAYINLARI

Tg: Carettas'

YAYIN NO: 2315
MİLENYUM: 13

Akarnae (Medora Günlükleri 1)
Lynette Noni
Orijinal Adı: *Akarnae (The Medoran Chronicles 1)*

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
İngilizceden Çeviren: Çiğdem Köfüncü
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Nurdan Başalan
Kapak İllüstrasyon: Sena Tulgar
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Eylül 2022
ISBN: 978-605-304-764-3
Sertifika No: 43949

Medoran Chronicles 1 - Akarnae
© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

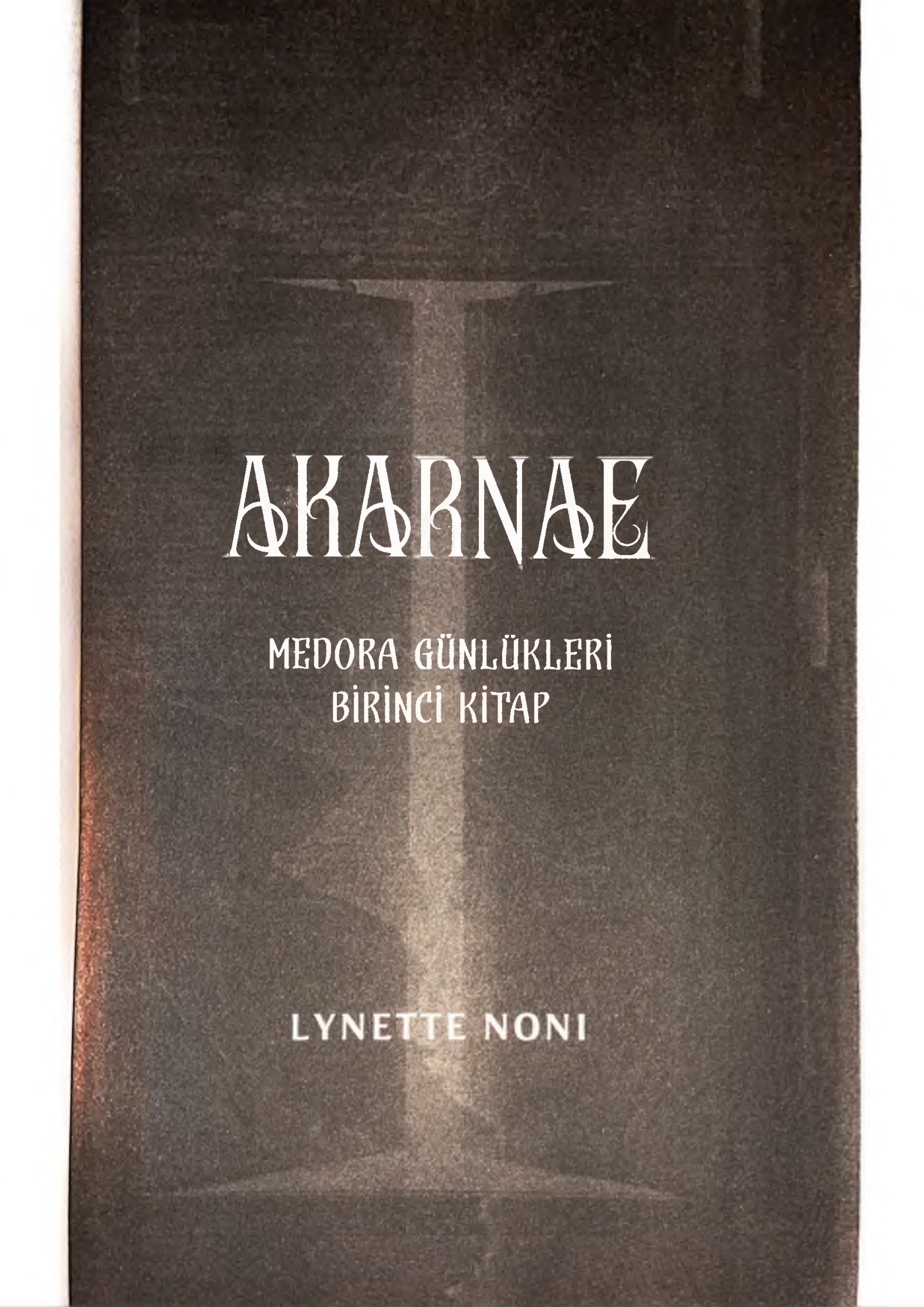
Medora Günlükleri 1: Akarnae
© 2015, Lynette Noni
İlk baskı: © 2015, Pantera Press Pty Limited

Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

AKARNAE

MEDORA GÜNLÜKLERİ
BİRİNCİ KİTAP

LYNETTE NONI

İmkânsıza inanacak kadar cesur olan herkese...
Mucizeleri kucaklayın.

Bir

"Tatlım, eğer başka bir yolu olsaydı annenle ikimiz, seni de yanımızda götürürdük."

Alexandra Jennings, arabanın camından ormana bakarak, babasıyla konuşmakta olduğu telefonuna doğru derin bir iç çekti. "Biliyorum, baba ama bu, yine de berbat."

"Üzgünüm, canım," diye cevap verdi babası. "Fakat *Uluslararası Değişim Akademisi,* ülkedeki en iyi okullardan biri. Sana çok iyi bakacaklar."

Alex, dilinin ucuna gelip doğrudan telefona dökülecek kelimeleri ağzından kaçırmamak için kendini zor tuttu.

Beni de yanınıza alın, diye bağırmak istiyordu. *Beni bırakıp gitmeyin!*

Bu, onların hatası olmasa bile, anne ve babasının yaptığı şey, Alex'e tam olarak böyle geliyordu. Kendilerine ünlü bir arkeoloğun yönetimi altında çalışma fırsatı sunulmuştu -ve bu insanın hayatta karşısında bir kez çıkan fırsatlardan biriydi- ama bu işin bir şartı vardı. Giderken yanlarına hiç kimseyi alamazlardı. Bu da Alex'in, okul döneminin kalanını -*tam sekiz koca ay*- bir yatılı okulda geçirmek üzere gönderilmesi anlamına geliyordu.

Üstelik işler daha da kötüleşmişti. Sadece onu geride bırakmakla kalmıyor, kendileri de Sibirya'da -yani *Rusya'da*- bir hiçliğin ortasında yer alan bir kazı alanına gidiyorlardı. Burası iletişimden tamamen kopuk, ölü bir bölgeydi. Telefon çekmiyordu. Wi-fi sinyali yoktu. Hatta bir *postacı* bile yoktu. Kısacası Alex, haziranda başlayacak olan yaz tatilinde dönecek olan anne ve babasından o ana kadar hiç haber alamayacaktı.

Alex, ilk kez söylemediği bir şeyi yine tekrar etti: "Sizinle iletişim kuramayacak olmaktan nefret ediyorum. Ya beni bir kene ısırır da Lyme[1] hastalığı kaparsam?" Gözleri, yoğun ormanlık alanı taradı. "Bunun olması çok mümkün. Üstelik o ormanda kaç tane vahşi hayvan yaşadığına dair *Wikipedia*'da yazılanları saymıyorum bile. Ya bir ayı beni yerse? Veya bir puma? Sizi arayıp olanları anlatamam!"

Babasının ne kadar eğlendiği, telefonun diğer ucundan bile belli oluyordu. "Eğer vahşi yaşam seni ölüme sürüklerse zaten *hiç kimseyi* arayamazsın."

"Doğru," diye onayladı Alex. "Ama benim adıma da hiç kimse sizi arayamaz. O zaman da cenazemde bulunamazsınız ve ölümümle ilgili hiçbir bilgi edinemezsiniz. *Alexandra a la carte*[2] yiyerek keyif yapan şey, bir kurt muydu yoksa bir vaşak mıydı diye hep merak edersiniz."

Babası kıkırdadı. "Espri anlayışını çok özleyeceğim."

"Baba, ben çok ciddiyim. Etobur hayvanlarda gülünecek bir şey yok."

Babası onu zeki bir şekilde duymazdan gelip, "Annen bana tuhaf el hareketleri yapıyor. Valium[3] sonunda etkisini gösterdi galiba. İki doz almasını sağladım -uçmaktan nasıl nefret ettiğini bilirsin- o yüzden, sanırım tavus kuşu gibi kollarını çırpması ve başını kaldırması, seninle konuşmak istediği anlamına geliyor. Birinin gözünü çıkarmadan evvel telefonu ona versem iyi olur," dedi.

---

[1] Lyme, zararlı kene türlerinin ısırması sonucu ortaya çıkan hastalık. (e.n.)

[2] *Fr. A la carte* (Alakart), bir tepsideki her yemeğin isteğe göre ayrı ayrı belirlendiği menü. (e.n.)

[3] Valium, sakinleştirici bir ilaç. (e.n.)

Alex telefona gülümsedi. "İyi fikir galiba."

"Seni seviyorum, canım. Zaman, tahmin ettiğinden çok daha çabuk geçecek."

Alex'in cevap vermesine fırsat kalmadan babası, annesine telefonu uzattı ve ahizeden bir cızırtı geldi.

"Alex?" dedi annesi, ismini ağzında geveler gibi. On dakika sonra kesin uyurdu. Bu, onun için en iyisiydi çünkü kadın, uçakta *gerçekten* hiç rahat edemezdi.

"Buradayım."

"Fazla vaktim yok, uçak birazdan kal... *hıck!* ...kacak," dedi. "Ama bir kez... *hıck!* ...daha hoşça kal demek istedim."

Alex, önündeki koltuğun arkasına bakıp kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim," dedi hıçkırmaya devam eden annesi. "Sakinleştiriciyi yutmak için azıcık bir şeyler içtim de. *Hıck!*"

"Anne, o haplarla alkolü karıştırmaman gerektiğinden oldukça eminim," dedi gülmemeye çalışarak. "Üstelik istatistiksel olarak, bir katır tarafından tekmelenme ihtimalinin, bir uçakta ölme ihtimalinden daha yüksek olduğunu biliyorsun. İyi olacaksın."

"Elbette olacağım." İlaç etkisini göstermeye başladığından, annesi kelimeleri daha da yuvarlayarak konuşuyordu. "Sen de iyi olacaksın. Bizimle gelmek istediğini biliyorum ama inan bana, en iyisi bu. *Hıck!* Zaten hayatın boyunca bizimle dünyayı dolaşmak zorunda kaldın... Artık bir yere yerleşip kendi yaşında arkadaşlar edinme vaktin geldi."

Annesi haklıydı. Anne ve babası bir sonraki arkeolojik keşfi kovalarken birkaç ayda bir ülkeden ülkeye taşınmak, Alex'in sosyal gelişimine hiç yardımcı olmuyordu. Hiç arkadaşı yoktu, hatta nasıl arkadaşlık *kuracağından* bile emin değildi. Lise politikaları, onun anlayışının çok ötesindeydi. Yeni okulundan ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu, kum havuzunda gidip birinin yanına oturmaya, onlarla birlikte toprak yemeye ve "sonsuza dek en iyi arkadaş olma" sözü vermeye benzemezdi. Artık bunlar için fazla büyüktü. İnsanlar ona garip garip bakardı.

Elinden geldiğince iyimser olmaya çalışan Alex, "Haklısın," dedi. "Bence her şey harika olacak."

"İşte... *Hıck!* İnanç diye ben buna derim," diye cevap verdi annesi. "Mor maymun son muzumu yemeden evvel gitsem iyi olur. *Hıck!*"

Alex, telefonu kulağından çekip şaşkın şaşkın ekrana baktı ve sonra kulağına bir kez daha dayadı. "Ne dedin?"

"Dedim ki..."

Alex'in babası, arkadan gelen sesiyle annesinin sözünü kesti: "Havalanma vakti geldi, Rach. Artık 'hoşça kal' de."

"Gitmem lazım, Alex," dedi annesi. "Akademide harika vakit... *Hıck!* ...geçireceğini biliyorum. Haziranda görüşürüz. Çok da uzun bir süre sayılmaz!"

Belli ki ilaçlar işe yaramıştı, *özellikle de sekiz ay için çok da uzun bir süre sayılmaz,* dediğine göre. Ama Alex, annesinin bu mutlu sarhoşluğunu bozmak istemediği için çenesini kapalı tuttu.

"Seni seviyorum, bebeğim. Dikkatli ol ama eğlenmene de bak!" Bu son cümlelerin ardından uzunca bir süre konuşamayacakları telefon, *klik* sesiyle kapandı.

Cesareti kırılan Alex, arabanın camından bir kez daha bakınca, şu an etraflarını öncekinden daha çok ağacın çevrelediğini gördü. Birkaç saatlik araba yolculuğu, onu Oregon'daki Cannon Beach'ten, Hood Dağı'ndaki Ulusal Orman'ın eteklerinde bir yere kolayca getirmişti. Manzaranın kayalıklı sahil şeridinden, yoğun orman bölgesine doğru değişmesi, onu sarsmıştı. Alex, konfor alanından çoktan çıkmış olduğunu hissetmeden edemedi.

"Hanımefendi? Geldik," dedi şoförü sonunda.

İki büyük demir kapının çevrelediği özel bir araç yolunda durdular. Demirin üzerine işlenmiş olan tabelada "Uluslararası Değişim Akademisi" yazıyordu.

Şoför, bir telsize doğru sessizce bir şeyler söyledi ve demir kapılar hafifçe gıcırdayarak ardına kadar açıldı. Ağaçlarla çevrili dar patikadan yavaşça geçip akademiye vardılar.

"Bu, bir şaka olmalı," diye mırıldandı Alex, camdan gördüğü manzaraya bakarak.

Akademi, hayal ettiği o klişe okul binalarından çok da farklı değildi. Büyük ve gösterişliydi, hatta Gotik bile sayılırdı. Fakat öğrenciler? Berbat görünüyorlardı. Günlerden pazar olmasına ve yarın sabaha kadar ders olmamasına rağmen hepsi de dar, rahatsız görünen okul üniformalarını giymişlerdi. Üstelik hiçbir şey *yapıyormuş* gibi de görünmüyorlardı. Oradan oraya amaçsızca dolanıyorlardı sadece. Sanki birinin gelip bu sıkıcı ve monoton varlıklarını sona erdirmesini beklemekten daha başka bir işleri yokmuş gibiydi. Alex, onlara bakınca annesinin, "Çok eğlen!" tavsiyesine uyup uyamayacağından ciddi şekilde şüphe etti.

Araba kenara çekip durunca Alex, Orta Çağ tarzında tasarlanmış, şatafatlı bir süs havuzunun kenarında takılan bir grup öğrenci gördü. Gülümsemiyorlardı. Hatta kendi aralarında bile konuşmuyorlardı. Alex'in düşünebildiği tek şey, kendisine kaşlarını çatarak bakan bu öğrencilerdense bir taşla arkadaşlık etmesinin daha kolay olacağıydı.

Görünüşe bakarak hüküm verme, dedi kendi kendine. İlk izlenim her zaman doğru olmayabilirdi, değil mi? Alex, akademiye terk edilmiş olmaktan hoşlanmıyor olabilirdi ama burada kaldığı süre boyunca en azından elinden gelenin en iyisini yapmakta kararlıydı. Bu da yeni sınıf arkadaşlarından yayılan suratsızlığa rağmen açık fikirli olması anlamına geliyordu.

Alex'in düşüncelerini bölen şoför, "Çantalarınızı ben alırım," dedi. "Siz yönetim binasına gidip müdürle konuşun."

Alex, çantasındaki kayıt evrakını aldı ve valizlerinin geri kalanını şoföre bıraktı. Anne ve babası gitmeden önce onu doğru dürüst kaydettiremedikleri için Alex, henüz resmî olarak öğrenci sayılmazdı.

"Ne taraftan gideceğim?" dedi eşyalarıyla birlikte yürümeye başlarken.

Adam, en yakın binayı işaret etti ve zombi kılıklı öğrenciler ona bakarken, Alex'i tek başına bırakıp gitti.

Tamam, haydi şu işi bitirelim, diye düşündü cesaretini toplayan Alex. O, hayvanat bahçesindeki bir hayvan değildi, dolayısıyla da kendisine yönelen bakışlardan hiç hoşlanmadı. Yine de başını dik tuttu ve yönetim binasına doğru ilerledi.

Süs havuzunun yanından geçerken evrakına bir kez daha göz attı. Bunu hem havuzun kenarındaki korkunç heykellere bakmamak hem diğer öğrencilerle göz teması kurmamak hem de imzalanması gereken her şeyin imzalanmış olduğundan emin olmak için yaptı.

Alex, kâğıtlarına o kadar dalmıştı ki şu fısıltılı konuşmaları zar zor duydu: "Sudan çıkmış balığa benziyor, sence ona yardım etmeli miyiz?" Karşı taraf, "Kesinlikle. Boğulmasını istemeyiz," diye cevap verdi.

Daha kelimeleri bile doğru dürüst seçmesine fırsat kalmadan, bir şey ona çarptı ve öne doğru yalpalamasına sebep oldu. Tam zamanında toparlanıp dengesini bularak kirli suya düşmekten kurtuldu.

"Ah, çok üzgünüm!" dedi, Alex'in yaşlarında bir kız. "Bazen çok sakar oluyorum."

"Sorun değil," dedi Alex, doğrularak. "Bir şey olmadı."

"Brianna! Hep insanların önüne atlıyorsun! Yeni kızı neredeyse havuza düşürecektin. Düşseydi bu nasıl bir karşılama olurdu acaba?" dedi hemen arkalarında beliren bir başka kız.

"Gerçekten iyiyim," diye tekrar etti Alex. Zaten dönem ortasında nakil olması yeterince kötüydü, bir de daha okul başlamadan sorun yaratmak istemiyordu.

"İyi misin?" dedi yeni gelen kız ve dişlerini göstererek sırıttı. "Duydun mu, Brianna? İyiyim, dedi."

Alex ne yapacağını bilemedi. Kızların imalı sırıtışları karşısında canı çok sıkıldığı için çabucak müsaade istedi. "Gidip müdürü görmem gerek ama eminim daha sonra ikinizle de görüşürüz."

"Ah, sana yardım etmemize izin ver," dedi adı *Brianna* olmayan kız. "En azından bunu yapalım. Yanlış bir yere gitmek ve..."

Kızın zamanlaması gerçekten mükemmeldi. Alex ilk adımını attığı an Brianna *yanlışlıkla* yine kendi ayağına takıldı. Tutunacak hiçbir yeri ve dengesini bulmak için hiç alanı olmayan Alex'e sertçe çarptı. Kollarını havaya kaldırıp çaresizce çırpınan Alex, bu defa direkt süs havuzuna düştü.

Yüzü suyun yüzeyine değerken, Brianna olmayan kızın neşeyle cümlesini tamamladığını duydu: "...etrafa su sıçratmak istemezsin."

Az evvel tamamen sessiz olan bahçe, şimdi kahkahalarla çınlıyordu: "Akademiye hoş geldin, çaylak."

Alex, havuzdan çıkıp ıslak saçlarını gözlerinin üzerinden çekti ve önünde dikilen iki kıza kaşlarını çatarak baktı. Devam eden kahkahaları duymazdan gelip, kendisiyle o üniformalı -*ve kötü kalpli*- zombilerin arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya kararlı bir şekilde yönetim binasına doğru ilerledi.

Akademiye geleli daha beş dakika olmuştu ama Alex, şimdiden anne ve babasının yanıldığını anlamıştı. Sınıf arkadaşlarının karşılama komitesine bakarak, burada eğlenceli vakit geçirmesinin veya herhangi bir arkadaş edinmesinin mümkün olamayacağını fark etti. O havuzdan çıkmasına tek bir kişi bile yardım etmemişti, zira hepsi ona gülmekle meşguldü. Bu da ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Dişlerini sıkıp önündeki sekiz ayı atlatmalıydı. Ailesi geldiğinde bir daha akademiye asla geri dönmeyecekti.

Giderken, havalansın diye çıkarmak istediği kayıt evrakı da en az kendisi kadar ıslanmış olduğundan yapabileceği hiçbir şey yoktu. En azından mürekkep akmamıştı, bu da bir şeydi.

Alex, binaya girdi ve eşiğin iç tarafındaki aynada kendi yansımasını görünce durdu. Giysileri, titreyen vücuduna yapışmıştı ve uzun, siyah saçları ıpıslak olmuştu. Normalde sıcak kahverengi olan gözleri, altüst olan duyguları yüzünden kararmıştı.

Başını iki yana sallayıp bu berbat görüntüsüne sırtını döndü. İlk izlenim için ne kadar da güzel bir görüntüydü bu!

Üzerinden su damlayan Alex, danışmaya doğru yürüdü.

"Size yardım edebilir miyim?" dedi masada oturan kadın ve başını kaldırıp şöyle bir baktı. Alex tertemiz zeminde minik bir havuz oluşturduğu için böylesi belki de çok daha iyi olmuştu.

"Kaydolmak için geldim," dedi Alex. Sesindeki hoşnutsuzluğu duymak için dâhi olmak gerekmezdi.

"İsim?" diye sordu kadın.

"Alexandra Jennings."

"Oturun, Bayan Jennings."

Alex, bir dizi sandalyenin olduğu yere gidip *foş* diye oturdu. Az evvel dışarıda olanlara hâlâ inanamıyordu. Son bir kez anne ve babasını aramak için çok geç olup olmadığını merak etti -ve onu da yanlarında götürmeye ikna olmalarının bir yolunu bulmayı- ama bunun hiçbir yararı olmayacağını biliyordu. Uçakları çoktan kalkmış ve ikisi de çoktan gitmiş olmalıydı. Alex artık tek başınaydı.

Kadın başını kaldırıp bakmaya bile zahmet etmeden, "Müdür şimdi sizinle görüşecek," dedi. "Koridorun sonunda, sağdan üçüncü oda."

Alex, yerinden kalktı ve ışıl ışıl aydınlatılmış olan koridora yöneldi. Resepsiyon masası kısa süre içinde gözden kayboldu.

Müdürün kapısını çalarken, *keşke her şey daha farklı olsaydı,* diye düşündü. Cevap gelmeyince, bir kez daha ama bu sefer daha yüksek sesle kapıya vurdu. Yine cevap gelmeyince de omuz silkip kapının kolunu yavaşça çevirdi.

Oda karanlıktı. Hatta zifirî karanlıktı.

"Merhaba?" diye seslendi kapı eşiğinden. "Kimse yok mu?"

Tam kapıyı kapatıp resepsiyona geri dönecekti ki odanın ışıkları yandı. Alex, aniden parlayan ışıklar yüzünden elini kaldırıp gözlerinin üzerine doğru tuttu. Kolunu yavaşça indirmeyi başarınca karşısındaki manzara onu şoke etti.

"Bu da ne..." diye fısıldadı.

Havuza düştüğümde kafamı çarpmış olmalıyım, diye düşündü. Zira önündeki manzaranın tek açıklaması bu olmalıydı.

Kapı, küçük bir ormanlık alana açıldı. Yeşilliklerin oluşturduğu örtünün arasından gün ışığı sızıyor ve rengârenk yansıyan gölgeler, orman zeminine vuruyordu. Etrafı saran ağaçlar göz alabildiğince uzanıyordu ve görünürde okul binası falan yoktu.

"Bu, bir çeşit optik yanılsama falan olmalı," diye kendi kendine mırıldandı. Arkasına baktı. Koridorun steril duvarları yerinde duruyordu. Sonra başını çevirip tekrar ormana baktı. Bu farklı manzaraya bir türlü anlam veremedi ama ormandaki bir şey dikkatini çekti.

Hızlıca etrafa bakayım, diye düşündü. *Kimsenin haberi olmaz. Sonra geri döner ve müdürle görüşürüm.*

Kararını veren Alex, fikrini değiştirmeden hızla kapıdan geçti. Ayağının altında ezilen yaprakların hışırtısını duymayı bekliyordu fakat onun yerine zemin kayboldu ve Alex bir anda ve imkânsız bir şekilde havada asılı kaldı. Kendisine ışık hızı kadar seri gelen bir hızla uçarken, rüzgâr kulaklarına vurarak esiyordu.

Tam kusacağını sandığı an her şey durdu.

Alex'in kalbi deli gibi atıyordu. Yere uzandı ama oraya nasıl indiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Gözleri sıkı sıkı kapalı olmasına rağmen altındaki yumuşak orman zeminini hissedebiliyordu. Çamlardan yükselen kokuyu alabiliyor; kırılan dalların, cıvıldayan kuşların ve ağaçların arasından ıslık çalarak esen rüzgârın sesini işitebiliyordu.

Tereddüt ederek gözlerini açtı ve etrafına baktı. Az evvel kapı eşiğinden gördüğü ormanlık alanın tam ortasında yatıyordu. Ama ortalıkta ne kapı ne de yönetim binası vardı.

İyi haber, az evvelki uçuşu sayesinde ıslak giysileri ve saçlarının kurumuş olduğuydu. Artık hiçbir yeri ıslak değildi. Kötü haberse nerede olduğunu ve nasıl geri döneceğini bilmiyor oluşuydu.

Derin bir iç çeken Alex, kollarını iki yana açtı. Zemindeki yapraklar etrafa saçıldı. "Bu yeni okul *berbat.*"

İki

"Ne girişti ama!"

Alex ayağa fırladı fakat bu beklenmedik sesin sahibini görmek için önce baş dönmesinin geçmesini beklemeliydi.

Kızın dikkatini çektiğini fark eden adam, dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle, "Merhaba," dedi.

Alex'in, önünde duran resmin güzelliğini kavraması için önce birkaç defa gözlerini kırpıştırması gerekti. Bu adam, hiç şüphe yok ki şaşırtıcı derecede, şimdiye dek gördüğü en çekici adamdı. Hatta neredeyse doğaüstüydü. Yirmili yaşlarının sonunda veya otuzlarının başında olduğunu tahmin ettiği adamın bal rengi saçları ve bronz bir teni vardı. Baştan ayağı siyah giyinmişti ve üzerindeki kıyafetin kumaşı, Alex'in daha önce hiç görmediği kadar kaliteli bir malzemedendi. Özel dikim uzun kollu gömleğinin yakası açıktı, belinde bir kemer ve altında deriye benzer bir pantolon vardı. Adamın bronz teniyle üzerindeki siyah giysilerin oluşturduğu görüntü nefes kesiciydi. Fakat Alex'in asıl dikkatini çeken ve aklını dağıtan şey, adamın garip görünüşlü, altın renkli gözleri oldu.

"Sizi korkuttuğum için beni affedin," dedi adam, hafifçe eğilip selam vererek. "Benim adım, Aven."

"Aven?" dedi Alex. Sesi, en az başı kadar dönüyormuş gibi çıktı. Yunan Tanrısı güzelliğine sahip bu adam, cidden insanüstü bir şeydi. Yani dikkatinin dağılması Alex'in suçu değildi. "İlginç bir isim."

"Evet," dedi adam, düşünceli bir ses tonuyla. "Sanırım öyle."

Ona sanki bir şey bekliyormuş gibi baktı.

Ah. Doğru.

"Ben, Alex," dedi Alex. "Aslında, Alexandra Jennings ama genelde herkes bana *Alex* der."

Aven elini ona doğru uzatınca, Alex de çekinerek kolunu uzattı. Sert bir tokalaşma bekliyordu ama adam hafifçe eğilip bileğinin arkasına tatlı bir öpücük kondurarak Alex'i şaşırttı.

"Memnun oldum," dedi adam, için için yanan gözlerle.

Bu, doğru. İçin için yanıyordu. Bu, Alex'in daha önce hiç tanık olmadığı, sadece kitaplarda okuduğu bir şeydi. Bacaklarının kendisini ayakta tutmayı becermesine şaşırdı. Yanaklarının kızardığını, adamın fark etmemiş olmasını diledi. Ya da bayılmak üzere olduğunu...Elini geri çeken Alex, bulanan aklını toparlamaya çalıştı. Adam her ne kadar muhteşemliğin yepyeni bir boyutundaymış gibi görünse de onun varlığından neden bu kadar etkilendiğini anlayamadı.

Alex'in kendini toplamasına izin veren adam, onu ne kadar etkilediğinin bilincindeymiş gibi görünüyordu. Alex, adamdan bir adım uzaklaştı, aralarında mesafe olursa kendisini daha çabuk toparlayabileceğini umdu. Adamın kaşları bir anlığına çatılsa da yüzündeki ifade çabucak düzeldi.

"Az evvel bana neler olduğunu açıklama şansınız var mı?" diye sordu Alex.

Adam mükemmel şekilli kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Şey..." Alex, çevrelerini saran ormanı başıyla işaret etti. "Yönetim binasının ortasındaki bir kapıdan geçtim ve sonra, *oh* buraya *uçuverdim*. *Burası* neresi, bu arada?"

Aven, ona hem şaşkın hem de meraklı gözlerle baktı. "Bir kapıdan geçip tamamen farklı bir yere mi geldiniz?"

Alex, omuz silkti. "Kulağa delice geldiğinin farkındayım ama bu doğru."

Uzun bir sessizlik içinde kıza bakmaya devam eden Aven, sonunda, "Bu... Çok ilginç. Söyle bana, Alexandra. *Sence* neredeyiz?" dedi.

İsminin, adamın dudaklarından bu kadar asil şekilde döküldüğünü duyan Alex, irkildi. Boğazını temizleyip ormana tekrar baktı. "Dürüst olayım mı? Hiçbir fikrim yok. Buradan akademiyi bile göremiyorum. Siz de takdir edersiniz ki bu çok garip."

Aven'in yüzüne yayılmaya başlayan küçük bir gülümseme, onu güzel birinden ışıl ışıl parlayan birine çevirdi. Fakat Alex her ne kadar dik duran bedeninin kontrolünü kaybetmemek için çabalasa bile, bu adamda bir terslik olduğunu hissetti. Bir karizması ve bir çekiciliği olduğu kesindi ama bu, neredeyse... Kusurluymuş gibi görünüyordu.

Alex, kafasını toplamaya çalışarak başını iki yana salladı ve adamın görünüşüne bakmak yerine, ayağının altındaki yapraklara baktı. "Bakın, sanırım nerede olduğumuzun çok da bir önemi yok. Fakat benim akademiye geri dönüp kayıt yaptırmam gerekiyor. Bu yüzden, zahmet olmazsa bana yolu gösterebilir misiniz?"

Aven cevap vermedi. Onun yerine, avının peşindeki bir aslan gibi, Alex'in etrafında daireler çizmeye başladı.

Alex elinde olmadan, genç kadınları ormana sürükleyip öldüren psikopatlarla ilgili tüm o korku hikâyelerini düşündü. Aven denen bu adamın tehlikeli bir yanı olduğundan kesinlikle emindi.

Çizdiği daireyi tamamlayıp yüzünü Alex'e dönen Aven, "Söyle bana, Alexandra. Sen buraya gelir gelmez karşına çıkmamı garip buluyor musun? Hem de onca yer varken, Ezera Ormanı'nın ortasında?"

Alex, tanıdık gelmeyen bu ismi duyunca gözlerini kırpıştırdı. "Ne ormanı?"

Aven hafifçe başını havaya dikti. "Daha önce Ezera'yı hiç duymadın mı?" Alex, *hayır* anlamında başını hızla iki yana salladı. Bunun üzerine adam, "O zaman söyle bana, Alexandra. Akarnae'yi nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Akarnae mi?" dedi, adamın telaffuzunu taklit eden Alex. *Ah-kar-nay*. Ne garip. "Daha önce hiç duymadım, üzgünüm."

"O zaman hangi akademinin yolunu arıyorsun?"

Alex, kaşlarını çattı. "Tabii ki Uluslararası Değişim Akademisinin."

"Korkarım, yakınlardaki tek eğitim kurumu, Akarnae Akademisi," dedi Aven. "Daha önce hiç duymadığına *emin misin*?"

"Eminim," dedi Alex. "Fakat *siz*, isminin bu olduğundan emin misiniz? Zira çılgın uçuş tecrübeme rağmen, dışarıya atıldığım binadan çok da uzakta olamam. Uluslararası Değişim Akademisi buralarda bir yerlerde olmalı."

"Ah, Alexandra. Seni bulduğuma ne kadar memnun olduğumu bilemezsin," dedi gözleri parlayan Aven.

Alex, makul yakınlık sınırının aşıldığını hissedince adamdan bir adım daha uzaklaştı.

Adam bir adım yaklaştı, Alex bir adım daha geriledi. Ama altın sarısı gözleri parlayan ve bakışlarıyla onu esir alan adam, Alex'e doğru yürümeye devam etti.

"Seni burada buldum," dedi, "tıpkı daha önce söylendiği gibi. '*Ormanda karşılaşma şansı bulanların kaderleri bir olur...*' Görmüyor musun, Alexandra?"

Alex, hâlâ kendisi ile güzel ama kusurlu bu adamın arasına mesafe koymaya çalışıyordu ama geri geri giderken bir ağaca çarptı ve daha fazla gidemedi.

"Neyi gördüm mü?" dedi. Sesi, memnun olamayacağı kadar alçak çıkıyordu.

Adam, doğrudan Alex'in önünde durdu ve elini uzatıp parmaklarını kızın yanağında nazikçe gezdirdi. "Benim kurtuluşum olacağını."

Alex, bu saçma laf karşısında gözlerini önce iyice açtı, sonra hafifçe kıstı. Adama delice gülse mi yoksa önünde diz mi çökse bilemiyordu. Bu sırada, adam bir adım geriledi ve sanki uzaktan gelen bir ses duymuş gibi başını hafifçe yana doğru eğdi.

Bir süre öylece durduktan sonra tekrar Alex'in yanına geldi ve az evvelkinden daha da çok yaklaşarak kulağına fısıldamak için eğildi. "Sana, olanları sindirmen ve gücünü kullanmayı öğrenmen için biraz vakit tanıyacağım. Sonra senin için geleceğim, Alexandra. Birlikte tüm Medora'yı yöneteceğiz."

Adam, yine o büyüleyici gülümsemesini gösterip bir adım geriledi ve sık ormanın içine doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Adam tamamen görüş alanından çıkınca Alex rahat bir nefes aldı. Ne garip bir şeydi bu!

"Hey, sen orada ne yapıyorsun?"

Bu yeni ses karşısında hızla arkasını dönen Alex'in ayağı ağacın köküne takıldı. Dengesini kaybeden Alex, yüzükoyun yere düştü. İçine düştüğü yaprakların arasından, havada çınlayan kahkaha seslerini duyunca öfkeyle mırıldanarak ayağa kalktı. Önünde kendi yaşlarında iki oğlan duruyordu. Düşerek kendisini rezil etmişti maalesef. Çünkü bu oğlanlar da sıra dışı bir biçimde çekiciydi.

"Belki de bu, bir çeşit yakışıklı oğlan terapisi falandır," diye mırıldandı Alex. Bir yandan da sıradan insanların nereye gittiklerini merak ediyordu.

Sarı saçları rüzgârda dalgalanan ve parlak mavi gözleri hınzırca parlayan sağdaki çocuk, "O da neydi?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Alex. "Siz kimsiniz? Ve nereden çıktınız?"

"Ben, Jordan Sparker," dedi sarışın. Sonra da arkadaşını gösterip, "Bu da *Bear*," dedi.

Bear, Alex'e sırıttı ama bu, öyle sıcak ve samimi bir gülümsemeydi ki Alex de elinde olmadan ona gülümseyerek karşılık verdi. Tıpkı Jordan gibi, onda da hınzır bir ifade vardı ama dağınık siyah saçları ve sıcak kahverengi gözleri, onun daha az şeytansı görünmesine yol açıyordu.

"Peki, nereden çıktınız?" diye bastırdı Alex.

"Akademiden geldik," dedi Bear. "Başka nereden olabilir ki?"

Alex buna çok sevindi. Nihayet ona bu ormandan nasıl çıkacağını gösterebilecek birkaç öğrenci ile karşılaşabilmişti.

"Sıra sende," dedi Jordan. "Sorular aynı."

"Ben, Alexandra Jennings," diye cevap verdi. "Bugün akademiye kaydolmam gerekiyordu ama bir kapıdan dışarıya atıldım ve kendimi burada buldum. Sonra şu çılgın adam geldi ve garip bir şekilde üzerime yürüyüp, bir gün birlikte 'Medora' diye bir yeri yöneteceğimizi söyledi. Fakat söylemem lazım, gerçekten eğlenceli bir sohbetti."

İki çocuk da ona alay eder gibi bakınca, Alex gevezeliği kesti.

"Sanırım seninle çok iyi anlaşacağız, Alexandra Jennings," dedi Jordan, sırıtarak.

"Alex," dedi kız.

Çocuk, omuz silkti. "Tamam. Şimdi bize şu kapıda başka neler olduğunu anlat."

Elinden geldiğince iyi bir şekilde hikâyeyi tekrar anlattı. Anlattıklarını ikisinin de anladığından emin olmak için yüzlerindeki ifadeleri izledi. Ama çocuklar, gittikçe daha da heyecanlanmışa benziyorlardı. Alex bunun sebebini anlayamadı.

"Yapmak istediğim tek şey, kayıt evrakımı verip nerede uyuyacağımı öğrenmek ve bugünü arkamda bırakmak," diye konuşmasını tamamladı Alex. "Bu ormandan nasıl çıkarız?"

Jordan arkadaşına dönüp sordu: "Bu, onun için büyük bir şok olacak ama en iyisi, ona göstermek bence."

" 'O' tam önünüzde duruyor yalnız," dedi Alex, imalı bir şekilde.

"Doğru. Affedersin, Alex," dedi Bear. "Ama bize düşünmemiz gereken çok şey verdin. Eğer haklıysak, sen binlerce yıl sonra Medora'ya gelen ilk Freyan'sın. Bu, çok büyük bir olay."

"Epik," dedi Jordan.

Alex, bir Jordan'a bir Bear'a bakıp, "Freyan nedir?" diye sordu.

Bear, boğazını temizleyen Jordan'a dönüp, "Freyan, bizim Freya'dan, yani orijinal dünyadan gelenler için kullandığımız sözcüktür. Bizim dünyamız olan Medora, ikinci dünyadır. Bir çeşit paralel dünya gibi ama farklı. Eğer başına gelenler konusunda haklıysak, o zaman sen başka bir dünyadansın."

Alex boş gözlerle çocuklara bakıp, "Kandırdık!" diye bağırmalarını bekledi ama çocukların yüzlerindeki samimi ifade değişmedi.

"Tabii," dedi dalga geçer gibi. Ama daha fazla "okuldaki ilk gün şakası" çekecek hâlde değildi. "*Sizinle sohbet etmek çok güzeldi*, derdim ama hayır... Süs havuzuna düşmek zaten yeterince kötüydü ama bu, yeni gelen çaylağı *biraz daha kafalayalım* tutumunu sürdürmenize hiç gerek yok. O yüzden, karşılama için teşekkürler fakat ben kendi yolumu kendim bulurum."

Alex rastgele bir yön seçip ağaçlara doğru yürüdü. Aslında Jordan ile Bear'in kendisini durdurmasını bekliyordu. Ama çocuklar, onunla tartışmadılar ve gitmesine izin verdiler. Alex, peşinden geldiklerini ve birbirleriyle fısıldaştıklarını duydu ama geri adım atmamakta kararlıydı.

Ormanın sıklığı beş dakika sonra azalmaya başladı. Çocuklar Alex'in yanına geldiler ve üçü birden, ağaçların altından çıkıp açık bir alana adım attılar.

Karşısındaki manzaraya dili tutulmuş bir şekilde bakan Alex, "Ama... Ne... *Nasıl?*" diyebildi sadece.

Tam önlerinde, gün batımının ışıklarıyla pırıl pırıl parlayan çok güzel bir göl uzanıyordu. Çıktıkları orman, doğrudan su kenarına açılmıştı. Hem ağaçlar hem de göl, Alex'in sağ tarafında göz alabildiğince uzanıyordu. Alex, bu pitoresk[4] görüntüye eşlik eden, uzakta otlayan birkaç at bile gördü.

Kırların biraz daha ilerisindeki küçük bir tepenin üzerinde, hepsi birbirinden farklı binalar vardı. Bazıları, karanlık çağlardan çıkmış gibi görünüyor, bazıları da daha dün inşa edilmiş gibi du-

[4] Pitoresk (*Fr. Pittoresque, İng. Picturesque*), resmetmeye değer bir güzellikte olan görüntü. (e.n.)

ruyordu. İçlerinden özellikle ikisi, Alex'in dikkatini çekti çünkü birbirine zıt şekillere sahiptiler: Bir tanesi çok katlı, U şeklinde, neredeyse fütüristik tasarıma sahip bir binaydı. Diğeri ise *Medieval* dergisinden fırlamış gibi görünen ve kampüsün tam ortasından kule gibi bir yapının yükseldiği bir binaydı. Hepsi de çok garipti.

"Akarnae'ye hoş geldin, Alex," dedi Jordan.

"Neresi burası?" demeyi başardı Alex. "Uluslararası Değişim Akademisi nerede?"

"Sana inanmayacağın bazı şeyler anlatmamız gerek," dedi Bear. "Ama bizi yok saymaya karar vermeden önce anlatacaklarımızı duyman gerek, tamam mı?"

Önündeki resim yüzünden dikkati dağılan Alex, boş boş başını salladı. Neredeydi?

"Alex, *odaklan*," dedi Bear ciddi bir şekilde ve kendilerine bakması için Alex'in yüzünü çevirdi.

Çocukların yüzlerindeki ciddi ifadeyi gören Alex çekinerek, "Tamam. Dinliyorum," diye cevap verdi.

Onu devrilmiş bir ağacın yanına oturttular ve birkaç dakika boyunca kendisine imkânsız bir gerçeği açıkladılar. Söyledikleri bittiğinde, Alex ağlamakla gülmek arasında gidip gelen bir ifadeyle çocuklara baktı.

"Bakalım anlamış mıyım," dedi. "Size göre ben başka bir dünyadanım; bir zamanlar tıpkı sizin dünyanız olan, bu 'Medora' denen yere benzeyen bir dünyadan. Fakat zamanla iki dünya değişti ve... Farklı yerler hâline geldi?"

Evet, bu gerçekten doğru bir ifadeydi. Çocuklar başlarını öne doğru salladı, Alex sözlerine devam etti: "Benim dünyamdaki -pardon Freya'daki- insanlar, Medora'yı da oraya nasıl gidileceğini de bilmiyor."

Çocuklar tekrar başlarını sallayınca, Alex, "O zaman beni nasıl açıklıyorsunuz?" diye sordu.

"Hiçbir fikrimiz yok," dedi Jordan, kocaman sırıtarak. "Ama bunu öğrenirken çok eğleneceğimize eminim."

Alex bu kez de Bear'a bakıp, "Siz uzaylı mısınız?" diye sordu. İki çocuk da kahkahayı patlatınca Alex kaşlarını çattı. "Farklı dünyalar? *Heeeyyy!* Özellikle, kendimi alternatif bir gerçeklik filminin başrolüymüşüm gibi hissederken, bu hiç de garip bir soru değil. Üstelik az evvel bana dünyanızda sadece insanların değil, pek çok farklı varlığın olduğunu söylediniz. Bu kadar üzerime gelmeyin, olur mu?"

Gülmeye devam eden Bear, "Özür dileriz, Alex," dedi. "Fakat emin ol, biz de en az senin kadar insanız."

Alex bu bilgiyi hazmetmeye çalışırken sanki beyni milyonlarca kilometre uzağa kaçmış gibi hissetti. "Eğer ben başka bir dünyadansam sizi nasıl anlayabiliyorum ve siz beni nasıl anlayabiliyorsunuz? Eğer burada İngiltere diye bir yer yoksa siz İngilizceyi nereden biliyorsunuz?"

Alex bile biraz tuhaf konuşmaya başladığını itiraf etmeliydi ama bu, yine de geçerli bir soruydu ve zihninde dönen birçok sorudan sadece bir tanesiydi. Belki de daha baskın bir soru sormalıydı. Mesela, eğer gerçekten farklı bir dünyadaysa eve nasıl geri dönecekti? Özellikle de buraya neden ve *nasıl* geldiğini bilmediği düşünülürse! Annesiyle babası... Neyse ki onlarla iletişim kuramayacaktı da kızlarının kaybolduğunu öğrenip delirmeyeceklerdi. Alex, verecekleri tepkiyi düşününce bile irkildi ya da belki de içinde bulunduğu durumun ağırlığını hissetmeye başladığı için irkilmişti.

"İngilizce, İngiltere... Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi Jordan. "Biz, ortak dil olan *Medoranca* konuşuyoruz ve sen de bizi anladığına göre, herhangi bir sorun yok demektir. Sanırım, zıt dünyaların karşılaşması gibi bir tahminde bulunabiliriz. Bence tüm bu sohbeti mimiklerle yapmak zorunda kalmadığımız için şükredip konuyu kapatalım."

Alex, doğru dürüst bir açıklama beklememesi gerektiğini anladı ve devam etmeye karar verdi. İkisinin de "dünyamıza hoş geldin" vaazından aklında kalanları düşünerek, "Biraz da şu, sizin okuldan konuşalım," dedi. "Akarnae'nin özel insanlar için bir okul olduğundan bahsettiniz. Bu, ne anlama geliyor?"

Bear ona başıyla Jordan'ı işaret edince Alex sarışın oğlana döndü. Jordan ona sırıttı. Sonra da yok oldu. Gerçekten *yok oldu.*

Alex, önündeki boşluğa şaşkınlık içinde baktı. "Nasıl?"

"İşte benim özelliğim bu," dedi yeniden beliren Jordan ve kızın yüzündeki şaşkın ifadeye kahkahalarla güldü.

"Senin özelliğin mi?"

"Saydamlık," dedi. "Ben, saydam olabilirim. Yani göz önünden kaybolur ve görünmez hâldeyken katı nesnelerin arasında hareket edebilirim."

"Bu..." Alex ne diyeceğini bilemedi. "Çok havalı."

Jordan güldü ve kızın omzunu sıktı. "Sorun değil, burada bunlara alışırsın. Akarnae'deki herkesin bir özelliği var. Bear'inki de çok işe yarar, özellikle de cezadan kaçmak istediğimiz zaman."

"Sen ne yapabiliyorsun, Bear?" dedi, aslında aklını yitirmek üzere olan Alex.

"Ben çekiciyim," dedi çocuk, göz kırparak.

Alex dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Bahse girerim, bunu bütün yeni gelen kızlara söylüyorsundur."

Çocuk güldü ve özelliğini açıklamaya başladı: "Konuşarak insanları bir şeyler yapmaya ikna edebilirim. Onları etkileyerek harekete geçiririm."

"Bu, kulağa oldukça tehlikeli geliyor," dedi Alex. Eğer söyledikleri doğruysa yanlış ellerde çok fazla hasara yol açacak bir özelliğe sahipti.

"Öyle görünebilir ama aslında değil," dedi Bear. "Benim etkim genelde tavsiye şeklinde olur. Fikri sevip sevmediğine bağlı olarak istersen uygularsın, istemezsen de uygulamazsın."

Alex biraz düşündükten sonra, "Gösterebilir misin?" diye sordu.

Bear, arkadaşına bakıp hınzırca gülümsedi. Sonra Alex'e döndü ve "Aç olmalısın, Alex. Herhalde saatlerdir bir şey yememişsindir, değil mi?" dedi.

Sesi aynıydı ama ses tonunda hipnotik bir şey vardı. Alex, daha ne yaptığını bile fark edemeden başını sallayarak çocuğu onayladı.

"O kadar aç olmalısın ki sırf rahatlamak için her şeyi yersin."

Alex'in midesi buruldu. *Açlıktan ölüyordu.* En son ne yemişti? Kahvaltıda bir parça tost mu? O kadar uzun süre geçmiş gibi geliyordu ki tostun tadını bile hatırlamıyordu.

"Acaba buralarda, yemen için sana verebileceğimiz bir şey var mı?" diye aynı büyülü tonda devam etti Bear.

"Lütfen," dedi Alex ama kendi sesi, kulağına çok gergin geldi. "*Ne olsa* yerim."

"Al bakalım, bu işe yarar." Bear yerden bir parça toprak alıp Alex'e uzattı. "Tıpkı çikolata gibi. Çok lezzetli olacak ve yedikten sonra kendini harika hissedeceksin."

Alex elini uzattı, Bear da ona toprağı verdi. Bir yanı, çikolataya benzer bu tanrıçayı doğrudan ağzına atmak istiyor, diğer yanı ise bilinçaltının derinliklerinden yalvararak bağırıyordu. Düşünceleri birbirine karışmış bir hâlde, eli havada öylece kalakaldı.

Bu toprak, diye düşündü Alex, kendi kendine. *Neden* toprak *yiyeyim ki? İğrenç!*

Avucundaki toprağı yere fırlatıp dik dik Bear'a baktı. "Az evvel bana ne yaptın?"

Jordan ile Bear kahkahalara boğuldular.

Jordan, "Şu an yüzündeki ifadeyi görmen lazım!" diye haykırdı kahkahalarının arasından.

Alex, elini kalçasına koyup gözlerini iyice kıstı.

"Ah, haydi ama Alex. İtiraf et, komikti!" dedi Jordan.

Alex, sabırsız bir şekilde ayağını yere vurup Bear'a tekrar, "Ne yaptın?" diye sordu.

"Seni etkilememi istedin, ben de etkiledim. İşe yaradığında nasıl hissettiğini görmeni istedim ama çok bastırdığımda, doğal mantığının nasıl devreye girdiğini de," dedi.

"Yani aslında hiç aç olmamama rağmen beni açlıktan ölüyor olduğuma ikna mı ettin?"

Çocuk, başını sallayıp onun yerine devam etti: "Ama sana toprak yedirmeye çalıştığımda, önerim normalde kabul edeceğin türden bir şey değildi. O yüzden sen de benim etkimden çıktın."

Alex, şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. "Bu... Evet, bunun ne olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum."

"Bunun hem havalı hem de tehlikesiz bir yetenek olduğunu anlamanı istedim çünkü bir noktada manipüle edildiğini fark ediyorsun ve ben daha fazlasını yapamıyorum. O yüzden sakın benim dünyayı dize getirmeye çalışan bir çeşit diktatör falan olduğumu sanıp korkma, tamam mı?"

"Bu söylediğin senaryo, aklımın ucundan bile geçmedi," dedi Alex.

"Gerçi kulağa hoş geliyor," diye dalga geçti Jordan.

"O zaman iyi ki bu yetenek bende," dedi Bear, sırıtarak.

Alex, onların bu sohbetinden keyif aldığını fark etti ama son yarım saattir yaşadıkları yüzünden dikkati biraz dağılmıştı. Gerçekten başka bir dünyada olduğunu -*ne kadar mantıksız da olsa*- daha yeni yeni kavrıyordu.

"Bayılacak gibi görünüyorsun, Alex," dedi Jordan ve kızın sallanan vücudunu desteklemek için kibarca dirseğini tuttu.

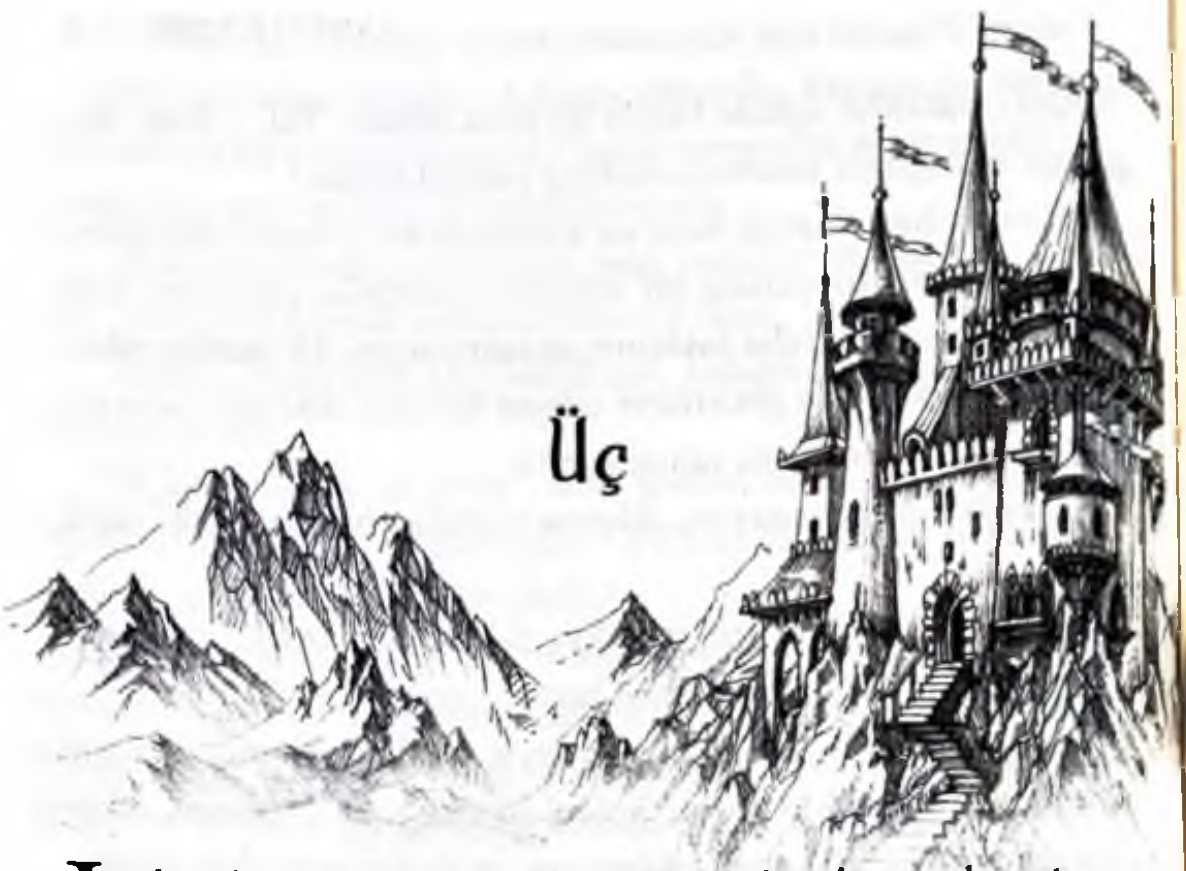
"İnsan, tüm dünyası ters dönünce iyiymiş gibi görünmeye çalışıyor. *Gerçekten*," dedi, şakaklarını ovuşturan Alex. "Şimdi ne yapacağım? Eve nasıl gideceğim?"

"Endişelenme," dedi Jordan. "Marselle, seni eve götürür, sorun değil."

"Marselle kim?" diye sordu Alex.

"Kendisi, bizim müdürümüz," diye cevap verdi Bear. "Eğer seni Freya'ya geri götürecek biri varsa, o da Profesör Marselle'dir. O, her şeyi yapabilir."

İkisinin de duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Sıradan bir Einstein gibi görünüyor," diye mırıldandı Alex. Sonra da yüksek sesle, "Tamam o zaman. Haydi, gidip şu müdürünüzü bir görelim," dedi.

Üç

Jordan ile Bear'ın ormandan çıkarıp gölün kıyısından çimenli araziye doğru götürdüğü Alex, bu sırada nereye bakacağını bilemedi. Omzunun üzerinden geriye bakmak için arkasını dönünce kartpostala benzeyen bu manzarayı içine çekmek için durması gerekti. Göl ve orman zaten kendi başlarına yeterince güzeldi ama çok da uzakta olmayan, zirvesi karla kaplı, kocaman bir dağ bunları gölgeliyordu. Batmakta olan güneşin ışıkları da eklenince, manzara daha da muhteşem görünüyordu. Alex, gözlerini araziden ayırmakta güçlük çekti. En azından, yüksek bir ses bu güzel ortamı bozana kadar.

"SPARKER!"

Alex sese doğru hızla arkasını döndü. Gördüğü şey yüzünden gergin bir şekilde yutkunarak bir adım geriledi.

Bu adam, muhtemelen Alex'in şimdiye dek gördüğü en göz korkutucu kişiydi ve onlara doğru yürüyordu. Uzun boylu, iri yarı adamın kısa kesilmiş saçları, askerî görüntüsünü daha da güçlendiriyordu. Fakat Alex'in asıl dikkatini çeken, adamın giysileri oldu. Adamın üzerinde bir çeşit deri zırh vardı. Belinden sarkan şey, bir kılıç mıydı yoksa?

Alex, dikkatini adamın yüzüne çevirdi; giysileri ve iri yarı fi-

ziğinin yanı sıra, asıl korktuğu şeyin adamın yüzündeki ifade olduğunu gördü. Aşırı derecede öfkeli görünen adamın buz mavisi gözleri, çatılmış kaşlarının altından, etrafı yakarcasına parlıyordu. Dudakları bile öfkeyle kıvrılmıştı.

Öfkeli adamla aralarında birkaç adımlık mesafe kaldığında, Jordan gülümseyerek, "Ne haber, Karter?" dedi.

Onun bu sözleri adamda, çatalla dürtülen bir yılan gibi etki yarattı. Alex, çocuğun ölümüne susayıp susamadığını merak etti.

"Bu sabah kahvaltıdan sonra cezaya kalman gerekiyordu," dedi adam. Yani, Karter. "Madem aklından çıktı, önümüzdeki hafta sonu -*bütün hafta sonu*- Finn'le birlikte bunu telafi edeceksin."

Adamın son söylediklerini duyan Jordan, nedense bembeyaz oldu. Bunu görmek, Karter'ın hoşuna gitti.

"Böylece, vaktimi boşa harcamanın ne demek olduğunu öğrenirsin," diye cümlesini tamamladı.

"Haydi ama Karter," diye yalvardı Jordan. "Cezaya kalmamın tek sebebi, Marselle'in konuşmasından tüymemdi. O konuşmayı daha önce de çok dinledim ben."

"Katılım zorunluydu, Sparker." Kaşlarını çatan Karter, başını iki yana salladı. "Eğer kendine çekidüzen vermezsen bu kibirli tavırların senin sonun olacak."

Jordan, Alex'in yanına doğru sokuldu. Tüm cesaretine rağmen Alex, onun bu adama gerçekten saygı duyduğunu hissetti.

"Evet, biliyorum." Jordan, konuşurken yere bakıyordu. "Özür dilerim, Karter. Bir daha yapmam."

"Elbette yaparsın," dedi Karter. "Ama bir dahakine yakalanma. Anladın mı?"

Jordan, başını kaldırıp adama sırıtarak baktı. "Evet, efendim!"

Karter, başını salladı. "Güzel."

Tam arkasını dönüp gidecek olan Karter, Alex ile Bear'ı yeni fark etti.

Doğrudan Alex'e bakarak, "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Ah..."

Adam, bakışlarını önce Bear'a, sonra tekrar Jordan'a çevirdi. "Ziyaretçileri kaydettirmen gerektiğini biliyorsun. Bu ne demek oluyor?"

"Sakin ol, Karter," dedi Bear. "O, sıradan bir ziyaretçi değil."

"Buralarda yeni," diye ekledi Jordan. Sonra da daha dramatik bir şekilde ses tonunu alçaltarak, "Kendisi, *Freyalı*," dedi.

Karter'ın gözleri bir an için fal taşı gibi açıldı ama sonra yine kısıldı. "Saçmalama, Sparker."

"Ben, şu an tam yanınızda duruyorum yalnız," diyen Alex, bu üç kişinin, sanki o yokmuş gibi davranarak, kendisinin hakkında konuşmalarından bıkıp usanmıştı. "Kendi adıma konuşabilirim."

"O zaman adın nedir, kızım?" diye sordu Karter. Alex, ağzını açtığına pişman oldu.

"Alex Jennings," dedi. Sonra da hızla, "Efendim," diye ekledi.

"Beni takip et, Jennings," diye emretti adam. "Gerçekten nereli olduğunu ve burada ne yaptığını öğreneceğiz."

Karter, kızın bu emri anlamasını bile beklemeden arkasını döndü ve sert adımlarla binaya doğru ilerledi.

Jordan, Alex'i cesaretlendirmek için gülümsedi. "Gidelim mi?"

"Bence gitmeyelim," diye homurdandı Alex.

Jordan ile Bear, kızın bu sözüne güldüler. Alex de onlara güldü ve hep birlikte deri kıyafetli, garip adamın peşinden gittiler.

Üçü birden akademi sınırları içinde Karter'ın peşinden giderken, Alex sessizliğini korudu. Etrafta dolaşan, oyunlar oynayan, birbirleriyle konuşup gülen öğrencileri görünce *okul dediğin böyle olur,* diye düşündü. Burada, dar üniformalar ve asık suratlar yoktu.

Karter onları doğruca, kuleye benzeyen büyük binaya götürdü ve girmeleri için başıyla işaret etti. Orta Çağ tarzını andıran kemerli girişten yürürlerken, Alex taş duvardaki bronz plakayı gördü. Üzerinde "Akarnae Akademisi" yazıyordu. Hemen altında, daha küçük harflerle "*Kailas en freydell. Vayla en karsis. Leali en nexar*" yazmaktaydı.

"Zayıflıkta kuvvet. Teslimiyette zafer. Ölümde yaşam." Bear,

daha Alex sormadan tercüme etti. "Bu, bizim okulumuzun *motto*su sayılır."

"Anladım." Anlamamıştı. Burası tam olarak nasıl bir okuldu böyle?

Kemerli giriş, boş bir odaya açıldı. Bir tarafta, yukarıya doğru çıkan sarmal, taş merdivenler; diğer tarafta ise yerin altına inen, aynı şekilde merdivenler vardı. Karter, başıyla, yukarıya çıkan merdivenlere doğru kendisini takip etmelerini işaret etti ve hep birlikte çıkmaya başladılar.

Adım adım ta sekizinci kata çıkarak küçük bir bekleme odasına geçtiler. Karter, üçüne de oradan ayrılmamalarını söyledi ve bir odaya doğru gidip kapalı duran kapıyı çaldı.

Adamın kapının arkasında kaybolduğu anda, Alex oflayıp poflamaya başladı. "Burada neler oluyor, anlatın. Neredeyiz? Bu arada, siz hiç 'asansör' diye bir şey duymadınız mı?"

"Sadece sekiz kattı," dedi Jordan. Bunun üzerine Alex, ona hayretler içinde baktı. "Sekiz kat için 'sadece' denmez, Jordan. Bu, küçük bir dağ demektir."

Çocuk, gülerek başını iki yana salladı ve kızın diğer sorularına cevap verdi: "Burası, Jarvis'in ofisi ama neden burada olduğumuzdan emin değilim. Karter'ın bizi Marselle'e götüreceğini sanmıştım."

Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan kapı açıldı ve özenle taranmış saçları, dikdörtgen şeklinde gözlükleri olan, orta yaşlı bir adam dışarı çıktı. Yüzünde sıcak bir ifade, dudaklarında samimi bir gülümsemeyle, "Biz de seni bekliyorduk, Alex," dedi.

Adamın yorumundan aklı karışan ve ismini herkesin söylediği gibi söylemesine şaşıran Alex, ona tedirgin bir şekilde baktı.

"Ben, Müdür Vekili Jarvis," diye devam etti. "Lütfen beni takip et de evrak işlerini halledelim." Alex'i ofisine doğru yönlendirmek istedi ama adamın sözlerinden huzursuz olan Alex, yerinden kıpırdamadı: "Affedersiniz, evrak işlerim derken?"

"Kaydolman için," dedi adam.

"Kaydolmam... için mi?"

"Bana kayıt evrakını yanında getirdiğin söylendi," dedi, imalı gözlerle kızın eline bakan Jarvis.

Alex, kapı eşiğiyle orman arasında olan bitenlere rağmen gizemli bir şekilde elinde duran kâğıtları sıkıca tuttu. "Sanırım bir hata olmalı, Müdür Vekili Jarvis. Benim, Uluslararası Değişim Akademisine kaydolmam gerekiyordu."

Jarvis, kıza kibarca gülümsedi. "Ama şu an Akarnae'desin. Müdür Marselle, senin bugün gelebileceğinden söz etmişti ve kafanın karışık olabileceğini de söylemişti. Çıkmadan önce seninle tanışmayı çok istiyordu ama maalesef onu az evvel kaçırdın." Jarvis, bir kez daha ofisine girmesi için başıyla işaret etti. "Lütfen, içeriye gir ve otur."

Alex, bazı cevaplar almak için ofise girmek zorunda olduğunu fark edip adamın peşinden gitti ama biraz durup, arkasında bekleyen Jordan ile Bear'a baktı.

Kızın tereddüdünü gören Jarvis, "Eğer istersen arkadaşların da bize eşlik edebilir," dedi.

Alex, başıyla onaylayınca, çocuklar da kızın yanına gittiler. Hep birlikte odaya girip büyük, maun masanın önüne oturdular. Jarvis de karşılarına oturdu. Bu sırada onlara dik dik bakan Karter, tek kelime etmeden odadan çıktı.

Jarvis, Alex'in gergin bir şekilde kıpırdandığını fark edip, "Belki de önce sorularını cevaplayarak başlamalıyız," dedi. "Biraz... bitkin görünüyorsun."

"'Bitkin' demek yetmez," dedi Alex. "Az evvel bana, farklı bir dünyadan geldiğim söylendi. Bu, pek de normal sayılmaz, bilirsiniz."

Yanında oturan Jordan, sessizce güldü. En azından biri eğleniyordu.

"Ah, güzel," dedi memnun olan Jarvis. "O zaman bu, beni uzun bir açıklama yapmaktan kurtarır."

"Sanırım kaldırabileceğim kadar açıklama dinledim," dedi, bir anda kendisini çok yorgun hisseden Alex. "Eğer sizin için de bir sakıncası yoksa artık eve gitmeye hazırım."

Anne ve babası uçaktan inince belki onu arama fırsatı bulurdu. Kaybolduğunu öğrenmelerini istemiyordu. Sonunda, Uluslararası Değişim Akademisindeki zombi kılıklı öğrencilerin yanına döneceğini bilse de bir an evvel geri dönmek zorundaydı. Belki kaba insanlar olabilirlerdi ama en azından başka bir dünyadan değillerdi.

Jarvis, bu soru üzerine, rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Maalesef bu sandığınız kadar kolay olmayacak."

Alex donakaldı. "Ne demek istiyorsunuz? Eve gitmem lazım. Hem de hemen, biri yokluğumu fark etmeden önce."

Jarvis'in kızın sesindeki telaşı anlamamış olmasına imkân yoktu. Buna rağmen yüzünde ona acıyan bir ifade belirdi.

"Korkarım ki bu, şu an için imkânsız," dedi Jarvis. "Dünyanıza geri dönmen için sana yardım edebilecek tek kişi, Müdür Marselle."

Alex, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "İyi, o zaman kendisi nerede?"

"Müdürü birkaç ay boyunca görmeyi beklemiyorum," dedi Jarvis. "Kendisi bir keşif gezisine çıktı. Beş yılda bir çıkar."

Aylar mı? Adam, a*ylar* mı demişti?

"Ama... Ama..." Alex ne diyeceğini bilemiyordu. "O dönene kadar ben ne yapacağım?"

"Burada kalıp öğrencilerimizden biri olarak derslere katılacaksın," dedi Jarvis, zaten başka bir seçenek yokmuş gibi.

Alex, panik atak geçirmek üzere olduğunu hissedebiliyordu. "Burada kalamam! Geri dönmem gereken bir hayatım var... *Bir dünyam* var! Ailem... Yeni okulum..." Aslında, Uluslararası Değişim Akademisine dönmeyi hiç istemiyordu ama diğer söyledikleri kesinlikle geçerliydi. "Burada öğrenci olarak kalıp çok normal bir şeymiş gibi, derslere giremem. *Aylarca* hem de. Bir günlüğüne bile değil!"

Adam ona özür diler gibi bakınca Alex hemen başka bir şey söyledi: "Akarnae, özel yetenekli kişiler için bir okul değil mi? Benim hiçbir özel yeteneğim yok. Tamamen yeteneksizim. Burada kalamam. Buraya *ait değilim*!" dedi. "Şu, Marselle denen adama bir mesaj gönderip daha erken gelmesini sağlayamaz mısınız?" dedi ve *"Mesela yarın,"* diye de kendi kendine ekledi.

"Üzgünüm, Alex," dedi Jarvis, son derece samimi bir şekilde. "Eğer bu seni rahatlatacaksa, müdür, senin de özel bir yeteneğin *olduğunu* ve bunun zamanla ortaya çıkacağını söyledi. Bana Akarnae'deki yerini bulacağını da belirtti."

"Ne kadar nazikmiş," diye mırıldandı Alex. Sıradan bir adamın, arkasından yaptığı yorumlarla ilgilenmiyordu ama yine de içinde hafif bir merak uyandı. Özel bir yeteneği mi vardı? Bu, ne demek oluyordu? O da Jordan gibi görünmez olabilir miydi? Belki de uçabilir ya da zihin gücüyle bir şeyleri hareket ettirebilirdi. Bu çok harika olurdu.

Akarnae'de kalmasının olası bazı avantajları olduğunu fark eden Alex -en azından o berbat Uluslararası Değişim Akademisinden uzakta olacaktı- buralarda bir süre takılmasının çok da kötü olmayacağını düşündü. Hem zaten yapabileceği başka bir şey de yoktu.

"Tamam, sanırım müdür dönene kadar burada kalıp onu bekleyebilirim," dedi çekinerek ve içinden anne ve babasının orijinal planlarına bağlı kalmalarını, onu son bir kez daha aramaya çalışmamalarını umdu. Annesinin aldığı alkol-Valium karışımı kokteyl düşünülürse, kadın muhtemelen güvende olmalıydı. Zaten babası, annesiyle ilgilenirdi. Böylece, indiklerinde ikisi de onu aramayı düşünemeyecek kadar meşgul olurdu. Alex, onlarla birkaç ay boyunca iletişim kuramayacak olmasına bir kez daha şükretti. Eğer şansı yaver giderse anne ve babası onun kaybolduğunu bile anlamadan, dünyasına dönmüş olurdu zaten.

Kızın kararından çok memnun olan Jarvis, "Mükemmel," diye cevap verdi.

"Burayı çok seveceksin," dedi gözleri parlayan Jordan. "Bekle de gör."

Bear da hevesle başını salladı. Neşeleri o kadar bulaşıcıydı ki Alex, karşılığında onlara gülümsemeden edemedi. En azından, bu tuhaf yerde daha şimdiden iki arkadaş edinmişti. Bu sayı, kendi dünyasındaki arkadaşlarından çok daha fazlaydı.

"Bu konuyu hallettiğimize göre, artık kayıt evrakını alabilir miyim?" diye sordu Jarvis.

"Bu kâğıtlar burası için değil ama," dedi Alex, evrakı adama uzatırken.

"Şahsi dosyanı oluşturmak için sadece bazı temel bilgilere ihtiyacım var," dedi Jarvis, kâğıtlara şöyle bir göz atıp hepsini masasının en üst çekmecesine koyarak çekmeceyi kapattı. Bir saniye sonra kendiliğinden çekmecenin içinden bir dosya çıktı. Alex, fal taşı gibi açılan gözlerle dosyanın üzerindeki etiketi okudu: *Alexandra Rose Jennings.*

Jarvis, kızın yeni oluşturulmuş dosyasından bir doküman çıkararak Alex'e uzattı.

"Bu... Nasıl?" Alex, bu sihirli yaşamla ilgili bir soru sormazsa daha iyi olacağını düşünerek başını iki yana salladı. Başka bir dünyadaydı... ve bu dünyada, her şey mümkündü.

"Çizginin üzerini imzaladığında, kaydın tamamlanmış olacak," dedi Jarvis.

Alex, okul kurallarının ve kayıt düzenlemelerinin yazılı olduğu kâğıda hızla bir göz attı. Sayfanın en altındaki şu beş kelimeyi okuyana kadar, akşamı gayet normal geçiyordu: *"Alexandra Jennings: Potansiyeli Test Edilmedi."*

Bu ne demek oluyordu?

Alex, imzasını atıp kâğıdı geri verince, Jarvis, "Harika," dedi. "Şimdi geriye sadece hangi derslere gireceğin kaldı. Bence bunu anlamanın en iyi yolu, önce seni test edip sonrasında sonuçları açıklamak olacaktır."

"Test etmek mi?" diye tekrar etti Alex. "Beni ne için test edeceksiniz?"

"Potansiyelin için elbette."

"Bunun... anlamı ne?"

"Sana bunu açıklamadan evvel, akademiden biraz daha bahsetmem lazım," dedi Jarvis. "Burada beş yıl resmî eğitim veririz. Belirli konularda çaylak olarak çalışmak için seçilmiş öğrenciler, iki yıl daha eğitim alır. Derslerin gidişatına göre, en genç öğrencilerimiz on dört yaşındadır. Bu da on sekiz yaşındayken mezun oldukları anlamına gelir. Çaylaklar da yirmi."

"Pekiiiii," dedi Alex, kelimenin sonunu uzatarak. Müdür geri döner dönmez buradan ayrılacağı için, Jarvis'in şu an anlattıkları onu hiç ilgilendirmiyordu. "Bu, hâlâ 'potansiyel' derken neyi kastettiğinizi açıklamıyor."

"O konuya geliyorum," dedi Jarvis. "Sınıflarımız iki bölüme ayrılır: Yaş bazlı ve potansiyel bazlı. Her birinde beş ders vardır. Öz yetenekler, *tıp bilimi*, *türlerin ayrımı*, *tarih*, *toplum ve kültür bilgisi*. Bunların hepsi, yaş bazlı sınıfların dersidir. Potansiyel bazlı sınıfların dersleri ise *muharebe*, *okçuluk*, *beden eğitimi*, *kimya* ve *binicilik becerileri*dir."

Muharebe mi? *Türlerin ayrımı* mı? Alex, doğru duyup duymadığını merak etti.

"Yakın zamanda on altıncı doğum gününü kutladın, doğru mu?" dedi Jarvis, kızın dosyasına göz atarak.

"Evet, temmuzda," diye cevap verdi Alex ama adam için bunun bir anlamı olup olmadığından emin değildi. Dünyadaki... şey, yani Freya'daki takvim yılı ile Medora'daki aynı mıydı?

"O zaman çok iyi," diye yorum yaptı Jarvis. "Yaş bazlı derslerdeki eksiklerine rağmen, üçüncü yıl sınıfına katılacaksın. Jordan ile Bear da o sınıfta. Hızlanman için onların da sana yardım edeceklerinden eminim."

"Haydi, takım!" dedi Jordan, elini havaya kaldırıp bir beşlik çakmak için.

Alex, onun bu çocuksu tavrına güldü ve Jarvis'e, "Potansiyel dersleri için nasıl bir test yapıyorsunuz?" diye sordu.

Jarvis, kıza bir lolipop uzattı. Alex, şüpheli gözlerle şekere baktı.

"Haydi," dedi adam. "Potansiyel testi, bu işte."

"Bu, hiç mantıklı değil," dedi Alex ama lolipopu alıp paketini açtı ve şekeri ağzına koydu. Dilini bu yabancı nesnenin etrafında döndürüp, aldığı farklı tatlara şaşırdı. Elma, kiraz, üzüm, ananas, portakal... Dilini her çevirişinde ağzına başka bir tat geliyordu.

"Şimdi," diye tekrar söze başladı Jarvis, "potansiyel bazlı sınıflar, zorluk derecesine göre beş farklı seviyeye ayrılıyor: Alfa, Beta, Gama, Delta ve Epsilon. Eğitim alacağın seviye, senin sınıf potansiyeline göre belirleniyor. Potansiyel bazlı dersler, ayrıca fiziksel zorlanmayı da gerektiren derslerdir."

"*Muharebe* gibi mi?" diye sordu, lolipopu yemeye devam eden Alex. "Bu, yasal mı?"

"Akarnae, kendine has yasalarla yönetilir," diye cevap verdi Jarvis. "Öğretmenlerimiz, sınıftaki öğrencilerin içlerindeki en iyiyi çıkarmalarına yardım etmek için özgür bırakılır."

Güzel... Bu, kulağa hiç de göz korkutucu bir şey gibi gelmiyordu.

"Emin ol, *muharebe*, pek çok öğrencinin en çok sevdiği derstir," diye devam etti Jarvis. "Çok zorlayıcı ama tartışmasız çok öğreticidir. Bu sınıfın öğretmeni, Karter."

Alex neden şaşırmamıştı? İri bir adamdı. Deri kostüm giymişti. Kılıcı vardı. Zekâyla işi olmadığı gerçekten de belliydi.

Alex, Jarvis'in diğer sınıflardan konuşması için beklerken iyice küçülen lolipopu ağzında çevirmeye devam etti ama onun dikkati başka yerdeydi.

"Şu şeyi nereye koydum?" diye mırıldanarak masasının üzerindeki kâğıtları karıştırıyordu.

Alex, onu izlerken farkında olmadan kalan şekeri kırarak yiyip bitirdi. Ağzında sadece lolipopun sapı kalmıştı.

"Aha!" diye bağırdı Jarvis, küçük bir çantayı çekip çıkararak. Kızın ağzından sarkan çubuğa uzandı. "Bitti mi?"

Alex *evet* der gibi başını salladı. Jarvis, çubuğu çantaya atması için ona işaret etti. Alex söyleneni yaptıktan sonra adam çantayı mühürledi ve masasının üzerine yerleştirdi. Alex, çantanın kayboluşunu ve onun yerine tek bir sayfa kâğıt gelişini hayretler içinde izledi.

"Nasıl..."

"Yeni dünya, yeni kurallar," dedi Jordan, kızın yüzündeki şaşkın ifadeye gülerek.

Doğru. Alex'in bunu ileriki günlerde de hep hatırlaması gerekecekti.

"Bu, gerçekten sürpriz oldu," diye mırıldandı kâğıtta yazanları okuyan Jarvis.

"Sorun nedir?" diye sordu Alex.

"Sonuçlarının bazıları... beklenmedik şekilde çıktı."

Kıza kâğıdı uzatınca, Jordan ve Bear de okumak için eğildiler.

Potansiyel Testi: Alexandra Rose Jennings.
Muharebe-Epsilon
Binicilik-Epsilon
Beden Eğitimi-Delta
Okçuluk-Gama
Kimya-Gama

Alex, kâğıdı okuduktan sonra başını kaldırıp, kendisine şok geçirir gibi bir ifadeyle bakan arkadaşlarına döndü ve "Ne oldu?" diye sordu.

Jordan kahkaha atacakmış gibi görünüyordu. "Bu, *harika* bir yıl olacak."

Bear da sırıtıp arkadaşını onaylar gibi başını sallayınca, Alex hafifçe kaşlarını çattı. Bunların nesi vardı? Jarvis'e dönüp onun yüzündeki ifade de değişmiş mi diye baktı. "Neden bu kadar... endişeli görünüyorsunuz?"

"Sonuçların beni çok şaşırttı," dedi adam tekrar. "Özellikle de *muharebe*."

"Neden?" diye sordu Alex. "Epsilon, en alt sınıf değil mi?"

Üçü de ona acır gibi baktılar.

"Epsilon, bizim en yüksek rütbeli sınıfımızdır, Alex," diye düzeltti Jarvis. "Burada verdiğimiz en üst düzey eğitimdir. Öğrencilerimiz her yıl tekrar test edilmelerine rağmen herhangi bir ders

için çok azı Epsilon seviyesine çıkabilir. Epsilon sınıfındaki öğrenciler, genelde özel eğitim almak için seçilen çaylaklardan veya beşinci yıllarından sonra çaylak olmaya aday öğrencilerden oluşur."

Alex, yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. Bu, doğru olamazdı.

"Şu an," diye devam etti Jarvis, "sanırım, *muharebe* için Epsilon sınıfında beş öğrenci var. Hepsi de senden en az bir yaş büyük. Binicilik dersine gelince, Epsilon sınıfında sadece altı öğrenci mevcut. Biri seninle yaşıt ama diğerleri yine senden büyükler."

Alex, adamın söylediklerini iyice değerlendirip, "Belki de lolipopta bir yanlışlık vardır, ha?" dedi.

Jarvis başını iki yana salladı. "Test kusursuzdur."

"Ama değiştirebilirsiniz, değil mi? Beni daha alt bir seviyeye koyabilirsiniz?" Adamın yüzündeki bakışı görünce, "Olamaz... Ben dövüşmekle ilgili hiçbir şey bilmiyorum ki!" dedi.

"Huzursuzluğunu anlıyorum," dedi Jarvis, onu yatıştırmak ister gibi, "fakat sonuçlar, bu seviyede olduğunu söylüyorsa bu seviyedesin demektir. Testler, derslerle ilgili becerini değil; eğitimlerine odaklanırsan ne kadar iyi sonuçlar alabileceğini gösterir. Teste göre bu derslerle ilgili inanılmaz yüksek bir potansiyele sahipsin."

Alex, kaşlarını çatarak kâğıda baktı. "Ne kadar da şanslıyım."

Jordan, "Hey, en azından *beden e*ğitiminde benimle ve Bear ile birlikte olacaksın," dedi, kızın sonuçlarını bir kez daha okuduktan sonra. "Kimyada da yine benimle birliktesin. Bu, dört gözle beklenecek bir olay. Birlikte bir sürü şeyi havaya uçurabiliriz."

"Yaşasıııın," dedi Alex, tepkisiz bir ifadeyle.

Çocuk, kızı hınzırca dürttü. Bunun üzerine Alex, endişeli olmasına rağmen gülümsedi.

"Geç oluyor. Sanırım, bu gece için yeterince şey yaptık," dedi Jarvis ve eliyle ağzını kapatıp esnedi. "Eğer başka sorun yoksa?"

"Düzinelerce var ama şu an hiçbiri aklıma gelmiyor," diye itiraf etti Alex.

Jarvis, ona anlayışla baktı. "Eğer konuşmak istersen ofisim sana daima açık. Şimdi dinlen ve ihtiyacın olan her şeyin temin edileceğinden emin ol. Yurt odan hazır ve seni bekliyor. Dersler sabah erkenden başlayacak."

Adam, kıza ders programını gösteren yeni bir kâğıt uzattı.

"Bir sorun olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi Jarvis ve Jordan ile Bear'a döndü: "Siz de yurda gidiyorsunuz nasılsa. Acaba, Alex'e binayı gösterebilir misiniz? Odası üçüncü katta, yedi numara."

Jordan, boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ciddi misiniz? Yedi numara mı?"

Jarvis şaşırdı. "Bir sorun mu var?"

"Onu D.C. ile aynı odaya mı koydunuz?" dedi Bear, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle. "Bu... akıllıca bir şey mi?"

"Çok iyi anlaşacaklarından eminim," dedi Jarvis ve eliyle tekrar ağzını kapatıp esnedi. "Önünde sonunda yani."

Jordan suratını astı. "Eğer öyle diyorsanız..."

Alex, bu tepkilerden ne anlam çıkarması gerektiğini bilemedi. Oda arkadaşının nesi vardı?

"Ah, gitmeden önce bir şey daha," dedi Jarvis. "Nereden ve nasıl geldiğin konusu aramızda kalırsa çok iyi olur."

"Neden?" diye sordu Alex.

"Başka bir dünyadan olmak, çok tuhaf bir şey. Eğer hikâyen duyulursa... bazı karışıklıklara yol açabilir. Bu konuyu, sırrını tutabileceğine güvendiğin kişilere anlat sadece."

"Tamam," dedi adamın konuyla ilgili kararını kabul eden Alex.

"Arkadaşlarının bu konuda seni destekleyeceklerinden eminim," diye de ekledi Jarvis.

"Kesinlikle," dedi Jordan, gülümseyerek. "Hepimizin önünde eğilmemizi isteyeceğin, unutulmuş bir medeniyetin kraliçesi olduğunu söyleyebiliriz. Ben hariç çünkü seni ilk ben buldum, o yüzden sağ kolun benim."

"Senden iyi saray soytarısı olur zaten," dedi Bear, sırıtarak.

"Belki gerçeğe yakın bir şey olsa daha iyi olur," diye önerdi Jarvis. "Mesela, Alex'in nakil öğrenci olduğunu söylemek gibi."

Hayal kırıklığına uğrayan Jordan'ın, yüzü düştü. "Ama bu çok sıkıcı."

"Ama hatırlaması çok daha kolay," dedi Alex. "Hem eğer istersen hâlâ sağ kolum olabilirsin."

"Sanırım bununla yetinebilirim," dedi Jordan, mutlu bir şekilde.

"Birazdan çıkış yasağı başlayacak, o yüzden gitseniz iyi olur," dedi Jarvis. "Yerleşmek konusunda bir sorunun olursa haber ver, Alex. Ama iyi olacağından eminim."

Jordan ile Bear, onu koltuğundan kaldırıp, sürükleyerek ofisten çıkarırken Alex adama zar zor, "Teşekkürler, Jarvis!" diyebildi.

Dört

Dışarı çıktıklarında, "Tur rehberin olmamıza izin ver," dedi Jordan.

Onlar Jarvis'in yanındayken, güneş çoktan batmıştı. Heyecanı yatışan Alex, şu an kendisini hem zihnen hem de bedenen çok yorgun hissediyordu. Yine de arkadaşının önerisini başıyla onayladı.

"Akademi, sekiz ana binadan oluşur," dedi Jordan. Az evvel çıktıkları, Orta Çağ stilini andıran binayı işaret etti. "Bu şık yapıya 'Kule' denir. Pek çok profesörün ofis ve odaları bu binanın içindedir, o yüzden eğer yasaktan sonra dışarıya çıkmaya kalkışırsan bu bölgeden uzak dur."

"Tamamdır," dedi Alex.

"Bir de 'Sabit Kompleks' dediğimiz bir bölge var. Orada da şu kısımlar yer alıyor: Muharebe derslerinin yapıldığı 'arena' denen bölge, *türlerin ayrımı* için klinik, bir ile beş yıllık öğrencilerin kaldığı *Sir Carsus Yurdu*, çaylakların kaldığı *Lady Omar Yurdu* ve son olarak; çoğu sıkıcı dersin yapıldığı genel sektör -Gen Sek- binası."

"Jordan, 'sıkıcı' demekle fiziksel becerilerden ziyade, entelektüel becerilerin ağırlıklı olduğu dersleri kastediyor," diye araya girdi Bear. Uzakta bir yeri işaret etmişti ama hava, hiçbir şey görülemeyecek kadar kararmıştı. "Gen-Sek, daha önce muhtemelen gördü-

gün o, 'U' şeklindeki büyük binadır. 'U'nun bir ucunda kimya laboratuvarları ve çalışma odaları, diğer ucunda ise tarih, öz yetenekler, toplum ve kültür bilgisi derslerinin işlendiği normal sınıflar yer alır. Gen-Sek'in orta kısmındaysa tıp bilimi laboratuvarlarıyla diğer araştırma odaları bulunur."

"Tıbbi koğuşlar da orta kısımda yer alıyor," dedi Jordan. "Burası, bizim kendi hastanemiz gibidir ve tüm zemin katı kaplar. Özellikle, yüksek potansiyel derslerin olacağı için buraya sık sık gidersin diye düşünüyorum."

Alex iç çekti. "Yaşasın."

Jordan, kızın kolunu tutup onu ileriye doğru hafifçe çekti. "Bu gece sana kampüsü gezdirmeyeceğiz çünkü geç oldu ve sen de birazdan yere yığılacakmış gibi duruyorsun. Ama en önemli binayı gösterelim de herhangi bir sorun yaşama."

Bear suratını asınca, Alex çocukların kendisini nereye götürdüklerini merak etti. Jordan, kare şeklindeki büyük bir binanın önünde onları durdurup, "Burası yemekhane. En önemli yer burası çünkü kahvaltını burada yapacaksın, öğlen ve akşam yemeğini burada yiyeceksin. Bu binanın yerini unutmazsan hiçbir sorun yaşamazsın," dedi. Alex, gözlerini devirdi: "Çok salaksın." Ama kabalık etmediğini göstermek için bunu Jordan'a gülümseyerek söyledi.

"Sana böyle biri olmadığımı ispatlayacağım," diye itiraz etti Jordan. "Ben, bütün muhteşem şeylerin vücut bulmuş hâliyim."

"Böyle bir konuda 'vücut bulmak' cümlesini kullandığına inanamıyorum," dedi Alex, tekrar yürürlerken.

Jordan tam karşılık verecekken, Bear araya girdi: "Bize biraz Freya'dan bahseder misin, Alex? Temel şeyleri biliyoruz. Mesela bizim teknolojimizin sizden çok daha ileride olduğunu. Ayrıca bizde sizin dünyanızı incelemekle ömrünü geçirmiş kişiler var. Ama ben orayı senin ağzından dinlemek istiyorum. Nasıl bir yer?"

Çocuğun söylediklerine şaşıran Alex, ona cevap vermek yerine soruyla karşılık verdi. "Burada benim dünyamı araştıran insanlar mı var? Onlar eve dönmemi sağlayabilirler mi?"

Bear başını iki yana salladı. "Onlar, Freya'ya sadece bir ekrandan bakabilirler, yani fiziksel olarak oraya seyahat edemezler. Bildiğim kadarıyla tek yaptıkları, diğer dünyaları izleyip oraların sakinleri, coğrafyası, teknolojisi ve görebildikleri diğer her şeyiyle ilgili bilgi almak. Bir iletişim veya bir gidip gelme durumu söz konusu değil. Bizimki gibi çok ileri bir teknoloji için bile dünyalar arası seyahat -en azından şimdilik- mümkün değil. Belki on yıl sonra ya da daha ileride olabilir. Kim bilir?"

Umutları yeniden solan Alex, müdürün geri dönüşünü beklemek zorunda olduğu gerçeğine geri döndü. "Tamam, dünyam hakkında ne bilmek istiyorsunuz?"

Alex sorularını yanıtlarken çocuklar da yeniden "tur rehberi" rollerine bürünüp, onu Sir Carsus Yurduna götürdüler.

"Çaylaklar dışındaki tüm öğrenciler burada yaşar," dedi kapıdan içeriye giren Bear. "Jarvis, senin de bizim gibi üçüncü katta kalacağını söyledi. Her odada iki öğrenci kalır. Jordan ile ben, ilk yılımızdan beri oda arkadaşıyız."

Bu, aralarındaki kardeş ilişkisini açıklıyordu. Alex, kendi oda arkadaşıyla da böyle bir ilişki kurup kuramayacağını merak etti.

Binanın ortasında yer alan merdivene doğru giden çocukları takip etti. Üçüncü kata vardıklarında kapılarla dolu bir koridora girdiler. Üzerinde "Yedi Numara" yazan kapıya gittiler. Kapıda ne bir kilit ne de bir kol vardı ve bu çok garipti. Odanın içine nasıl girecekti?

"Dokunarak hareket ediyor," dedi, kızın sormasına fırsat bırakmayan Jordan. "Kapı, Jarvis'in muhtemelen yüklemiş olduğu senin bio-imzanı görünce açılır. Bu kapıyı dışarıdan sadece sen ve D.C. açabilirsiniz. Dene bakalım."

Alex elini kapıya bastırınca kapı otomatik olarak açıldı.

"Bu, çok havalıymış," dedi.

"İçeriye girip seni tanıştırmamızı ister misin?" dedi Bear, biraz da çekinerek.

Alex içeriye şöyle bir baktı. Oda karanlıktı ama tam karşıdaki büyük pencereden içeriye ay ışığı sızıyordu. Loş ışıkta iki yatak gördü ve biri çoktan kapılmıştı.

"Sanırım uyuyor," diye fısıldadı. "Sabah ben tanışırım."

"İyi fikir," dedi Jordan. "Hey, kahvaltıya giderken uğrayalım mı? İstersen hep birlikte gidebiliriz?"

Alex gülümsedi. "Teşekkürler, bu harika olur."

"Sorun değil," dedi çocuk ve ikisi de kıza iyi geceler dileyip kendi odalarına gittiler.

Alex sessizce içeriye girdi ve kapı arkasından kapandı. Parmak uçlarına basarak, banyo olduğunu düşündüğü yere gitti ve kapı kapanınca ışığı açtı. Burası güzel ve sade bir yerdi. Bir tuvalet, bir duş ve büyük bir tezgâhın üzerinde bir lavabo vardı. Tezgâhın yarısı, oda arkadaşının eşyalarıyla kaplıydı. Alex, kendi tarafı olduğunu tahmin ettiği kısımdaki çekmeceleri açtı. Yeni bir diş fırçası ve diş macununun, kendisini beklediğini görünce sevindi.

İşini bitirince ışığı söndürdü ve odaya geri döndü. Sadece bir kere tökezledi ve yatağına uzanıp yorganın altına girmeyi başardı. Sabah daha çok şey keşfedip kıyafetlerini de değiştirebileceğini umdu.

Karanlıkta yatarken o gün olanları düşündü. Bir şekilde, tamamen farklı bir dünyaya gelmişti ve şu an o dünyaya belirsiz bir zaman dilimi boyunca tıkılıp kalmıştı. Her ne kadar bunun gerçek olduğuna dair yeterince kanıt görmüş olsa da bu çılgınlıktı. *Onun* dünyasında insanlar ya da lolipop çubukları şapkadan çıkmazdı. Uluslararası Değişim Akademisindeki havuza düştüğünde başını çarpmış olma ihtimali elbette vardı ama bundan da şüphesi vardı. Eğer öyleyse de gördüğü hayal çok uzun ve detaylıydı.

Bu imkânsız gerçeklik ne kadar mantıksız olursa olsun, artık Alex'in gerçeğiydi. Ama pozitif açıdan bakacak olursa, çaba bile göstermesine gerek kalmadan daha şimdiden iki yeni arkadaş edinmişti. Jordan ile Bear, onunla çoktan sağlam bir bağ kurmuştu. Alex, onların yanında kendini rahat hissediyordu. Sanki onları daha birkaç saattir değil de yıllardır tanıyormuş gibiydi. Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onlarla parkta, toprak bile yerdi. Gerçi düşününce, Bear'in yeteneği ona *neredeyse* toprak yedirtecekti. Hımmm.

Tam olarak anlayamadığı bir diğer ilginç gelişme de buraya bir çeşit özel yetenekle gelmiş olmasıydı. Oysaki önceden hiçbir özelliği yoktu. Herhalde gözünden lazer ışını fırlatabilse, bunu fark ederdi. Bu tip şeyleri kaçırmak imkânsızdı, değil mi? Belki de onun hakkında yanılıyorlardı, belki de hep olduğunu sandığı gibi normal biriydi. Bunu zaman gösterecekti.

Alex, önümüzdeki günlerin, haftaların, muhtemelen ayların neler getireceğini bilmiyordu. Tek yapabileceği, en iyisini umut etmekti ve bunu yapabilmesi için ne kadar garip bir yer olursa olsun, yeni dünyasını tamamen kucaklamalıydı. Buradaki hiçbir şey ona mantıklı gelmese de anahtar sözcük, *kabullenmek*ti. Ama eve geri döndüğünde, kendine kesinlikle iyi bir psikiyatrist bulması gerekecekti.

Bunu düşününce kendi kendine gülümsedi ve yorganın daha da içine gömüldü. Yatağı şaşırtıcı derecede rahattı. Yorgun ve bitkin beyni daha fazla dayanamadı ve Alex uykuya daldı.

Alex, çarpan bir kapı sesi ile sarsılarak uyandı.

"Neredeyim?" dedi, doğrulup uykulu gözlerini kırpıştırarak. Etrafına bakarken, dün yaşadıkları zihninde canlandı ve hayal görmesine yol açan bir çeşit kafa travması geçirmediğini fark edince, homurdanarak tekrar yastığına kapandı.

Kapı çalınınca tekrar doğruldu.

"Alex?" diye seslendi Jordan. "Kalktın mı?"

"Günaydın!" diye ekledi Bear.

Yatağından inmeye çalışırken ayağı battaniyeye takılan Alex, yere düştü.

"O gürültü neydi?" diye seslendi Bear, kapının arkasından. "İyi misin?"

"İyiyim," diye cevap verdi Alex, dirseğini ovuşturup ayağa kalkmaya çalışırken. Kapıyı açınca, Jordan ile Bear ona baktılar ve bir kahkaha patlattılar.

Elleriyle dağınık saçlarını düzeltmeye çalışırken, "Ne var?" dedi.

"Pek de sabah insanı sayılmazsın, ha?" dedi Jordan, kahkahalarının arasından.

Alex, kollarını göğsünde birleştirdi. "Beni ele veren ne oldu?"

"Şu güneşli hâlin sadece," dedi, hâlâ gülmeye devam eden Bear.

"Daha erken," dedi kız. "Şimdi kalktım."

"Bunu görebiliyoruz," dedi, gözleri neşeyle parlayan Jordan. "Derslerin başlamasına bir saatten az kaldı, o yüzden acele et, yoksa kahvaltıyı kaçıracağız."

Alex, "Bir şeyler yemeniz ne kadar sürüyor ki?" diye homurdandı ama dolabına doğru yürüdü. Dolabı, kendi bedeninde bir sürü kıyafetle doluydu. Korkması mı yoksa sevinmesi mi gerektiğini bilemedi. Jarvis, tüm ihtiyaçlarının karşılanacağını söylemişti ve şu ana kadar da haklıydı.

Alex, bu garip giysilere hayranlıkla baktı. (Bu bir pelerin miydi?) Kot ve üzerine oturan yeşil bir tişört seçti. Seçimini gören Jordan, başını iki yana salladı ve kotu elinden alıp, onun yerine siyah bir yoga taytı uzattı.

Alex, ona soru sorar gibi baktı. Bunun üzerine çocuk, "Önce beden eğitimi dersimiz var, kotla rahat edemezsin. İçinde rahatça hareket edebileceğin bir şeye ihtiyacın olacak, güven bana," dedi.

Alex omuz silkti ve banyoya gidip, şimdiye dek aldığı en hızlı duşu aldı. Geri geldiğinde, Bear pencereden bakıyor, sıkılmış olduğu açıkça görülen Jordan da yatağına uzanmış yatıyordu.

"Nihayet," diye homurdandı Jordan. "Açlıktan ölüyorum."

Alex, aslında ne kadar hızlı hareket ettiğini söylemeye zahmet etmedi. "Kahvaltıya giderken yanıma bir şey almam gerekiyor mu? Ders kitabı falan?"

"Bugün hangi dersler var?" diye sordu Bear.

Alex programına baktı. "Şey... *B.E.*'den sonra *okçuluk*, *tıp bilimleri*, sonra da *muharebe*."

"Sadece *T.B.* için alman lazım ama eşyalarını öğlen yemeğinden sonra toplayabilirsin," dedi Bear.

Jordan, kıza bir çift koşu ayakkabısıyla çorap uzattı. Alex'in hınzır tavrını görünce, "Konu kıyafet olunca, kızların nasıl olduklarını bilirim. Bir şey seçmeniz *sonsuza kadar sürer*! Bense açlıktan ölmek üzereyim, o yüzden hemen şunları giy de gidelim," diye kendini savundu.

Alex güldü ve söyleneni yaptı. Ders programını da cebine koyduktan sonra çocukların peşinden dışarı çıktı. Yurt binasından çıkarlarken, bir sürü öğrenci, Jordan ile Bear'a seslenip meraklı gözlerle Alex'e baktılar. Çocuklar selamlara karşılık verseler de konuşmak için durmadılar. Bu da Alex'e rahat bir nefes aldırdı. Zira hâlâ, dikkat çekmeden nasıl uyum sağlayacağından emin değildi.

Dışarıdaki serin havaya adım attıklarında, "Hey, çocuklar!" dedi Alex.

İkisi aynı anda, "Evet?" diye cevap verdiler.

"Bu işi nasıl yapacağız?"

"Neyi?" dedi Bear.

"Şu, 'buralarda yeniyim ama aslında başka bir dünyadan değil de başka bir kasabadan geliyorum' işini? İnsanlar burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğimi fark edecektir."

Jordan endişeli görünmüyordu. "Bu konuda endişelenme, Alex. Bence garip bir şey söylemen ya da yapman kimsenin umurunda olmaz ama öyle olsa bile, zaten bir bahanen var çünkü yenisin. Herkes buraya alışman için zamana ihtiyacın olduğunu anlayacaktır."

Çocuğun bu sözleri, Alex'in kendisini daha iyi hissetmesini sağladı.

"Hem eğer her şeyi eline yüzüne bulaştırsan bile..."

"Evet?" dedi Alex, çocuk sözüne devam etmeyince. "O zaman ne olur?"

"Şey... Öyle bir şey olursa gerekeni yaparız."

Alex iç çekti. "İçimi rahatlattın, sağ ol."

Yemekhaneye girdiklerinde Alex, etrafa saçılmış farklı renk ve şekillerdeki masa ve sandalyeleri görünce şaşırdı. Bu düzenin hiç-

bir mantığı yoktu. Alex, büyükler için tasarlanmış bir oyun parkına girmiş gibi hissetti. Başını iki yana sallayıp, üçgen bir masaya doğru giden arkadaşlarını takip etti ve aralarına oturdu.

Jordan yine, "Açlıktan ölüyorum," dedi. Menüye benzeyen bir şey aldı ve başıyla Alex'e de aynısını yapmasını işaret etti. Alex menüdeki çeşitliliği görünce çok şaşırdı ve listeyi incelemeye başladı. Burada lüks bir kahvaltıdan mısır gevreğine kadar her seçenek mevcuttu.

Yemekhaneye şöyle bir baktı. Herkes bir şeyler yiyordu ama Alex, yiyeceklerin nereden geldiğini göremedi. Siparişini vermek için nereye gideceğini merak etti. Sorulardan boğulacak gibi olunca da dönüp arkadaşlarına sordu.

Jordan, menü seçeneklerinden birinin yanındaki bir daireye bastı ve neredeyse anında, çırpılmış yumurta ve pastırma ile dolu bir tabak, yanında çatal ve bıçakla beraber çocuğun önünde belirdi. Jordan, sonra başka bir daireye bastı ve bu sefer de bir yığın krep belirdi. Üçüncü basışta, bir bardak portakal suyu geldi. Gördüklerinden çok memnun olan Jordan, menüyü yana bıraktı. Alex'in şaşkınlıktan kocaman olmuş gözleri, Jordan'ın dikkatini çekti.

"Ne var?"

Bear, gülerek arkadaşının sırtına vurdu.

"Jordan'ı affet. Bazen aklı tamamen gidiyor, özellikle de midesi boşken." Bear, menüyü işaret etti. "Buna 'TBA' diyoruz. Yani, *tekno bağlantı aleti*. İstediğin şeyin yanındaki daireye basınca bağlantı sayesinde doğrudan buraya nakledildiyor."

Alex, yaban mersinli krep, akçaağaç şurubu ve bir bardak elma suyu düğmelerine bastı. Seçimleri, sıcacık ve mis kokan bir hâlde, anında önünde belirdi.

"Bu, çok... imkânsız görünüyor," dedi. Yine de şurubu kreplerinin üzerinde gezdirdi ve bir ısırık aldı. Mmmm. Şekerli cennet gibiydi. "Nasıl çalışıyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi, ağzı dolu hâlde cevap veren Jordan.

"Çok açıklayıcı oldu," diye mırıldandı, krepten bir ısırık daha alan Alex.

Jordan ağzındakini yuttuktan sonra, "Bear açıklar," dedi. "Kendisi kimya konusunda tam bir sihirbazdır. Epsilon seviyesinde... Doğaüstü zeki."

"Neden hakaret eder gibi iltifat ediyorsun?" diye homurdandı Bear.

Omuz silken Jordan, dev krep yığınına girişti. "Bu, bir yetenek."

Boğazını temizleyen Alex, açıklama beklediği Bear'a baktı.

"Öncelikle, buradaki her şeyin farklı olduğunu unutma, Alex." Bear, yanlarında oturanların dikkatini çekmemek için alçak sesle konuşuyordu. "Teknolojimiz gerçekten çok ileridir. Yaptığımız havalı şeylerin birçoğunun kaynağı, elimizdeki *tekno bağlantı aletleri*dir. Bazı TBA'lar, halkın kullanımına hazırdır. Mesela holografik iletişim için kullandığımız ComTBA'lar gibi."

Durup cebinden küçük, siyah bir nesne çıkardı. Sonra onu avucuna yerleştirip ekrana dokundu ve Jordan'ın ismini söyledi. Bir cızırtı sesi duyuldu, sonra Jordan da benzer bir alet çıkardı ama onunki gümüş renkliydi. Alex, çocuğun daha sonra ne yaptığını tam olarak anlamadı ama saniyeler içinde Bear'ın hologramı, Jordan'ın elinde tuttuğu aletin ekranından fırlayınca, bir çığlık attı. Aynı şekilde, Bear'ın aletinden de Jordan'ın canlı bir hologramı fırlamıştı.

Alex, Jordan'ın ve Bear'ın mimiklerini mükemmel şekilde taklit eden hologramları izlerken, "Muhteşem," dedi, nefes nefese bir hâlde.

"Oldukça net, ha? ComTBA'lar, biz buradayken ailelerimizle konuşmamızı da kolaylaştırıyor -veya herhangi biriyle-" dedi, hem gerçek Bear hem de minyatür hologramı. Bağlantıyı kapattı ve ikisi de aletlerini tekrar ceplerine soktular. "Diğer TBA'lar, her türlü şeyi yapabiliyor. Hatta bazılarını saatlerce anlatabilirim ama basitçe ifade etmem gerekirse, mesela buradaki..." Masada duran menüyü gösterdi. "...Akarnae sakinlerine yemek hazırlamakla görevli kişilerin çalıştığı bir yemek istasyonuna bağlı. Biz seçimimizi yaptığımızda, onlar yemekleri bir tepsiye koyuyor ve ağ bağlantısı onu bize naklediyor."

Alex, hologram aletlerini gördükten sonra, daha... *detaylı* bir şey duymayı beklemişti. "Açıklaman bu mu?"

"Aşağı yukarı," diye yanıtladı Bear. "Buna biraz da moleküler transferle yeniden oluşturmayı eklersen peşinde olduğun cevaba ulaşırsın."

Meyve suyundan bir yudum alan Alex, "Bana daha çok büyü gibi geldi," dedi.

"Saçmalama," dedi, neşesi belli olan Jordan. "Büyü diye bir şey yoktur."

Alex, ona şaşkın gözlerle baktı. "Bence var." Kendisini gösterdi ve kaşlarını kaldırıp, "Bakınız şekil A," dedi.

"Sen, özel bir vakasın," dedi Jordan ve kaşlarını daha da havaya kaldırdı. "Öyle özel değil yani... Özel," diye de çabucak belirtti. "Öf, anladınız işte, özel."

Alex, çocuğun yüzündeki huzursuz ifadeyi görünce, gülmemek için kendini zor tuttu.

"Jordan, senin bir 'anormallik' olduğunu söylemeye çalışıyor," diye araya girdi Bear. "Ama burada olmanın yine de büyüyle bir ilgisi yok."

Alex, bir Jordan'a bir Bear'a baktı. "Kafam iyice karıştı. Aman, neyse. Eğer büyü değil diyorsanız, size inanıyorum. Yeni dünya, yeni kurallar. Böyle deyip bırakalım."

Çocukların ikisi de ona gülümsediler.

"Bu işi kolay sindirdin," dedi Bear.

Alex omuz silkti. "Başka bir seçeneğim yok ki. Müdürünüz bulunduğu yerden dönene kadar buraya sıkışıp kaldım. O zamana kadar da bu durumla elimden gelen en iyi şekilde baş etmek zorundayım. Ama eve döner dönmez hemen bir terapiye yazılacağım."

"Merak etme, Alex," dedi Jordan. "Buradayken unutulmaz zaman geçirmene yardım edeceğiz. O terapi, buna değecek."

Alex, çocukların sırıtışına güvenmekte zorlandı ama bela istemediğine dair onları uyarmaya fırsat bile bulamadan yemekhaneyi bir *gong* sesi kapladı.

"Ne ile yapıldığını görme vakti geldi, Jennings," dedi Jordan ve kızı sandalyesinden kaldırıp kapıya doğru çekiştirdi. "Eğer sonraki iki saatten sağ çıkarsan her şeyin altından kalkarsın demektir."

Peşlerinden dışarıya çıkan Alex, Jordan'a yan yan baktı. "Açıklayacak mısın?"

"B.E.'yi duydun, değil mi?" diye onun yerine cevap verdi Bear. "Beden eğitimi?" Kız, başını sallayınca Bear devam etti. "Biz burada ona *bedensel erime* deriz. O da antrenörümüz Finn yüzünden. Nedenini birazdan anlarsın."

Harika, diye düşündü Alex.

Üçü birden, dün gezdikleri geniş çimenli alanın eteklerine gelip durunca, Alex, çoktan gelip bekleyen bir grup öğrenci olduğunu fark etti. Çoğu esneme pozisyonundaydı. On üç kişi saydı. Kendileri de dâhil, on altı kişiydiler. Diğerlerinin görünüşüne bakarak, onun yaşlarında ya da biraz daha büyük olduklarını tahmin etti. İki kişi, biraz daha küçük olabilirdi.

Onlar, öğrencilerin yanına yaklaşırken, birkaç öğrenci merakla kafasını kaldırdı ama tanışmalarına fırsat bile kalmadan yakınlardan gürültü bir ses yükseldi.

"Kalkın! Kalkın! Kalkın! Oyalanmak yok! Benim dersimdesiniz!"

Alex, bağıran adamı bulana kadar etrafına bakındı. Koyu sarı saçlarını gergin bir atkuyruğu şeklinde toplamış olan adam, orta boylu biriydi. Sırım gibi ince bir bedeni vardı, gergin kaslarını kaplayan derisi incecikti. Eğer "fazla fit" diye bir şey varsa o da bu adam olmalıydı.

Alex, elinde olmadan yanlarına yaklaşan adamın gözlerine baktı ve biraz... *vahşi* göründüğünü düşündü.

"Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz, tur atarak ısınmaya başlayın. *Haydi!*" diye bağırdı adam ve öğrenciler çil yavrusu gibi dağıldı. Bear ile Jordan, diğerleriyle birlikte gitti. Tereddüt eden Alex, ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Antrenör -bu, Finn olmalıydı- tek başına kalan Alex'i fark etti.

"Kimsin sen?"

Alex, bir adım öne çıktı. "Alexandra Jennings, efendim," dedi. "Burada yeniyim."

"Bu durum, neden hâlâ burada dikildiğini açıklamıyor," diye çıkıştı adam. "On tur. Başla!"

Alex, yutkunarak devasa sahaya baktı. Dün bu sahayı geçmeleri saatler sürmüştü. İki saat içinde burada on tur atıp, ardından adamın planladığı ne varsa yapmayı nasıl başaracaktı?

"Neyi bekliyorsun, Jennings? Kıpırda!"

Adamın talimatlarını yerine getirmekten başka, Alex'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sınıf arkadaşlarının peşinden koştu -ki hepsi şu an ondan öndeydi- ve bir ayağını diğerinin önüne koymaya odaklandı.

Maalesef kendisine eşik eden biri vardı.

"Sen buna koşmak mı diyorsun? Büyükannem bile bundan daha hızlı koşar!"

Omzunun üzerinden arkaya bakınca elinde metal bir sopayla koşan Finn'i gördü.

"Daha hızlı!" diye bağırdı adam.

Adamın ısrarı üzerine, Alex adımlarını hızlandırdı.

"*Daha hızlı* dedim!"

"Elimden... geldiğince... hızlı... gidiyorum!" dedi Alex, soluk soluğa.

"Yetmez!"

Alex, sırtına bir şeyin battığını hissetti. İkincisi, ilkinden daha fenaydı. Finn, elindeki metal sopayla ona vuruyordu. Sopa değdikçe anlık bir elektroşok acısı veriyordu.

Birden durdu ve nefes nefese bir hâlde, adama döndü.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

"Koşmadığımdan eminim," diye, Alex'i azarladı adam. *Onun* nefesi mükemmeldi. "Şimdi hızlan, gece olmadan bu işi bitirmek istiyorum."

"Ama... Az evvel bana vurdun!" diye çıkıştı Alex. "Bir hayvanmışım gibi!"

"Ne? Bu mu?" Bu kez sopasını kızın kalçasına dokundurup elektroşoku oradan verdi.

Canı yanan Alex, kalçasını ovuşturarak bağırdı. "*Of!* Kes şunu!"

"Koşmaya başlarsan keserim," dedi Finn ve metal sopayı bir kez daha uzattı ama Alex, ona fırsat vermeden koşmaya başladı.

Bu adam delirmişti. Öğrencilere kesinlikle bu şekilde davranamazdı. Bu, etik değildi. Ahlak kurallarına uymuyordu. Kesinlikle yasal da değildi. En azından, Alex'in kendi dünyasında.

Maalesef o kadar uzun süre hızlı koştu ki bileğini burkmamak için biraz yavaşlamak zorunda kaldı. Ama Alex, yavaşladığı an, metal sopasını hazırda bekleten Finn, onu bekliyordu.

Beş

İki saat sonra Alex, sahada inleyerek yatıyordu. Daha önce ağrıyabildiğinden haberi bile olmayan yerleri de dâhil olmak üzere, vücudunun her bir parçası ağrıyordu.

Psikopat Finn ensesinde olduğundan, Alex kısa sürede sınıf arkadaşlarına yetişmek zorunda kalmıştı ama bu bile delirmiş olan B.E. öğretmenini tatmin etmemişti ve adam, onu daha da ilerlesin diye metal çubuğuyla çarpmaya devam etmişti. Alex, daha önce hayatında hiç bu kadar hızlı koşmamıştı ve şu an bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğini merak ediyordu.

"En azında sağ kaldın. Bu da oldukça büyük bir başarı sayılır."

Alex'in, gözlerini açıp Jordan'ın yorumuna teşekkür edecek hâli kalmamıştı. Zaten çocuğun dalga geçtiği, sesinden belli oluyordu. Görmesine gerek yoktu.

"Esnemen lazım," dedi çocuk. "Yoksa sonrasında pişman olursun."

Gözlerini güçlükle açtı. *Bu* bile canını yakmıştı. "Şu an pek bir fark yaratacağını sanmıyorum." Gerçi çocuğun haklı olduğunu biliyordu, o yüzden zorla oturur konuma geldi. Ama kasları çekilirken yüzünü buruşturdu. "Ahhhh!"

Çocuk, gülümsemesini saklamaya bile zahmet etmeden, "Şanslısın ki Finn bugün bizimle uğraştı," dedi.

Alex, esnerken durdu. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Sen onu bir de kötü bir gününde gör," dedi Jordan ve Alex'e elini uzattı. Çocuk onu ayağa kaldırırken Alex acıyla inledi.

Ağız kenarları kıvrılan Jordan, kahkahasını bastırmayı başardı. Onun yerine kıza şefkatle baktı. "Önünde daha koca bir gün var. Muharebe dersi de dâhil."

Kız, yüzünü buruşturdu. "Sakın hatırlatma."

"Sonra okçuluk dersin var, değil mi?" dedi arkasını dönüp, kıza peşinden gelmesini başıyla işaret ederek.

Alex, cebindeki programı çıkarıp yürürlerken şöyle bir baktı. "İyi bir hafızan var."

Çocuk, başıyla onayladı. "Bear'ın kimya dersine gitmesi gerekti ama benim ahırlara gidene kadar hâlâ birkaç dakikam var. Sana nereye gideceğini göstereyim."

Biraz ilerlemişlerdi ki Jordan, kızın rahatsız olduğunu görüp adımlarını yavaşlattı.

"Gittikçe kolaylaşacak," dedi. "Birkaç hafta daha sabret."

Hafta mı? Oysaki Alex, bugünü bile bitirebileceğinden emin değildi!

"*Delta B.E.* ve *Epsilon muharebe*, senin en zor derslerin. Ama bu kadar yüksek bir potansiyel seviyesinde olduğun için bu, pek de sürpriz sayılmaz." Jordan, çenesini kaşıdı. "Sen B.B.'de de Epsilon'dasın, değil mi? O da seni bayağı zorlayacaktır."

Jordan, ona kendisini hiç de iyi hissettirmiyordu doğrusu.

"B.B. mi?" diye tekrar etti.

"Binicilik becerileri," diye netleştirdi Jordan. "Öğretmeniniz, Tayla. Harika biridir. Tabii, atlarına saygı gösterdiğin sürece..."

Başka geniş çimenli bir araziye bakan bir tepeyi döndüler. Burası, ormanın kenarlarına sınır çizen yoğun çalılıklarla üç bölgeye ayrılmış bir alandı.

"Gitmen gereken yer burası." Jordan, okulun ana kampüsüne en yakın olan bölgeyi işaret etti. "Oradaki insanları görüyor musun? Onlar, senin sınıf arkadaşların."

Grubu fark eden Alex, başını öne doğru salladı.

"Öğlen yemekhanede buluşuruz." Kız *tamam* diye cevap verdikten sonra Jordan arkasını dönüp, koşarak patikadan çıktı.

Cesaretini toplayan Alex, tepeden aşağıya indi ve öğretmeniyle aynı anda ders alanına ulaştı. Sonraki iki saat boyunca, her atışında hedefi ıskalasa da yay ve okla oynamak, onu çok heyecanlandırdı. Bunun sebebini, cine benzeyen öğretmeni nedeniyle dikkatinin dağılmasına bağladı. Magdelina Llohilas -ya da Maggie- fantastik bir filmden fırlamış gibi görünüyordu. Cidden.

Alex, zarif öğretmenini izlemediği bir ara, dikkatini sınıf arkadaşlarından birine yöneltti. Bu kız, gür ve kumral saçlara ve Alex'in şimdiye dek gördüğü en ilginç gözlere sahipti. Gökyüzü kadar mavi, ortası canlı bir yeşildi. Bu renk, çok çarpıcıydı. Hele ki kız, o kötü kötü bakan gözlerini Alex'e çevirince.

Nihayet yemek vakti geldiğinde, Alex ders bittiği için çok ama çok rahatlamıştı. Diğer kızın sorununun ne olduğunu bilmiyordu ama aralarına mesafe koymuş olmaktan memnundu.

"Hey, Alex!" Yemekhaneden içeriye girince, Bear ona seslendi. Alex, arkadaşının yanına gitti. "Ders nasıl geçti?"

Alex, sandalyesine otururken, Bear'a alaycı bir gülümseme ile baktı. "Hâlâ yaşıyorum."

Bear, kızın yüz ifadesini taklit etti. "Başaracağından emin değildim. B.E.'den sonra yani, bilirsin işte."

Yüzünü buruşturan Alex, sonra Bear ile birlikte güldü. "İdare ettim sayılır," dedi.

Daha sonra Jordan geldi ve kendini Alex'in yanındaki sandalyeye attı. "Çok açım."

"Sen hep çok açsın," dedi Alex. "Seni tanıyalı daha bir gün bile olmadı ama sürekli aç *olduğunu* öğrendim bile. Acaba içinde kurt mu var?"

O sırada su içmekte olan Bear, kızın sözlerini duyunca suyu püskürterek gülmeye başladı.

Jordan, ikisine de hiç etkilenmemiş gibi bakıp, "Büyümek böyle bir şey," diye homurdanarak menüyü aldı. Yemeğinin yanında mor ve köpüklü bir şey daha geldi.

"Nedir bu?" dedi Alex, hiç de doğal görünmeyen içeceği işaret ederek.

"Dilly üzümü suyu," dedi çocuk, bardağı kızın önüne doğru iterek. "Tadına bak."

Alex, içeceği kokladı ve çekinerek bir yudum aldı. Ama sonra gözleri keyifle parladı. Bu içecek, çok garip görünüyor olabilirdi ama çok lezzetliydi. Alex'e, üzeri buzlu şekerle kaplı, vahşi üzümle karışık limonatayı hatırlattı. Çok tatlı olmasına rağmen, içtikten sonra damakta ekşi bir tat da bırakıyordu. Alex de menüsünü aldı ve bu mor içeceğin aynısından kendine de bir tane sipariş etti.

"Çok içmemeye dikkat et," dedi Jordan. Çünkü kız bir dikişte bardağın yarısını bitirmişti.

"Nasıl yani?"

"Bu, bir enerji içeceğidir. Çok yoğundur."

Alex fazla endişelenmedi. Ne kadar kötü olabilirdi ki? Zaten tadı, sonuçlarına katlanmaya değerdi. Muhtemelen tuvalete birkaç kez fazladan gitmesi gerekecekti, hepsi bu. Büyütecek bir şey yoktu. O gün, öğleden sonraki muharebe dersi için ona iyi bile gelebilirdi. Ne de olsa tuvalet molası, temel bir insan hakkıydı.

"Hey," dedi Jordan, ağzı dolu bir şekilde. "Sormayı unuttum. D.C. bu sabah nasıldı?"

Alex başını iki yana salladı. "Çarpan kapının sesine uyandım. Ortalıkta herhangi bir oda arkadaşı yoktu."

"Bu, durumu açıklıyor o zaman," dedi, tatmin olmuşa benzeyen Jordan. Önce içeceğinden bir yudum, sonra da yiyeceğinden bir ısırık aldı.

"Neyi açıklıyor?"

"Henüz Jarvis'ten neden yeni bir oda rica etmediğini," dedi, bilgiç bilgiç sırıtan Bear.

"Gerçekten o kadar kötü biri mi?"

Çocukların ikisi de ona gülümseyip yemeklerini yemeye devam ettiler.

Mor içeceğini alan Alex, düşünceli bir şekilde yudumladı. Bardağını bitirmesi uzun sürmedi ama hâlâ susamaya devam ediyordu, o yüzden ikincisini sipariş etti. B.E.'de o kadar koşunca çok susuz kalmış olmalıydı.

Birkaç dakikanın -ve boşalan bir bardağın- ardından Jordan, kızın leziz içecekten sipariş vermesini engelledi. Alex, ne denli tuhaf hissettiğini ancak o zaman fark etti. Aklı başında değil gibiydi ve... *cıvıl* cıvıldı. Bütün yemekhane zıplıyordu sanki. Yoksa deprem mi oluyordu? Tam neler olduğunu sormak üzereyken Jordan elini kızın omzuna bastırdı. Bütün hareketlilik durunca, Alex kendisini sandalyede zıplarken buldu.

Bear, boş bardağı gösterdi. "Bundan kaç tane içtin?"

"Bilmem," dedi Alex, kelimeleri yuvarlayarak. "Ama tatları *gerçekten* çok iyi!"

Çocuklar, yüzlerinde anlaşılmayan bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Alex, öğle molasında kaç bardağın boşalıp yerine kaç bardağın geldiğini hatırlamaya çalıştı ve sayıyı hatırlayınca, buna çok ama çok memnun oldu.

"ÜÇ!" diye zafer kazanmış gibi bağırdı. "ÜÇ TANE İÇTİM!"

Jordan ve Bear, kızın bu ani tepkisi üzerine irkilerek yerlerinden sıçradılar. Yemekhanedeki bütün gözler, üzerlerine döndü.

"Uuups. Pardon," diye özür diledi Alex, bu kez alçak sesle. Sonra da kıkırdadı.

Bir dakika, *kıkırdadı mı?*

Aynı şeyi yine yaptı.

O-ooo.

Dehşetle Jordan'a baktı. "Benim neyim var?"

"Gel," dedi, sandalyesinden kalkan çocuk. "Seni tıbbi koğuşa götürsek iyi olur."

Alex ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları jöle gibi olmuştu. Gürültüyle yere düşünce, az evvelkinden çok daha fazla dikkat çekti.

"Çok fazla koştuğum için bacaklarım bana çok kızgın," diye bir kez daha kıkırdadı. Bu arada, görüşü de bulanıklaşıyordu.

Başını öne doğru sallayıp, tepesinde dikilen Bear ile Jordan'a baktı. Gözlerini kısarak, "Gerçekten uzunsunuz," dedi. Ellerini ağzının kenarına götürüp, hoparlörden sesleniyormuş gibi bağırdı. "Yukarıda havalar nasııııııııııııl?"

Çocuklar birbirine bakıp onu yerden kaldırdılar.

"Tamam, ayağa kalk bakalım," dedi, sallanan Alex'i durdurmaya çalışan Jordan. "Rahat dur."

Odanın etrafında döndüğünü gören Alex, "Vuhhhhhhuuuuu!" diye bağırdı. "Bu çok eğlenceliydi! Bir daha yapabilir miyiz?"

Jordan kendini tutamadı ve tam gülecekken Alex'in ifadesini fark eden Bear, kahkahayı patlattı. Kızın kollarına girip onu yemekhaneden âdeta sürükler gibi çıkardılar.

Dışarıya çıktıklarında bir Jordan'a bir Bear'a bakan Alex, yere sürtünen bacaklarını karnına doğru çekti. "Bana bakın! *Uçuyorum!*"

Çocuklar, bu kez kızın tüm ağırlığını yüklenmek zorunda kaldıkları için homurdanmaya başladılar.

"Bunu yapmanın daha kolay bir yolu olmalı," diye mırıldandı Bear. Alex ise bu sırada kollarını indirip kaldırıyor ve çılgın gibi zıplıyordu. Ne harika bir oyundu bu!

"Var," dedi Jordan ve Alex'i tek bir hareketle gelin gibi kucağına aldı.

Kızın kolunu Jordan'ın boynundan çeken Bear, "Bu çok daha iyi oldu," dedi.

"Senin için olabilir," diye homurdandı Jordan.

Alex, yeni nakil şekline heyecanla baktı. "Sen *gerçekten* güçlüsün!"

Jordan tek kaşını kaldırdı. "Sakın buna alışayım deme."

"Keşke yapabilsem!" dedi kız, çocuğun yüzüne dokunarak.

"Neyi?" diye sordu Jordan.

"Şu tek kaş şeyini! Asla doğru yapamıyorum! Çılgın bir maymuna benziyorum!"

Kahkaha atan Bear, Jordan'a döndü. "Ayılınca, onu kucağına aldığın için sana çok kızacak."

"Pardon ama bu nasıl *benim* suçum oluyor?" dedi Jordan.

"Ona meyve suyunu açıklamalıydın."

"O meyve suyu gerçekten çok hoşuma gitti," dedi Alex, derin bir iç çekerek. "Çok lezzetli. Bardağa konmuş mutluluğa benziyor."

"Ona açıkladım!" dedi Jordan, arkadaşına. "Ona *ağır ol*, dedim ama o, beni dinlemedi."

"Dinledim. Ben iyi bir dinleyiciyimdir. Hatta ben dinleyicilerin en iyisiyimdir," dedi, patikadan süzülen bir kelebeği yakalamaya çalışan Alex. Ne güzel renkleri vardı!

"Ona *neden* bu kadar içmemesi gerektiğini anlatsaydın, demek istiyorum," dedi Bear. "Ama tabii..."

Kelebek yakalama girişimi başarısızlıkla sonuçlanan ve sohbetten sıkıldığı için kaşlarını kaldırıp indirmekle meşgul olan Alex'e baktılar. Tek kaşını kaldırmak neden bu kadar zordu?

"...bizzat tecrübe etmeye benzemez," diye cümlesini tamamladı Bear.

Altı

Bir süre sonra Alex, gözlerini parlak mavi renkli bir tavana doğru açtı. Çok iyi aydınlatılmış, geniş bir odadaki bembeyaz bir yatakta yatıyordu.

"Merhaba?" diye seslendi doğrularak.

"Ahhh. Uyanmışsın. Harika."

Elinde not tahtası tutan bir adam, ona doğru geliyordu. Kırklı yaşlarının ortalarında, nazik bir yüzü ve zeki bakan yeşil gözleri vardı. Boynundan bir steteskop sarkıyordu, üzerindeki beyaz önlüğün yaka cebine *Dr. Fletcher Montgomery* diye bir isim işlenmişti.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Alex?" dedi, nabzını kontrol etmek için kızın bileğini kaldırarak.

"İyi," dedi Alex, çekinerek. Hafızası bulanıktı. Nerede olduğu ya da bu mavi tavanlı odaya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Burası, bir çeşit hastaneye benziyordu ama doktorlardan oldum olası korkan Alex'in endişesi giderek artmaktaydı.

Başını sallayan adam, gümüş bir alet çıkardı. "Işığı takip et lütfen."

Adam ışığı ona doğru tutunca, Alex gözlerini kırpıştırdı ve söyleneni yaptı.

"Durumun çok daha iyi görünüyor. Sanırım artık gitmeye hazırsın." Adam, elindeki not tahtasına bir şeyler karaladı ve çıkmak üzere ayağa kalktı.

Alex, "Şey... Doktor Montgomery?" diye seslendi, adamın ismini doğru söylediğini umarak.

Adam, yüzünde hınzır bir ifadeyle ona baktı. "Bu, çok resmî oldu, Alex. İncindim."

Kız, ona garip garip baktı. Bu adam neden söz ediyordu?

"Ne de olsa," diye devam etti adam, "daha bir saat önce, bana şimdiye kadar gördüğün en kibar doktor olduğumu ve eğer evlenme teklifini kabul etmezsem yaşamaya devam etmek için hiçbir sebebinin kalmayacağını söylüyordun."

Şeyyyy... *Ne?*

Adam, kıza sırıttı. "Gururum okşandı. Gerçekten. Ama teklifini kabul edersem hiç profesyonelce olmaz. Umarım bunu kişisel algılamazsın. Bunun, senin için çok zor olduğunu biliyorum. Özellikle de bestelediğin o düşünceli ve yaratıcı aşk şarkısını duyunca."

Alex, utançtan yanaklarının yandığını hissetti. Ona şarkı mı söylemişti? Büyük rezillikti bu.

Kıkırdayan doktor, yatağın kenarına oturdu. "Eğer bana söylediklerinin kötü olduğunu düşünüyorsan arkadaşlarınla tekrar görüşene kadar bekle."

Alex, bunları bilmek istemiyordu. Kendi kendine öfkeyle mırıldandı.

"Bana ne oldu?" Hatırladığı son şey, yemekhanede yemek yediğiydi.

"Çok ciddi bir şey yok," dedi adam. "Sadece, dilly üzümü suyundan biraz fazla içmişsin. Arkadaşların, biraz abarttığını söyledi ama yan etkilerini bilmiyormuşsun."

"Yan etkiler derken?"

"Alkol ya da uyuşturucu etkisindeki insanlarınkine benzer şeyler," diye açıkladı adam. "Şekerin çok yükseldiği için uçmuşsun da diyebiliriz. Zira dilly üzümünde çok fazla glikoz bulunur, bir bardak meyve suyu bir bardak şekere eşittir."

Alex, kendisini tokatlamak istiyordu. Jordan'ın uyarısını neden dinlememişti sanki? "Buraya nasıl geldim?"

"Hatırlamıyor musun?"

"*Hiçbir şey* hatırlayamıyorum!"

"Bağırmana gerek yok," dedi adam, onu sakinleştirmek için başını hafifçe eğerek. "Sağır değilim."

"Özür dilerim, efendim."

"Önemli değil," dedi adam, kızın özrünü elini sallayıp geçiştirerek. "Bir daha da bana 'efendim' deme. 'Fletcher' de."

Başını sallayan Alex, adamın devam etmesini bekledi.

"Dilly üzümünü fazla içtikten sonra hafıza kaybı sık görülür," dedi Fletcher. "Kanındaki fazla şekeri atman için sana ilaç verdim ve uyuman da gayet iyi oldu. Buraya nasıl geldiğine gelince, onu arkadaşlarına sormalısın."

Tabii tabii, bunu asla yapmayacaktı. Bütün yaşananları tekrar ettirip, elinde kalan azıcık gururunu da yerle bir edecek değildi.

"Artık derse girebilirsin," diye ekledi Fletcher. "Üçüncü dönemin yarısına geldik. Yetişmek için çok zamanın var."

"Yardımların için çok teşekkür ederim, Fletcher," dedi, yataktan inen Alex. "Şey, şu evlilik teklifi için de özür dilerim. Olanları unutmamız mümkün mü?"

"Hafızamdan sildim bile, Alex," dedi, sıcak bir gülümseme ile çıkışa kadar kıza eşlik eden adam. "Eminim, yakında tekrar görüşürüz." Alex şaşırınca adam göz kırptı ve bu cümlesinin sebebini açıkladı. "Arkadaşların, senin Epsilon muharebe sınıfında olduğundan söz ettiler de."

Alex homurdandı. Bu ders, ne kadar kötü olabilirdi ki?

Adama cevap vermemeye karar verdi. Bunun yerine, ders programını çıkarıp o günkü yaş bazlı tek dersi olan tıp biliminde nereye gitmesi gerektiğine baktı. "Fletcher, bana üç numaralı laboratuvarı nasıl bulacağımı söyleyebilir misin?"

Adamın tarifini takip eden Alex, iki kat yukarıya çıktı ve uzun bir koridordan geçip üzerinde "Lab. 3" yazan bir kapıya ulaştı. İçe-

riye girmeden evvel, kapıyı çalıp çalmaması gerektiğini düşünerek biraz tereddüt etti. Ama kapı aniden açılınca düşünmesine gerek kalmadı.

"Bütün gün orada dikilecek misin, Bayan Jennings?"

Alex, irkildi ve çabucak sınıfa girdi. İçeriye girdiğinde kapının tamamen şeffaf olduğunu -açıklanamayan bir nedenden dolayı- ve tek yönlü bir pencere misali, içeriden dışarısının göründüğünü fark etti.

"Dersimi bölmen bitti mi?"

Arkası görünen kapıdan bakışlarını çeviren Alex, bu sert sesin sahibini aradı. Gözleri, sınıf arkadaşlarının meraklı bakışlarından -ve Jordan ile Bear'ın hınzır ifadelerinden- sınıfın ön tarafında duran kısa boylu kadına kaydığında, Alex neredeyse kahkahalara boğulacaktı. Sanki bir çamaşır makinesi, kusarak fırlattığı bir gökkuşağını kadının laboratuvar önlüğüne yapıştırmış gibi görünüyordu.

Alex, bu görüntünün kaybolması umuduyla birkaç kez gözlerini kırpıştırdı -ama görüntü kaybolmadı-, sonra da çekinerek bir adım öne çıktı. "Ben..."

"Kim olduğunu gayet iyi biliyorum, Bayan Jennings," diye sözünü kesti kadın ve sert bakışlarıyla Alex'i tarttı. "Ben, *tıp bilimi* başkanı Profesör Luranda ve derslerime geç kalınmasını kabul etmem."

"Geç kalmadım..."

Profesör, "Şanlısın ki arkadaşların, yokluğunun sebebini anlattılar," diye Alex'in sözünü tekrar kesti. "Bugün ilk günün olduğu için hoşgörülü davranacağım. Fakat bundan sonra ya zamanında burada olursun ya da sonuçlarına katlanırsın."

Bu, hiç de adil değildi. Alex bilerek tıbbi koğuşa gitmemişti ki. Fakat öfkesini yuttu çünkü profesör ondan bir cevap bekliyordu. "Ah, elbette, efendim."

"*Profesör.*"

Alex irkildi. "Efendim?"

"Doğru cevap, 'Elbette, *Profesör*' olacaktı. Sınıfımda kabul etmeyeceğim bir diğer şey de saygısızlıktır, Bayan Jennings."

Bu kısa boylu, çılgın önlüklü kadını daha fazla kızdırmak istemeyen Alex, *evet* der gibi, başını öne doğru salladı.

"O hâlde ne bekliyorsun?" dedi Profesör Luranda. "Gidip kendine oturacak bir yer bul, ben de dersime devam edebileyim."

Maalesef tek boş yer, Alex'in okçuluk dersinde gözüne takılan kızıl saçlı kızın yanıydı.

Profesör depoya gidince, Alex durup sessiz bir şekilde kendini tanıttı. Sınıfa geç girdiği için elbette tüm sınıf onun kim olduğunu öğrenmişti ama asık suratlı sıra arkadaşıyla sıcak bir sohbet başlatmayı umut eden Alex, böylece aralarındaki gerginliğin bir parça azalacağını düşündü. "Selam, ben..."

Kız, kitabından başını bile kaldırmadan, "Umurumda değil," diye, onun sözünü kesti.

Alex'in gözleri büyüdü. Şu kabalığa bak. Buna rağmen tekrar denedi. "Ben..."

"Hâlâ umurumda değil."

"Ama ben..."

"Senin derdin ne?" Kaldığı sayfayı işaretleyen kız, gözlerini kısıp Alex'e baktı. "Kendimi daha net ifade edeyim istersen: Senin. Kim. Olduğun. Umurumda. Değil."

Alex, şaşkınlık içinde kıza baktı, sonra da elinde bir kutu cam kapla içeriye giren Profesör Luranda'ya başını çevirdi.

"Şimdi, sınıf," diye devam etti kadın, Alex'in başını kaçırdığı konuşmasına, "*Faenda* zehri, iç organlarda belirli bir süre içinde hasara yol açarken, felç yaratan etkisi ölüm kalım durumlarında yeterli stabilizasyon tedavisi sağlar, tabii eğer sıra dışı bir durum söz konusu değilse."

Profesör Luranda, sınıftaki her sıraya bir kap bırakarak ilerledi. Her kavanozun içinde parlak yeşil kanatları ve korkunç bir iğnesi olan, uçan bir siyah böcek vardı.

"Çift olarak çalışacaksınız, içinizden birinin kavanoza elini sokup, ısırması için böceği kışkırtmasını istiyorum," dedi. "Felç

hâliniz sadece birkaç dakika sürecek, o süre içerisinde diğer öğrenci, zehrin etkisi altındaki arkadaşının düşüp bir yerini incitmesini önleyecek. Sonra rolleri değişeceksiniz. Hazır olduğunuzda başlayın."

Alex, başını kaldırınca, kızın ona bakıp pis pis sırıttığını gördü.

"Önce sen," diye meydan okudu kız.

Alex, dişlerini sıkarak kavanoza uzandı. Eli kavanozun içine girince; kendisini tehdit altında hisseden siyah yeşil renkli küçük *fa-enda*nın, iğnesini Alex'in etine batırması çok da uzun sürmedi. Vay canına! Bu, beklediğinden daha çok yakmıştı canını. Felcin etkisi altına girince, başını sıraya çarpması da Alex'in acısının artmasına yol açmış olabilirdi. Sıra arkadaşı, onu ne de güzel koruyordu!Üç dakika içinde Alex'in uzuvları karıncalanmaya başladı ve kız etkiden kurtulmak üzere olduğunu anladı. Bu sırada, yeni okulunun etik değerleri hakkında düşünmeden de edemedi. Elektrikli sopası olan B.E. öğretmeni, zehirli bir böceğe kendisini bilerek sokturmasını isteyen başka biri... Alex bunların kabul edilebilir olmasını bir türlü anlamıyordu. Kendisine bir kez daha tamamen yeni bir dünyada olduğunu ve buna alışması gerektiğini hatırlattı.

Nihayet sıradan kalkmayı başardığında, uyuşan ellerini sallayan Alex, "Sıra sende," dedi yanındaki kıza.

Kız, tırnaklarını bluzuna batırıp, "Yapamam. Bende alerji var," diye cevap verdi.

Tabii tabii, diye suratını buruşturdu Alex. Tam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki başka biri araya girdi.

Alex'in de sıra arkadaşının da zehrin etkisi altında olmadığını gören Profesör, "Orada neler oluyor?" diye sordu.

"Sıra tam da Jennings'e gelmişti," dedi diğer kız ve sanki felcin etkisinden kurtuluyormuş gibi ellerini salladı.

"Ne?" diye çıkıştı Alex. "Ama ben..."

"Zaten dersimi bir kez böldün, Bayan Jennings," dedi Profesör Luranda, arkasını dönerek. "Çabuk ol ve görevini tamamla, yoksa kendini cezada bulursun."

"Belki bu kez başını sıraya koyarak başlamalısın," dedi kız, gülmemeye çalışarak. "Az evvel canın çok yanmış olmalı."

"Senin derdin ne?" dedi Alex.

Profesör'ün kendisine baktığını görünce öfkeyle elini bir kez daha kavanoza soktu. İğnenin battığını ve ikinci kez felç etkisini hisseden Alex'in tek duyabildiği, kızın, "Oda arkadaşım olman," diye fısıldadığı oldu. Sonra kafasını yine sıraya vurdu.

Oda arkadaşım mı demişti? diye düşündü, etkinin geçmesini bekleyen Alex. *Şansıma tüküreyim.*

Fakat kızla daha fazla konuşma fırsatı bulamadı. Çünkü Profesör Luranda, dersi anlatmaya hızla devam etti ve tüm sınıfın dikkatini kendisine vermesini istedi.

Nihayet gong çalınca kız -yani, Alex'in D.C. olduğunu tahmin ettiği kız- tek kelime etmeden gitti. Jordan ile Bear, hemen Alex'in yanına koştular.

"Nasılsın?" diye sordu Bear.

Alex suratını buruşturdu. "Dilly üzümü felaketinden sonra mı yoksa iki kez zehirli iğneyle sokulup sevgi dolu oda arkadaşım yüzünden başımı sıraya çarptığımdan sonra mı? Hangisini kastediyorsun?"

Bear gülmemek için dudaklarını ısırdı ama Jordan neşesini gizlemeye zahmet bile etmedi. "Şey, her ikisini de?"

"Sorman büyük incelik," dedi, sınıftan çıkmak için ayağa kalkan Alex. "Ama bu konudan söz etmek istemiyorum."

"Haklısın," dedi, kızın arkasından gelen Jordan, sırıtarak. "Muharebe dersi için hazır mısın?"

"Hayır," dedi Alex. "Fakat sanırım başka şansım yok, o yüzden gidelim."

Birkaç dakika sonra Alex, kendisini göz korkutan bir yapının önünde, şaşkınlıkla etrafa bakınırken buldu. Derse uygun bir şekilde "arena" diye isimlendirilen sınıf, gladyatörler çağından fırlamış bir kolezyuma benziyordu.

Cidden, bu okulun nesi vardı?

Bu muhteşem manzaraya doğru açılan tepeyi dönerlerken, Jordan ile Bear, onu ite ite götürmek zorunda kalmışlardı. Alex, manzaranın muhteşem olduğunu inkâr edemezdi ama o kumtaşı duvarların ardında neler olduğunu tahmin edip çok korktuğu için şu an dikkati epeyce dağılmıştı.

Kızın yüzündeki ifadeyi gören Bear, "Gayet iyi olacaksın," dedi. "Karter, biraz zorlayıcı biri olabilir ama ne yaptığını gayet iyi bilir. Ölmene izin vermez, hele de ilk gününde."

Jordan da arkadaşını başıyla onayladı. Nedense, ikisi de Alex'in içini rahatlatan bir konuşma yaptıklarını sanıyorlardı.

Daha fazla "destekleyici" söz etmelerini istemeyen Alex, "Sağ olun, çocuklar," dedi. "Şey... Umarım, daha sonra görüşürüz."

Gülümsemeye çalıştı ama suratını asmaktan ileriye gidememiş olmalıydı.

Jordan, kızın omzunu sıvazladı. Bear, başparmağını havaya kaldırıp ona "her şey yolunda" işareti yaptı. Daha sonra ikisi de Delta okçuluk sınıflarına gittiler.

Alex, kendisini zorlayarak sınıfa gitti ve arenanın içinin de dışı kadar muhteşem olduğunu gördü. Çatısı yoktu. Kalın duvarlar, gökyüzüne kadar uzanıyordu. Kumtaşından yapılmış yapının kemerli girişleri, geniş odalara açılıyordu. Alex, nedense o odaların yağmurlu günlerde kullanılan sınıflar olabileceğini tahmin etti.

"Kayıp mı oldun, Jennings?"

Karter, kaşlarını çatmış, arenanın ortasından ona bakıyordu. Üzerinde yine o tuhaf, deri kostümü vardı ve kılıcı hâlâ belindeki kemerden sarkıyordu.

Alex, beşi de erkek olan diğer öğrencilerin yerde birtakım esneme hareketleri yaptıklarını fark etti. Küçük grubun arasından geçerken başını dimdik kaldırdı ve arenanın tüm zeminini kaplayan koyu renkli, kum gibi tozun, ayaklarına battığını hissettiğini belli etmemeye çalıştı.

"Hayır, efendim. Ben, bu sınıftayım," dedi öğretmenine yaklaşarak.

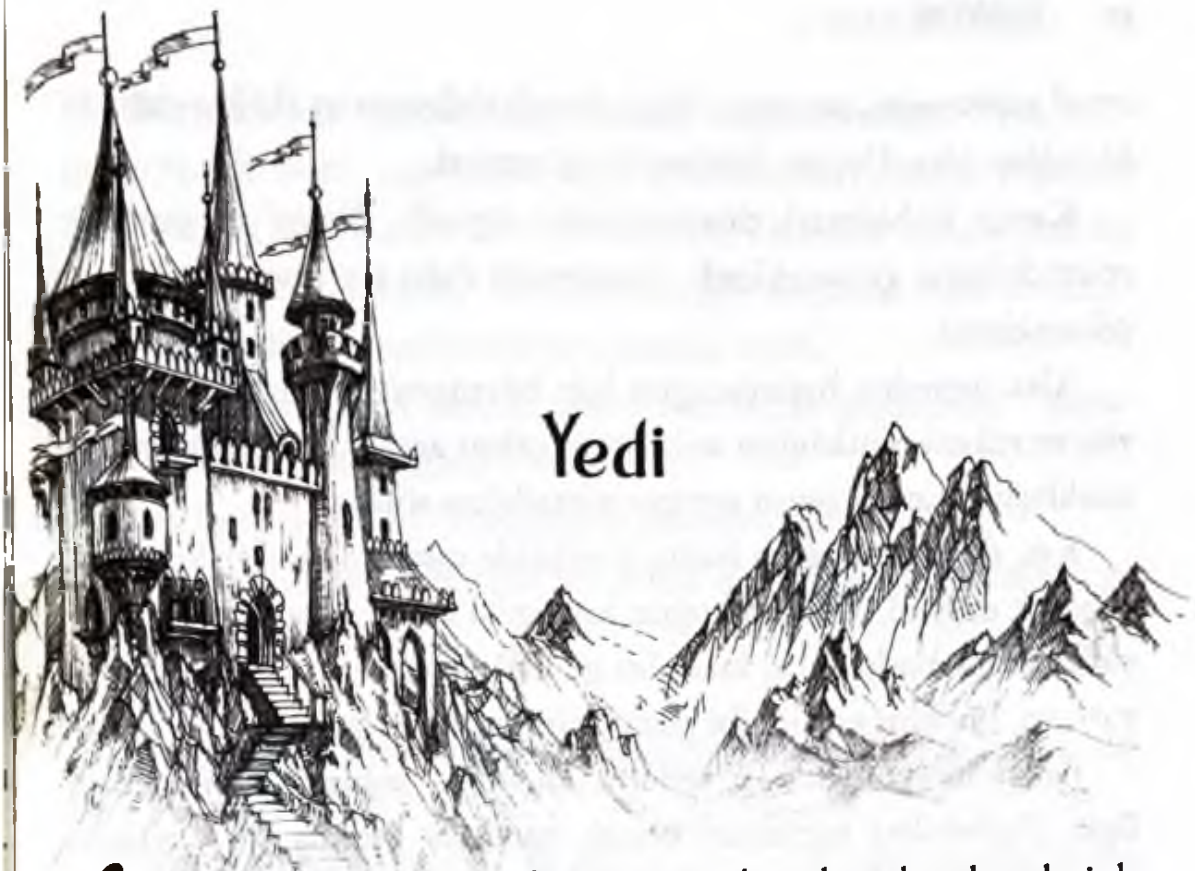
Karter, ona hayretle baktı. Sonra başını geriye atıp büyük bir kahkaha patlattı. Sınıftaki birkaç kişi daha, ona gülüyordu. Kaşlarını çatan Alex, cebindeki ders programını Karter'ın burnuna sokar gibi uzattı. Kâğıdı okurken gözleri büyüyen adam, bir kez daha kahkahalara boğuldu.

"Bu bir şaka, değil mi? *Senin* bu sınıfta olmanın imkânı..." derken, sanki kızda bir sorun varmış gibi konuşuyordu. "...yok."

Alex, omuz silkti. Kendisi de aynı şeyi hissettiği için adamla tartışmaya girecek değildi. Ah, şu aptal lolipop!"Olaylar ne kadar da *ilginç* bir hâl aldı," diye tısladı Karter. Kaslı kolları gerildi, boğazındaki damarlar birazdan patlayacak gibi görünüyordu.

Alex, yutkundu ama hiç geri adım atmadı.

"Tamam, o zaman. Bakalım, bu iş nereye varacak." Adam, kızı baştan ayağı süzdü. Buz gibi gözleri, tehlikeli bir ışıltıyla parladı.

Yedi

Alex, birkaç saat sonra başının içinde çalan davul sesleriyle uyandı. Uyanır uyanmaz kulağının tam arkasındaki yumurta büyüklüğündeki şişliğe dokununca irkildi.

"Bir günde iki defa," dedi, tanıdık bir ses. "Çok şanslıyım."

"Fletcher?" dedi, kafası karışan Alex. Doğrulmaya çalıştı ama oda dönüyordu, bu yüzden tekrar uzanmak zorunda kaldı. "Offf," diye homurdandı.

"Yavaş ol, Alex. Sağlam bir sarsıntı geçirmişsin." Fletcher, bir kez daha elinde not tahtasıyla Alex'in karşısında belirdi. Tıpkı öğlen yaptığı gibi yine minik fenerini çıkarıp kızın gözlerine tuttu. Parlak ışık yüzünden gözleri acıyan Alex, başını eğip geri çekildi.

"Affedersin." Not tahtasına bir şeyler yazdı. "Kontrol etmeliydim."

Alex, başını salladı ama ensesine bıçak gibi bir ağrı saplanınca durdu.

Zonklama hissini görmezden gelmeye çalışarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Neden bana hatırladıklarını anlatmıyorsun?"

Alex, öğleden sonraki olayları düşündü. Karter, onun derste kalmasına izin verdikten sonra, herkesi çiftli gruplara ayırmadan

evvel esnemesini istemişti. Alex, kendisinden en az iki kat daha iri bir oğlan olan Declan Stirling ile eşleşmişti.

Karter, birbirleriyle dövüşmelerini söyledi. "Kolay" bir yumruk mücadelesine girişeceklerdi. Sonrasında daha zor seviyelere doğru çıkacaklardı.

Alex, nereden başlayacağını bile bilememişti. Karter'a hiç dövüş tecrübesi olmadığını anlatmaya çalıştı ama adam, omuz silkip uzaklaştı. Bunun, onun sorunu olmadığını söyledi.

Kız, devasa ortağına baktı. Herhalde savunmasız bir kızla dövüşecek değildi. Fakat çocuğun kocaman kolu, Alex'e doğru hızla yaklaşmaya başlayınca, kızın bu güveni tamamen uçup gitti. Hayatının, bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiğini gördü.

Fakat ilk yumruktan eğilerek kaçmayı başardı, ikinciden de öyle. Refleksleri içgüdüsel olarak harekete geçmiş ve adrenalin dolu tepkileri, Alex'in kendisinin bile nasıl yaptığını anlamadan, çocuğun göğsüne tekme atmasıyla sonuçlanmıştı.

Devasa çocuk, göğüs kaslarına kızın ayağı çarpınca şaşkınlık içinde homurdandı ama bu, onun Alex'in ayak bileğini yakalayıp bacağını bükerek savurmasına engel olmadı. Bütün bedeni havada ters dönen Alex, yere düşüp başını çarptı.

Ondan sonrasını hatırlamıyordu, bayılmış olabileceğini tahmin etti.

Alex detayları anlatırken, Fletcher da onu dinleyip birtakım notlar aldı.

"Bu anlattıkların doğru sayılır," dedi. "En azından bu sefer hafıza kaybı yaşamadın."

Alex, bu alaycı yoruma cevap vermedi ve ilaç dolabından bir şişe ilaç çıkaran doktoru izledi. Doktor, kıza şişeyi uzattı. Alex, parlak yeşil sıvıyı şüpheyle inceledi.

"Bu, ağrına iyi gelir."

Adama güvenen Alex, şişeyi bir dikişte bitirdi. Ağzına gelen nane tadı çok hoşuna gitti. Hatta içer içmez başının içindeki davulların sesi kesilince daha da mutlu oldu. Baş dönmesi de geçmişti.

Şişeyi koklayarak, "Vay canına!" dedi. "Neydi bu?"

"Standart ağrı kesici," diye cevap verdi Fletcher. "Tıp bilimi dersinde nasıl yapıldığını öğreneceksin, bu yüzden Profesör Luranda'nın anlatmasını dört gözle bekle. Eminim, aynı şeyleri iki kez dinlemek istemezsin." Doktor ona göz kırpınca, Alex de minnettar bir gülümsemeyle doktora karşılık verdi.

"Peki," dedi, artık tanıdık gelen odaya göz gezdirerek. "Buradan ne zaman çıkabilirim?"

Fletcher kıkırdadı. "Hastaneleri sevmiyorsun ha, Alex?"

Alex, bunun adamla ilgili bir konu olmadığını belirtmek için hafifçe gülümsedi.

"Yaşıyor!"

Alex, bunu duyunca kapıya baktı ve eşikte dikilen Jordan ile Bear'ı gördü.

"Yürü be, Alex! Bugün ilk günün ama sen daha şimdiden iki kez tıbbi koğuşa geldin!" diye seslendi Bear. "Bu, bir rekor olmalı. Öyle değil mi, Fletch?"

"Bir gün ikiniz de bu koğuşun kutsallığını ve hastalarımı rahatsız etmemeniz gerektiğini öğreneceksiniz," dedi Fletcher, ciddi bir ifadeyle oğlanlara. Ama Alex, adamın bu sert ifadesinin altındaki gülümsemeyi hissedebiliyordu.

"Belki bir gün," diye dalga geçti Jordan. Alex'e bakıp sırıttı. "Ama bugün değil."

Fletcher da gülümseyerek içeri girmelerini işaret etti.

"Kaba iki kişi, sözümü kesmeden önce de söylediğim gibi," dedi Fletcher ve kendilerini pat diye Alex'in yatağına atan iki çocuğa imalı bir bakış attı. "Sanırım, gitmende sorun yok. Ama uyumadan evvel birkaç saat bekle."

Alex, başını öne doğru salladı. Bu kez canı yanmayınca çok sevindi.

"Jordan, Bear, onu uyutmayın. Bu iş, sizin sorumluluğunuzda. Huzurumu bozduğunuz için bunu bir ceza olarak görün."

Bear, suratını astı. "Burası morg gibi bir yer, Fletch. Bence rahatsız edilmek sana iyi gelmiştir."

Kollarını göğsünde birleştiren Alex, birinin çıkıp da onunla vakit geçirmenin ceza olmadığını söylemesini bekledi.

Jordan, kızın yüzündeki ifadeyi yakalamış olmalı ki çekingen bir tavırla, "Şey, eğer yanlışlıkla huzurunu bozduğumuzu düşünüyorsan, bil ki Alex'le vakit geçirmek bizim için bir ceza değil," dedi.

Bear, arkadaşına şaşkınlık dolu gözlerle baktı. Ama sonra durumu anladı, çünkü Jordan dirseğiyle onun kaburgasını dürttü. "Doğru," dedi, çaktırmadan göğsünü ovuşturarak. "Bu, en sevdiğin porselen vazoyu kıran bir çocuğa brokoli yerine şeker vermek gibi bir şey," dedi.

Alex, Jordan ve Fletcher ona garip garip baktılar.

"Demek istediğim şu ki," diye devam etti Bear, kendini açıklamaya çalışarak. "Bizi cezalandırmıyorsun, aksine ödüllendiriyorsun. Biz zaten Alex'le hep beraberiz."

"Deme yahu?" dedi Fletcher.

İki çocuk da başını salladı ama Alex, doktorun sırıtarak neredeyse gözlerini devireceğini fark etti.

"Madem öyle, o hâlde üçünüzün de gitme vakti geldi," dedi, onları yataktan kaldırıp kapıya doğru götüren Fletcher. "Beni bir daha ziyaret etmeden önce birkaç gün beklemeye çalış, Alex."

Adama el sallayan Alex, "Elimden geleni yaparım," dedi ve arkadaşlarının peşinden dışarı çıktı.

Tıbbi koğuştan çıkıp hızla yemek yedikten sonra, Jordan ile Bear, diğer sınıfların yerlerini göstermek için Alex'e akademide daha detaylı bir tur attırmaya karar verdiler. Gezileri çok uzun sürmedi, üçü de kısa süre içinde yurt binasına geri döndüler.

"Sana göstermemiz gereken bir yer daha var," dedi Jordan. Bear'la, kızı bodruma inen merdivenlere doğru götürdüler.

"*E odası*na hoş geldin," de di, onu bir odanın kapısından içeri sokan Bear.

Alex, kocaman gözlerle etrafına bakındı. "Neresi burası?"

"Burası, bizim *e*ğlence *odamız*," diye cevap verdi Jordan. "Bir süre rahatlamak istediğimizde ya da kendi odalarımızda ders çalışmak istemediğimizde buraya geliriz. Gördüğün gibi, epeyce iyi donatılmıştır."

Alex, bunu *görebiliyordu. E odası*nda, alev alev yanan ve etrafında rahat koltukların bulunduğu bir şömineden, arkalıklı sandalyelerle süslenmiş çalışma masalarına kadar her şey vardı. Hatta odanın arka kısmında küçük bir yemek bölümü bile bulunuyordu.

Bear, kızın nereye baktığını gördü. "Burada da tıpkı yemekhanedeki gibi sipariş verebilirsin ama menüde sadece atıştırmalık mevcuttur."

Alex, odanın kalan kısmını incelerken başını hafifçe öne doğru salladı. Öğrencilerin birbirleriyle sohbet ettikleri bu rahat ortamı görmek, çok hoşuna gitmişti. Bazıları birlikte ödevlerini yapıyor, bazıları bir şeyler atıştırıyor, hatta bazıları ateşte marşmelov bile kızartıyordu.

Onu diğer duvardaki bir başka kapıya doğru götüren Jordan, "Gel," dedi.

Bu oda, bir eğlence alanıydı. Koltuklar, yastıklar, armut koltuklar ve akla gelebilecek diğer tüm rahat nesneler, odayı dolduruyordu. Ayrıca, duvarı kaplayan dev bir ekranla kendilerine ait mini bir kameraları bile vardı.

Jordan, dokunmatik bir ekran paneline doğru yürüdü ve tatmin olmuş bir gülümsemeyle, menüye benzeyen ekranın seçenek düğmesine bastı. Ekran anında canlandı.

"Al bakalım," dedi, kıza bir gümüş yüzük uzatarak.

Çocuğa soru sorar gibi bakan Alex, yüzüğü parmağına taktı. Ama takar takmaz dünyası altüst oldu, zira o anda ekranda oynayan filmin *içine* girdi.

Hayretle etrafına bakarken, "Olamaz!" diye bağırdı.

"En iyi sanal gerçeklik," dedi, yanına gelen Jordan.

Biraz sonra da Bear belirdi. Üçü birden eski bir kalenin kalıntılarının arasında yan yana duruyordu. Kalenin çevresinde bir orman ve yerlere saçılmış bir sürü taş kalıntı vardı.

Her şeyi bir anda hazmetmeye çalışan Alex, "Bu, muhteşem!" diye haykırdı. "Burada ne yapabiliriz?"

Tam bunu söylerken, solundan bir yerlerden bir çığlık yükseldi ve kanlı bir gelinlik giymiş olan bir kadın, ormandan koşarak gelip kalıntıların arasında bir şey aramaya başladı.

Ağaçların arasından küçük bir at büyüklüğünde bir kurt fırladı, terk edilmiş kalenin içine doğru koşarak gözden kaybolan kadını takip etti. Yaratık, Alex'ten birkaç adım ötede durdu. O kadar gerçek, o kadar canlı ve Alex'e o kadar *yakındı ki* kız, irkilerek bir çığlık attı ve kurttan uzaklaştı.

"Jordan, dostum, hangi ayarları yaptın?" dedi, sesi normalden daha alçak çıkan Bear.

"Kontrol etmedim," dedi Jordan. "Neden?"

Kurt, peşine düştüğü kadına olan ilgisini nedense yitirmiş gibiydi. Onun yerine, olduğu yerde kaldı ve boğazından hırıltılar çıkararak Alex ile arkadaşlarına baktı.

"Güncelleme diye bir şey duymadın mı sen?" diye fısıldayan Bear, bir adım geri çekildi ve Jordan ile Alex'i de beraberinde geriye doğru çekti.

"Bir sorun mu var?" dedi, kurdun ağzından akan salyaları izleyen Alex.

Yüksek çözünürlürlük, buydu işte. Sahnenin görüntü kalitesi muhteşemdi.

"Buradan çıkmamız lazım," dedi Bear, telaşla.

Kurt, onlara doğru yürüdü ve havaya sıçramaya hazırlanırmış gibi gerildi. Alex, neredeyse kurdun onlara saldırmak üzere olduğunu düşünecekti. Ama aslında burada değillerdi, buraya *sanal gerçeklik* demelerinin bir nedeni vardı.

"Yüzüklerinizi çıkarın!" diye bağırdı Bear. "Şimdi!"

Çocuğun sesindeki paniği duyan Alex, söyleneni hemen yaptı. Arazi silinmeye ve dünya yeniden altüst olmaya başladığı an, üzerlerine doğru uçan kurdun açık ağzından kanlı salyaların aktığını gördü.

Yeniden E odasına dönmüşlerdi. Alex, duvardaki ekrana baktı. Öfkeli kurt bir şeyler arar gibi kalıntıların arasında dolanıyordu. Eğer kolundan akan kanlı salya olmasaydı, "filmde" neler olup bittiğini daha çok merak edebilirdi.

"Az evvel ne oldu?" diye fısıldadı Alex, kolundaki salyaya ve arkadaşlarının bembeyaz olmuş suratlarına bakarken.

Belli ki Jordan'ın hiçbir fikri yoktu, zira o da soru sorar gibi Bear'a bakıyordu.

"Geçen gün Marselle'in toplantısından *sıvışmamalıydın*," dedi Bear, sanki bu, her şeyi açıklıyormuş gibi.

Jordan, arkadaşının ne demek istediğini anladı ama Alex, hâlâ hiçbir şey anlamamıştı.

"Pardon ama kolumda neden bir kurt salyası olduğunu biri bana açıklayabilir mi, lütfen?" dedi histerik bir hâlde ve salyayı bluzuyla sildi. "Yoksa yenmek üzere miydik?"

"Şu an iyiyiz, Alex," dedi Bear, kızı sakinleştirmek için. "Çok yakındı ama şimdi iyiyiz."

"Çok mu yakındı? Neredeyse köpek yemi mi olacaktım yani?"

"Yaralanmazdın," dedi Bear. "Zira seni sanal dünyadan çeken bir güvenlik ölçümü var ama sistemdeyken ancak kâğıt kesiği kadar bir yara alabilirdin."

Kız, biraz sakinleşti. "Yani yenmeyecektik?"

"Kesinlikle hayır."

"Anlamıyorum," dedi, hâlâ ekranda dolaşmakta olan kurda kaşlarını çatarak bakan Jordan. "Burası eskiden dümdüz bir sanal gerçeklikti. Herhangi biriyle ya da bir şeyle etkileşim kurmazdık."

"Güncellemeler," dedi Bear. "Marselle, bize hâlâ aksaklıklar üzerinde çalıştıklarını söyledi." Bir an durdu ve sonra, "Belli ki görüş sensörleri, hâlâ yapılacaklar listesinde duruyor," diye ekledi.

"Öyle mi dersin?" diye homurdandı Alex.

"Özür dilerim," dedi Jordan. "Güncellemeler hakkında hiçbir bilgim yoktu."

Çocuk, gerçekten pişman olmuşa benziyordu. Bu yüzden Alex, onunla uğraşmaktan vazgeçti.

"Benim geldiğim yerde kesinlikle böyle bir şey yok," dedi Alex, başını iki yana sallayarak. "Haydi, bu olayı 'yaşa ve öğren' tecrübelerinden biri olarak sayıp bir daha hiç konusunu açmayalım. Anlaştık mı?"

"Harika olur bence." Alex'i öfkelendirmediğini gören Jordan, çok minnettar görünüyordu.

"Yeniden denemek ister misiniz?" diye sordu Bear. Alex'in yüzündeki ifadeyi görünce, "Daha düşük bir ayarda... Etkileşimin olmadığı sanal bir gerçeklikte?" diye çabucak ekledi.

Jordan, cevabını öğrenmek için Alex'e baktı. Kız, çekinerek başını öne doğru salladı.

"Ama farklı bir film seç," dedi Alex. "İçinde kurt olmasın."

"Anlaştık," diye cevap verdi Bear.

Sonraki iki saati epik bir bilim kurgu macerasında, uzay gemilerinin içinde evreni gezerek ve diğer gezegenlerdeki hayatları keşfederek geçirdiler. Alex, her şeye rağmen, bu yeni dünyadaki ilk gününün unutulmaz bir gün olduğunu düşündü. Fakat o gece yatağına giderken -suratsız oda arkadaşı, onu tamamen yok saymıştı- müdürün geri dönmesi için daha ne kadar bekleyeceğini merak etti. Medora, onun dünyası değildi. Buraya bağlanamıyordu. Bağlanmaya çalışırsa yüreği acıyla dolacaktı.

Sekiz

Haftanın geri kalan günleri, Alex için ilk günkü gibi geçti. Her sabah odadan çıkarken kapıyı çarpan D.C.'nin gürültüsüyle uyanıyor ve her akşam bitkin bir vaziyette yatağına yığılıyordu. Dersleri o kadar çılgıncaydı ki, şu an elektrikli sopası olan Finn bile, Alex'in dert etmesi gereken en son kişiydi.

Yani, hemen hemen.

Neyse ki muharebe dersi, başına daha fazla iş açmamıştı. Çünkü ikinci derse girdiğinde, Karter onu hemen oturtmuş ve hiçbir şeye dokunmamasını emretmişti. Haydi ama! Kaç yaşındaydı o? Beş mi? Fakat sınıf arkadaşlarının önce tahta kılıçlarla, daha sonra da gerçek kılıçlarla birbirlerine saldırmalarını izleyince, bu zorunlu mola için elinde olmadan çok rahatlamıştı.

Diğer derslerine ise katılıyordu. Ama hepsinin "garip" olduğunu söylemek bile yetersiz kalırdı.

Kimya dersine, tam bir kaçık olan Fitzwilliam Gray giriyordu. Kendisine sadece "Fitzy" dendiğinde cevap veriyordu. Klasik "çılgın bilim adamı" kalıbının canlı bir örneğiydi. Alex, bu klişenin ilham kaynağının o olup olmadığını merak etti. Adam neredeyse gülerek her şeyi büyük bir heyecanla patlatıyordu. Ne kadar patlarsa o kadar iyiydi. Alex'in beklentileri ile dersin bir alakası yoktu.

Belli ki kimya, Medora'da belirsiz bir sözdü. Zira bu derslerde, arkadaşlarının öyle olmadığını söylemelerine rağmen, Alex'in hâlâ büyü ve sihir olarak nitelendirdiği karmaşık formülleri yaratmakla uğraşıyorlardı. Sınıfta yaptıkları şeylerin hiçbiri mümkün değildi ama Alex'in bitmek tükenmek bilmeyen kafa karışıklığı, mümkündü.

Öz yetenek dersinin öğretmeni Profesör Astrid Marmaduke, Fitzy'nin zıt kutbu gibi, tam tersiydi. Ayrıca Alex'in herhangi bir özel yeteneğini sergileyemeyişine çok sinirlendi. Zira öz yetenek dersleri, bu özel yetenekleri kontrol etmeye odaklanmıştı. Bu yüzden Alex, içinden çıkılmaz bir durumdaydı. Fakat Marmaduke, kendi yeteneğini gösterince kızın tedirginliği, şaşkınlığa dönüştü. Kadın, telekinetik yetenekleri sayesinde nesneleri hareket ettiriyor ve başka birinin zihninden geçen yüzeysel düşünceleri okuyabiliyordu. Bu, biraz korkunçtu ama çok da müthişti. Alex, yine kendi özel yeteneğinin ne olabileceğini merak etti. Tabii, eğer *gerçekten* varsa. Bu yetenek kendisini ortaya çıkarana kadar öz yetenek dersleri, Alex için vakit kaybından başka bir şey olmayacaktı.

Tarih dersi, Alex'in beklediği kadar sıkıcı çıkmadı. Gizemli öğretmen Doc, anlattığı macera masallarıyla öğrencilerini çok eğlendiriyordu. Bu adam, Alex'in şimdiye kadar gördüğü en zeki kişiydi. Zira adam, bir anda farklı dillerde konuşmaya başlıyordu. Yaklaşık yirmi yedi farklı dil biliyordu. Alex, bunların yirmi altısını daha önce hiç duymamıştı.

Binicilik becerileri öğretmeni olan Tayla, tıpkı Jordan'ın söylediği gibi, havalı biriydi. Ama kadın, sıcakkanlılığına rağmen, Alex'e Epsilon sınıfına hazır olduğunu kanıtlaması gerektiğini söyledi. Bu sınıf, Alex'in -herhangi bir sebep olmadan ona ters davranan- oda arkadaşının da dâhil olduğu bir sınıftı. Aman, ne güzel! *Türlerin ayrımı* dersine gelince... Bu dersin öğretmeni, bakımını yaptığı yaratıklardan birinden nadir görülen bir çeşit influenza[5] kaptığı için karantinaya alınmıştı. O dönene kadar dersler boştu. Alex, bundan hiç şikâyetçi değildi çünkü yapması gereken

[5] İnfluenza, grip hastalığına tıp dilinde verilen ad. (e.n.)

bir sürü ödevi vardı. Üstelik boş vakti olmasına da minnettardı. Yine de dersi çok merak ediyordu ve öğretmen iyileşince işleyecekleri konuları dört gözle bekliyordu.

En garip ders, *toplum ve kültür bilgisi*ydi (T.V.K.B.). Ama konunun kendisi yüzünden değil. Öğretmenleri, Profesör Caspar Lennox'tu ve Alex, adama bakar bakmaz onun bir vampir olup olmadığını merak etti. Teni griydi. Gözleri ve uzun saçları, Alex'in şimdiye dek gördüğü en ama en siyah renklerdi. Ayakları bile çok garipti. Ya da ayaklarının olması gereken yer, diyelim. Adam, bir kara bulut kümesinin üzerinde süzülüyormuş gibi yürüyordu. Adamın *-vampirin!-* attığı her adımda, ayağından yoğun, siyah bir şey çıkıyordu. Bu, çok korkutucuydu. Buna bir de üzerindeki, parlak siyah kumaştan yapılmış olan uzun, kapüşonlu pelerini de eklenince, adam otomatikman Alex'in gece karanlığında bir ara sokakta karşılaşmak istemediği kişiler listesine ekleniyordu.

Neyse ki ilk T.V.K.B. dersinde Alex'in yanında Jordan oturuyordu. Kızın şaşkın gözlerle adama bakan ifadesini gören çocuk, ona acıyarak, "O bir *Gölge Yürüyen*'dir," diye fısıldadı.

Bu, vampir yerine kullanılan bir şifre miydi? Herhalde değildi. Akarnae'daki öğretmenler, gerçekten de tuhaftı ve yöntemleri, sorgulanmaya son derece açıktı ama herhalde çocuklara ders anlatması için bu kan içen, sırık gibi kötü öğretmeni görevlendirmezlerdi.

Demek, bir Gölge Yürüyen... Bu, kulağa kesinlikle muhteşem geliyordu.

Caspar Lennox, çok ürkütücü görünüyordu. Ama Medora'nın başkenti olan Tryllin'in monarşi ile yönetildiğinden ve ileri gelenlerinden bahsederken, sesi son derece melodik ve rahatlatıcı geliyordu. Alex, şu anki iktidar sahibi olan Kral Aurileous Cavelle'nin, eşi Osmada Cavalle ve tek çocuklarıyla birlikte Tryllin'de yaşadığını öğrendi. Belli ki tüm kraliyet ailesi, insanlar tarafından çok seviliyordu. Ya da Caspar Lennox, öyle olduğunu iddia ediyordu.

T.V.K.B. öğretmeni, bu konudan bahsetmeyi bitirip başka bir konuya geçti. Alex, derse olan ilgisini kaybetti. Tek gözlü bir hokkabaz olan *Depressa*lı Samson Graver'ın, *Mardenia* diye bir yerin

yüksek *mahkeme* hâkimi olan Preston Ballantyne ile akrabalığını. Alex nasıl hatırlayabilirdi ki? Hem zaten bu, kimin umurundaydı?

Kısacası, bu son derece garip bir dersti. Ama Akarnae'daki diğer tüm dersler de öyleydi. Jordan ile Bear olmasaydı, bırakın koca bir haftayı, Alex, akademideki ilk gününü bile asla atlatamayacağından emindi. Üstelik öğrencileri köle gibi gören bu psikopat öğretmenlere, etik dışı ve ölümcül derslere, kendisini yürüyen bir hastalıkmış gibi hissetmesine yol açan oda arkadaşı D.C.'ye rağmen, Alex'in varlığının devam etmesi bir mucizeydi.

Jordan ile Bear, onun dayandığı sağlam bir duvar gibiydi. Alex, eğer onlar olmasaydı derhâl akademiyi terk ederdi ve nerede olduğunu bilmediği müdürü aramaya çıkardı. Ama üçü çok sağlam arkadaş olmuştu ve Alex de zorluk seviyesi giderek artan her dersin sonunda kendisini eğlendirmeye devam ettikleri sürece, Marselle'in dönüşünü beklemeye kararlıydı. Birkaç sınıf arkadaşıyla daha tanışmıştı ama herkes derslere o kadar odaklanmıştı ki ona doğru dürüst ilgi bile göstermemişlerdi. Gerçi Jordan'la Bear da derslerine odaklanıyordu ama onlar, Alex için çaba gösteriyordu. Alex, bu yüzden onlara minnettardı.

Minnettar olduğu bir diğer şey, hafta ortasında Jarvis ile yaptığı görüşmeydi. Müdür Vekili, onu ofisine çağırmış ve Medora ile ilgili daha çok şey anlatarak buranın kendi dünyasına -Freya'ya- çok benzediğini söylemişti. Başlangıçta büyük bir kara parçasından oluşan Medora, doğal afetler yüzünden zamanla bölünerek farklı kıtalara ayrılmamış; onun yerine, parçalanan sahil kıyıları okyanusun dibine gömülmüştü. En sonunda geriye kalan bu büyük toprak parçasına "Medora" adı verilmişti. Bu dünya, tam ortasından geçen "Durungan Rages" isimli sıradağlarla ikiye ayrılıyordu. Bu dağlar, doğu kıyısından, batıdaki denizin uçurumlarına kadar uzanmaktaydı. Herhangi bir karmaşa olmaması için dağların kuzeyinde kalan bölgeye basitçe *Kuzey Bölgesi*; güneyinde kalan bölgeye de *Güney Bölgesi* denmişti.

Bu isimler, yaratıcılıktan tamamen uzaktı ama her neyse.

Alex, ayrıca Akarnae'nin, Kuzey Bölgesi'nin güneyinde, yani Medora'nın tam kalbinde yer aldığını öğrendi. Daha da güzeli, buradaki mevsimler, onun Freya'da alışkın olduğu mevsimlerin aynısıydı. Kuzey Bölgesi, dünyanın kuzey yarımküresine; Güney Bölgesi de güney yarımküresine benziyordu. Ağustostan hazirana kadar süren okul dönemi de dâhil olmak üzere, tarihler bile aynıydı. Haziranda akademi yaz tatiline giriyordu. Çok tuhaf. Ama en azından bu durum, Alex için her şeyin daha basit olmasını sağlıyordu. Bu da onun bir kez daha bu garipliği kabul etmeye karar verdiği anlamına gelirdi.

Bazen bunu söylemek, yapmaktan daha kolaydı ve hafta sonunda nihayet cuma günü geldiğinde, Alex çok yorgundu. Dersler sona ermişti. Alex, Jordan ve Bear, sınıf arkadaşları ve yaşıtları olan Connor ve Mel ile birlikte E odasında oturuyorlardı. (Connor ve Mel, kuzendi.) Beşi birden, *tıp bilimleri* ödevlerini bitiriyordu. Alex, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

"Ne düşünüyorsun, Alex?"

Alex, zihnindeki örümcek ağlarını temizlemeye çalışarak başını kaldırdı. "Ha?"

Arkadaşları, onun üzerine far tutulmuş geyik gibi bakan bu ifadesine çok güldüler. Mel, kibarlık edip ona, "Çok yorgun görünüyorsun. Acaba, bu gecelik bu kadar yeter mi?" dedi.

Alex, başıyla kızı onayladı. "Evet, sanırım yeter. Çok çılgın bir hafta oldu. Daha sonra hepinizle görüşmek üzere."

Birbirlerine iyi geceler dilediler. Alex, odasına gitmek için üst kata çıktı. D.C. çoktan yatağına uzanmış, kitap okuyordu ve Alex'in içeriye girmesi üzerine, mavi-yeşil gözlerini hoşnutsuz bir biçimde kıstı.

"Bana dilediğin kadar pis pis bakabilirsin ama bu durum, buranın benim de odam olduğu gerçeğini değiştirmez," dedi Alex. Kabalık edip etmediği konusunda endişelenemeyecek kadar yorgundu.

"Belki bir gün burada istenmediğini anlarsın diye umuyordum," dedi, bakışlarını tekrar kitabına yönelten D.C.

Alex, somurttu. "İnan bana, hafta boyunca ne demek istediğini gayet net bir şekilde anladım ama umurumda bile değil."

Bunu söyledikten sonra yatağına girdi. Başı yastığa değdiği an, hafta boyunca yaşadıklarını düşündü. Oda arkadaşı daha ona sert bir yanıt vermeye bile fırsat bulamadan Alex uykuya daldı.

Dokuz

*Çatır, çutur, çatır, çutur...*Ertesi sabah garip bir ses, Alex'i uyandırdı. Bu sessiz odaya o kadar yakışmayan bir sesti ki Alex derhâl gözlerini açıp panikle doğruldu. Hızlı hareketleri yüzünden, yatağın ucuna oturmuş olan ve bir kâse mısır gevreği yiyen Jordan'ın sırıtan suratına çarpacaktı, neredeyse.

"Uyan bakalım, gün ışığı."

Alex, homurdanarak yatağına geri gömüldü ve yastığını başına çekti. Yastık yüzünden boğuk çıkan sesiyle, "O-dam-da ne ya-pı-yor-sun?" diye sordu.

Jordan, kızın uykulu parmaklarından yastığı çekip, yüzünü açtı ve "Yastık sohbeti, ha? Hakkımda böyle hissettiğini bilmiyordum doğrusu," dedi göz kırparak.

Alex, ona dik dik baktı. Jordan, bu sabah biraz fazla neşeliydi.

Çocuk, Alex'i utandırmaya çalıştı ama bunu görmezden gelen Alex, "Sana, 'Odamda ne yapıyorsun?' dedim?" diye tekrarladı.

Omuz silken çocuk, ağzına bir kaşık dolusu mısır gevreği daha attı. Çatır, çutur, çatır, çutur... "Çok sıkıldım."

Alex, yatağının yanındaki saate bakıp bir daha homurdandı. "Gidip başka bir yerde sıkılamaz mısın? Bugün cumartesi!"

"Biliyorum ama kahvaltıyı kaçırdın," dedi Jordan, sanki bunun çok bir önemi varmış gibi. "Çok düşünceli bir arkadaş olduğum için sana da biraz getirdim."

Jordan, yarısı yenmiş mısır gevreği kâsesini sanki büyük bir ödül veriyormuş gibi Alex'e uzattı. Burnunu havaya kaldıran Alex, başını iki yana salladı. Bunun üzerine Jordan, kâseden bir kaşık daha alıp ağzına attı. "Sen kaybedersin," dedi.

Doğrulan Alex, yatağın arka kısmına yaslandı. "Buraya nasıl girdin? Dış kapıyı sadece benim ve D.C.'nin açabileceğini söylememiş miydin?"

"Evet," dedi Jordan, bir kaşık mısır gevreği daha alırken. "Ama yeteneğimi unutuyorsun."

Jordan kaşlarını indirip kaldırınca, Alex onun görünmez olduğu zaman katı nesnelerin içinden geçebildiğini hatırladı ve "Ne kadar süredir burada oturuyorsun?" diye sordu. Uyurken izlendiği fikri onu korkutmuştu.

"Çok sayılmaz," dedi Jordan. Fakat çocuğun gözlerindeki pırıltı, Alex'in bu soruyu hiç sormamış olmadığını belirtiyor gibiydi. "Ama uykunda konuştuğunu öğrenecek kadar uzun diyebiliriz."

"Konuşmuyorum!" diye çıkıştı, yüzü yanmaya başlayan Alex.

"Evet, konuşuyorsun." Jordan, bilgiç bilgiç sırıtıp kâsede kalan son mısır gevreğini de midesine indirdi.

Alex, ona neler duyduğunu sormayı çok istiyordu ama zaten onurunun büyük bir kısmı az evvel pencereden uçup gitmişti. Geriye kalan onurunun azıcık kısmını korumaya kararlı olduğu için, Jordan'ı kenara itip banyoya gitti. Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra odaya döndü ve arkadaşını tam da bıraktığı yerde buldu.

"Bir şey bilmek istiyorum," dedi, tekrar oturan Alex. "Yurttaki tüm kızların odalarına böyle gizli gizli girer misin?"

Çocuk güldü. "*Gizli gizli* girmeme gerek yok ki, Alex." Kızın suratını yamulttuğunu görünce yine güldü. "Tamam, tamam. Benim bir tür sapık olduğumu sanıp korktuğunu anladım ama ben

bu kapılardan geçemediğim için, endişe etmen gereken bir şey yok. Güvenlik sistemi, bütün özel yeteneklere karşı koruma sağlıyor. Özel yetenekleri olan çocukların gittiği bir okulda -ergenlik hormonlarından söz etmiyorum bile- sanırım, üzgün olmaktansa güvende olmanın çok daha iyi olacağını düşünmüşler. Benim de diğer herkes gibi kapılardan girip çıkmam gerekiyor."

"O zaman buraya nasıl girdin?"

Jordan, bunun çok belli olduğunu anlaması gerekirmiş gibi kıza baktı. "D.C. aldı."

"Ne?" dedi Alex, çıldırmış gibi. O suratsız oda arkadaşı, Jordan'ı neden içeriye almıştı? Bu, çok *nazik* bir davranış sayılırdı çünkü.

"D.C." diye tekrarladı Jordan. "Ayrıca, *berbat insan ilişkileriyle tanınan huysuz kızıl kafa* diye de bilinir."

"Ne kadar tuhaf," diye mırıldandı, mucizelerin *olduğunu* düşünen Alex. "Tamam, biz devam edelim. Bugün ne yapıyoruz?" Bu garip yeni yerdeki ilk hafta sonuydu ve ne tip şeyler yapacaklarını öğreneceği için heyecanlıydı.

"O konuya gelirsek..." Jordan, gergin bir şekilde kızın battaniyesinden sarkan bir iple oynadı. "Dün gece, Finn'in bu hafta sonu için bana verdiği cezayı hatırlatan bir mesaj aldım."

Alex, akademiye ilk geldiğinde, Karter'ın çocuğa verdiği cezayı tamamen unutmuştu. Ne kadar da sinir bozucuydu. "Bu, çok kötü, Jordan. Ama bu kadar endişeli görünmene gerek yok. Eminim ki Bear, sen yeniden özgürlüğüne kavuşana dek beni eğlendirir. Sahi, o nerede?"

Jordan, şu an daha da gergin görünüyordu. "Aslında, Bear, biraz fazladan kredi almak için Fitzy ile birlikte bir kimya projesi üzerinde çalışıyor. Bunu, sen dün gece yattıktan sonra öğrendi ama bugün bütün gününü laboratuvarda geçirecek, muhtemelen yarını da."

"Oh!" Alex, hissettiği hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. "Şey, belki Mel ve Connor'la takılabilirim. İkisi de gayet iyi insanlara benziyorlar." Alex, kuzenlerle fazla vakit geçirmemişti ama kuzenler, birlikte oldukları zaman diliminde ona son derece kibar ve sıcakkanlı davranmışlardı.

Jordan irkildi. "Ah, onlar burada değiller, Alex. Her hafta sonu bir aile şeyi için evlerine giderler."

Yüreği burkulan Alex, "Sanırım bu, tek başıma olduğum anlamına geliyor, ha?" dedi.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Jordan. "Ama eğer bu sana kendini daha iyi hissettirecekse akşam yemeğinden sonra özgürüm. Bear da öyle. Hep birlikte E odasında falan takılabiliriz."

Kız ona hafifçe gülümsedi. "Evet, bu kulağa gayet iyi geliyor."

"Finn'in bana fazladan iş vermesini istemiyorsam gitmeliyim," dedi, şefkatle kızın dizini sıvazlayan Jordan. "Ama bu gece görüşürüz, tamam mı?"

"Elbette," dedi, ayağa kalkıp kapıya giden çocuğu izleyen Alex.

Alex, yeniden yalnız kalınca derin bir iç çekip etrafına bakındı. Medora'ya geleli daha bir hafta bile olmamıştı ama Jordan ile Bear'a çok alışmıştı. Bu yüzden şimdi ne yapacağını bilmiyordu ve onlarsız geçireceği çok fazla vakti olduğunu fark etti. Bu yeni arkadaş takıntısını fark edince çok şaşırdı. Eskiden böyle, birilerine bağımlı hareket etmezdi. Her zaman güçlü bir bağımsızlık duygusuna sahipti. Ama arkadaş sahibi olmanın *güzel* bir yanı da vardı. Ve bunu daha önce hiç tecrübe etmemişti. Ailesini elbette seviyordu ama onların kariyer odaklı yaşam tarzları yüzünden ne kadar dışlandığını daha yeni yeni fark ediyordu. Yetiştirilme tarzı yüzünden, arkadaşlık kuramıyordu ama artık konunun bu olmadığının farkındaydı. Şimdi arkadaşları *olmasına* rağmen, hafta sonunu tek başına geçirmek zorunda kalması, son derece sinir bozucuydu.

Ama belki de oğlanlarla arasına bir mesafe koyması, iyi bir fikir olabilirdi. Önünde sonunda evine geri dönecekti, giderken onları da yanında götürecek hâli yoktu. Onlar, Medora'ya, Alex de Freya'ya aitti. İşte, bu kadar basitti.

"Bu kadar yeter," dedi, yüzünü ovuşturup zihnindeki düşünceleri bir kenara bırakan Alex. Arkadaşı olup olmaması ile ilgili bir seçim yapmak zorunda değildi. Bu seçimi zaten çoktan yap-

mıştı. Dünyasına geri döndüğünde onları çok özleyecek olsa bile, elinde böyle bir fırsat varken onlarla iyi vakit geçirmezse aptallık ederdi. Sevilip kaybetmek, hepsinden daha iyiydi.

Kararını âdeta zihniyle mühürler gibi başını öne doğru salladı ve günü kiminle geçirip geçirmediğine bakmadan kararlı bir şekilde dolabına doğru gitti.

Öğlen yemeği vaktinde Alex çok açtı. Sabah saatlerini ödevlerini yaparak son derece verimli bir şekilde değerlendirmiş -ödevlerinin çoğu *tıp bilimleri*ndendi, aman ne büyük bir sürpriz- öğleden sonrasını da yeteneklerin başlıklarını öğrenmek için öz yetenekler ders kitabını okumakla geçirmeyi planlamıştı. Her ne kadar Jordan'ın görünmez olma ve Bear'ın etkileme yeteneklerini nasıl sergilediklerine tanık olsa da bu konuyu kabullenmekte hâlâ zorlanıyordu.

Hızla yemeğini yedikten sonra, odasına hemen geri geldi ve üç ders kitabıyla başlamaya karar verdi. Hepsinin de çok ilginç isimleri vardı: Miranda Crotchett'in yazdığı, *Yeteneğinizin Paketini A*çmak-Yeteneğinizi Geliştirmek ve Becerilerinizde Ustalaşmak; Phillipe R. Brandon'un yazdığı, *Kişisel Yeteneklerin Kapsamlı İncelemesi*; Laurence Tillman'ın yazdığı, *Demek Yetenekli Olduğunuzu Düşünüyorsunuz?*

Alex, sonunda, *Kişisel Yeteneklerin Kapsamlı İncelemesi* kitabıyla başlamaya karar verdi. Kendisinde bir yetenek olduğunu düşünmüyordu. Bu yüzden, üçüncü seçeneği eledi. Paketini açacağı bir yeteneği olmadığı için birinciyi de eledi.

Dışarıya çıkıp gölün kenarındaki bir ağacın altına oturdu. Önündeki kitaptan etkilenmesi çok da uzun sürmedi. Saatler geçti ve güneş yavaşça ufuk çizgisine doğru indi. Akşam rüzgârı, ağaçların ve çimenlerin arasından ıslık çalarak esmeye başladı. Ve Alex, hâlâ okumaya devam etti.

> Akademisyenler, sadece çok az insanın özel yeteneği olduğunu iddia ederlerken, göze çarpan bir teorisyen olan Fredérike Von Duffé, tam tersini söylüyordu. Von Duffé, her insanın kendi özel yeteneğini geliştirip kullanabileceğini iddia ediyor ama sadece çok az kişinin kendi yeteneklerine daha kolay ulaşmasını sağlayan biyolojik ve psikolojik doğal bir bağı olduğunu söylüyordu. Von Duffé, Zenginler ve Fakirler: Sıradan İnsanlar için Yetenek Eşitliği isimli kitabında, şöyle yazıyordu: "Neden birine böylesi büyük bir güç verilsin ama diğerine verilmesin ki? Belki de en iyi soru şu olmalı: 'Biri böylesi bir güce erişebiliyorken, bir diğeri neden erişemiyor?' "
>
> Özellikle böylesi arzu edilen yetenekler hakkında, teorisyenlerin inancı karmaşıkken; Von Deffé'nin araştırmasında, destekleyici veri ve ampirik[6] kanıt eksiklikleri olduğunu görüyoruz. Bu nedenle, bu alandaki diğer profesyoneller, onun teorisini yok saymakta...

Kulağına doğru esen ılık rüzgâr, Alex'in irkilmesine yol açtı. Alex'in tam karşısında, binicilik derslerinde ilgilenmesi için Tyler'ın kendisine tahsis ettiği Monster isimli küçük midilli duruyordu. Hayvan, sadece iri bir köpek büyüklüğündeydi, kızın kalçalarına zar zor geliyordu ama bu minik boyundan çok daha büyük bir kişiliğe sahipti ve kızın kalbini kolayca kazanmayı başarmıştı.

"Selam, küçük dostum," dedi Alex, hayvanın kulaklarının arkasını okşayarak. "Beni böyle gizli gizli izleyerek ne yapıyorsun bakayım?"

Batmakta olan güneşi gören Alex, saatin geç olduğunu fark etti. Kendisini okumaya öyle bir kaptırmıştı ki zamanın ne kadar hızlı aktığını fark edememişti.

---

[6] *Ampirik*, deneysel, deneye dayalı olan. (e.n.)

Alex, ayağa kalkıp Monster'ın başını son bir defa okşadı ve yurt binasına doğru yürüdü, hayvanın evcil bir köpek gibi peşinden geldiğini görünce çok şaşırdı.

"Görünüşe bakılırsa bir arkadaş edinmişsin."

Alex, başını kaldırınca, odasının penceresinden sarkan Bear'i gördü.

"Çok zor olmadı," diye cevap verdi. "Geçen gün ona bir elma verdim. Artık hayat boyu en iyi arkadaşız."

"Keşke her zaman bu kadar kolay olsa," dedi Bear.

Monster, o an kafasıyla Alex'i dürttü. Kız, öne doğru sendeledi. Bear bu gösteriye çok gülünce Alex, dik bakışlarını midilliden arkadaşına çevirdi.

Monster'ı göndermeye çalışarak, "Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yemeğe gitmek için sizlerden birini bekliyordum. Jordan'ı görmedin mi?"

Alex, başını iki yana salladı. "Bu sabahtan beri görmedim. Sence, Finn onu ne kadar tutar?"

Bear omzu silkti. "Bilmi..."

"SPARKER! BURAYA GEL!"

Alex arkasını dönünce, Jordan'ın yurt binasına doğru koştuğunu gördü. Finn de onun peşindeydi. B.E. koçu elindeki tırmığı havaya sallıyor ve serseri bir ineğin peşinden koşan kudurmuş bir çiftçiye benziyordu.

Jordan, hızla girişe geldi, Alex ve Monster'ın arkasına saklandı. "Saklayın beni!" diye fısıldadı.

Alex, çocuğun yerinin zaten son derece belli olduğunu ve bunun çok saçma bir istek olduğunu düşündü ama yine de olduğu yerden kıpırdamadı. Finn, tırmığını sallayarak yanlarına yaklaştığında, Alex, bir adım gerilememek için kendisini zor tuttu.

"Nereye gitti? Bu tarafa geldiğini biliyorum!"

Alex, adama deliymiş gibi baktı. Tam arkasında duran Jordan'ı görmüyor muydu?

Ama bu kadar şaşkın olduğu için kendini tokatlamak istedi. Finn, tabii ki onu göremezdi. Jordan, muhtemelen yeteneğini kullanıyor ve görünmez adamı oynuyordu. Neyse ki Alex, ağzını kapalı tutacak kadar aklı çalışan biriydi. Fakat oraya gelmiş olan Bear, öfkeli öğretmene bir adım yaklaştı.

"Kimi arıyorsunuz, Bay Finneus?" dedi büyüleyici bir sesle.

Finn, düşüncelerini toparlamak istermiş gibi ona bakıp birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Ha, şey... Ben, Sparker'ı arıyorum. Jordan Sparker'ı. Benimle cezadaydı ve onunla henüz işim bitmemişti."

"Efendim, neredeyse yemek vakti geldi," dedi Bear, yine o pürüzsüz ve etkileyici ses tonunu kullanarak. "Herhalde yemeği kaçırmak istemezsiniz."

Alex, başını öne doğru sallarken buldu kendisini. Bear, o sesle ne söylerse söylesin, Alex, ona hak verirdi. Belli ki Finn de aynısını düşünüyordu ve sanki zihnini temizlemek ister gibi başını iki yana salladı.

"Ama... Ama henüz onunla işim bitmedi!" Az evvelki alevli öfkesi çoktan soğumuş olan Finn, kendisini toparlamaya çalıştıktan sonra elindeki tırmığı yere bırakmıştı. "Daha yapılacak bir sürü ayak işi var."

"Ama eminim, bu gece daha fazla çalışmayı *siz de* istemezsiniz," diye devam etti Bear. Sözleri o kadar hipnotize ediciydi ki! Alex, adamın bırakın bu geceyi, bir daha çalışmak isteyip istemeyeceğini merak etti. "Çok güzel bir akşam. Bir öğrenciye bebek bakıcılığı yapmaktan daha önemli işleriniz olduğundan eminim. Jordan, yarın yanınıza tekrar geldiğinde, zaten iş yapmak için yeterince vaktiniz olacak."

Finn, güçlü çenesini düşünceli bir şekilde sıvazladı. "Sanırım haklısın. Yarın bir sürü vaktimiz olacak. Hem *ben de* biraz acıktım zaten." Adamın midesi guruldadı. Alex, arkadaşı Bear'ın zafer kazanmış gibi gülümsediğini gördü.

"Eğer Sparker'ı görürsen, ona bu gece iyi bir uyku çekmesini söyle. Çünkü yarın, onun için büyük bir gün *olacak*."

"Elbette, Bay Finneus," dedi, hâlâ çekici sesini kullanmayı sürdüren Bear.

Finn, başını salladı ve uzaklaşıp gitti.

Finn, onları duyamayacak kadar uzaklaştığında, Bear, Alex'e dönüp, "Bu iş böyle yapılır," dedi.

Kız, cevap vermeye fırsat bulamadan, Jordan, görünür hâline geri döndü ve elini Bear'ın omzuna koydu. "Teşekkürler, dostum. Sana borçlandım."

Bear, esprili bir şekilde oflayarak, "Bana o kadar çok borcun var ki, Spark," dedi.

"İyi ki çetelesini tutmuyoruz desene?" Jordan, en azından, arkadaşına hak verecek kadar nezakete sahipti.

"Onu böyle etkilediğine inanamıyorum," dedi, Bear'in yeteneğinden bir kez daha büyülenen Alex.

"Sana çok işe yaradığını söylemiştim," dedi Jordan.

Alex, şakaklarını ovdu. "Burası, inanılmaz bir yer. Hiçbir şey mantıklı değil."

Kendi dünyasının sadeliğini ilk kez özlemiyordu. Dünya -Freya ya da *her neyse*- teknolojik ilerleme konusunda, buraya göre geri olabilirdi ama en azından "ne görüyorsan onu alırsın" gerçekliğine sahipti. Sürprizler veya garip yetenekler yoktu. Onun dünyası *mantıklıydı* ama Medora için aynı şeyi söyleyemezdi.

"Mantıksızlığı kabullenirsen senin için her şey daha kolay olabilir," dedi Bear, şefkatli bir ifadeyle.

"Bu hafta gördüğüm ve duyduğum onca şeyden sonra, sanırım yapabileceğim *tek şey* de bu," diye onayladı Alex.

"Tüm bunlar konusunda kendini gerçekten iyi hissediyor musun?" diye sordu Jordan. Alex, çocuğun bakışlarındaki samimi endişeyi görünce şaşırdı. "Çoğu zaman gayet iyi idare ediyor gibi görünüyorsun ama bazen..." Cümlesini bitirmeye gerek görmedi.

"Yalan söylemeyeceğim. Kafam biraz karışıyor," diye itiraf etti Alex. "*Burada sihir ya da büyü diye bir şey yok*, dediğinizi biliyorum ama bana yine de öyle geliyor. Benim geldiğim yerde, bırakın

buradaki diğer tüm şeyleri, doğaüstü yeteneklerimiz bile yoktur. Yani sindirmem gereken çok şey var. Öte yandan da insanlar, kaybolan kapılardan geçip bir dünyadan diğerine atlamıyor. Bu yüzden, ben de nerede olduğumu ve nereden geldiğimi kabul edersem, o zaman burada olup biten çılgınca şeyleri inkâr etmek zorunda kalmam. Hem zaten müdür geri dönene kadar gözlerimi ve kulaklarımı tıkayıp, *la-la-la, şu an mutlu yerimdeyim* diye aylarca şarkı söyleyecek hâlim de yok. Bu, hiç pratik olmaz. Ne kadar tuhaf görüneceğinden söz etmiyorum bile."

Jordan ile Bear, kızın verdiği cevabın çoğundan etkilenmiş gibiydi, en azından şarkı söyleme kısmına kadar... Alex'in bundan bahsettiği sırada, ikisi de çok eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Kızın sözleri bitince kısa bir sessizlik oldu. Sonra Bear, sırıtarak, "Doğaüstü yetenekler, ha? Gerçekten mi?" dedi.

"Onlara başka ne demeliyim?"

"Haklısın. Ama bilmeni isterim ki yeteneklerimizin sihirle ya da büyüyle hiçbir alakası yok. Bu, sadece biyolojik bir şey."

"Öyle diyorsan," dedi Alex, içeriye girerken. "Ama öyle bile olsa bunun için gereken DNA yapısına sahip olmadığımı düşünüyorum."

"Göreceğiz," dedi Jordan. "Geleceğin neler getireceğini asla bilemezsin."

On

Haftalar şaşırtıcı derecede hızlı geçti ve bir ay çoktan geride kaldı. Alex'in dersleri, genelde ilk haftadaki gibi devam etti. Yani hepsi de tamamen deliceydi. Hafta içleri dersler, dersler ve daha çok derslerle doluyken; Alex, hafta sonlarını bitmek tükenmek bilmeyen ödevlerini yaparak, Jordan ve Bear ile takılarak geçiriyordu. Alex, Medora'ya ait olmadığını biliyordu ama Akarnae'nin bu tuhaf ortamından ve okul sakinlerinden keyif almaya başladı.

Medora'ya gelişinin dördüncü haftasından sonra yemekhanede oturmuş, ne yiyeceğini seçmeye çalışıyordu. Biri gelip yanına oturdu.

"Bu sabah olanları duydum. İyi misin?"

Menüden başını kaldıran Alex, Mel'in endişeli ifadesi ile karşılaştı.

Alex, sabah yaşanan, felakete yakın olayları tekrar hatırlayıp, "Biraz şoke oldum ama şimdi iyiyim," dedi. Alex'in ağrıyan boğazı ve göğsü, sabah olanlarla kıyaslanınca, hiç de şikâyet edilecek şeyler değildi.

Finn, onların "suda hayatta kalma becerilerini" test etmek için sabahki B.E. dersini Fee Gölü'nde yapmak istemişti. Alex,

gerçekten boğulduğunu düşündüğü sınıf arkadaşlarından birini kurtarmaya çalışırken suyun dibinde neredeyse bilincini yitirecekti. Finn, onu son anda yüzeye çekmişti ve kızın yeniden özgürce nefes almasını sağlayana kadar, neredeyse gölün tüm suyunu ciğerlerinden atması için uğraşmıştı. Sonra da ona, aptal olup olmadığını sormuştu. Çünkü bu boğulma sahnesi, *elbette* uydurma bir sahneydi ve hiçbir öğrenci, en başından beri herhangi bir tehlike altında değildi.

Mel, kıza doğru eğildi. "Neredeyse *boğulacakmışsın.*" Ürperdi. "B.E. dersinde Beta seviyesinde olduğum için çok mutluyum. Finn, gerçek bir baş belasıdır ama yine de hiçbirimize *tehlikeli* bir şey yaptırmaz."

"O kadar da kötü değildi," dedi Alex, onu da kendisini de ikna etmeye çalışır gibi.

Alex, masanın diğer tarafındaki Jordan'ın suratını astığını görünce söylediği cümlenin ne kadar gerçek dışı olduğunu kendisi de fark etti. Onun su yüzeyine çıkmadığı o çok uzun süre boyunca, Bear ve Jordan, endişeden kendilerini yiyip bitirmişlerdi ama ikisi de hiçbir şey yapamayacak kadar uzaktaydılar. Alex, B.E. öğretmeni yakınlarda olduğu için çok şanslıydı. Aksi takdirde...

Tam konuyu değiştirmeye karar vermişti ki birinin, omzuna hafifçe vurduğunu hissetti. Arkasını dönüp bakınca Fletcher'i gördü.

"Finn, bu sabah derste olanları bana anlattı, Alex," dedi doktor. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," diye cevap verdi, adamın dikkatli bakışlarından irkilen kız. Fletcher, kızın boğazı ağrıdığı için sesinin kısıldığını fark etmiş olmalıydı, gözlerini kısarak Alex' baktı. Neyse ki konuyu daha fazla uzatmadı. "Çok iyi o zaman," dedi. "Eğer bir şey olursa, lütfen bana uğra." Bu sırada Mel, izin isteyip kuzenini bulmak üzere masadan kalktı.

"Uğrarım," diye söz verdi Alex.

Başını sallayan adam, uzaklaşırken, "Bu arada... Maggie, onun dersini bir daha kaçırırsan, sana bir aylık ceza vereceğini söylememi istedi," diye seslendi omzunun üzerinden.

Fletcher onu duyamayacak kadar uzaklaşınca, Alex öfkeyle homurdandı. Başını kaldırıp baktığında, Bear ile Jordan'ın şaşkın bir ifadeyle kendisine baktıklarını gördü. Zira ikisinin de Alex'in sıcak bir duş ve yeni giysiler için dersi ektiğinden haberi yoktu.

"Sakın bana 'Bayan Ayakları Yere Basan, dersi ekti' deme?" diye dalga geçti Jordan.

Olayı büyütmemeye çalışan Alex, omuz silkmekle yetindi.

"Küçük kızımız büyüyor, ha?" dedi çocuk, sahte gözyaşlarını silerek.

"Bak şu konuşana. Sanki sen hiç dersi ekmedin de!" diye güldü Bear.

"Aynı şey sayılmaz çünkü ben önce izin alırım," dedi Jordan.

"İzin mi?" diye sordu Alex. "Dersi ekmek için nasıl izin alıyorsun?"

İkisi de ona imalı gözlerle bakıp anlamasını beklediler. Alex anlamayınca, Jordan eğilip kızın kulağına fısıldadı. "En yakın arkadaşın çekici biriyse bu çok kolay oluyor. Finn'i unuttun mu?"

Konuyu anlayan Alex'in gözleri hayretle büyüdü. "Unuttuğuma inanamıyorum! Senin yardımını istemek aklıma bile gelmedi," dedi Bear'a dönerek.

Bear sırıtarak, "Merak etme. Bir sonraki sefere," diye cevap verdi.

Başıyla arkadaşını onaylayan Alex, kalkıp tıp bilimleri dersine doğru giderlerken, olasılıkları düşündü.

Profesör Luranda, dersin ilk yarısını çok güzel ve çok ölümcül, mor-gümüş renkli bir çiçek olan *silver cloverfoot*u anlatarak geçirdi. Alex, tam uykuya dalacakken, bir alarm sesi duyuldu. Bu, yemek vakitlerini ya da teneffüsleri belirten her zamanki gong sesi değildi. Bu, çok keskin, çok tiz, Alex'le sınıf arkadaşlarının kulaklarını tıkayarak şaşkınlıkla çığlık atmalarına yol açan bir sesti.

"Sessizlik!" diye bağırdı Profesör Luranda. Üzerindeki, gökkuşağı renkleriyle bezeli önlüğü, solgun yüzüyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Kadının emriyle herkes donup kaldı ve alarm sesi dışındaki diğer tüm sesler sustu.

Kulakları çınlayan Alex, kadının *iletişim küresi*ni alışını izledi. Bu, tenis topu büyüklüğünde, siyah, cam bir küreydi. İçinde beyaz bir duman vardı. Alex, bunu ilk kez tarih dersinde gördüğünde, Bear ona kürenin, akademi çalışanlarının acil durumlarda birbirleriyle hızlıca iletişim kurmasına yarayan bir alet olduğunu anlatmıştı. Bu, bir çeşit telsiz ya da telefona benziyordu ama hem görüntülü hem sesli konuşulabiliyordu. Ayrıca, aniden bir yerden bir yere gitmek isterlerse diye, içinde *köpükkapılar* da vardı.

Alex, köpükkapıların ışınlanma cihazı gibi çalışan solucan delikleri açtığını öğrenmişti. Bunu ilk öğrendiğinde, müdürün neden bu cihazı kullanarak onu evine göndermek için hemen okula geri dönmediğini sordu. Ona hiçbir cevap veremediler. Marselle'in gitmek için sebepleri olduğunu söylediler. Alex, o sebepler her ne ise, adamın yokluğuna mazeret olacaklarına inanmakta güçlük çekti. Zira istese göz açıp kapayana kadar buraya geri gelirdi. Medora'daki her şey gibi bu adamın yokluğu da çok mantıksızdı.

Luranda, öğrencilerine arkasını döndü ve küreye doğru fısıldayarak konuşmaya başladı. Alex, kadının omzunun üzerinden bakınca, kürenin içindeki dumanların arasından Jarvis'in yüzünü görebiliyordu.

Sonunda Profesör, küreyi indirip öğrencilerine döndü: "Bir sonraki emre kadar burada bekliyoruz."

Bu kadar mı? diye düşündü Alex. Bu sert Profesör'ü sorgulayacak hâli yoktu ama yanında oturan Connor'la bakışınca onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü anladı. Neyi bekliyorlardı?

Profesör'ün derse devam etmemesi, Alex'i şaşırttı. Luranda, sınıfın saydam kapısının yanına geçip pozisyon aldı.

Alex, bu tek yönlü görünür kapıların amacını sormak için Connor'a doğru hafifçe eğildi. "Neden..."

Ama cümlesini bitiremedi çünkü iki şey oldu. Önce, geride uzun bir çınlama sesi bırakan siren sustu. Sonra da sınıf bir anda kararda.

Alex, sınıf arkadaşlarının sandalyelerini çekip ayağa kalktıklarını duydu. Bazıları şaşkınlıktan, bazıları korkudan çığlıklar atıyordu. Kendisi de huzursuz olmasına rağmen göz gözü görmeyen bu

karanlıkta ayağa kalkmasının çok da akıllıca olmayacağını düşündü. Ne de olsa, bir tıbbi laboratuvardaydılar. İsteyeceği en son şey, karanlıkta bir neşterin üzerine düşmekti.

Sınıfın ışıkları, birkaç saniye sonra yeniden yandı. Gözlerini kırpıştıran Alex, saydam kapının ardında uzanan koridorun hâlâ zifirî karanlık olduğunu gördü.

"Lütfen yerlerinize oturun, çocuklar. Endişelenecek bir şey yok," dedi Luranda. "Sadece, karantina prosedürü."

Sözleri ikna edici değildi. Luranda'nın bir konuda endişeli olduğu çok belliydi. Kadın, karanlık koridora bakmaya devam etti.

Jordan ile Bear'a bakmak için arkasını dönen Alex, ikisinin de sakin bir şekilde ders kitaplarını okuduğunu görünce rahatladı. Dikkatlerini çekmeye çalıştı ama çocuklar, kendilerini işlerine fazla kaptırmıştı.

Bunun üzerine Alex de önüne döndü fakat az evvelki manzarayı tam olarak kavrayınca, hızla arkasını dönüp arkadaşlarına tekrar baktı. Jordan ve Bear, istenmediği sürece a*sla* dersle ilgili bir çalışma yapmazdı.

Gözlerini kısan Alex, onlara daha yakından baktı. Kitabının sayfasını çeviren Bear'ın kolunun *ardından, onun* arkasındaki duvarı görebiliyordu! Kitabın bile bir kısmı saydamlaşmıştı.

Alex, hiç düşünmeden ayağa kalktı ama bir el, kızın omzundan bastırıp tekrar yerine oturmasını sağladı.

"Kıpırdama," diye fısıldadı Jordan, kızın kulağına.

Yeteneğini kullanıyor olmalıydı ama Alex, bunun nedenini anlayamadı. Onun, sınıfta ödevini yapan bire bir kopyasının nerden çıktığını da anlayamadı. Soramadı da. Çünkü Luranda, o an gözlerini kapıdan ayırıp sınıfta neler olup bitiyor diye sıraların arasında gezdirmeye karar vermişti.

Profesör'ün soğuk bakışları, Alex'in de üzerinden geçti. Alex, o an nefesini tuttu. Jordan'ın eli, hâlâ Alex'in omzundaydı. Arkadaşının arkada oturan yarı somut kopyasını, kadının görmemesi için içinden dua etti. Kadın, tatmin olup bakışlarını yeniden kapıya yöneltti ve Alex de rahat bir nefes aldı.

Konuşmaya cesaret edemediği için kâğıdı önüne çekip, üzerine şöyle yazdı:

Ne yapıyorsun?

Kaleminin bir anda ortadan yok olması ve kâğıdın üzerinde tek tek harflerin belirmesi, Alex'in şimdiye dek gördüğü en tuhaf şeydi.

ARAŞTIRIYORUM. GELİYOR MUSUN?

Alex, bakışlarını karşıdan ayırmadan başını salladı. Jordan'ın planladığı şeyi, imkânı yok, kaçıramazdı.

Diğer kulağına farklı bir ses konuşunca irkildi. "Şunu iç," diye fısıldadı Bear ve sıranın altından, Alex'in eline bir şişe tutuşturuldu. "Kendini biraz garip hissedeceksin, fazla kıpırdamamaya çalış."

Jordan'ın görünmez olduğunu -*saydam olduğunu*- anlıyordu ama ya Bear? Bu konu hakkında daha sonra endişelenmeye karar verdi ve kalemini yere düşürmüş gibi yapıp sıranın altına eğildi. Küçük şişenin içindekini çabucak içti -tadı, çileği andırıyordu- ve tekrar doğrulup mümkün olduğunca sabit bir şekilde oturdu.

Birkaç dakika içinde çok tuhaf bir şey hissetti ama sonra geçti. Tenine iğneler batıyormuş gibi her yeri karıncalandı. Kalp atışlarının sesini, kulağının içinde duyuyordu. Vücut ısısı yükseldi ve sıcaklık, bedeninden dışarı doğru yayılarak karmaşık bir varlık gibi kalbiyle aynı anda atmaya başladı. Giysileri bile dışarı doğru atıyordu ve üzerinden yaklaşık yarım santim kadar yükselip durdu. Daha yakından bakınca var olan görüntüsünün tam anlamıyla katı olmadığını fark etti ama yine de bu, ikna edici duruyordu. Tıpkı sınıfın arkasında ders çalışan Jordan ve Bear'in kopyaları gibi, Alex'in de şu an kendi kopyası olan bir illüzyonu vardı.

Atma bittiğinde, "Buna hazır mısın?" diye fısıldadı Jordan. Az evvel sırasına oturan Alex, şu an kendisini atmosferde süzülüyormuş gibi hissediyordu. Gözlerini kapatıp bu duyguyu iyice hazmetti ve süzülme hissinin tadını çıkardı.

Bir iki saniye sonra, his kaybolmaya başladı. Alex, kendini hâlâ bulutların üzerinde veya suda süzülüyormuş gibi hissediyordu ama ayaklarının nerede olduğunun ve onları nasıl kullanacağının da farkındaydı. Gözlerini açıp görüşünü netleştirmek için birkaç kez kırpıştırdı. Sanki buzlu bir ekran gözlerini kaplamıştı. Hâlâ her şeyi görebiliyordu ama görüş açısının kenarları biraz bulanıktı. Ne yaparsa yapsın görüşü düzelmeyince Alex, bunun Jordan'ın yaptığı şeyin yan etkisi olduğunu fark etti.

Kolunu sıkıca tuttuğu kızı yerinden kaldıran Jordan, alçak sesle, "Haydi, gidelim," dedi.

Alex, kıpırdandığını Luranda fark edecek diye korkup tam itiraz edecekti ki bedeninin, kopyasından dışarı çıktığını ve sandalyede kopyasının kaldığını gördü. Kopyası fazla hareket etmiyor, sadece gözlerini kırparak karşıya bakıyordu.

Hiç kimse, sınıfta iki tane Alex olduğunu fark etmedi. Etrafındaki her şey bulanık olan Alex, sadece Bear ile Jordan'ı gayet net görebiliyordu. Jordan'ın, yeteneğiyle onu bir şekilde gizliyor olabileceğini tahmin etti.

"Nasıl..."

"Şşşş," diye, onun sözünü kesti Jordan. "Dışarıda açıklarım."

Bir elini kızın omzuna, diğer elini Bear'in koluna koyan Jordan, onları duvara doğru götürdü.

"Jord..." Alex cümlesini tamamlamaya bile fırsat bulamadan Jordan onları duvarın içinden geçirdi.

Daha doğrusu, *duvardan* geçirdi.

Ah. Tamam. Alex, çocuğun bunu yapabildiğini unutmuştu. Katı bariyere çarpmak yerine, bedeninin vakumlandığını ve diğer tarafa geldiğinde tükürülmüş gibi fırlatıldığını hissetti. Aman, ne hoş! Alex, toparlandı ve etrafına bakındı. Görebildiği tek şey... şeyyy... hiçbir şeydi. Burası, hâlâ zifirî karanlıktı.

"Haydi, dışarı çıkmayı deneyelim," dedi Bear, Alex'in solundan bir yerlerden.

İkisini de göremiyordu ama omzundaki Jordan'ın eli, içini rahatlatıyordu. Çocuk, kızı bir kez daha itince Alex, onun ken-

dilerini nereye götürdüğünü bildiğini anladı. Ya da belki de yine yollarının üzerindeki katı bir maddeden geçmişlerdi.

Karanlık koridorda hiçbir şey görmeden yürümek sinir bozucuydu ama Alex, o vakumlama hissini tekrar yaşayınca rahatladı. Demek ki başka bir katı nesneden daha geçiyorlardı. Biraz sonra ışık tarafından âdeta gözleri delinen Alex, etrafını buğulu görmesine rağmen başka bir sınıfa girdiklerini kolayca anladı. Daha net ifade etmek gerekirse, burası şu an kullanılmakta olan bir kimya laboratuvarıydı.

Fitzy ile diğer öğrenciler tarafından varlıklarının hissedilmemesini umut eden Alex, arkadaşlarıyla birlikte sınıfın diğer ucuna doğru gitti.

"İyi ama bu neden gerekli?" diye sordu, sınıftaki oğlanlardan biri. Alex, onu binicilik derslerinden tanıyordu ama adını hatırlayamadı.

Fitzy, oğlanı ya duymamış ya da cevap vermeye zahmet etmemişti. Kimya öğretmeni, Profesör Luranda'nın aksine, laboratuvarın kapısından dışarıdaki karanlık koridora bakmıyordu. Onun yerine, tahtaya deli gibi bir şeyler karalıyordu.

"Fitzy?" dedi oğlan, tekrar.

Adam, ismini duyunca arkasını döndü ve hâlâ bir sınıf dolusu öğrenciyle beraber olduğunu fark edip irkildi.

"Ne oldu, Wilson?"

"Karantina, Fitz," dedi oğlan. (Alex, onun isminin Ryan olduğunu şimdi hatırladı.) "Bize karantinadan bahsediyordun, unuttun mu? Dışarıda her yer neden karanlık?" Eliyle kapıyı gösterdi.

"Ha! Karantina diyorsun?" Gözlüklerini düzelten Fitz, kapıdan dışarıya doğru baktı. "Bu, hiç iyi değil! Neden kimse bana söylemedi?"

Telaşla masasına koşup *iletişim küresi*ni aldı. Ama Alex, sonradan neler olduğunu göremedi çünkü bir duvardan daha geçip koridordaki karanlığa geri döndü.

Sonra yine.

Yine.

En sonunda, binanın en dış duvarından da geçtiler ve Jordan, bir anda elini kızın omzundan çekti. Alex, bir ceset gibi yere yığıldı.

On Bir

Kısa bir düşüş oldu ama çalılık alana inen Alex'in ciğerlerindeki nefes *hofff* diye zorla çıktı.

Çalıların üzerinden çimenlere doğru yuvarlanan Alex, başını kaldırıp bakınca ilk önce görüşünün düzeldiğini, sonra da üçünün birden binanın ikinci katından düştüklerini fark etti. Omzunu ovalarken dönüp Jordan'a dik dik baktı.

"Özür dilerim," dedi Jordan, elini kaldırarak. "Merdiven bulma riskine girmek istemedim ama bu çalının, düşüşümüzü yavaşlatacağını biliyordum."

Alex, buna cevap vermemenin en iyisi olacağını düşündü.

"Birkaç yaradan ne çıkar ki?" dedi, kaçtıkları için hâlâ heyecanlı olan Bear.

"Buraya nasıl geldik?" dedi, saçlarına yapışan yaprakları ve dalları temizleyen Alex.

Kıza sanki birkaç tahtası noksanmış gibi baktılar.

"Yürüdük, sonra da düştük. Düşerken başını falan mı çarptın sen?" dedi Jordan.

"Hayır, Jordan. Ben başka bir şey demek istedim. Yeteneğini üzerimizde mi kullandın? Onu soruyorum."

Çocuk, kıza garip gözlerle bakmaya devam etti. "Başka türlü yakalanmadan nasıl kaçardık sence? Ve duvarlardan geçerdik?"

"Ben... Ben, bunu yapabildiğinizi bilmiyordum. Yani yeteneğinizi paylaşabildiğinizi."

"Bazıları yapamaz ama benimki fiziksel bir yetenek olduğu için başkalarına da yaptırabiliyorum."

"Bu... çok işe yarar doğrusu," dedi, etkilenmiş olan Alex.

"Ama bunun bazı sınırları var. Sadece fiziksel temasla çalışabiliyor, bu yüzden sürekli ikinize de tutundum."

"Yani artık saydam değil miyim?" dedi Alex. Bu, bulanık görüntüsünün niçin netleştiğini açıklardı ve az evvel yaşadığı çekim yasasına karşı koyuyormuş hissinin niçin geçtiğini de.

"Değilsin," diye teyit etti Jordan. "Ama karantina yüzünden herkes içeride kapalıyken, bizim de burada güvende olmamız lazım."

"Karantina nedir?" diye sordu Alex.

Jordan, Bear'a baktı ve ikisi de omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Biz de bunu araştırıyoruz işte," dedi, heyecanla zıplayan Bear. "Haydi, gidip neler bulacağımızı görelim!"

"Bence *Kule*'ye gitmeliyiz," dedi Jordan. "Jarvis oradadır ve neler olduğunu bilen tek kişi de odur."

Karar verdiler ve üçü birden mümkün olduğunca gizlenerek Kule'ye doğru ilerlediler. Alex, Jordan'a neden onları görünmez yapmaya devam etmediğini sordu. Jordan, bu yeteneği başkalarının üzerinde kullanmanın çok yorucu olduğunu söyledi. Buna rağmen açık alanlardan geçmek zorunda kaldıklarında ikisini de tutup bir sonraki binaya varana kadar görünmez yaptı.

Kule, çıktıkları binadan fazla uzakta değildi ama çaylakların yurdu ile yemekhanenin olduğu bölümdeki uzun yoldan gittiler çünkü camdan bakan birileri olursa burada gizlenmeleri daha kolaydı. Nihayet, Kule'nin girişine varıp içeriye girdiklerinde yolculukları daha karmaşık bir hâl aldı.

"Biri yanında el feneri getirdi mi?" diye, karanlığa doğru sordu Alex. Az evvel çıktıkları bina gibi, Kule'nin de tamamı zifirî karanlıktı.

"Gerek yok," dedi Bear, onun önünden bir yerlerden. "Jordan yanımızda."

Alex, Bear'a ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan, Jordan, "Burayı avucumun içi gibi bilirim, hatta yemekhaneyi bildiğimden daha çok," diye cevap verdi.

"Mecburen," dedi Bear. "Başını çok fazla derde soktuğun için, burası senin ikinci evin sayılır."

"Faydalı tarafları da var ama," dedi Jordan. Alex, elinden tutan Jordan tarafından ileri doğru çekildiğini hissetti.

"Bekle! Jordan!" diye bağırdı. "Nereye gittiğini nasıl görüyorsun?"

"Göremiyorum," dedi, zifirî karanlıkta hareket etmeye devam eden Jordan. "Ama buna gerek yok. Merdivenler tam şurada."

Gerçekten de birkaç adım sonra Jordan'ın ayağı ilk basamağa çarptı ve Alex, bir *tak* sesi duydu. "Adımlarınıza dikkat edin," diye homurdandı Jordan ve içinden belli belirsiz küfretti.

Buna rağmen Alex'i çekiştirmeye devam etti ve kız da düşmemek için basamaklara odaklanarak çıktı.

O kadar uzun süre çıktılar ki Alex, aya varacaklarını sandı. Karanlığın çok yanıltıcı olmasından dolayı, Kule'den daha yükseğe çıktıklarını düşündü.

"Neredeyse geldik," diye fısıldadı Jordan ve nihayet onları düz bir zemine çıkardı. "Tıpkı bizim odalarımız gibi, Marselle'in ofisi de kimliği belirsiz girişlere karşı güvenlikle korunur. Bu yüzden, içeriye girmek için yeteneğimi kullanamam. Ama bekleme odasına girmemizi sağlayabilirim. Oradan bir şeyler duyabiliriz."

"Neden müdürün ofisine girmek isteyelim ki?" diye sordu Alex. "Jarvis'i bulmayacak mıydık?"

"Jarvis onun ofisindedir," diye açıkladı Bear. "Diğer öğretmenlerle ancak bu şekilde iletişim kurabilir çünkü bütün *küreleri* girebilen tek kişi müdürdür."

"Bekleme odasına girebilmemiz için elimden geleni yapacağım ama sakın elimi bırakmayın," dedi Jordan. "Gürültü de yapmayın."

Jordan'ın öne doğru tekrar çekmeye başladığı Alex, onun elini daha sıkı tuttu. Duvardan geçerlerken yine vakumlanıyormuş gibi hissetti ve sonra yine gözlerinin önünde buzlu bir cam varmış gibi oldu. Karantinadaki karanlık, bu odada yoktu. Işıklardan dolayı gözlerinin etrafa alışması biraz zaman aldı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Karter'ın sesini duyan Alex'in korkudan ödü patladı. Jordan, sessiz olmasını hatırlatır gibi onun parmaklarını sıktı.

"Karantina aktif hâle getirildiğinde, Kule'nin kimlik protokolünü de kapatır. Odaya girmeden önce sistemi sıfırlamam lazım," dedi Doktor. Duvarın üzerindeki bir panelin yanında duruyor ve bazı kablolarla oynuyordu. "Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum ama sen de lütfen benim bir tarihçi olduğumu unutma. Teknoloji ile aram her zaman iyi olmuyor."

Kabloları ayırıp dokunmatik paneldeki tuşlara basarken başı dönmüş gibi duruyordu.

"Dilediğin kadar vaktin var, Doktor," dedi, kapı eşiğinde volta atmaya başlayan Finn. "*O,* kampüste sanki buranın sahibiymiş gibi dolaşırken, biz burada öylece bekleriz. Ne yapalım?"

"Bu işin arkasında onun olduğundan bile emin değiliz," diye mırıldandı Doktor ve bekleme odasının kapısına endişeli gözlerle baktı. "Hem o olsa bile buradan fazla uzaklaşmış olamaz," diye ekledi. Bu sırada başını, başka bir saydam kapıya bakmak için eğdi.

"Off!" dedi Finn, öfkeyle ve duvara bir tekme attı. "O da bunu düşünmemizi istiyor! Çok da önemli değil ama... Hepimiz onun neden buraya geldiğini biliyoruz. Jarvis, bizi buraya neden çağırdı, bilmiyorum. Oysaki dışarıya çıkıp onu durdurabilirdik. Özellikle de bu karantina işini daha da kolay bir hâle getirmişken! Bence dışarı çıkıp..."

"Bu sohbete, bizi hiç kimsenin dinlemediğinden emin olduğumuz zaman devam etmemizi önerebilir miyim?"

Alex, odada başka birinin daha olduğunu fark etmemişti. Başını o kadar hızlı çevirdi ki neredeyse boynu kırılacaktı. Odanın

diğer ucundaki duvara yaslanmış duran adamı daha önce hiç görmemişti. Çok yakışıklı, havalı, siyah saçlı ve hafif sakallıydı. Güçlü bir çene hattı vardı. Baştan ayağı siyah giyinmiş, başına Caspar Lennox'unkine benzeyen parlak bir kep takmıştı. Alex, belinden bir hançer sarkan adamın üzerindeki tek silahın bu olmadığını düşündü. Rahat duruşuna rağmen... *tehlikeli* görünüyordu.

Ve doğruca kıza bakıyordu.

"Asla çok dikkatli olamazsın," dedi, siyah gözlerini Alex'inkilerden ayırmadan.

Ürperen Alex, Jordan'ın elini kıracak gibi sıktı.

"Sakin ol, Hayalet." Finn, elini adama doğru salladı. "Burada bizden başka kimse yok."

"Avcı haklı, Finn," dedi, gözleriyle odayı tarayan Karter. "Neler olup bittiğini anlayana kadar sözlerimize dikkat etmeliyiz."

Finn, kendi kendine homurdandı ama bu konuda dışlandığı belliydi. O da duvara yaslanıp bekledi.

Sessizlik, dayanılmazdı. Tehlikeli adam -Avcı mıydı, Hayalet mi- gözlerini hâlâ Alex'in üzerinden çekmemişti. Alnından boncuk boncuk ter damladığını hisseden Alex, odadaki herkes tarafından kalp atışlarının duyulduğundan emindi. Bir kez daha elini sıktığı Jordan'a, bir an evvel buradan çıkmaları gerektiğine dair mesaj vermek istedi ve çocuğun bunu anlamış olmasını umut etti.

Jordan'ın cevap vermesine fırsat kalmadan, Alex geriye doğru itildi. Bu sırada, oda bir anda ortaya çıkan insanlarla doldu. Bütün öğretmenler saniyeler içinde buraya gelmişlerdi ve Alex'in daha önce kampüste gördüğü ama tanımadığı kişileri de yanlarında getirmişlerdi.

Odayı dolduran herkes aynı anda konuşmaya başlayınca, Alex duvara dayandı.

"Neler oluyor..."

"Yoksa bu..."

"Biz neden..."

"Bunu kimin yaptığını..."

"SESSİZLİK!"

Bu beklenmedik ses karşısında, Alex de odadaki herkes gibi korkudan yerinden sıçradı. Sessiz tarihçinin bu denli kuvvetli ciğerleri olduğu, kimin aklına gelirdi?

"Aramızda, Kule'nin güvenlik sistemini yeniden başlatmayı bilen biri yoksa," dedi Doktor, "seslerinizi alçaltmanızı rica ederim. Zira odaklanamıyorum."

Yeni gelenler özür dilediler ve daha sessiz konuşmaya başladılar. Hiç kimse hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünüyordu. Bu yüzden, Alex de yakınındakilere odaklanmaya karar verdi. Jordan ve Bear da aynısını yapıyordu. Alex'in anladığı kadarıyla Karter, Tayla ile Maggie'ye herkesin neden aynı anda Kule'ye geldiğini sordu.

Elindeki *iletişim küresi*ni sallayan Maggie, "Bizi Jarvis çağırdı," dedi. Diğer elinde yay, sırtında da hâlâ oklar duruyordu. "Durumu tartışmak için derhâl gelmemizi istedi."

"Sanırım ofisin içine giremeyeceğimizi unuttu," dedi Tayla. "Dersim olmadığından, öğretmenler odasındaydım, bu yüzden dışarıda neler olduğunu bilmiyorum. Sen derste miydin, Mags?"

Maggie, başıyla onayladı. "Karantina aktifleştirilince bütün kampüs karardı. Güneş bile karanlığı delip geçemedi. Alfa sınıfında ders veriyordum. Herhangi birinin vurulmamış olması büyük şans. Ama ikincil protokol devreye girince karantina sadece binaların içinde devam etti. Öğrencilerimi en yakındaki aydınlık bir sınıfa götürdüm ve buraya çağrılana kadar yanlarında bekledim. Doktor ne zamandır o kontrol panelinin başında?"

"Çok olmadı," dedi Karter. "Birazdan halleder."

"Bitti," dedi Doktor, tam bu lafın üzerine. "Şimdi, sistemin yeniden çalışmasını beklememiz gerekiyor."

Alex, öğretmenlerin yüzlerindeki rahatlamış ifadeyi fark etti ama dikkatini özellikle bir adam çekti. Ya da adamın *orada olmayışı* diyebiliriz. Sürekli ona bakan adam, şu an duvara yaslanmıyordu.

Alex, gözlerini deli gibi odada gezdirdi ve adamın, Profesör Luranda'nın arkasında durduğunu gördü. Kız, onun dik dik kendisine baktığını hayal ettiğini sanarak bakışlarını çevirdi ama adamın, odanın diğer ucundan sessizce konuştuğunu duyunca şaşkınlıktan donakaldı.

"Şu oğlan, hani görünmezlik yeteneği olan," dedi adam, Luranda'ya, "şu an senin sınıfında mı?"

Alex, kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Jordan Sparker mı?" Luranda, renkli önlüğünü düzeltti. "Evet, bütün üçüncü yıl sınıfları bende."

"Sen çıkarken laboratuvarda mıydı?"

"Elbette," dedi Luranda. "Bütün öğrencilerim yerlerindeydi. Çok fazla sorun çıkardığını bildiğim için özellikle Sparker'a dikkat ettim. Ben çıkarken sınıfın arkasında kitap okuyordu."

"Anladım," dedi *Avcı* denen adam. Gözleri bir anlığına Alex'e ve arkadaşlarına kaydı. "Çok rahatladım."

Adam, eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Kapı nihayet açıldığında, "İçerideyiz!" diye bağırdı Doktor.

"Aferin, Doktor," diye seslendi Jarvis odadan. "Buraya giremeyeceğinizi unuttum ama neyse ki sorun çözüldü."

Alex, bir adım öne çıktı ve kapıya biriken öğretmenlerin arasından müdürün ofisine bakmaya çalıştı. Sınırlı görüş açısından görebildiği kadarıyla burası daha ziyade bir kurul odasını andırıyordu. Odaya uzunlamasına konmuş geniş bir toplantı masası vardı. Tam karşıdaki duvar, tamamen şeffaftı ve bütün akademiyi görüyordu.

Öğretmenler içeriye girmeye devam ederken Jarvis, "Tamam, millet. Lütfen, herkes otursun," diye seslendi. "Elimizde çok hassas bir durum var ve bizler de akademi sınırları içindeki herkesin güvenliği adına, bu durumu bir an evvel çözmeliyiz."

Adamın söylediği hiçbir şeyi kaçırmak istemeyen Alex, bir adım daha ilerledi.

"Çoğunuzun da tahmin etmiş olabileceği gibi yemekten hemen sonra beklenmedik bir ziyaretçimiz oldu." Jarvis'in sesi, derin ve ciddi çıkıyordu. "Emin olmasak da içeriye izinsiz giren bu kişinin bir izci görevinde olduğunu düşünüyoruz. Akarnae'ye neyi aramaya geldiğinin farkında olduğuna dair hiçbir kanıtımız yok. Dolayısıyla bu, basit bir tesadüf de olabilir. Ama tesadüf

olsun ya da olmasın, eğer görevinde başarılı olursa bunun sonuçlarının nasıl bir felakete yol açacağını anlatmaya başlamak istemiyorum. Neyse ki karantina süreci onu engellediği için kaçtı."

Ağır bir sessizliğin ardından, Jarvis konuşmasına devam etti: "Daha önce emin değildim ama artık bu beklenmedik ziyaretçinin..."

Son bir kişi daha ofise adım attı. Kapı kapandı.

"Zamanlamaya bak," diye fısıldadı Bear. "Tam da kim olduğunu duymak üzereydik."

"Bence yeterince şey duydun, Barnold," diye araya girdi, alçak bir ses. Alex ile arkadaşları, oldukları yerde donakaldılar.

Of, başları çok fena dertteydi.

On İki

Avcı'nın kapının yanında dikilip "görünmez" yüzlerine baktığını fark eden Alex'i, bir korku sardı.

"Bence üçünüzün de sınıfa dönme vakti geldi," dedi adam ve kapıyı açıp sessizce müdürün odasına girdi.

Alex titreyen dizlerinin, kendisini ayakta tutabileceğinden emin değildi. Arkadaşlarının yüzünün de aynı şaşkın ifadelere büründüğünü görmesi birkaç saniyesini aldı. Jordan, kızın elini tuttuğu gibi onu çekiştirerek götürdü. Alex, duvardan geçerlerken vakumlanma hissini belli belirsiz hissetti. Merdivenlerden aşağıya hızla inerlerken buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak için koşuyorlardı.

Onlar burada gizlice etrafı dinlerken karantina bitmiş olmalıydı çünkü etraf artık karanlık değildi. Tüm öğretmenlerin üst kattaki toplantıda olduklarını bildiğinden, daha hızlı hareket etmeleri ve Kule merdivenlerinden daha çabuk inmeleri için Alex arkadaşının elini bıraktı.

Hep birlikte binaya geri geldiklerinde durdular.

"Bu, çok acayipti!" dedi Jordan, nefes nefese gülerek.

"Kimdi o adam?" diye sordu Alex, soluk soluğa. "Nerede olduğumuzu nasıl bildi? Sürekli bize bakıyordu!"

"O, Avcı'ydı," dedi, nefesini düzeltmeye çalışan Bear. "Bazıları, ona 'Hayalet' der çünkü nerede olduğunu ve ne yaptığını, kendisi istemediği sürece bilemezsiniz."

"Müthiş biri," dedi Jordan. "Umarım, seneye *gizem ve hile* dersimize girer. Dört gözle bekliyorum. Onun dersini duyduğumuz ilk andan beri, Bear ile birlikte gün sayıyoruz."

Alex, bu adamın öğrencisi olacağını duyunca korkudan ürperdi. "Neden seneye?"

"G.H. dersleri, 4.sınıfta ve üstü sınıflarda verilir," diye açıkladı Jordan. "O zaman bile çok özel bir derstir. Avcı, vaktini harcamaya değer bulduğu bir avuç öğrenciyi kendisi seçer."

Bu, Alex için iyi haberdi çünkü seneye Medora'da olmayacaktı ama olsa bile Avcı'nın, onu "vaktini harcamaya değer" bulacağını sanmıyordu.

"Orada olduğumuzu nasıl anladı?"

"Avcı'dan hiçbir şey kaçmaz," dedi Jordan. "Nefes aldığımızı falan duymuş olmalı."

"Odanın öteki ucundan mı?" diye şaşkınlık içinde sordu Alex.

"Avcı ile ilgili unutmaman gereken tek bir şey varsa o da," dedi Bear, "şu: Onu asla hafife alma."

"Öyle mi diyorsun, *Barnold*?" dedi Alex, elinde olmadan. Sohbetlerinin ciddiyetine rağmen Bear'ın ismi ile dalga geçme fırsatını geri tepecek değildi.

"Ha, evet, o konuya gelince..." Çocuk, gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Bear'ı tercih ederim."

Jordan, surat astı. "Kimin anne ve babası, çocuğuna 'Barnold' ismini koyar ki?"

Bear, bu imadan rahatsız olmuşa benzemiyordu. "En azından ben, hazır bir takma isimle doğdum."

"Nasıl yani?" dedi Alex.

"Benim tam ismim, *Barnold Eustace Arthur Ronnigan*'dır," dedi. "B-E-A-R."

Alex, başına vurdu. "Çok iyi, yahu!"

"Sizi bilmem ama, çocuklar," diye araya girdi Jordan, "bence Avcı'yı dinleyip, Luranda geri gelmeden içeri girmeliyiz."

Profesör'ün şu an toplantıda olduğunu bilen Alex ve Bear, yakalanma tehlikelerinin azaldığını düşünüyordu. Alex, okul kurallarını çiğnedikleri için Avcı'nın onları neden hâlâ cezalandırmadığını merak etti.

Arkadaşlarının peşinden artık aydınlık ama boş koridordan giderken Alex'in göğsü tekrar ağrımaya başladı. Adrenalinle dolu karantina esnasında, gölde neredeyse boğulacağı olayını tamamen unutmuştu ama şimdi bedeni rahatsızlıktan çığlık atıyordu. Binanın ikinci katından aşağıya düşüp bütün kampüsü koşarak geçerek, işini hiç de kolaylaştırmamıştı. Kendisine daha fazla zarar verdiği kesindi.

Laboratuvara vardıklarında Alex kesik kesik nefes alıyor ve öksürmemek için direniyordu. Zira öksürürse acısının daha da artacağının farkındaydı. Özellikle de ağrıyan boğazı, kendisinden iyice intikam almaya başladığı için.

"Bedenimize nasıl geri döneceğiz?" dedi, konuşurken her kelimede yüzünü buruşturarak.

"Seni illüzyondan çekmiş gibi olmuştuk ya. Şimdi onun tam tersi olacak," dedi Bear. Sonra da cebinden çıkardığı şişeleri paylaştırdı. "Bunu iç. Pozisyonuna geri döndüğünde, illüzyonun yok olacak."

Kulağa oldukça basit geliyordu. Alex, sıvıyı içti ve tüpü arkadaşına geri verdi. Bu seferki limon tadındaydı ve ekşi sıvı, Alex'in ağrıyan boğazını yaktı.

"Nedir bu?" diye sordu, yine o karıncalanmayı hissetmeye başlarken.

"Genelde 'çöldeki vaha' denir," dedi Bear. "Çölde kaybolup halüsinasyon gören insanların anısına, bu isim verilmiştir. Uzaktayken gördükleri gerçek gibi gelir, yakınlaştıklarındaysa aslında hiçbir şeyin olmadığını görürler."

"Ama güvenli sayılmaz, değil mi?" dedi Alex. "Biz sınıftan çıkarken, geride bıraktığımız görüntülerimiz gerçek değildi ama Luranda, bunu fark etmedi."

"O sırada karantina ile meşguldü," dedi Jordan. "Ama illüzyonlarımız sıra dışı bir şey yapana kadar onun dikkatini çekmezdi sanırım."

"Ders çalışmak gibi mi?" diye sırıttı Alex.

"Ne yapalım, planlayacak vaktimiz yoktu," diye savunmaya geçti Jordan. "Hem işe yaradı. Luranda, hâlâ sınıfta olduğumuzu sanmış. Önemli olan da bu."

Alex, çocuğun üzerine gitmedi ve uzattığı elini tuttu. Birlikte duvardan geçip sınıfa girdiler.

Alex'in illüzyonuyla birleşmesi, Bear'ın söylediği kadar basit oldu. Tek yapması gereken, imajın içine oturmak oldu. Jordan, yerine geçen Alex'in elini bıraktı. Alex tekrar görünür olduğunu hissetti. İllüzyonu, yavaş yavaş Alex'in teninin içinde kayboldu ve kopyasından herhangi bir iz kalmayınca karıncalanma hissi de geçti.

Alex, arkasını dönüp arkadaşlarına baktı. Bear ile Jordan, kendi illüzyonlarının da yok olduğunu anlatmak ister gibi ona sırıttılar. Alex, rahat bir nefes aldı.

Gerçekten başarmışlardı.

Alex, o an gülmek istedi ama yapmadı. Hem bunu yaparsa göğsü ağrırdı zaten. Daha da önemlisi, sınıf arkadaşları onun dengesiz biri olduğunu düşünürlerdi. Onun yerine, yokluğunda Luranda'nın hangi görevi verdiğini görmek için eğilip baktı.

Bakıyorum da dönmüşsün?" diye fısıldadı Connor.

Alex, hızla başını salladı. Çünkü Connor'un bir saattir bir illüzyonla yan yana oturduğunu fark etmemesi, çok garip olurdu.

Gülümseyerek, aldığı notların bir kopyasını kıza uzattı. "Bana borçlusun," diye fısıldadı. "Ve daha sonra, *her şeyi* dinlemek istiyorum."

Alex'in cevap vermesine fırsat kalmadan kapı açıldı ve renkli önlüğü ile Profesör Luranda, hızla kaybolan bir sis bulutunun arasında, bir *köpükkapı*dan içeriye girdi. Yüzü endişe verici şekilde solgun olan kadının, son derece endişeli bir ifadesi vardı.

"Öğleden sonraki dersler iptal edildi," dedi. "Bir saat içinde yemekhanede bir toplantı olacak ve Müdür Vekili Jarvis, bugün olanlar hakkında bilgi verecek. Katılım zorunludur ama toplantıya kadar dilediğinizi yapmakta özgürsünüz."

Kadın, masasına gidip *iletişim küresini* yerine koydu. Arkasını döndüğünde, hiç kimsenin yerinden kıpırdamadığını görüp şaşırdı. "Haydi bakalım. Ders iptal."

Yine hiç kimse kıpırdamadı.

Alex de sınıf arkadaşları gibi ne yapacağını bilmez hâlde ve huzursuzdu. Hareket ettiği an göğsüne bir bıçak saplandı ve aklına yine sabahki göl olayı geldi... ve Finn'in, suyu boşaltmak için onun sırtına nasıl sert vurmak zorunda kaldığı. Nefes alırken canı çok yanıyordu. Sanki binlerce ateşli karınca, boğazını ısırıyor; bir fil sürüsü, ciğerlerinde futbol oynuyordu. Tek istediği, sınıftan çıkıp acısını hafifletecek bir şeyler bulmaktı ama herkes gibi o da henüz çıkmak için tereddüt ediyordu.

Ön sıradaki kızlardan biri -Kelly Gleeson- çekinerek elini kaldırdı. "Affedersiniz, Profesör ama bize ödev vermediniz."

Kelly, herkesin aklındakini kelimelere dökmüştü. Luranda, *asla* ödev vermeden geçmezdi, hiç kimsenin kıpırdamamasının sebebi de buydu.

Profesör homurdanınca, Alex bu ciddi kadından şimdiye dek duyduğu en uygunsuz sesin çıktığını düşündü.

"Eminim, bir gece ödevsiz de yapabilirsiniz, Bayan Gleeson. Şimdi fikrimi değiştirmeden hepiniz gidin."

Sözleri, herkesin sınıftan hızla çıkması için yeterliydi.

"Bu, ne iyi oldu!" dedi, koridorda Alex ile Connor'a katılan Bear.

"Hem dersi ektik hem ceza almadık *hem de* ödevimiz yok! Dahası, öğleden sonra da serbestiz!" dedi, aslında çok aptalca görünen ama o an için bir şekilde durumu toparlamayı başaran Jordan, saçma sapan bir sevinç hareketi yaparak.

Gruba katılan Mel, "Dersi ekmek mi?" dedi.

Alex, iki arkadaşının da kıza uzun uzun açıklama yapacaklarını biliyordu ama şu an onun tek yapmak istediği, bir top gibi kıvrılıp bedeninin içinde gerçekleşen Birinci Dünya Savaşı'nın geçmesini beklemekti.

"Haydi, E odasına gidelim. Orada size her şeyi anlatırız," dedi, önden giden Bear.

Jordan, peşlerinden gelmesi için Alex'i dirseğiyle dürttü. "Sen iyi misin? Kusacak gibi görünüyorsun."

Kız suratını buruşturdu. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

"Hiç şaşırmadım. Çok zor bir gün geçirdin," dedi çocuk.

Jordan'ın bu anlayışlı tavrına gülen Alex, tetiklenen acısı karşısında irkildi.

"Neden gidip Fletcher'ı görmüyorsun?" dedi, endişelenen Jordan. "Neyin varsa, o düzeltir."

Alex, çocuğu başıyla onayladı.

"Ben yerine bakarım," dedi Jordan. "İşin bitince yanımıza gel de Jarvis'in toplantısına hep birlikte gidelim."

Alex, ona teşekkür etti. Çocuk diğerlerini yakalamak için koşarken kız da doktorun olduğu kata doğru yöneldi.

Tıbbi koğuşa vardığında, Fletcher ortalıkta görünmüyordu. Alex de yataklardan birine uzanıp onu beklemeye koyuldu. Gözlerini kapattı. Belki azıcık kestirirse ağrısı azalırdı.

Tam uykuya dalacakken birtakım sesler duydu.

Gözlerini açan Alex, uzun ve boş koğuşa şöyle bir baktı. Odanın diğer ucunda, üzerinde "Bulaşıcı Enfeksiyonlar" yazan hafif aralık bir kapı vardı.

Tekrar yerine uzanıp gözlerini kapattı ve Fletcher'ın, muhtemel bir hastasıyla birlikte orada olduğunu düşündü. Bir kez daha uyumaya çalışırken tanımadığı bir ses, bulanık zihnini kendine getirdi.

"Alarmı kim çalıştırdı?"

Hızla gözlerini açan kız, yataktan indi ve parmak uçlarına basarak kapıya yaklaştı.

"Otomatik olarak devreye girdi," dedi Fletcher'in boğuk sesi.

"Otomatik olarak mı? Nasıl?" Bilinmeyen ses, derin ve erkeksiydi, bir öğrencinin sesine benzemiyordu.

"Jarvis bize, müdürün gitmeden önce akademinin çevresini güçlü güvenlik kalkanlarıyla donattığını söyledi," dedi Fletcher. "O yokken buraya sadece daha önceden giriş izni olan-

lar; öğrenciler, öğretmenler ve mezunlar girebilsin diye yani. Diğerleri, akademide şu an okuyan ya da çalışan birinin eşliğinde girebilir sadece. Başka türlü buraya girmeleri mümkün değil."

"Madem öyle, neden karantinadayız?"

Fletcher, biraz tereddüt edip cevap verdi: "Karantina, kalkanlar ihlal edildiği için aktifleşti."

Sanki karşısındaki adam duyduklarına inanamamış gibi kısa bir sessizlik oldu.

"Kalkanlar *ihlal mi* edildi? Marselle'in kalkanları mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Fletcher iç çekti. "Bilmiyorum, Varin. Bilmiyorum."

Bir süre sessiz kaldılar.

"Jarvis, o olduğundan emin mi?" Adam bunu o kadar alçak sesle sordu ki Alex'in kapıya doğru iyice eğilmesi gerekti.

"Evet," dedi, bitkin bir sesle Fletcher. "Emin."

Adam küfretti ve Alex de *keşke biraz daha konuşsalar,* diye düşündü. Herkesin çok endişelendiği bu kişi kimdi? Ve neyin peşindeydi?

"Fletch, beni bir an evvel buradan çıkartman lazım. Bu şekilde hiç kimseye bir faydam dokunmaz. Oysaki dışarıda onlara yardım ediyor olmam gerekir. Özellikle de şimdi," diye yalvardı adam.

"Biraz daha dayan, Varin. Yeni yılda dersler tekrar başlayana dek iyileşmiş olursun," diye cevap verdi Fletcher.

Adam homurdandı. "Buna daha bir ay var!"

Alex, Fletcher'ın adamı sakinleştirmek için bir şeyler mırıldandığını ve bir sandalyenin çekildiğini duyunca kapıdan uzaklaştı. Onları dinlerken yakalanmak istemediği için yatağına sessizce geri döndü. Uzanıp gözlerini kapattığı an, kapının gıcırdayarak sonuna kadar açıldığını duydu. Gözlerini kırpıştırarak doğruldu ve yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yerleştirdi.

"Fletcher?" dedi, masum rolü oynayarak. "Burada olduğunu fark etmemiştim."

Adam, yüzündeki medikal maskeyi indirip, "Ne kadar süredir bekliyorsun, Alex?" dedi, az evvel çıktığı kapıya endişeyle bakarak.

"Çok olmadı," diyerek, aslında doğruyu söyledi Alex. "Umarım sorun olmamıştır ama burada olmadığını görünce beklemeye karar verdim." Bu da doğruydu. "Biraz kestirecektim." Bu da doğruydu. Sadece birkaç detayı eksik bırakmıştı.

Bilmediği şey, Fletcher'ı incitmezdi.

Bunları duyan Fletcher, rahatladı ve kızdan kısa bir izin istedi. Odadan çıktı -Alex, ellerini yıkamak için çıkmış olmasını umdu- ve kızın dosyası ile geri döndü.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben... şey..." Daha önce gelmesi gerektiğini bildiğinden şu an kendisini aptal gibi hissediyordu. "Yemekte, Finn'in sana sabah olanları anlattığını söylemiştin." Adam başını sallayınca Alex devam etti: "Şey, bana kendimi daha rahat hissettirecek bir yardımın dokunur mu diye merak ettim."

Fletcher'ın bakışları yumuşadı. "Bana nasıl hissettiğini söylersen ben de elimde sana yardımı dokunabilecek ne var diye bakarım. Ne dersin?"

Alex, yutkundu ve yine bir ağrı hissederek yüzünü buruşturdu.

"Boğazın mı ağrıyor?" dedi, onun tepkisini gören Fletcher.

Kız, başıyla onayladı. "Hem de çok. Bir de göğsüm ağrıyor."

"Nasıl ağrıyor?" dedi adam, dosyaya bir şeyler karalarken.

"Yanar gibi."

"Sürekli mi?"

"Sadece nefes alırken."

Fletcher güldü. "O hâlde bunu halledelim, değil mi?"

"Bu, çok iyi olur."

"Lütfen yüz üstü uzan," dedi, yine tamamen profesyonel tavrına geri dönen Fletcher. Sorgular bakışlarla açıkladı: "Finn, senin ciğerlerindeki suyu boşaltmak için sırtına birkaç kez sertçe vurmak zorunda kaldığını söylemişti. Kaburgalarından birini kırmamış olduğundan emin olmak istiyorum sadece. Bazen biraz fazla... heyecanlı olabiliyor."

Heyecanlı mı? Oysaki Alex, onun için daha değişik sıfatlar bulabilirdi ve bunların hiçbiri iltifat sayılacak tipte şeyler değildi. Ama Finn, onun hayatını kurtarmıştı. Bu yüzden, belki de ona haksızlık etmemeliydi.

Fletcher, kızın sırtına bakıp bir ıslık çaldı. Bu da Alex'e, B.E. öğretmeniyle ilgili *neden* böyle negatif sıfatlar düşündüğünü hatırlattı.

"Çok mu kötü?" dedi, yastığa kapanmış suratı yüzünden boğuk bir sesle.

Fletcher, birkaç hassas noktaya bastırıp gerekli tespitlerde bulunduktan sonra onu yine deminki pozisyonuna geri döndürdü. "Göründüğünden de kötü," diye cevap verdi. "Kırık görünmüyor ama çok fazla şişlik ve morluk var."

İlaç dolabına gidip elinde iki şişe ile geri döndü. Şişelerin içindeki kahverengi sıvıyı gören kız, yüzünü buruşturdu.

"Bana öyle bakma," dedi adam. "Daha önce gelseydin durumun bu kadar kötüleşmezdi."

Alex, başını eğdi. "Biliyorum, özür dilerim."

Fletcher, kızın omzunu sıvazladı. "Endişelenme, Alex. Ama lütfen önlem almanın tedaviden daha iyi olduğunu bir daha sakın unutma."

Adamı başıyla onaylayan kız, şişeleri aldı. Burnunu tıkayıp, ilk şişeyi hızlı bir şekilde başına dikti. Ama tadını fark edince gözleri kocaman oldu. "Çikolata!"

"Ne bekliyordun ki?" diye güldü adam. "Sanki ilacın hep iğrenç bir tadı olduğuna inanıyormuş gibisin."

"Seninle tanışmadan önce ilaç iğrençti," diye mırıldandı kız ve diğer şişeyi dudaklarına götürdü. Bunun da tadı tarçını andırıyordu.

Alex, saniyeler içinde kendisini çok daha iyi hissetti. Artık boğazı kaşınmıyor ve ciğerleri yanmıyordu. Derin bir nefes alıp, hiçbir ağrısı olmadığını fark edince neşeyle gülümsedi. "Fletcher, sen harika birisin!"

Adam, elini sallayarak kızın bu övgüsünü geçiştirdi ve ona iki şişe daha uzattı. "Bu gece yatmadan evvel bunları almazsan, sabah ağrıyla uyanır ve az evvelki sözlerini tekrar etmeyebilirsin," dedi. "Sonrasında iyileşmiş olacaksın ama eğer rahatsızlığın devam ederse lütfen doğruca beni görmeye gel."

"Söz," dedi Alex, büyük bir içtenlikle.

"Güzel. Şimdi gidebilirsin, zira birazdan yemekhanede Jarvis'in toplantısı olacak."

"Sen gelmiyor musun?"

"Hayır. Jarvis, fakülte çalışanlarıyla çoktan görüştü. Bu toplantı, sadece öğrenciler için."

Alex başka soru sormayınca Fletcher şaşırdı. Ama Alex, az evvel onlara kulak misafiri olduğu konusunda kendini ele vermeden ona başka sorular soramazdı. Bu yüzden yataktan inip üstünü başını düzeltti.

"Tekrar teşekkürler, Fletcher," dedi, elindeki şişeleri göstererek.

"Her zaman," dedi adam ve kapıya kadar Alex'e eşlik etti.

Tıbbi koğuşu terk ederken adama gülümseyip el sallayan Alex, dışarıdaki serin havaya bir adım attı.

On Üç

Alex, yürürken, az evvel Fletcher ile gizemli Varin arasında geçen sohbeti düşünüyordu ama beklenmedik bir ses, onun düşüncelerini yarıda kesti.

"Merhaba, Alexandra."

Hızla döndü ve arkasında duran adamı tanıdı. Medora'ya geldiği ilk gün karşılaştığı kişiydi bu.

"Aven," diye yutkundu ve aralarına mesafe koymak için geriledi.

"Seni korkutmak istememiştim," dedi, kızın tavrından eğlendiği belli olan adam.

"Korkutmadın," diye yalan söyledi Alex.

Adam, şimdi daha da çok eğleniyordu sanki.

Alex, kısa bir süre evvel akademi sınırları içine birinin izinsiz girdiğini biliyordu. Sağına soluna bakıp etrafta kimsenin olmadığını görünce canı sıkıldı. Bir süredir koğuştaydı. Sınıf arkadaşlarının çoğu, herhalde şimdiye dek toplantı için yemekhaneye gitmiş olmalıydı.

Aven'a sırtını dönerken Alex'in kalp atışları hızlanmaya başladı. Adamın insanı şaşkına çeviren güzelliğine rağmen -ve şu an, Alex'in hatırladığından çok daha iyi görünmesine rağmen- Alex,

o ormandaki karşılaşmalarında Aven'ın ne kadar tuhaf davrandığını unutmamıştı. Bu adam, Alex'in baş başa kalmak isteyeceği bir tip değildi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Alex.

"Eğer seni tanımasaydım, beni gördüğüne sevinmediğini sanırdım."

"Beni tanıdığın fikrine nereden kapıldın?" dedi Alex, kollarını göğsünde birleştirerek. "Son görüşmemizde çok tuhaftın ve ben aynı şeyin tekrarlanmasını istemiyorum."

Aven güldü, sesi o kadar çekiciydi ki Alex, rahatladığını hissetti.

"Endişelenecek hiçbir şey yok," dedi Aven, tatlı tatlı gülümsemeye devam ederek. "Ben senin için bir tehdit değilim."

"Ama bana neden burada olduğunu hâlâ söylemedin," dedi kız, imalı bir şekilde.

Aven, omuz silkti. Bu sıradan davranışın bu kadar asil görünebileceğini, Alex hayal bile edemezdi. "Akademiye son ziyaretimin üzerinden epey zaman geçti. Maziye gömülen anıları yeniden hatırlamak istedim."

"*Anılar,* derken?"

"Bir zamanlar ben de burada öğrenciydim," dedi Aven.

Bu, Alex'in rahatlamasına yol açtı. En azından buraya zorla girmemişti. Çünkü eski mezunlar, Akarnae'de hoş karşılanırdı. Yani Fletcher, medikal koğuştaki diğer adama böyle söylemişti. Bu yüzden, karantinanın sebebi Aven olamazdı.

Meraklanan Alex, "Ne zaman mezun oldun?" diye sordu.

"Bana çok çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor," diye cevap verdi, dudaklarının kenarlarını kıvırarak gülümseyen Aven.

Yaşına bakılacak olursa bu çok garip bir cevaptı ama Aven, o sırada kampüse göz gezdirdiği için, Alex'in sorgulayan bakışlarını fark etmedi.

"Söyle bana, Alexandra, Müdür Marselle şu an burada mı?"

Adama şüpheyle bakan Alex'in içindeki alarm zilleri harekete geçti. "Neden sordun?"

Aven'ın gözleri, bastırılmış hislerle doluymuş gibi parladı. Adam gözlerini kırpıştırınca, Alex az evvel o gözlerde gördüğü yangını hayal edip etmediğini düşündü.

"Bayağıdır görüşemedik," diye açıkladı Aven. "Ona saygılarımı sunmaya gelmiştim."

Bu, Alex'e yeterince normal bir cevap gibi göründü. Bir sakıncası olmayacağını düşünerek, "O zaman üzgünüm çünkü müdür şu an burada değil. Ne zaman geri döneceğini de bilmiyoruz."

Adamın delici bakışlarında bir ışık yanıp söner gibi oldu ama hemen geçti. Alex, onun hayal kırıklığına uğradığını zannedip "Fakat Müdür Vekili Jarvis burada. Eski bir öğrenciyi görmekten mutlu olacağına eminim," dedi.

"Kesinlikle haklısın ama belki başka zaman," dedi Aven.

İtiraz etmek için ağzını açan Alex'in dikkati, adamın büyüleyici bakışları karşısında dağıldı. O, daha kelimeleri bir araya getirmeye fırsat bulamadan Aven tekrar konuştu. "Buradan memnun musun?"

Alex, gözlerini kırpıştırdı ama adamın bakışlarının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. "Ben... aaa... şey?"

Bir adım öne çıkan Aven, kızın özel alanına girdi. "Gücünü keşfettin mi?"

"Yeteneğimi mi yani?"

Aven başını iki yana salladı. "Yeteneğini değil, sahip olduğun özel becerin her neyse, beni hiç ilgilendirmiyor. Ben, senin içindeki güçten söz ediyorum. Hâlâ ortaya çıkmadı mı? Onu nasıl kontrol edeceğini öğrendin mi?"

Tamam da neyi? Adamın neden söz ettiğine dair Alex'in hiçbir fikri yoktu. Onun gözlerindeki fanatik ifadeye bakınca, bunu bilmek *istediğinden* de çok emin olamadı. Tek isteği, oradan uzaklaşmaktı. Özellikle de ona cevap vermekte güçlük çektiği için. İçinden onu fena hâlde memnun etmek geliyordu. Ya da hayır, buna *ihtiyacı vardı* sanki. Bu his, onun kontrolü dışındaydı. Bear yeteneğini kullandığında, Alex hissettiklerini açıklamakta nasıl zorlandıysa, şu anda da öyleydi ve Aven'ın onu manipüle etmeye çalıştığını düşünüyordu.

Cevap vermesini ister gibi kıza bakıp kaşını kaldırdı. Alex, kafasındaki onca karmaşık düşünceye rağmen elinde olmadan, adamın gözlerinin yine saf altın gibi parladığını fark etti.

Çenesini daha fazla kapalı tutamayacaktı. "Ben..." diye cümlesine başladı ama tamamlamasına fırsat kalmadan sözü kesildi.

"Jennings! Orada ne yapıyorsun? Toplantı beş dakikaya başlıyor!"

Gözlerini güçlükle Aven'dan ayıran Alex, oda arkadaşının elleri belinde, ona baktığını gördü.

D.C., "Eee?" dedi. "Ne bekliyorsun? Eğer gecikirsen, haber vermedim diye beni suçlarlar. Bu yüzden çabuk ol!"

İç çeken Alex, teşekkür eder gibi elini salladı.

Arkasını tekrar döndüğünde, Aven gitmişti.

O gece, öğleden sonra olanları arkadaşlarına anlatan Alex, Jordan'ın yatağına çöktü. Jarvis'in, kendilerine *endişelenecek bir şeyin olmadığını ve karantinanın sadece tedbir amaçlı olduğunu* anlattığı toplantının ardından, üçü de doğruca oğlanların yurt odasına gitmişlerdi. Jarvis, neye karşı tedbir alındığından söz etmemişti ama Alex, adamın sözlerine rağmen, yemekhanenin öbür ucundan bile yüzünün ne kadar solgun olduğunu fark edebilmişti.

"Bakalım, doğru anlamış mıyım?" dedi Jordan, "Buraya ilk geldiğinde karşılaştığın adamla bugün de karşılaştın, onunla bir süre konuştun ve gözlerinin önünde kayboluşunu mu izledin?"

Alex, başını iki yana salladı. "Kaybolduğunu görmedim. Ben arkamı döndüğümde o gitmişti."

"Tamam," dedi Jordan, şüpheyle.

"Buna inanmak o kadar zor mu?" diye çıkıştı Alex. "Hem zaten hikâyenin en önemli kısmı, onun kayboluşu değil. Belli ki bir köpükkapı açmış. Daha önemli olan sorular, onun kim olduğu ve burada ne yaptığı. Ve benimle neden bu kadar ilgilendiği..."

"Haydi, Alex... Gözü olan her erkek, seninle ilgilenir," dedi, gelirken E odasından aldıkları patlamış mısırdan bir avuç ağzına atan Bear.

Alex, bir kahkaha attı. "Pardon?"

"Bear haklı," dedi Jordan. "Seninle ilgilenmemesi için kör olması lazım."

Alex, bu sohbetin gittiği yerden rahatsız oldu ve arkadaşlarıyla göz teması kurmaktan çekindi. Onlar da kendisi için böyle mi düşünüyorlardı? Bu, çok tuhaf olurdu doğrusu.

"Rahatla, Alex," dedi, kızı dirseğiyle dürten Jordan. "Senin bu kadar kolay utanabilecek bir tip olduğun, aklıma hiç gelmezdi doğrusu," dedi, hınzır bir ifadeyle.

"Bizim, seni kardeşimiz gibi gördüğümüzü biliyorsun," dedi, bu durumdan çok eğlendiği net şekilde belli olan Bear. "Bu yüzden, yanımızda rahat ol ve sakın senin..."

"Tamam, bu sohbet *iyice* saçma bir yere doğru gitmeye başladı," diye araya girdi, yanaklarının kızardığını hisseden Alex. "Aven hakkında konuşuyorduk, hatırladınız mı?"

Jordan, başını salladı. "Evet, haklısın. Bu arada 'kaybolma numarası' ile ilgili bilmen gereken bir şey var."

"Neymiş o?"

"Akademiye girip çıkmak için gelişigüzel köpükkapılar açamazsın," dedi Jordan. "Kalkandan geçmen için bunun da akademi tarafından onaylanması gerekir. Aven denen bu adam, onaylanmış bir köpükkapı kullanmış olamaz."

"Dahası, Jarvis, neler olduğunu anlayıncaya kadar, yanında birisi olmadan hiç kimsenin akademi sınırlarına girip çıkmasına izin verilmediğini ve kalkanların güçlendirildiğini söyledi bize. En azından, iki hafta sonraki tatilimize kadar," diye ekledi Bear.

Jordan, Jarvis'i taklit ederek, "*Sadece tedbir amaçlı.*" dedi. Ses tonu, ağzından çıkan sözün ne kadar anlamsız olduğunu vurgular gibiydi.

Fakat Alex, bundan emin değildi. Aven hakkında düşündükçe endişesi artıyordu. İçi içini yediğinden, *acaba bundan Jarvis'e ya da diğer öğretmenlerden birine bahsetsem mi,* diye düşündü. Fakat Aven gerçekten söylediği kişiyse, o zaman rapor edilecek bir şey de

yok demekti. Bu yüzden, ilk önce yapması gereken şey, adamın doğruyu söyleyip söylemediğini çözmekti.

"Tamam. O zaman, önce neleri doğrulayabileceğimize bir bakalım, sonra kalanını düşünürüz," dedi sohbetin yönünü değiştirerek. "Önce kimliğini doğrulamamız lazım."

"D.C. onu tanıdı mı?" diye sordu Bear.

Alex tereddüt etti. Çocuğun başka bir soru sormuş olmasını diledi. Zira Alex, kıza Aven'ın kaybolduğunu görüp görmediğini sormuş ama kız, deliymiş gibi baktığı Alex'in yanında başka birinin olmadığını iddia etmişti. Sonra da tam kendisine yakışır bir tavırla, Alex'in bir kaçık olduğunu söyleyerek, öfkeyle yanından uzaklaşmıştı.

"Şey... Hayır," dedi Alex, D.C.'nin kendisi hakkında yaptığı yorumları pas geçerek. "Onu tanımadı."

"Fakat Aven, eski mezun olduğunu iddia ediyor, değil mi?" dedi Jordan. "O zaman, arşivden bakabiliriz. Orada, Akarnae'de okumuş tüm öğrencilerin listesi var."

Alex, ayağa fırladı. "Harika! Haydi, gidelim!"

"Bu kadar hızlı değil," dedi, kızı yatağa geri çeken Jordan. "Çıkış yasağı başladı. Bu gece hiçbir yere gidemeyiz."

Alex, pencereden bakınca havanın kardığını ve saatin, sandığından çok daha geç olduğunu fark etti.

Jordan, yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini fark ettiği kızın omzuna elini atıp, "Yarın ilk iş, arşive gidip bakacağız. Söz," dedi.

Alex, esneyerek başını salladı. "Uzun bir gün oldu. Artık yatsam iyi olur."

Arkadaşlarına iyi geceler dedikten sonra odasına gitti. D.C.'nin odada olmadığını görünce rahatladı. Zira bu zor günün ardından, huysuz oda arkadaşıyla tartışmak, isteyeceği en son şeydi.

Pijamalarını giydi ve Fletcher'in verdiği ilaçları içti. Sonra da yatağına girip battaniyesini üzerine çekti.

Çok yorgun olmasına rağmen yarınki arşiv ziyareti için heyecanlıydı. Orası hakkında çok az şey duymuştu ve duydukları da merakını cezbetmeye yetmişti. Özellikle de oraya sadece kütüphaneden geçilerek gidildiğini öğrendiğinden beri iyice meraklan-

mıştı. Zira akademideki ikinci haftasında, Jordan eşliğinde ziyaret ettiği kütüphane, onu büyüleyen bir yerdi.

Medora'daki her şey gibi, kütüphane de Alex'in "normal" anlayışından çok uzaktı. Bir kere, yer altındaydı. Net ifade etmek gerekirse Kule'nin altında idi. Bu da Orta Çağ mimarisine sahip binanın alt kata inen merdivenlerini açıklıyordu.

Merdivenler zengin bir fuaye alanına iniyordu. Kütüphanenin tavanı, mümkün olabilecek en üst noktaya kadar yüksek, mekanın tam ortasından sarkan büyük bir avize ve duvardaki meşalelerle aydınlatılmıştı. Tablolar ve goblenler duvarları süslüyor, Medoran tarihinde dikkat çeken olayları, kişileri ve yerleri gösteriyordu. Garip olan şeyse tablo ve goblenlerdeki çizimlerin, belirli sürelerde *değişmesi* idi. Jordan, bunun sebebini, tarihî açıdan korunup sergilenmesi gereken çok fazla sanat eseri olmasına bağlıyordu.

Alex içinse bu, şimdiye dek gördüğü en tuhaf şeylerden biriydi. Jordan'ın, odanın ortasına sürükleyip kütüphaneciyle tanıştırdığı kız, âdeta büyülendi. Bu garip ve ufak tefek adamın kafasının tepesinde, kümelenmiş fare gibi saçları vardı. Gözlükleri son derece kalın olan adam, onlara baykuş gibi bakıyordu.

"Sizi burada gördüğüme şaşırdım, Bayan Jennings," demişti adam. "Bizim dünyamız ve kendi dünyanızla ilgili birçok sorunuz olduğu için buraya daha evvel gelmenizi beklerdim."

Alex adama şaşkınlıkla baktı. "Kim olduğumu nereden bildiniz?" diye sordu. "Ve nereden geldiğimi?"

Adam, koca gözlerini kırpıştırarak kıza baktı. "Ben, kütüphaneciyim. Bilmek, benim işim."

Daha fazla cevap vermeyen adam, küçük bir baston çıkardı ve topallayarak, yine aşağıya doğru dönerek kıvrılan taş merdivenlere doğru onları yönlendirdi. Merdivenler, üst üste dizilmiş kitaplarla dolu büyük bir odaya açılıyordu.

Adam, kütüphanenin labirente benzer yapısını gösteren dokunmatik ekranı nasıl kullanacağını kıza anlattıktan sonra uzaklaştı. Ama Jordan, adamı durdurup kütüphaneyi Alex'e kapsamlı şekilde anlatmadığını söyledi.

Adam, gözlerini kısıp Jordan'a baktı ve "Sanırım bunu herkes biliyordur," diye mırıldandı. Fakat Alex'in şaşkın bakışlarını görünce, "Efsaneye göre, kütüphane pek çok kattan oluşmaktadır. Hayal edebileceğinizden daha derine iner ve her katta, yine hayal edebileceğinizden daha fazla bilgi vardır," diye açıkladı.

Alex, mağaraya benzeyen kütüphane odasına onları getiren merdivenlere baktı. Sonra soru sorar gibi, gözlerini kütüphaneciyle Jordan'a çevirdi. "Ama merdivenler burada bitiyor. Daha aşağıya inmiyor."

Kütüphaneci, baykuş gözlerini kızın üzerine sabitledi ve hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkti. "Dediğim gibi, bu sadece bir efsane."

Jordan ise gözlerini devirerek, "Alt katlara inmek için daima merdiven kullanman gerekmez. Sana bir ara gösteririm," dedi.

Bu konu üzerine daha fazla konuşulmadı.

Alex, o günden beri, çalışmak için arada kütüphaneye gitmişti fakat ana kitap katından daha ötesini henüz keşfedememişti. Ama Jordan'ın arşiv hakkında verdiği sözüyle, bu durum tamamen değişecekti.

Zira Alex, arşivlerin ana katta olmadığını biliyordu.

On Dört

Alex, ertesi gün öğleden sonra arşivi ziyaret etmek için tüm derslerin bitmesini beklemek zorunda kaldı. Maalesef henüz net bir plan yapamamışlardı ve Mel ile Connor, onları öğle yemeğinde konuşurken duymuştu. Kestirme bir yol bildiklerini -artık bu, her ne demekse- iddia eden kuzenler, onlarla gelmek istediler.

Nihayet kütüphaneye girdiklerinde, Alex, kuzenleri saf dışı edecek bir yol bulmayı diledi. Çünkü kuzenler, durmadan tartışıyorlardı ve Alex'in başına ağrılar girmek üzereydi.

"Çabuk olsana!"

"Bundan daha hızlı hareket edemem!"

"Gelmeseydin o zaman!"

"Hah! Sanki ben olmadan yolunu bulabilecektin de!"

"Sen neden söz ediyorsun? Burayı ilk ben buldum!"

"Hayır, sen bulmadın! İçeriye nasıl girileceğini sana ben gösterdim!"

Beşinci kez durduklarında, Alex iç çekip şakaklarını ovdu.

"Eğer yakalanmamızı istemiyorsanız sesinizi alçaltsanız iyi olur," dedi Jordan. Bu sözlerine rağmen kütüphanecinin dikkatli bakışlarından kaçırdığı hamur işini -kütüphane kurallarına aykırı olduğu hâlde- bir kitap rafına dayanmış, umarsızca yiyordu.

"Sizin sorununuz ne?" dedi, hamur işini arkadaşının elinden kapıp yarısını kopardıktan sonra kalanını ona geri veren Bear. Kendi payını Alex'le paylaştı. Kız, ona teşekkür eder gibi gülümsedi.

Alex, elmalı turtaya benzeyen leziz şeyi yerken Bear'ın sorusuyla başlayan tartışmayı duymadı bile. Ama hamur işi iki ısırıktan sonra bitince bir kez daha tartışmanın içine düştü.

"Eğer oraya nasıl gidileceğini unutmamış..."

"Ben mi? 'Şuradan gidelim,' diyen sen..."

"Sakın beni suçlama! Ben oradan..."

Hem boşa vakit harcıyor hem de çok dikkat çekiyorlardı. İşleri bittikten sonra yemekhaneye gitmek isteyen Alex, araya girdi: "*Yeter!*" diye bağırdı, kütüphaneye hiç de uygun olmayan bir ses tonuyla. Fakat derhâl sesini alçalttı çünkü birkaç öğrencinin dönüp onlara baktığını fark etti. "Hepimizin neden burada olduğunu bana bir daha hatırlatın."

Mel, gözlerini kırpıştırdı. "Arşive gitmek için. Unuttun mu?"

Alex, sabrının tükenmeye başladığını hissediyordu. "Neden *burada olduğumuzu* değil, neden *hepimizin* burada olduğunu. Benim aşağı inmek için yalnızca bir tek kişiye ihtiyacım var."

Hepsi birden, önce birbirlerine, sonra da Jordan'ın hâlâ yemekte olduğu hamur işine baktılar. Mideleri guruldadı. Alex'e eşlik etmek yerine, gidip yemek yiyebilirlerdi çünkü yemek vakti gelmişti.

Bir anda herkes bir bahane sunmaya başladı.

"Şimdi hatırladım..."

"Fitzy'ye, yanına geleceğimi..."

"Benim de bir arkadaşla buluşmam..."

Bir bahane bulmakta geciken tek kişi, Jordan oldu. Zira herkes Alex'i ekmeye karar verdiğinde, Jordan ağzındaki son lokmayı bitirmekle meşguldü. Sırıtarak ağzındakini bir güzel yuttu ve "Galiba biri bana seslendi," gibi saçma bir bahane uydurdu.

Alex, onu kolundan tuttuğu gibi çekti. "Haydi ama, Sparkie. Bana nereye gideceğimi gösterdikten sonra gidersin."

Çocuk, hayatın ne kadar da adaletsiz olduğu tarzında bir şeyler mırıldanıp, kızı ters tarafa doğru çekti. "Buradan."

Onu kitaplarla dolu bir sürü rafın arasından geçirip en sonunda durdu. Aralarındaki sessizlik birkaç dakika sürünce, Jordan'ın bu kadar suskunluğa alışık olmadığını bilen Alex, kendisiyle kalmaya zorladığı için çocuğun öfkelendiğini sandı. Ama arkadaşının yüzüne bakınca tahmin ettiği öfkeli ifadeyi görmedi. Tam tersine, çocuk sırıtıyordu.

"Ne..." Omzuna bir el değdi. Alex, korkudan yerinden sıçradı, neredeyse dilini ısıracaktı. Gelen, Bear'dı.

"Amma geciktin, dostum!" dedi, Alex'in yaşadığı şoka gülen Jordan.

"Peşimden gelmediklerinden emin olmam gerekiyordu," diye açıkladı Bear. "Hatta önce onlarla yemekhaneye kadar gidip oradan geri dönmem gerekti."

"Senin burada ne işin var?" dedi, kafası karışan Alex.

Bear, Jordan'a baktı. "Ona anlatmadın mı?"

Jordan yine güldü. "Hayır, çünkü yemeği kaçırmama sebep olduğu için ona kızdığımı sanmasına gülmekle meşguldüm."

Alex'in ağzı bir karış açık kaldı. "Hiç de öyle sanmadım!"

"Evet, sandın," dedi Jordan. "Yüzünden her şeyi okumak çok kolay. Oysaki artık senin yanında olmaktan ne kadar keyif aldığımızı biliyor olman gerekir." Hem gülen hem kızan gözlerle kıza baktı. Sonra da bir ağabey gibi şefkatle ona sarıldı. Daha sonra da saçlarını karıştırdı.

Kızın bu hâli, ikisini de güldürdü. Çünkü Alex, şu an yataktan az evvel kalkmış gibi görünüyordu.

"Ha, ha, ha," diye tepki verdi. Kızmıştı ama gülümsemeden de edemedi.

"Gerçekten endişelenmedin, değil mi?" diye ciddi bir tavırla sordu Bear. "Yani, seninle takılmak istemediğimizle ilgili?"

Aslında bu düşünce Alex'in aklından *geçmişti* ama o, sadece omuz silkti çünkü utanmıştı.

"Böyle şeyleri bizimle konuşmalısın," dedi Bear. "Biz erkek olduğumuz için ara sıra bize ipucu vermen lazım."

Jordan, başıyla arkadaşını onayladı. Alex, daha önce ikisini de hiç bu kadar ciddi görmemişti.

"Tamam," dedi sessizce.

Jordan, Alex'in çenesini tutup başını yukarı kaldırınca Alex onunla göz teması kurmaktan kaçınamadı. "Bir şeyden endişe ettiğinde bunu bizimle konuşacağına söz ver. Sorun ne kadar küçük ya da büyük olursa olsun, tamam mı?"

"Söz," dedi Alex, ikisinin de gözlerine bakarak.

"Güzel." Çocuk, kızın çenesini bıraktı. "Arkadaşlar bunun içindir."

"Ayrıca, kütüphanenin gizli katlarına girmek içindir de," dedi, havayı yumuşatmak isteyen Bear. "Çıkma yasağına birkaç saat kaldı. Bu yüzden, harekete geçsek iyi olur."

"Tamam," dedi Jordan. "İhtiyacımız olan şey, buralarda bir yerde..."

Jordan en yakındaki raflardan birinde bir şeyler ararken Alex, Bear'a dönüp, "Connor ile Mel'in senin peşinden gelmesini neden istemedin, hâlâ anlayamadım," dedi.

"Çünkü gideceğimiz yer gizli," dedi Bear.

"Ama onlar, arşivin yerini bildiklerini söylediler."

Kitapların arasında bir şey aramaya devam eden Jordan, suratını astı. "Herkes arşivin yerini bilir. Hiçbir zaman gizli bir gizem değildir ki."

"*Gizli olmayan bir gizem?*" Bu çocuğun dil bilgisinde kesin bir sorun vardı ama Alex konuyu uzatmadı. "O zaman sorun ne? Neden gelemiyorlar?"

"Görürsün," dedi Bear.

Kız itiraz etmeye fırsat bulamadan, Jordan araya girdi: "Şimdi çok dikkat et çünkü bir dahaki sefere bunu hatırlaman gerekecek."

Raftaki bir kitabı gösterdi. Alex, kitabın başlığını yüksek sesle okudu: *"Mevcut Olaylar Ansiklopedisi* mi? Bu, hiç mantıklı değil. Mevcut olaylar, bir ansiklopedide nasıl yer alabilir ki? Ansiklopedi basılana kadar olayların vakti geçmiş olur!" dedi.

Kızı duymazdan gelen Jordan, "Kitabı çek," dedi.

Kız, ona şüpheyle baktı. "Bu, 'kitabı çek ve bir kapı açılsın' klişelerinden biri değildir herhalde?" diye sordu.

Jordan, gözlerini devirdi. "Sen şu kitabı çeksene."

Kasları gerilen ve hareket etmeye hazır olan Alex, kitaba uzandı. Onu güzelce kavradı ve derin bir nefes alıp kitabı hızla raftan çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Jordan ile Bear bir kahkaha patlattılar.

"Hiç komik değil!" dedi Alex. Ama o da kendini tutamadı ve bir kahkaha attı.

"Tamam, tamam," dedi, kendini toparlayarak. Elindeki kitaba bakıp sayfaları çevirdi. "Şimdi, cidden soruyorum. Oraya nasıl..." Daha sorusunu bitiremeden ayaklarının altındaki zemin yok oldu ve Alex, bir oluktan kayarak karanlığın içine düştü.

Giderek daha hızlı kayıyordu. "JORDAAAAAAAAAAN! BEAAAAAAAAAAR!" diye bağırdı.

Arkasından kahkahalarla dolu bir yankılanma geldi, *"Yihhhuuuuuuuuuuuu!"*

Bir kez daha bağırmasına fırsat kalmayan Alex, daha yavaş kaymaya başladı ve kendisini çok iyi aydınlatılmış bir odada buldu. Mühürlü ahşap bir kapının yanındaki duvarda alev alev yanan bir meşale vardı. Onun dışında, oda boştu.

Alex, arkasından gelen arkadaşlarıyla çarpışmamak için başı dönmesine rağmen hemen ayağa kalkıp en yakındaki duvara yaslandı. Bir saniye sonra hâlâ gülmeye devam eden Jordan belirdi. Alex, hiç tereddüt etmeden, elinden bırakmadığı ağır ansiklopediyi çocuğun kafasına indirdi. Çocuk daha çok gülünce, Alex iyice öfkelenip ona bir kez daha saldırmaya çalıştı. Bunun üzerine Jordan, kızın ellerini tuttu. Alex, ancak o zaman Jordan'ın da elinde bir kitap olduğunu fark etti. Gözlerini kısarak kapakta yazan başlığı okudu: *Mevcut Olaylar Ansiklopedisi.*

"Ne..."

"Yiiihuuuuuuuuu!"

Kayarak aşağıya inen Bear'ın gelişiyle, kızın sorusu yarım kaldı. Jordan, arkadaşına yer açmak için hızla ayağa fırladı.

"Ne yolculuktu ama!" dedi Bear. Alex'in yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görünce gülmeye başladı.

"Beni uyarabilirdiniz!" dedi kız onlara.

"Ama o 'klişe kapıyı' zaten tahmin etmiştin," dedi, kızın sözlerini taklit eden Jordan. "Zaten her şeyi çözdüysen seni uyarmamızın anlamı ne?"

Onu duymazdan gelen Alex, ayağa kalkmaya çalışan Bear'a döndü. Onun da elinde bir ansiklopedi olduğunu fark etti.

"Kitapların olayı ne?" diye sordu.

"Çok açık değil mi?" dedi, elindeki ansiklopediyi sallayan Jordan. "Buraya giriş bileti, *Ansiklopedi*."

"İyi de neden üç tane birden?"

"Aynı zamanda buradan çıkış bileti de oldukları için," diye cevap verdi Bear. "Her kitap, buradan yukarıya geri dönebilmemiz için sadece tek bir köpükkapıyı aktive ediyor. Bu yüzden, her birimizin birer ansiklopediye ihtiyacı var."

Alex'in ağzı "O" şeklinde açıldı. Sonra merakı iyice arttı. "Ama rafta tek bir kopya vardı. Sizinkiler nereden çıktı?"

Çocuklar, birbirlerine bakıp omuz silktiler.

"Bilmem," dedi Bear. "Bu, sadece senin için kütüphane."

Alex, çocuğun bu mantıksız açıklamasının üzerine daha fazla gitmek istemedi ama bu, Medora'ya geldiğinden beri duyduğu en çılgınca şeydi.

"Haydi, gidip şu arşivleri görelim, ha?" dedi Jordan ve mühürlü ahşap kapıya doğru yürüyüp, gelmesi için başıyla Alex'e işaret etti. "Kitabının yetmiş dördüncü sayfasını aç ve kapıya bastır."

Alex, söyleneni yaptı ve kapının açılmasını bekledi. Saniyeler geçiyor ve kız, neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu. Acaba yanlış sayfayı mı açmıştı? Bir daha kontrol edip tekrar denedi.

Hâlâ hiçbir şey olmuyordu. Ne bir hareket ne bir gürültü ne de kapının açılmak üzere olduğuna dair herhangi bir belirti vardı.

Başını kaldıran Alex, suratı mosmor olan Jordan'a baktı. Çocuk, içinde tuttuğu kahkahayı en sonunda patlattı. Bear da ona eşlik etti. Onu yine kandırmışlardı.

"Ne olmasını bekliyordun ki?" dedi Jordan, gülmesi bittiğinde.

Kız, dümdüz bir sesle, "Tabii ki kapının açılmasını," diye cevap verdi.

"Kapıyı çalmak, aklına hiç gelmedi mi?"

Alex, çocuğun ciddi olup olmadığından emin değildi. Bir daha şakalanmak istemiyordu ama daha ne yapacağına karar bile veremeden, Bear onun arkasından uzanıp kapıya üç kez vurdu. Kilit yavaşça çekildi ve kapı, Alex'in içeriyi görmesine yetecek kadar açıldı.

"Vay canına!"

Dürüst olmak gerekirse odanın kendisi etkileyici değildi. Tıpkı bir bilgisayar laboratuvarına benziyordu. Birbirinden bağımsız kübikler ve dokunmatik ekran panellerine dönük rahat koltuklar vardı. Geniş bir alandı ama altında bulundukları Kule kadar geniş değildi.

Alex'in şoke olmasının sebebi, odadaki *insan* sayısıydı. Hepsinin yüzüne bakıp -ki çoğu yetişkindi- şu soruyu sordu: "Eğer burası gizliyse nasıl oluyor da bu kadar çok insan burayı biliyor?"

"Jordan'ın da daha önce söylediği gibi 'gizem' biraz abartı olur," dedi Bear. "Gizemin ne olduğundan emin değiliz. Aşağıya nasıl inileceği mi, yoksa inilecek yerin *burası* olduğu mu? İki durumda da çoğu insan arşivi bilir, bilmiyorlarsa da biri mutlaka onlara anlatır."

"Madem herkes biliyor, o zaman kütüphanecinin 'efsane' diye bahsetmesi, çok garip değil mi?" diye mırıldandı Alex.

"İşin aslı, çoğu kişi bizim geldiğimiz girişi bilmiyor," dedi Jordan. "Connor ve Mel'den kurtulmak istememizin bir diğer sebebi de buydu. Belki onlar da bilmiyordur diye. Ciddi olmam gerekirse bu, bizim herkesle paylaşabileceğimiz bir şey değil."

Alex, şaşkın bir hâlde çevresine bakındı. "O zaman, bu insanlar buraya nasıl geldi?"

"Medora'nın çevresinde arşivin daha bir sürü girişi bulunuyor," dedi Bear. "Ama bunlar, sadece izinli giriş noktaları. Köpükkapılar,

insanları direkt buradan alıp geldikleri yere geri götürüyor. Ama onlar da bizim gibi geldikleri yerden dönebilirler."

"Arşivlerin, Akarnae kütüphanesinin bir parçası olduğunu çok az insan bilir," dedi Jordan. "Bizim geldiğimiz girişi kullanan başka öğrenciler, ansiklopedinin de tıpkı diğer izinli giriş noktaları gibi bir şey olduğunu sanırlar. Ama biz farkı biliyoruz. Şu an hâlâ Kule'nin altındayız."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Alex.

"Sonra gösteririz," dedi Bear.

Kızın daha fazla soru sormasını engelleyen Jordan, "Haydi," dedi, "şu, bir anda ortadan kaybolan yabancın kimmiş, araştıralım bakalım."

Bear'ın dokunmatik ekran panellerinin nasıl kullanacağını açıkladığı Alex, onu dikkatle dinledi. Bear, kızın ne yaptığından emin olduğunu gördükten sonra, sessizce araştırma yapması için Alex'i yalnız bıraktı. Alex, hemen Akarnae'nin son on beş seneye ait yıllıklarını buldu ve "Araştır" düğmesine bastı. Sonra arkasına yaslanıp yeni bir ekranın açılmasını bekledi.

Sonuçlar belirdiğinde, Alex neredeyse koltuğundan düşecekti. Burada sadece geçmiş öğrenciler listelenmekle kalmıyor, onlar hakkında her şey sıralanıyordu. Akrabalarından arkadaşlarına hatta komşularına kadar *her şey*... Her bir öğrencinin tüm geçmişi, halka açık bir şekilde listeleniyordu. Fakat bakamayacağı kadar çok bilgi vardı, bu yüzden de Alex, görev çubuğuna "Aven" diye yazdı. Böylece aramasını filtrelemeyi umuyordu. Sayfa anında yüklendi:

Hiç uygun sonuç yoktu. Benzer listeler, sayfanın altına kadar şöyle devam ediyordu:

1. Avette
2. Aeina
3. Arianne
4. Astella

Fakat "Aven" diye bir isim yoktu. Alex, yıllıklara geri döndü ve bir iç çekip, bu gizemli yabancıyı bulmak için araştırması gereken binlerce bilginin içine daldı.

Rastgele seçtiği bir *yıllığı* açarken *hemen başlasam iyi olur, yoksa gece çok uzun olacak,* diye düşündü.

"Yeterince uzun zamandır buradasın, kitap kurdu. Biraz eğlenme vakti geldi."

Alex, başını kaldırınca, Jordan ve Bear'ın beklenti dolu yüzleriyle karşılaştı. "Ama daha hiçbir şey bulamadım!" dedi.

"Bu, çok kötü," dedi Jordan, hiç de samimi olmayan bir ifadeyle. "O zaman yarın yine gelirsin. Birazdan çıkma yasağı başlayacak ve gitmeden önce görmen gereken bir sürü şey var."

Alex, daha fazla itiraz etmedi. Ne de olsa sırf kendisi için onlar da bu geceyi feda etmişti. Bir de akşam yemeklerini.

"Sonradan buraya tekrar geldiğinde, geri dönmek için az evvelki sürgülü kilidi olan odaya gidip ansiklopedinin son sayfasını açman ve elini sayfaya bastırman gerekiyor," dedi Bear. "Duvarda beliren bir kapı göreceksin. Kapıdan geçince seni ansiklopediyi aldığımız yere direkt olarak götüren bir köpükkapı ile karşılaşacaksın. Bu arada, naklin esnasında bu kapı da kaybolacak."

"Anlatmak yerine neden göstermiyorsun?"

"Çünkü oradan gitmiyoruz," dedi, gözleri heyecanla parlayan Jordan.

Kız, ayağa kalkıp gerindi. "O zaman buradan nasıl çıkacağız?"

"Sen bizi takip et, birazdan görürsün." Bunu söyleyen Jordan, arkasını dönüp yürümeye başladı. Bu arada, peşinden gelmesi için Alex'e çenesiyle işaret etti.

Kız, Bear'a baktı. Bear, ona bir göz kırpıp Jordan'ın peşine takıldı.

Alex de başını iki yana sallayarak onları takip etti. *Erkekler...*

Alex'in araştırma yaptığı saatlere göre arşivdeki insan kalabalığı belirgin derecede azalmış olmasına rağmen hâlâ etrafta bir şeyler yapan birkaç kişi vardı. Bu yüzden, Jordan ile Bear onu odanın arkasındaki gözlerden uzak bir köşeye çektiklerinde Alex hiç şaşırmadı.

"Otur da sana ne yapacağımızı anlatalım," dedi Bear.

Alex'in poposu yere değdiği an, kız havaya fırladı. Bu kesinlikle beklenmedik bir histi, zira *yukarıya doğru* ve büyük bir hızla hareket ediyordu.

Alex, bir çığlık atıp aşağıya bakınca hâlâ yerde oturduğunu gördü ama sadece bir metrekarelik ekspres asansör olan bir yerdeydi. Ki buradaki kilit kelime, *ekspres*ti.

Çığlık atmaya bile fırsat bulamayan Alex, başını tavana çarptı.

On Beş

Ben öldüm, diye düşündü Alex. *Bir hamamböceği gibi ezildim. Ne hoş bir ölüm şekli.*

Ama ezilmemişti. Dahası, artık yukarıya doğru hareket etmiyordu.

Alex, gözlerini açtı -gözlerini ne zaman kapattığından bile emin değildi- ve dikkatle etrafına baktı. Hâlâ yerde oturuyordu ama etrafta arşiv falan yoktu.

Kütüphanenin başka bir katında olabileceğini fark etti, arkadaşları peşinden geliyor olabilir diye hızla yerden kalktı. Kenara çekildiği an, bir metrekarelik asansör zemini gözden kayboldu ve Bear belirdi.

Çocuk, ona sırıttı.

Kız da çocuğa dik dik baktı.

Sonra zemin bir kez daha yok oldu. Bear, hızla yana kaydı.

"Güvenlik tedbiri gibi bir şey bu," diye homurdandı Alex. Bu sırada Jordan da kendi metrekaresinde belirdi.

"Çocuk oyuncağı," dedi, ayağa kalkıp üzerini silkeleyen Jordan.

"Bir dahaki sefere, böyle bir şey olacağı zaman çekinmeden söyleyin," dedi Alex, imalı bir ifadeyle.

Jordan ile Bear, birbirlerine bakıp aynı anda, "Ama o zaman sürprizi kaçar!" diye cevap verdiler.

Kız, gülerek başını iki yana salladı. "Neredeyiz?"

"Kütüphanenin başka bir katında," dedi Bear.

Alex, ona baktı. "Tabii ki öyle."

Bear, gülerek ekledi: "Başka bir *gizemli* kat, demem lazım. Burayı çok kişinin bildiğinden şüpheliyiz. Arşivin, kütüphanenin bir parçası olduğunu böyle fark ettik, aksi takdirde buraya giremezdik. Gerçekten çok zekice."

Jordan da başını sallayarak arkadaşını onayladı. "Bu girişi, ilk yılımızda tamamen kazara bulduk. Arşivde yoğun bir gündü ve insanlar dokunmatik paneller için kuyruğa girmişti. Biz de aradan çekilip, otururak beklemek için köşeye doğru yürüdük."

"Havaya fırladığı zaman, Jordan'ın yüzünde gördüğüm ifadeyi hâlâ hatırlıyorum," dedi Bear, gülümseyerek. "Kesinlikle paha biçilmezdi."

"Tabii ki Bear da arkamdan geldi," diye ekledi Jordan. "Beni gördüğü hâlde, sırtıma çarptığında yüzü hâlâ yemyeşildi."

"Sana çarptı mı? Off! Bu, canınızı yakmış olmalı," diye irkildi Alex.

"Başım çok dönmüştü, bu yüzden kenara çekilemedim," dedi Jordan. "Hâlâ benimle birlikte kaybolması gereken zeminin üzerinde durduğum için aslında ona çarpan bendim. Neyse ki bir şey olmadı çünkü zemin çok hızlı hareket ediyordu. Çarpmak demeyelim de *suratına tokat yemek gibi* diyelim. Bu, daha doğru olur. Her neyse."

Bunu duyunca, Alex, zeminin üzerinden hemen kenara kaymayı akıl ettiğine sevindi. Olabilecek şeylere takılıp kalmak yerine, gözlerini kısıp karanlık odada etrafına bakındı. "Burada hiçbir şey yok."

Yalnızca iki ışık kaynağı vardı: Biri, yanlarındaki duvarda ve diğeri de karşı duvarda asılı duran iki meşale. Alevler, geniş alanı aydınlatmaya yetiyordu ama görecek hiçbir şey yoktu.

"Emin misin?" diye sordu Bear.

Alex, ateşe doğru gözlerini kısıp bir daha baktı. Ama hayır, hâlâ hiçbir şey yoktu. Gözüne çarpan tek şey, yerdeki halıydı. Halıda, her biri az evvelki asansör zemini büyüklüğünde olan, kare şeklinde, farklı renkte desenler vardı.

Alex, aşağıya bakınca midesinin kasıldığını hissetti. En az halı kadar eski, kare şeklinde bir tahta parçasının üzerinde duruyordu. Yoo, tam olarak öyle sayılmazdı. Odanın etrafındaki birkaç tahta kare daha vardı. Jordan ve Bear'ın üzerinde durdukları da dâhil. Hatta bütün kareler, Alexlerin girdiği noktanın yanındaydı ama birkaç tanesi, gelişigüzel açılarla odanın diğer taraflarına serpiştirilmişti.

"Buraya 'Seksek Odası' diyoruz," dedi Jordan. "Sıkıldığımızda buraya geliriz."

"Seksek mi?"

Çocuk başıyla onayladı. "Bu odanın nasıl çalıştığını çözmemiz uzun zaman aldı ve odanın karşısına nasıl geçeceğimiz..."

Bear, "Ciddi bir yara almadan," gibi bir şeyler mırıldanınca Alex ona dik dik baktı.

"...fakat sonunda çözmeyi başardık," dedi Jordan yüksek sesle ve Bear'ı duymazdan geldi. "Çözmek zorundaydık, zira tek güvenli çıkış burası ve başka çıkış yolu da yok." Odanın diğer tarafında yanan meşaleyi gösterdi.

Alex yutkundu. Bu, düşündüğünden çok daha fazlaydı. Üstelik çocuğun "çıkış" kelimesinden önce neden "güvenli" kelimesini kullandığını bilmek bile istemiyordu. Acaba *güvenli olmayan* çıkışlar da mı vardı?

"Zeminin olayı ne?" diye sordu.

"Ahşap bölgeler güvenlidir," dedi, üzerinde durduğu zemine vuran Jordan. "Gri halı, yukarıya çıkar ve beş saniye içinde kaybolur."

Alex, gri halının üzerinde geldiklerini anladı. Bu da bir sonraki kişi gelmeden evvel zeminin neden kaybolduğunu açıklıyordu.

"Eğer başka seçeneğin yoksa mavi halının üzerinde de durabilirsin," diye devam etti Jordan. "Ama çok uzun süre kalırsan bedenin uyuşur. Siyah halıysa aslında halı falan değildir... Sadece boşluktur. O yüzden onlardan uzak dur."

"İçlerinden birine düşersen ne olur?"

Jordan, kıza baktı ve sadece, "Düşme," dedi.

Kızın yüzündeki ifadeyi fark eden Bear, "Bir keresinde içine bir fener tuttuk. Derinleştikçe derinleşiyordu, ta ki fenerin ışığı görünmeyene kadar."

Kendini kötü hisseden Alex, "Tamam," dedi. "Siyah karelerden uzak dur. Anladım."

İkisi de başlarını salladılar.

Yere bakan Alex, bir renk daha kaldığını fark etti. "Peki, ya kırmızı halı?"

Çocuklar birbirlerine baktılar. Jordan, "İnan bana, bunu bilmesen daha iyi olur. Onlardan da uzak dur, yeter."

Jordan'ın daha fazla açıklama yapmayacağını gören Alex, çaktırmadan Bear'a baktı. Çocuk, ellerini çırpıp, "BUUM!" diye bağırdı.

Jordan, bakışmalarını fark etmemişti ama Alex'in telaşlandığını anladı. "Sorun yok, Alex. Bunu daha önce de yüzlerce kez yaptık," dedi.

Kız, odanın etrafına yayılmış olan kırmızı karelere baktı ve "Siz delisiniz," diye cevap verdi.

"Çocuk oyuncağı," dedi Jordan. "İnan bana, bayılacaksın."

"Evet," diye onayladı Bear. "Hem kırmızı kareler sorun değil. Asıl sorun, tüm karelerin renk değiştirmesi."

Ağzı bir karış açık kalan Alex, tekrar zemine baktı. Birkaç saniye içinde bazı karelerin renk değiştirdiği kesindi. Değişim gerçekleşmeden önce, kalp atışı gibi, üç kez inip kalkıyorlardı. Bir kırmızı kare, griye; başka bir kırmızı kare, ahşaba dönüştü. Siyah bir kare, kırmızıya; mavi bir kare ise siyaha dönüştü. Renk değişimlerinin belirli bir sıralaması yoktu. Tamamen rastgele değişiyorlardı. Ayrıca, belirli bir zaman aralığı da yoktu. Karelerden bazıları saniyeler içinde değişiyordu ama bazıları hiç değişmiyordu.

Bu, bir ölüm kapanıydı ama Jordan ve Bear'a göre, aynı zamanda odadan çıkmanın tek yoluydu.

"Tamam, haydi yapalım," dedi Alex. Jordan ile Bear, çok heyecanlandılar.

"Önce ben gideceğim, sen peşimden gelip benim bastığım yerlere basacaksın, Alex. Bear da arkandan gelecek," dedi Jordan. "Unutma, her seferinde bir karede tek bir kişi duracak."

Bunu daha önce söylememişlerdi. "Neden?"

Jordan suratını buruşturarak, "Bunlar bir çeşit... bubi tuzağına benzer de ondan."

"Bubi tuzağı, ha?"

Jordan, masum bir yüzle kıza baktı ve bunun kendi suçu olmadığını anlatmak ister gibi omuz silkti.

"Biliyor musunuz?" dedi Alex. "Bunu nereden bildiğinizi bilmek bile istemiyorum."

Kızın kendisine bağırmayacağını anlayan Jordan, gülümsedi. "Hazır mısın o hâlde?"

Kızın gergin baş sallayışını *evet* olarak algılayan Jordan, dikkatini en yakınındaki kareye verdi. Karenin renginin siyahtan daha güvenli bir renge dönüşmesini bekledi. Kare, ahşap bir yüzeye dönüşür dönüşmez Jordan hemen atladı.

Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum, diye düşündü Alex. Bu sırada, Jordan da diğer kareye zıplamış ve ona yer açmıştı.

Alex ilkinde zorlandı ama sonrası daha kolay geldi. Jordan'ın peşinden giderken, iyi mi diye arada bir dönüp Bear'a bakıyordu. İkisi de Alex'e nasıl olduğunu soruyor, tehlikeli bir kareye atlamamak için iyice odaklanmış olan Alex de onlara, "İyiyim," ya da "Buradayım," veya "Sizi öldüreceğim," gibi, kısa cevaplar veriyordu.

Odanın diğer tarafına doğru ilerledikçe, Alex'in öz güveni arttı. O kadar da zor sayılmazdı. Hatta çocukların yaşadığı heyecanı anlamaya bile başlıyordu. Ne zaman tehlikeli bir karenin yanından geçse ya da güvenli bir kareye etkileyici bir iniş yapsa kendisini bir şeyleri başarmış gibi hissediyordu. Bu, insanı canlandıran bir deneyimdi.

"Hâlâ bizimle misin?" diye seslendi, omzunun üzerinden geriye bakan Jordan.

Cidden mi? Başka nerede olacaktı ki? Alex, solundaki uğursuz siyah kareye baktı ve çocuğun onu sinirlendirmek için seslenmediğini anladı. Boşluğa bakarken bütün vücudunun karıncalandığını hissetti.

"Evet, hâlâ..." Alex, bir şeyin ters gittiğini anlayınca sustu, zira karıncalanma hissi artıyordu. Yere baktı ve üzerinde durduğu ahşap karenin maviye dönüştüğünü gördü. Oysaki karenin attığını bile fark etmemişti ama şu an bacakları hızla uyuşuyordu.

"Jordan, kıpırda!" diye telaşla bağırdı.

"Yapamıyorum. Sıkıştım!"

Başını kaldırdı. Çocuğun etrafındaki bütün kareler kırmızı ve siyahtı. Renk değiştirene kadar kıpırdayamazdı ve karelerin hiçbiri henüz atmıyordu.

Bear, "Alex," diye, telaşla onun arkasından seslendi. "Sağa geç."

"Ama ben..."

"HEMEN!" diye emretti çocuk.

Bear'a güvenen Alex, sağa atlarken az evvel üzerinde durduğu kare de kırmızıya dönüştü. Uyuşuk bacakları, onu az daha bir sonraki kareye düşürecekti ama Alex, tam zamanında dengede durmayı başardı. Maalesef başka bir mavi kareye atlamıştı ve bu, onu daha da huzursuz etti. Çaprazındaki kare ahşaptı ama kızın titreyen bacakları, bu kez tam üzerine inmeyi başaramadı ve ağırlığı, yandaki kareye inmesine yol açtı.

Kızın uyuşmuş bedeni gri yüzeye düşerken, çocuklar, "ALEX!" diye bağırdılar. Alex, bir anda havaya uçtu ve ölmemek için yalvararak hızla yukarıya doğru yükseldi.

Beş saniye, dedi beynine, dayanması için. *Beş saniye içinde bu kare kaybolacak ve ben düşeceğim.*

Bedeni, şok içinde adrenalin pompalamaya ve sinirleri, aşırı derecede gerilmeye başladı. Kendisini yukarı doğru itip halının kenarına atarken, sağ kalmaktan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Altındaki halı yok olduğu anda, Alex de yere düştü.

Birkaç saniye içinde bu kadar yükselmiş olması inanılmazdı. Bu kadar çabuk düşmüş olması da. Desenli zemin ona doğru yaklaştıkça Alex bağırmaya bile fırsat bulamadı. Hangi kareye basması gerektiğini bilemiyor, araba camındaki bir böcek gibi ezileceğini düşünüyordu.

Zemin ayaklarına doğru yükselirken Alex bir an için arkadaşlarının yüzüne baktı ve onların dehşet dolu ifadelerini gördü.

"ALEX!"

"HAYIR!"

Alex, yere çakılan bedeninden çıkan *pat* sesini duymadı. Acı da hissetmedi. Ölmenin bu kadar hızlı ve acısız olduğunu görmek, onu çok şaşırtmıştı.

Fakat onu şaşırtan başka bir şeyi fark etti. Acı hissetmemesinin sebebi, yere düşmemiş olmasıydı. Çünkü hâlâ düşüyordu.

Siyah kareye basıp karanlığa doğru inen Alex, ancak bunu fark edince çığlık atmaya başladı.

On Altı

"Kadın, adama melodiden bir şapka ördü,
Adam, başına gelen felaketi nasıl düzelteceğini düşündü
Eğer kadın şarkı söylemeyi bilseydi
Adam onu gülümseyerek giyerdi
Fakat onun yerine parodiyi tercih etti."

Kendine gelmeyen başlayan Alex, birinin şarkı söylediğini duyar gibi oldu.

"Kadın, ona tesadüften yapılmış çoraplar dikti
Adam, çorapların neden pantolonuna benzediğini merak etti
Eğer kadın dikiş dikmeyi bilseydi
Adam onları, kadını selamlayarak giyerdi
Fakat onun yerine kadının, çorapların yokluğunu görmezden gelmesini umut etti."

Henüz yerinden kalkmaya hazır olmayan Alex, bu rahatlatıcı bariton sesi dinledi.

"Kadın, ona hatıradan yapılmış bir kaban ördü
Adam, kadının sağduyusu var mı diye merak etti
Eğer kadın örgü örmeyi bilseydi
Adam onu hemencecik giyerdi
Fakat onun yerine dumura uğradığını hissetti."

Bu hiç mantıklı değil, diye düşündü Alex. Ne tuhaf bir şarkıydı.

Bir sonraki mısrayı duymak için bekledi. Ama ses, şarkı söylemeyi kesip, "Hâlâ uyanmaya hazır değil misin, genç dostum?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Alex. Sıcaktı ve rahatı yerindeydi. Son birkaç zamandır ilk kez kendisini güvende hissediyordu. Neden uyanmak isteyecekti ki?

Ses, hafifçe güldü. "Haydi ama, bir şeyler yersen kendini çok daha iyi hissedersin."

Yemekten bahsedilince karnı guruldayan Alex, göreceklerinden korkmaktan çekindiği için gözlerini tereddütle açtı.

"Neredeyim?" diye sordu, doğrulup etrafına bakınırken. Çalışma odasına benzer bir yerdeki rahat bir kanepenin üzerinde yatıyordu. Odanın duvarlarındaki raflara dizilmiş kitaplar, meşalelerin alevleriyle parlıyordu ve köşede ahşap bir çalışma masası duruyordu. Masada, yüzü Alex'e dönük olmadan oturan bir adam vardı. Tüy, mürekkep kabı ve bunun gibi eski moda aletlerle bir şeyler yazıyordu.

"Peki, sen kimsin?" dedi Alex, adamdan hemen cevap gelmeyince.

"Bir saniye lütfen," dedi adam. Yavaşça kıza doğru dönünce, masanın köşesinde duran mum ışığında adamın yüzü hafifçe aydınlandı. Kısa, gümüş gri saçları -Alex, bulunduğu açıdan ancak bu kadarını görebiliyordu- mum ışığının alevinde parladı.

Adam, birkaç saniye daha bir şeyler yazdıktan sonra havalı bir imza atıp tüylü kalemini yerine koydu. Kıza doğru dönünce Alex'in ilk fark ettiği şey, adamın zekice bakan gri gözleri ve hemen ardından yüzünde beliren nazik gülümsemesi oldu.

"Sabrın için teşekkür ederim, Alexandra," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Alex, ağzını iki kez açıp kapadıktan sonra nihayet gerçeği söylemeye karar verdi. "Kafam karışık," dedi ve çekinerek, "efendim," diye ekledi

Adam güldü. Bu, çok kalpten ve derin, hoş bir kahkahaydı. Sesi, Alex'in içini ısıttı. "Bana 'efendim' demene gerek yok, evladım. İsmim, Darrius."

Alex, adama gülümsedi. Belki onu yavaşça şarkı söyleyerek uyandırdığı ya da bu sakin ve nazik tavrında huzur bulduğu için gülümsemişti. Sebep her ne ise, Alex bu adamın yanında kendini rahat hissetti.

"Kafam karışık, Darrius," diye tekrarladı.

Adamın gözlerinde hınzır bir ışıltı belirdi. "Bundan hiç şüphem yok, Alexandra. Başını kötü vurdun."

Adam bunu söyleyince, Alex başının *zonkladığını* fark etti. Fakat çarptığını hatırlamıyordu. Hatta siyah kareden düştükten sonra olanların hiçbirini hatırlamıyordu.

"Buraya nasıl geldim?"

"Düştün," dedi Darrius.

Alex, sorularını kesinlikle farklı şekilde sormalıydı. Ya da içinde bulunduğu durumu ona net şekilde açıklayacak birilerine rastlamalıydı.

"Peki, buraya nasıl indim?" diye netleştirdi. "Ölmeden yani?"

"İlk soruna gelirsek, baş aşağı indin ki bu büyük bir talihsizlikti," dedi Darrius. "Ama başındaki ufak bir şişlik, seni uzun süre rahatsız etmeyecektir."

Ne şanslıyım, diye düşündü Alex.

"İkinci soruna gelince," diye devam etti adam, "neden ölesin ki?"

"Şey... Böyle düştüğüm için?" dedi Alex. Darrius, kıza boş boş bakınca, Alex, "Çok *uzun* bir yoldu! *Bitmek tükenmek bilmedi* denebilecek kadar uzun."

Adam, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Yine de tek parça hâlinde karşımdasın."

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi, gözlerini devirmemek için kendisini zor tutan Alex. "Ama nasıl tek parça hâlinde *kalabildiğimi* tam olarak anlayabilmiş değilim."

"Kütüphane, mucizelerle doludur," dedi Darrius. "Yaşayan hiç kimse, kütüphanenin tüm gizemlerini bilmez."

"Hâlâ kütüphanede miyiz?" dedi Alex, hayretle. "Peki, ne kadar derindeyiz?"

"Gel de kendin gör," diyen adam, perdeye doğru onu takip etmesi için kıza başıyla işaret etti.

Ayağa kalkan Alex, gidip perdeyi kenara çekti. "Bu da ne..."

Bulutlar... Tek görebildiği, bulutlardı. Masmavi gökyüzünde sonsuza dek uzayıp giden şişkin, beyaz bulutlar. Aşağıya baktı ama orada da buluttan başka bir şey yoktu.

Alex'in başı döndü. Tam düşecekti ki adam onu tuttu ve kanepeye geri oturttu. Duvardaki kitap raflarından birinin yanına giden adam, uzaktan kumandalı bir dokunmatik ekrana bastı. Birkaç saniye sonra kızın eline bir kâse çorba veriyordu.

"Ye," dedi adam, nazikçe ve kızın titreyen başını okşadı. "Sonra konuşuruz."

Konuşamayacak kadar şaşkın olan Alex, başını salladı ve kaşığı aldı. Çorbasını içerken az evvel gördüklerini hazmetmeye çalıştı. Bariz imkânsızlıklar bir yana, arkadaşlarıyla birlikte kütüphaneye gece girdiğini ama pencereden gördüğü manzaraya bakılırsa şu an sabah olduğu gerçeğini bir türlü anlayamıyordu. Demek ki saatlerdir baygındı. Jordan ile Bear, onu çok merak etmiş olmalıydılar. Aptalca bir şeyler yapmamış olmalarını diledi. Siyah kareden atlayıp peşinden gelmek gibi...Alex, arkadaşlarının bir kitap rafının arkasından çıkmalarını bekler gibi etrafına bakındı ama gelmediklerini görünce, Seksek Odası'ndan güvenle çıktıklarını ve onu aramaya başladıklarını tahmin etti.

Bu iyimser düşünce onu rahatlattı. Çorbasının kalanını bir dikişte bitirip kenarlarını temizlediği kâseyi yerine bıraktı.

"Daha iyi misin?" diye sordu Darrius.

"Çok daha iyiyim. Teşekkür ederim."

Adam, kızın teşekkürünü elini sallayarak geçiştirdi ve Alex'in konuşmasını bekledi.

Düşüncelerini toparlayan Alex, "Yani düştüm, değil mi? Başımın üzerine?" Darrius, kafasını salladı. "*Coğrafik* açıdan tam olarak nereye düştüm peki? Eğer hâlâ kütüphanedeysek nasıl oluyor da yüzlerce kat yukarıda oluyoruz?"

Adam, kızın sorusunu onaylar gibi gülümsedi. "Söylediğim gibi, Kütüphane'nin pek çok sırrı vardır. Fakat sanırım bu, sırrını seninle paylaşmama izin verir. Sıcak çikolata?"

Alex, gözlerini kırpıştırdı. "Şey... Evet, lütfen..." dedi, cevap verir gibi değil de daha çok soru sorar gibi.

Darrius, içeceklerini dokunmatik ekrandan sipariş ettikten sonra, oturdu ve konuşmaya başladı. "Kütüphane, zamanın başlangıcından önce inşa edilmiştir. En azından, bizim anladığımız zamanın... Nasıl inşa edildiğini, kimin inşa ettiğini ya da kim için inşa edildiğini bile bilmiyoruz. Hatta keşfedildiği kesin tarihi de bilmiyoruz. Yüzlerce yıldır bildiğimiz şey, krallık ve imparatorlukların bu muhteşem arkeolojik yapıda sürekli hak iddia ettikleri."

Adam, içeceğinden bir yudum aldı. "Tarihte, Kütüphane için 'Medora'nın Mücevheri' denir. Çok ama çok yükseğe kadar çıkar ve her yönden bakıldığında, ta uzaktan bile görülebilir. Odalarında sadece bilgi ve bilgelikle dolu zenginlikler değil, maddi zenginlikler de mevcuttur. İşte bu yüzden, topraklar kana bulanana dek burası için bir sürü savaşlar yapılmıştır.

Ama onlar karanlık ve kasvetli günlerdi. İnsanlar arzu ettikleri şey için savaşır ama onu gerçek anlamda asla elde edemezdi. Sonuç olarak da bu açgözlülükleri, ölüm ve yıkımla ödüllendirildi.

Kütüphane, herkesin paylaşımına ve kullanımına açık bir nesne gibi sahip olunabilecek bir şey değildi. Çok fazla acıya şahitlik etmiş olduğundan, içindeki bilgiyi vermek için insanoğluna güvenmedi. Zira hepimiz, kendi kalıntılarımızı arama kapasitesi-

ne sahibiz. Bilgi güçtür ve insan olmak, gücü istemek demektir. Kütüphane de bunun üzerine bir karar verdi.

Savaşlardan yorgun düşmüş yeni bir grup savaşçı, mücadele ile geçmiş zorlu bir günün ardından yaralarını sarıp ölülerini gömerken, yer bir anda titremeye başladı. Ayakta olanlar, dizlerinin üzerine çöktü. Dünya sarsılıyordu. Kuvvetle esen fırtına, her yeri yerle bir edip enkaza çevirdi. Hiç kimse, o karmaşada hiçbir şey göremedi ve kulakları sağır eden o kükreme sesi dışında hiçbir şey duyamadı.

Fakat sarsıntı, başladığı gibi yine ani bir şekilde durdu. Toz duman bulutu tamamen geçince insanlar gözlerinin önündeki manzaranın farkına vardılar. Artık muhteşem Kütüphane yoktu."

Adam içeceğinin son damlasını da yudumlarken Alex sabırsızlıkla bekledi. "Sonra ne oldu?" dedi, koltuğun ucuna kadar gelerek.

"Uğruna savaşacak bir Kütüphane kalmayınca kan akıtmak için bir sebep de kalmadı," dedi Darrius. "Ordular dağıtıldı ve askerler evlerine gönderildi. Kütüphane'nin kaybı büyük bir yasa yol açtı, zira çok fazla bilgi ve hazine yok olmuştu. Fakat pek çok insan, Kütüphane kaybolduğu için gizli gizli sevindi. Hatta öyle ki artık o günün anısına tatil ilan eder ve kutlamalar yaparız. Bu özel güne 'Kaldoras' deriz ve birkaç hafta sonra Kaldoras kutlamaları yapılacak. Çevirecek olursam, bu kelime, 'barış' demektir. Zamanla çoğu insan bu tatilin gerçek amacını unuttu ve bu tip olaylarda hep görüldüğü gibi, buna da daha ticari bir anlam yüklendi. Kaldoras'ta artık insanlar birbirlerine hediyeler verip sevdikleriyle yemekler yiyor ama bu günün kutlanmasındaki asıl amaç, Kütüphane'nin kaybolmasının ardından nesiller sonra ilk kez bu topraklara barışın gelmiş olmasıdır."

Darrius, hikâyesine devam etmeden önce, konunun ana fikrini sindirmesi için Alex'i bekledi.

"Kütüphane'nin kaybolduğu dönemde 'Eanraka' isimli genç bir Meyarin, 'yetenekliler' diye tanımladığı kişiler için bir okul kurdu. Özel yeteneği olduğuna inandığı kişileri, yeteneklerinin en

üst noktasına ulaşmaları için bu okulda eğitim öğretim görmeye davet etti. Fakat bir Meyarin bile olsa, sadece tek kişiydi ve kısa süre içinde karşısına çıkan engellerden yoruldu. Bir gün sorunlarının çözümü, burnunun ucunda belirene dek okulunu terk etmeyi düşündü. Eanraka, ofisine doğru yürürken, daha önce hiç görmediği bir basamağa takıldı ve kendisini çok büyük bir yer altı odasında buldu."

Darrius, kıza gülümseyip, "Şüphesiz, hikâyenin nereye gittiğini görüyorsundur. İçine düştüğü oda, yüce Kütüphane'nin giriş alanıydı. O günden sonra, Kütüphane yine insanların bilgi paylaştıkları bir yer hâline geldi. Artık 'Medora'nın Mücevheri' değil. Kütüphane'yi yalnızca onun kıymetini bilenler görebiliyor," dedi.

"Ama... Herkes kütüphanenin Akarnae'de olduğunu bilmiyor mu?" diye sordu Alex. "O günden beri pek çok öğrenci buraya gelip gidiyor."

"Akademide nitelikli *bir* kütüphane olduğunu, genel nüfusun bildiği konusunda haklısın ama çok az insan, buranın *o* efsane Kütüphane olduğunun farkında. Burası, sırlarını öyle herkese açmaz, bilirsin işte."

"Bu da başka bir konu," dedi Alex. "Kütüphanenin, savaşlardan hoşlanmadığı için kaybolmaya karar verdiğini söyledin... Ama Darrius... Bu, bir *kütüphane*. Bir *bina*. Neden, ondan sanki bir insanmış gibi söz ediyorsun? Bunun çok tuhaf olduğunun farkındasındır herhalde, değil mi?"

"Burası, bir insandan çok daha fazlası," diye şifreli bir cevap verdi adam. "Anlamadığım şeyi açıklayamam ama tek bildiğim, Kütüphane'nin -daha iyi bir kelime bulamıyorum- canlı olduğu. Görünüşe bakılırsa da senden hoşlanmış. Tarihte çok insan, onun sırlarını bilmek için seçilmiştir. Önünde çok ilginç günler olacağından hiç şüphen olmasın, Alexandra."

Alex, kocaman gözlerle adama baktı. Zaten başka bir dünyada sıkışıp kalmıştı, bu yüzden hayatının daha da ilginç bir hâl almaya başlamasını kaldırabileceğinden emin değildi.

"Seni uyarmam gereken bir konu var," diye devam etti Darrius, sanki onun düşüncelerini okur gibi. "Seni buraya getiren maceradan da anlayabileceğin gibi Kütüphane sadece kitap ve kaynakların depolandığı bir yer değildir. Bilgi ve bilgelik; tecrübe, mücadele, çeşitlilik ve hatta başarısızlıktan kaynaklanır. Karşılaşacağın odalar, normal bir kütüphanedekilere benzemeyebilir. Ama çok arzu ediyorsan, buranın sırlarını çözerken hayal ettiğinden çok daha fazlasını keşfedebilirsin."

Eğer sözünü ettiği odalar da Seksek Odası gibiyse, o zaman Alex keşfetmek isteyip istemeyeceğinden emin değildi. Öte yandan, olasılıkların kendisini heyecanlandırdığını da itiraf etmeliydi. Jordan ve Bear olsa buna bayılırlardı.

"Tüm bunları arkadaşlarıma da anlatabilir miyim?" dedi, zaten anlatacağını bilen Alex.

"Sanırım sana Damalı Oda'yı gösterenler, Kütüphane'nin sırlarını açık etmeyecek kadar güvenilirlerse anlatabilirsin. Fakat bu, gittiğin her yerde sana eşlik edecekleri anlamına gelmez. Onların girişleri, seninkinden çok daha kısıtlı olacaktır. Fakat Kütüphane ile ilgili bilgilerini başkalarından gizlemelisin. Bunun bir nedeni de kendi güvenliğin için."

"Tam olarak kaç kişi, buranın Efsane Kütüphane olduğunu biliyor?" diye sordu Alex. "Ve burayı keşfedebiliyor?"

"Benden başka mı? Çok az. Duyduğum kadarıyla Akarnae'nin geçmiş ve şimdiki tüm müdürleri, Kütüphane'nin varlığından haberdar edilmiş ama tüm sırlarını açmaya yetecek giriş izinlerine sahip değiller."

"Ama ben müdür değilim ki!"

Darrius, güldü. "Hayır, değilsin. Fakat Kütüphane, sırlarını açmak için buna değer olduğuna inandığı herhangi birini seçebilir. Sen seçildin, Alexandra. Kendinle gurur duymalısın."

Ne hissedeceğinden emin olamayan Alex, bir soru daha sordu. "Yıllar evvel akademiyi açan şu adam... Eanraka idi, değil mi? 'Akarnae'nin tersten okunuşu mu? Cidden, daha yaratıcı bir şey bulamamış mı?"

Adam cevap vermeyince kendisini tuhaf hisseden kız, boğazını temizledi. "Her neyse... Onun bir Meyarin olduğunu söyledin. Meyarin nedir?"

Darrius, kızın gözlerinin içine baktı, "Sanırım henüz onları duymadın. Varlıkları, bu aralar çok fazla konuşulmuyor," diye cevap verdi.

Alex bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Darrius ayağa kalkıp kitaplığının yanına gitti.

"Dünyadaki bazı edebî konulara hâkimim," dedi, kitapların isimlerini karıştırırken. "Ve Meyalar için 'peri' ya da 'cin' diyebilirsin çünkü bir çevirisi mevcut değil. Bunlar için kısaca, *'başlangıçtan beri var olanlar'* diyebiliriz. Ölümsüzdürler ve genelde 'zarif olanlar' diye anılırlar. Diğer herhangi bir yaratık gibi öldürülebilirler ama rahat bırakılırlarsa bedenleri hastalanana ya da çürüyene dek sonsuza kadar yaşarlar.

Türleri, başka hiçbir türe benzemez. Çok güzeldirler ve insanüstü bir kuvvet, hız, zekâ ve çevikliğe sahiptirler. Ya en iyi yoldaşın ve en güvenilir dostun ya da en kötü düşmanın ve en hain rakibin olabilirler." Tüm bunlar, Alex'e biraz fazla geldi. "Sen, bana burada *cinlerin* olduğunu mu söylüyorsun? Zira hangi 'edebiyat eserini' okudun, bilmiyorum ama cinler sadece kurgu kitaplarının içinde geçer. Gerçek değillerdir."

Biraz durup ekledi: "Benim başka dünyadan geldiğimi nereden biliyorsun peki? Ya da ismimi?"

Adam hemen cevap vermeyince Alex huzursuzlanmaya başladı ve ayağa kalktı. Fakat adam sessizce, "A-ha!" deyip raftan bir kitap çekerek kıza döndü. "Otur, Alexandra. Benden korkman için bir sebep yok," dedi sayfaları karıştırırken. "Kim olduğunu ve nereden geldiğini biliyorum çünkü bunları bana Kütüphane söyledi."

Masasından bir kâğıt alıp kıza uzattı.

Alexndra Jennings: Freya'dan gelen, üçüncü yıl nakil öğrenci.

"Bunu kim yazdı?" dedi Alex, antik yazıya benzeyen bu nota hayretle bakarak. Bakarken sayfada başka kelimeler de belirdi.

Duyarlı bir Kütüphane'ye inanmak bu kadar zor mu?

Alex, şaşkınlık içinde sayfaya bakarken, son bir cümle daha belirdi ve sonra sayfa tamamen temizlendi:

Mucizeyi kucakla.

Darrius, ya kızın yüzündeki şok ifadesini fark etmemiş ya da sorusuna cevap vermemek için bunu görmezden gelmişti. "Sanırım Kütüphane'nin, bizim gibi ölümlülerin anlamakta güçlük çektiği sırlarından biri de bu. Bazı şeylerin gizli kalması gerektiğini çok uzun zaman önce öğrendim."

Alex'in, bu cevabı kabul etmekten başka bir seçeneği yoktu, şu an bomboş olan sayfayı yerine koymasıyla kâğıdın yok olması bir oldu.

"Nerede kalmıştık?" dedi Darrius. "Galiba 'cinlerin' gerçek olmadığını söylüyordun. Evet, senin geldiğin yerde bunun doğru olduğunun farkındayım ama burada tarih farklıdır."

Bulduğu kitabı Alex'e uzatıp bakması için başıyla işaret etti. Sayfa çoktan açılmıştı ve kitap, Alex'in daha önce hiç görmediği bir dilde yazılmıştı ama adamın Alex'e asıl göstermek istediği şey şu resimdi. Resimde biri kadın biri erkek, iki kişi vardı. Ay ışığının üzerlerine yansıdığı bir ormanda duruyorlardı. Sanki resimden fırlayacak gibiydiler. İkisi de büyüleyici güzellikteydi, Alex saatlerce onlara bakabilirdi.

"Gördüğün gibi, çok büyüleyici bir resim çizmişler," dedi, kitabı kapatıp raftaki yerine yerleştiren Darrius.

Alex, sanki bir şey kaybetmiş gibi üzüldü ve rafta duran kitaba hasretle baktı. "Başlarına ne gelmiş?"

"Tam olarak bilen yok. Bir an aramızdalarmış, bir an yok olmuşlar. Şehirleri *Meya* ve şehrin çevresini saran ormanlar, hepsiyle birlikte bir anda ortadan kaybolmuş. Bu, bizim en büyük gizemlerimizden biridir ve pek çok teori olmasına rağmen kaybolanların başına neler geldiğini tam olarak bilen hiçbir insan yoktur."

"Ne kadar zaman önce olmuş?"

Darrius, biraz düşündü. "Tarih, bu konuda pek net değil. En az binlerce yıl önce. *Eanraka'nın Kütüphane'yi keşfinden birkaç yüz yıl sonra*, diyebilirim. Meyarin yaşam döngüsünü düşünürsek, bu çok da uzun bir süre sayılmaz."

Alex, bunları iyice sindirdikten sonra, "Sanırım bir sonraki beş yıla yetecek kadar tarih dersi aldım," dedi. Adam güldü. "Fakat sorularımı cevapladığın için teşekkür ederim, Darrius."

"Her zaman, sevgili çocuğum, her zaman."

Alex, Darrius'un ona "çocuk" diye hitap etmesinin sebebinin içtenlik olduğu bilmesine rağmen bu sözden pek hoşlanmadı. Yine de adama kibarca gülümsedi. "Şimdi milyon dolarlık soru geliyor: Şimdi ne olacak?"

Adam, başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada sonsuza dek kalamam. Yere nasıl geri inebilirim?"

"Çok basit. Geldiğin şekilde giderek."

Kız, kaşlarını çattı. "Ben buraya düşerek gelmedim mi?"

"Evet, bir sorun mu var?"

Kız, ayağa kalkıp bir kez daha pencereden dışarıya baktı. Manzara hâlâ aynıydı. Ama sanki ilk baktığından biraz daha yüksektelermiş gibi geldi. Bulutlar görüşünü engellediği için yeri göremiyordu. Bu yüzden bunun gerçek olduğunu anlamasının imkânı yoktu.

"Evet, ufak bir sorun olduğu söylenebilir," dedi, başıyla manzarayı işaret ederek.

"Kuralları ben koymuyorum, Alexandra," dedi, özür diler gibi omuz silken Darrius. "Sen bana buradan nasıl gidileceğini sordun, ben de sana cevap verdim. Tavsiyemi dinleyip dinlememek sana kalmış."

"Başka bir tavsiyeye ne dersin? Ölesiye düşmek dışında bir tavsiyeye mesela?"

"Korkarım, başka seçenek yok."

Adam, hiç de korkmuşa benzemiyordu, hatta tam tersine çok rahattı. Son derece ciddi olduğunu belirtmeye gerek bile yoktu.

"Sen delisin," dedi Alex, düşünmeden.

Darrius, ona gülümsedi ve "Buna ilk inanan kişi değilsin," diye neşeyle cevap verdi. Neyse ki alınmamıştı. Hatta kızın bu hakaretini neredeyse bir iltifat olarak almış ve bu da onun ne kadar garip bir adam olduğunu iyice kanıtlamıştı.

Derin bir nefes alan Alex, gözlerini kapattı. Bunu yaparken rüzgârda fısıldanan bir ses duyar gibi oldu: *"Sadece inan."* Hızla gözlerini açıp arkasına baktı ama kimseyi göremedi.

"Diyelim ki sana inandım," dedi. "Gerçekten atlamam mı gerekir?"

"Seni itebilirim."

Homurdanan kız, başını duvara vurdu.

"Yer çekimi kuralı basittir, canım," dedi adam. "Yukarıya çıkan şey, aşağıya inmek zorundadır."

Alex, duvara bakarak bir şeyler mırıldandı; merdivenler, asansörler ve zaten buraya düşerek geldiği için teknik olarak aslında yukarıya çıkmamış olması gerektiği hakkında. Darrius, sessizliğini koruyordu. *Yukarıya* düşmek gibi bir şey yoktu.

"Gel o zaman," dedi Darrius, kızı duvardan çekip. "Zaman, burada çok büyük bir sorun değil ama madem sen ve arkadaşların, dönüşün için endişeleniyorsunuz, sana biraz yardımcı olayım."

Rahat bir nefes alan Alex, adamın peşinden, odanın diğer tarafında duran ve daha önce hiç fark etmediği bir kapının önüne gitti. Darrius, kolu çevirince kapı kayboldu ve hiçbir şeye açılmadı. Tabii, eğer gökyüzünü saymazsak.

Alex, üç adım gerilemeye çalıştı ama Darrius, onu sıkıca kavradı.

"Gerçekten korkacak bir şey yok," dedi adam, sanki hava durumu yorumu gibi sıradan bir şeyden bahsedercesine. "Sana, *Kütüphane'nin insana bazı zorluklardan ders çıkartarak bir şeyler öğrettiğini* söylediğimi hatırladın mı? İşte bu da o tip engellerden biri."

"Başarısızlıklardan da ders çıkarmayı öğrettiğini söyledin ama," dedi, vücudu korkudan tir tir titreyen Alex.

"Söyledim," dedi adam, neşeyle. "Ama bu, senin anladığın tarzda bir başarısızlık olmayabilir. Hem ben, bu zorluğun başarısızlıkla biteceğine inanmıyorum zaten."

Nazikçe kızı kenara kadar getirmeyi başardı.

"Ben... Ben... Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Darrius," diye kekeledi kız, adam onu bir adım daha öne getirmeye çalışırken.

"Oysaki benim hiç şüphem yok."

Alex, başını kaldırıp adama baktı. Daha önce fark etmemişti ama adamın gözleri, griden ziyade gümüş rengiydi. Daha da önemlisi, güvenle doluydu. Alex'e duyduğu güvenle... Darrius, Alex'in bunu yapabileceğine gerçekten inanıyordu. Alex de ona güvenmeye karar verdi ve inançla atlamak için kenara kadar geldi.

Adam, tam o sırada kızın kolunu bıraktı ve gülümseyerek, "Tekrar görüşene dek hoşça kal, Alexandra," dedi.

Adamın bu veda cümlesini sorgulayamayacak kadar odaklanmış olan Alex, sadece başını salladı ve gözlerini sıkıca kapattıktan sonra hayatı boyunca yaptığı en delice şeyi yaptı.

Atladı.

On Yedi

Rüzgâr, Alex'in vücudunu titretip neredeyse acı veren bir gürültüyle kulaklarında esti. Alex, üzerindeki baskıya rağmen gözlerini açmaya çalıştı ve açtığında bulutların arasından hâlâ yeri göremediği için gözlerini hiç açmamış olmayı umdu. Hâlâ *uzun* bir yolu vardı.

Bir an için, düşmekte olduğu bu imkânsız yüksekliği düşündü ama hızı arttığında, düşünceleri dağıldı. Artık sadece düşmüyor, sanki çevresine ağırlık bağlanmış gibi yere gittikçe daha hızlı biçimde çekiliyordu.

Midesi bulanmasın diye gözlerini tekrar kapatmak zorunda kaldı. Fakat giderek onu yere daha çok iten rüzgâra karşı bunun herhangi bir faydası olmadı. Sert ve katı yere... Derken nasıl olduysa yavaşladı. Kısa süre içinde rüzgârın şiddeti azaldı, sonra tamamen kayboldu. Alex'in kulakları çınlıyor, bedeni titriyordu. Gözleri açık olsaydı, çılgın gibi sulanacaklarından hiç kuşkusu yoktu. Ama hâlâ kapalıydı gözleri... En azından hiç beklemediği bir ses duyana kadar.

"ALEX!"

"HAYIR!"

Gözleri hızla açıldı ve gördüğü ilk şey, tepesindeki bir çatı oldu. Bir binanın *içinden geçip içine d*üşmeyi nasıl becermişti?

Bunun ardından fark ettiği *ilk şey,* ölmemiş olduğuydu. Sonra içinde yatmakta olduğu odayı fark etti. O, kareli zemini olan tanıdık odayı.

Alex, çok hızlı bir şekilde ayağa kalktı. Oda dönüyordu. Elleriyle başını tuttu. Kulakları hâlâ uğulduyordu. Görüşü netleşince, etrafında olup biteni anladı.

Jordan ile Bear odanın ortasında durmuş, yerdeki siyah kareye dehşet ve korkuyla bakıyorlardı.

Üç kare durmadan renk değiştiriyor, onlar da siyah karenin yanından ayrılmadan zıplamaya çalışıyorlardı. Jordan, sanki karenin içine atlayacakmış gibi görünüyordu ama Bear, koluyla arkadaşını engelledi.

"Bırak da gideyim!" diye haykırdı Jordan. "Bir şey yapmamız lâzım!"

"Farkındayım!" diye bağırdı Bear. "Fakat arkasından atlamanın kimseye bir faydası olmaz!"

Alex, büyülenmiş gibi bu sahneyi izledi. Saatlerdir burada değildi ama sanki bir saniye bile geçmemiş gibiydi. Aslında bir gece geçmişti. Darrius'un Alex'e zaman için endişelenmemesini söylemesinden daha önce, kız bir şey anlamamıştı. Ama şu an, adamın ne demek istediğini anlamış ve hayretler içinde kalmıştı. Derken, arkadaşlarının çok aptalca bir şey yapmak üzere olduklarını fark etti. Hemen onlara seslendi.

"Çocuklar! Buradayım!"

İkisi de hızla arkalarını dönüp Alex'i görünce kız, çocukların yüzündeki ifadeye gülmeden edemedi.

"Alex?" diye haykırdı, gözleri fal taşı gibi açılmış olan Jordan.

"Evet, benim ve gayet iyiyim."

Jordan, ona inanmışa benzemiyordu. Ya da gerçekten orada olduğuna... Bear da ona şaşkınlık içinde bakıyordu.

İkisi de kıpırdamayınca, "Çok yorgunum," dedi kız. Bu doğruydu... Düşerken yaşadığı adrenalin kayboluyor ve Alex'in tüm enerjisini de beraberinde götürüyordu. Neyse ki tam güvenli çıkışa düşmüştü de odayı tekrar baştan başa katetmek zorunda kalmayacaktı. "Artık buradan çıkabilir miyiz, lütfen?"

Çocuklar, bu söz üzerine harekete geçtiler ve tek kelime daha etmeden hızla ama dikkatle kızın yanına geldiler. Gözlerinin onlara bir oyun oynamadığından emin olmak için sık sık başlarını kaldırıp Alex'e bakıyorlardı.

Rekor sürede yanına ulaştılar ve önce Jordan'ın, sonra da Bear'ın sıkıca sarıldığı Alex, rahat bir nefes aldı.

"Na... Nasıl..." diye kekeledi Bear.

"Uzun hikâye," dedi Alex. Bu da doğruydu çünkü arkadaşları için henüz birkaç saniye geçmiş olsa bile Alex için çok daha uzun bir süre geçmişti.

"Ama sen oradaydın," dedi, odanın ortasında duran ve hâlâ renk değiştirmeyen o uğursuz siyah kareyi işaret eden Jordan. "Ve düştün."

Ayakları yere bastığı için artık rahat olan Alex, keyifli bir şekilde güldü. "Evet, Kaptan Bariz. Oradaydım ve düştüm."

"Ama... Şu an buradasın."

"Öyle görünüyor."

İkisi de ona şaşkınlık içinde bakmaya devam edince Alex arkadaşlarına fazla yüklenmek istemedi. "Şuradan çıkalım da size olanları anlatayım, tamam mı?"

Çocuklar başlarını salladı. Alex, "Ama *normal* davranmaya başlarsanız anlatırım. Ben gayet iyiyim, bu yüzden bana, birden ortadan kaybolacakmışım falan gibi bakmayı kesin," dedi.

Belli ki onların da duymak istedikleri buydu, zira ikisi de rahatlayıp kıza sırıttılar. Hatta Jordan onu dalga geçer gibi selamladı. Alex arkadaşlarının yeniden normale dönmesi karşısında o kadar rahatladı ki neredeyse Jordan'a bir tekme atacaktı. Ama onun yerine, "Haydi gidelim," demekle yetindi.

"Gitmek demişken..." dedi Bear, suçlu suçlu. Zira birazdan söyleyeceklerinden Alex'in hoşlanmayacağını *biliyordu*. "Buranın çıkış olduğunu söylerken sana tam anlamıyla dürüst davranmamış olabiliriz."

Alex, gözlerini kapatıp içinden ona kadar saydıktan sonra, "O zaman çıkış *neresi*?" diye sordu.

"Şey..." Jordan, tereddüt etti, kasıldı ve hızla cümlesini tamamladı: "Başladığımız yerde."

Üçü birden aynı anda arkalarını dönüp koca odaya bir kez daha baktılar.

Olamaz.

"Çok eğlenceli olacaktı," diye sessizce ekledi Jordan.

Alex, derin bir iç çekti. Onlara kızamazdı. Onlar, Alex'e sadece iyi vakit geçirtmek istemişlerdi. Ama Alex, gerçekten çok yorgundu ve o odayı tekrar baştan başa geçmek istemiyordu. Neden veya nasıl yaptığını bilmeden *tamam* dedi ve duvarda asılı duran meşaleye elini koyup bir çıkış yolu belirmesini *diledi*.

Bir anda karşılarında bir kapı belirdiğinde, Jordan'ın, *"Vay canına!"* dediğini ve Bear'ın şaşkın bir şekilde ıslık çaldığını duydu. Fakat aynı gün içinde o kadar çok sürprizle karşılaşmıştı ki az evvel yaptığı şeyin önemini tam olarak kavrayamadı.

Kapı, Kütüphane'nin geniş fuayesine açıldı. Bunu görmek, onları çok rahatlattı *sayılır* çünkü kütüphaneci burunlarının ucunda duruyordu.

"Demek," dedi onları karşılar gibi, "sen gerçekten Seçilmiş olansın."

Alex, belli belirsiz başını salladı ama bir şey söylemedi.

Dudaklarını büzen adam, gözlüklerinin ardından kızın buna değer olup olmadığını yargılar gibi Alex'i inceledi. Gördükleri ona yetmiş olacak ki gerginliği geçti. "Çok güzel," dedi ve başka bir şey söylemeden arkasını dönüp hoplayarak masasına geçti.

Arkadaşları ona şaşkın şaşkın bakmaya devam ederken, ortamdaki gergin havayı kırmak isteyen Alex, "Tamam o zaman, benim çikolataya ihtiyacım var. Hem de hemen," dedi.

E odasındaki yemek bölümüne hızla girip çıktıktan sonra Alex çocukların peşinden onların odasına gitti. Aldığı çikolataları yerken onlara başına gelenleri anlattı. Konuşmasını bitirdikten sonra odada bir sessizlik oldu.

"Vay canına. Bu, tam bir... *Vay canına!*"

Alex, Jordan'a baktı. "Çılgınca, değil mi?"

Jordan, altıncı çikolatasını da alıp paketini açtı ve bir parça ısırdı. "Kesinlikle. Sen de biraz tuhafsın ama. Neden bütün garip şeyler senin başına geliyor?"

Jordan'ın kötü bir niyeti yoktu, şefkatle konuşuyordu ama Alex yine de kaşlarını çattı çünkü o da aynı şeyi merak ediyordu.

"Bence bu, muhteşem bir şey," dedi yatağına uzanan Bear. "Olasılıkları bir düşünsenize!"

"Kesinlikle!" dedi, arkadaşını onaylayan Jordan ve kalan son çikolatasını da bitirip battaniyesinin üzerindeki boş paketleri yere attı. "Bulaşabileceğimiz onca belayı bir hayal edin!"

Alex, homurdandı. "Kendinizi fazla kaptırmayın," dedi. "Bu Kütüphane[7] olayının ne olduğu hakkında hâlâ net bir bilgimiz yok."

"Bilecek ne kaldı ki?" dedi Jordan. "Efsane gerçek, Kütüphane seni sevdi ve Kütüphane'nin sırlarını paylaşmak için seçildin. Yanında olduğumuz için Bear ile ben de olaya dâhil olduk. Sen ne diyorsun, dostum?"

"İşin özü bence de bu," dedi Bear. "Kulağa oldukça hoş geliyor!"

Alex, tereddütlü bir şekilde, "Sanırım..." dedi. Bir yanı, yorgun; bir yanı, karşılaşacakları olasılıklar için tıpkı Jordan ve Bear gibi heyecanlıydı. "Bir daha o Seksek Odası'na asla gitmeyeceğim. Duydunuz mu?"

---

[7]Alex, kitabın başlarında, Kütüphane'nin mistik yönünden henüz haberdar olmadığı için sıradan bir kütüphane ile karşı karşıya kaldığını zannetmektedir. Fakat Darrius'la karşılaşmasından sonra Kütüphane'nin gizemli ve özel bir mekan olduğunu öğrenmiştir. "Kütüphane" ve "kütüphane" olarak iki farklı şekilde yazılma sebebi budur. (e.n.)

İkisi birden, başlarıyla kızı onayladı. "Başka bir kapı açabileceğin için gidip gitmemen zaten önemli değil artık," dedi Bear.

"Onu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Bu yüzden, aynısının bir daha olacağına güvenmeyelim."

"Kütüphanecinin yüzündeki ifade..." diyen Jordan, ufak tefek adamı taklit ederek, "çok güzel!" dedi.

Artık sakinleşmiş olduklarından, üçü de Jordan'ın taklidine kahkahalarla güldüler. "O hâlde, ilk Kütüphane maceramıza ne zaman başlıyoruz?" diye sordu Bear.

"Önce şu Aven gizemini çözmek istiyorum. Hafta sonuna kadar bekleyebilir misiniz? Böylece dört günüm daha olur. O zamana kadar bir şeyler bulacağımdan eminim," dedi Alex.

İkisi de hayal kırıklıklarını gayet iyi gizledi. Tabii eğer Jordan'ın surat asması ve Bear'ın iç çekmesi gizlemek sayılırsa..."Sabır, size iyi gelir," dedi Alex, esneyerek. "Onca çikolata, iyice uykumu getirdi. Ya da belki olanlar yüzündendir. Sonuç olarak, artık yatmam lazım."

Ayağa kalkıp kapıya giderken arkasını döndü ve "Unutmayın, Kütüphane'den hiç kimseye söz etmek yok," dedi.

"Bize güvenebilirsin," diye söz verdi Jordan ve odadan çıkan kıza el salladı.

On Sekiz

Alex, cumartesi sabahı, önceki on beş yıla ait bütün yıllıkları incelemeyi bitirmişti, bütün hafta sürmüş olsa da. Aven'ın bundan daha yaşlı olmadığından emindi, buna rağmen hiçbir yerde Aven'a ait bir iz bulamadı.

Alex, düşündükçe bu işin peşini bırakmaya daha çok ikna oluyordu. Belki de onu bir daha hiç görmezdi ve gariptir ki bu seçenek, Alex'i hayal kırıklığına uğratıyordu. Onda *bir şey* vardı. Çok çekici bir şey... Alex'in bir tarafı onu görmek istiyor, bir tarafı ondan çekiniyordu.

Başka bir şey daha vardı. Doğru olmayan bir şey... Alex, onu memnun etme ve kendisinden ne isterse yapma ihtiyacı hissettiğini fark etti. Daha önce hiç bu kadar etkilenmemiş ve *heyecanlanmamıştı.* Onu düşünmek bile kızı heyecanlandırıyordu, bu yüzden Aven konusunun peşini bırakmaya karar verdi. Artık ileriye bakma vakti gelmişti.

"Hey, Alex!" diye seslendi, kızın yanına doğru hızlı adımlarla gelen Jordan.

Alex, gölün yanında, en sevdiği ağacın altında oturuyor, bu güzel günün tadını çıkarmaya ve zihnini temizlemeye çalışıyordu.

Ama şu ana kadar şansı yaver gitmemişti, bu yüzden dikkatinin dağılmasına sevindi. "Ne haber, Jordan?"

Jordan, kızın yanına oturdu. "Kaldoras için ne yapıyorsun?"

"Kaldoras mı?" Alex, bu yabancı kelimeyi duyunca, Darrius'un Kütüphane ile ilgili anlattıklarını ve yaklaşan geleneksel tatili hatırladı. "Bu, Noel gibi bir şey, değil mi?" Jordan, boş boş baktı. Alex, "Neyse, boş ver," dedi.

Alex, başka bir dünyada olduğunu bazen unutuyordu. Son zamanlarda yaşadığı olaylar yüzünden de derslere bir hafta ara verileceğini unutmuştu. Yalnız geçireceği bu tatili dört gözle beklemediği kesindi. Zira öğrencilerin çoğu, ailelerinin yanına gidecekti. Bunun yanı sıra, Alex ilk kez Noel'de kendi ailesiyle birlikte olamayacaktı ve bunun için çok üzülüyordu.

Üzüntüsünü gizlemeye çalışarak, "Ben burada olacağım," dedi. "Ödevleri yetiştirmem için de iyi bir fırsat olur." Öggh! Ne kötü bir bahane!"Başka bir alternatife ne dersin?" dedi, bir anda arkalarından yaklaşarak yere uzana Bear. "Annemle konuşuyordum, bana tatilde seni de eve getirmemi söyledi. Aslında, emretti diyebilirim. Annem ısrar etmeye başladı mı bir daha hiçbir şey söyleyemezsin."

Çocuğun bu teklifine çok duygulanan Alex, "Yapamam," dedi. "Kaldoras, aile ile geçirilir. Bu yüzden, ben gelemem."

"Saçmalama," dedi Bear. "Kutlamalara daima bir sürü kişiyi davet ederiz. Sanki küresel bir olaymış gibi, ailece vakit geçirilmez. Özellikle de yemekleri Gammy pişiriyorsa."

Alex, hâlâ emin değildi. "Hem, Jordan da geliyor, yani sadece ben ve ailem olmayacağız," dedi Bear.

"Sen de mi gidiyorsun?"

"Herhalde yani," dedi Jordan, sanki kız aptalca bir soru sormuş gibi. "Bear ile tanıştığımdan beri her Kaldoras'ı onlarla kutlarım."

"Nasıl yani?"

"Benimkiler, tatillerde hep meşgul olurlar," dedi Jordan, birazcık hüzünlü bir sesle. "Davetler, galalar, yardım baloları... Bütün sosyetik zırvalıklar işte."

Alex'in gözleri kocaman oldu. "Annenle baban, sosyetik mi?"

"Daha iyi bir kelime olmadığı için, evet," diye homurdandı, kızın gözlerine bakmaktan çekinen Jordan.

Çok meraklanan Alex, daha çok soru sormamak için kendini zor tuttu. Ama konunun Jordan'ı üzdüğünü görünce ona daha fazla baskı yapmak istemedi.

"Her durumda onlarla yeni yıl galasında buluşuyorum ama," dedi Jordan, sanki bir şey olmamış gibi. "Annemle babam, beni bir tavus kuşu gibi göstermeye bayılır. Benim ne kadar *yetenekli* olduğumu, benimle nasıl *gurur duyduklarını* söylerler."

Sonra durup alçak sesle devam etti: "Yılın üç yüz altmış dört günü, varlığımdan haberleri olmaz ama bir günlüğüne sanki evrenlerinin merkeziymişim gibi davranırlar."

"Jordan..." Ne diyeceğini bilemeyen Alex, elini çocuğun koluna koydu.

Jordan, yarım ağızla gülümsedi. "Merak etme, Alex. Ben artık alıştım."

"Bunun iyi yanları da var," dedi Bear, yerden kopardığı bir otu parmaklarına gezdirerek. "Gala, üst sınıflar arasında en büyük yeni yıl olayıdır. Şantaj çok işe yarıyor."

Alex'in kafasının karıştığını gören Jordan, bu defa düzgün bir şekilde gülümsedi. "Birkaç yıl önce, aileme 'Beni o *mutlu aile* törenine sürüklemek istiyorsanız, o zaman yanımda istediğim kişiyi getirmeme izin vermek zorundasınız,' dedim. O günden beri, her yıl Bear da benimle birlikte gelir ve bu yıl eğer itiraz etmezsen seni de sürükleyeceğim."

En yakın iki arkadaşıyla birlikte, Bear'ın evinde Kaldoras'ı ve sonra yeni yıl partisini geçirmek, Alex'in tatilini kesinlikle şenlendirmişti.

Gözleri heyecanla parlayan Jordan, "Yanılıyor olabilirim ama sanki biri bize bu hafta sonu Kütüphane'ye gideceğimizi söylememiş miydi?"

"Benim geldiğim yerde gençlerin çoğu, kütüphaneye gitmek istemez," dedi Alex. "Eğer dikkat etmezseniz, insanlar sizin inek olduğunuzu düşünmeye başlayacak."

"Hey, biz 'kütüphane seven çocuk' deyimini tercih ederiz. Bu, daha az aşağılayıcı çünkü," dedi Bear.

Alex ile Jordan, ona baktı ve üçü birden bir kahkaha patlattılar.

"Kütüphane seven çocuk mu?" dedi Jordan. "O lafı nereden uydurdun?"

"Bilmem, süper zekâmdan olabilir," dedi Bear.

"Bence de," dedi, çocuğa yan yan bakan Alex.

Kendini toparlayan Jordan, "O zaman, haydi gidip *kütüphane seven çocuklar* olalım mı?"

⚔

İçeriye girdikleri anda, nereden başlayacaklarını bilemediklerini fark ettiler.

"Başka bir kapı falan açamaz mısın?" diye sordu Jordan.

"Söyledim ya," dedi Alex, "onu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Herhalde şans eseri oldu."

"Ama nasıl yapabileceğini *bildiğini* söylemiştin, değil mi?" diye sordu Bear. "Neden etrafta dolaşıp yine benzer bir şey hissedip hissetmeyeceğine bakmıyoruz?"

Bu, mantıklı bir öneriydi ama Alex, etrafta dolaşıp portre ve duvar süslerine bakarken bir şeyin -herhangi bir şeyin- olmasını beklemekten rahatsızlık duydu.

"Bayan Jennings?"

Alex, başını kaldırınca, kütüphanecinin el salladığını gördü. Birbirlerine şaşkın gözlerle bakan üç arkadaş, adamın yanına doğru ilerlediler.

"Günaydın, efendim," dedi Alex.

Adam, dikkati dağılmış bir şekilde, "Evet, evet," diye mırıldandı. "Siz ve arkadaşlarınızın ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Ah..." Ona ne söyleyeceğini bilemeyen Alex, tereddüt etti. "Sadece, Kütüphane'ye girmeye çalışıyoruz, efendim."

Adam, kalın kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Merdivenleri kullanmak aklınıza gelmedi mi? Daha önce geldiğinizde hep yaptığınız gibi?"

Alex, rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Bugün Kütüphane'nin o kısmını kullanmak istemiyoruz."

"Yine de başlamanız için en iyi yerin orası olduğu konusunda ısrar ediyorum. Fuayemde amaçsızca dolaşmanızdan iyidir."

Alex, belki de yanlış yeri aradıklarını düşünerek başını salladı. "Teşekkür ederim, efendim."

Alex merdivenlere yönelirken, Jordan nereye gittiklerini sordu.

Kız, omuz silkti. "Aşağıya inmemizi tavsiye etti. Esrarlı bir tip olabilir ama bence sebepsiz yere tavsiye vermez."

Aşağıya inerlerken, Alex garip bir şey fark etti. "Size de farklı gelen bir şey var mı, çocuklar?"

Durdular. Oğlanlar, Alex'e soru sorar gibi baktı.

"Bir şey yok mu?" dedi Alex. "Tamam, o zaman. Boş verin."

Arkadaşları, Alex'in fark ettiği şeyi fark edene dek aşağıya inmeye devam ettiler.

"Neden bu kadar çok merdiven var?" dedi Jordan.

Oysaki fuayeden alt kattaki çalışma alanına birkaç basamakla inilebiliyor ve merdivenler o katta son buluyordu. Fakat onları aynı kata indiren merdivenlerde olmalarına rağmen nedense çok daha aşağıya inmişlerdi -en az dört kat- ve hiçbir çıkışın önünden falan da geçmemişlerdi.

Parmaklarıyla taş duvara vuran Bear, "Büyüleyici," dedi.

Bir çıkmaza gelene dek aşağıya inmeye devam ettiler.

Üçü birden, merdivenden inip taş zemine adım attıklarında, "Acaba bu..." diye söze başladı Alex. Meşalelerin sönmesiyle her yerin karardığı anda, kızın sözü de yarıda kaldı.

"Aman, ne güzel," dedi Alex. "Sanırım, ikiniz de el feneri getirmediniz?"

Sessizlik oldu.

"Çocuklar?"

Cevap yoktu.

"Tamam, anladık çok komiksiniz. Şimdi ne yapacağız?"

Hâlâ cevap yoktu.

Kollarını yana açıp onlara vurmak isteyen Alex, etrafında hiç kimsenin olmadığını fark etti. Karanlıkta yalnız olduğunu düşününce kalbi hızla atmaya başladı.

Meşaleler bir anda tekrar yandı ve bir el, kızın omzuna dokundu.

"Çok şükür," dedi arkasını dönen Alex. "Neden bana... *AAAHHHHHHHHH!*"

Onu tutan şeyden kaçmak için geri geri sendeledi. Bu, zırh giymiş bir adama benziyordu ama zırhın içinde adam yoktu. O omuzların altında, boynun ve kafanın olması *gereken* yerde, boşluktan başka hiçbir şey yoktu. Bu, başı olmayan, paslı bir zırhtı sadece. Bu, sanki yeterince korkunç değilmiş gibi bu şey, saldırmaya hazır hâlde elinde havaya kaldırdığı bir balta tutuyordu.

Balta, bu tuhaflığı düşünmeye bile fırsat bulamayan Alex'in yüzüne doğru indi.

Otomatik olarak baltanın önünden çekilen kız, sert bir şekilde yere düştü. Hızla ayağa kalkıp az evvel -imkânsız şekilde- kafasını koparmaya çalışan zırhı yakaladı. Kulağa ne kadar doğaüstü gelirse gelsin, Alex saldırıya uğrayacağını hayal etmemişti.

Zırh, Alex'in düşüncelerini haklı çıkarırcasına, bir adım öne çıkıp baltayı tekrar kaldırdı. Alex, içgüdüsel bir tepki vererek, hiç düşünmeden arkasını döndü ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde koşmaya başladı.

Az evvelki çıkmaz, meşalelerle aydınlanan uzun bir koridora dönüştü ama Alex'in şu an bu tuhaf mimari fenomeni düşünecek vakti yoktu, zira canını kurtarmak için hızla koşması gerekiyordu. Peşinden zırhın geldiğini ve attığı her adımda çıkan metal sesini duyuyordu.

Çılgınca koşarken, koridorun taş duvarlarıyla meşalelerinin arasında yüzlerce kapalı kapı olduğunu fark etti. Her kapı, bir sonrakinden farklı, baş döndürücü ebat ve şekillere sahipti. Bu kapıların bazıları tamamen normal ve sade ahşaptan, bazıları buzlu camdan, bazıları tuhaf bir hâlde parlayan bir tür metalden yapılmıştı. Hatta bir tanesi, gökkuşağı bulutuyla kaplanmış gibiydi.

Alex, çok meraklanmıştı ama koşmaya o kadar odaklanmıştı ki kapıların hiçbirine girmeyi düşünmedi. Ama koridor, Orta Çağ'dan kalma bir zindan gibi son buldu ve Alex, kapılardan girmediğine pişman oldu çünkü şu an bulunduğu yerde hiç kapı yoktu. Buraya sıkışıp kalmıştı.

Hızla arkasını dönerken, odanın neredeyse tüm yüzeyini kaplayan örümcek ağlarını ve tavandan duvarlara damlayan akıntıları fark etti. Çatıdan bir çift paslı kelepçe bile sarkıyordu. Fakat en rahatsız edici görüntü, köşedeki insan iskeletiydi. Kemikli eller, parlak bir kılıç tutuyordu. Neyse ki iskeletin kafasında, kafatasını tamamen kapatan bir miğfer vardı.

Çok rahatsız edici bir manzara olmasına rağmen Alex kendini tutamayıp bir müddet bunları izledi. Derken, kendisine doğru yaklaşan zırhın metal sesini duydu ve iskeletten yüzünü çevirdiğinde, hareket eden metal yığınıyla karşılaştı.

"Beni dinle," dedi Alex, bunun bir işe yaramasını umarak. "Ne yaptığını sanıyorsun, bilmiyorum ama arkadaşlarıma ne yaptığını bilmek istiyorum!"

Zırh, Alex'in önünde durdu. Alex, öz güveninin arttığını hissetti. Eğer o metalik *gıcırtı* sesini duymasaydı, kafasını eğmezdi ve başına doğru aynı hızla tekrar inmekte olan kocaman baltadan korunmuş olamazdı.

O gün ikinci kez kendisini yere attı ve yuvarlanarak kaçtı. Sonra hızla ayağa kalktı ve başına bir kez daha balta inerken eğildi. Refleksleri çok gelişmişti -bunu, Finn'in B.E. derslerinde-

ki katı disiplinine ve taktiklerine borçluydu- ama bu şeyle savaşabilecek kapasitede değildi. Yine de belki onu devirebilirdi.

Balta bir kez daha savrulurken Alex kendini yere attı ve zırhın dizlerine bir tekme savurdu. Zırh hafifçe sendeledi ama Alex, ona verdiği zarardan daha çoğunu kendisine vermişti çünkü ayağı zonkluyordu.

"Bu, kötü oldu..." diye mırıldandı ve başını hedef alan baltadan kaçmak için bir kez daha eğildi. Balta üzerine geldikçe Alex kendini yere atıyordu. Artık başka bir şey denemenin vakti gelmişti.

Üzerinden bir kez daha balta geçen Alex, bunun ardından hızla ayağa kalkıp zırhlı saldırgana hamle yaptı. Onu savunmasız yakalamayı umut ediyordu ve yere düşürmek istiyordu ama saldırıya geçtiği, pasla kaplı bu gövdenin bir meşe ağacı kadar kıpırtısız olduğunu gördü.

Yine de o kadar şanslı sayılmazdı.

Zira zırh, koluyla Alex'i belinden kavrayıp odanın diğer köşesine doğru fırlattı. Sert taş duvara çarpan Alex, aşağıya doğru süzülüp yere düştü. Herhangi bir yerinin kırıldığını zannetmiyordu ama çıkan çatırtı sesinden, bir iskeletin üzerine düştüğünü anladı. Doğal olarak öğürdü ve yerden yuvarlanarak iskeletten uzaklaştı ama iskeletin elindeki kılıcı tekrar fark edince tiksinmeyi bir kenara bıraktı.

Acı içinde ayağa kalktı ve kılıca uzandı. İskeletin elinden kılıcı alırken ürperdi. Kılıcı sıkıca kavradı ve havaya kaldırıp zırha doğru döndü. Kılıç, Alex'in beklediğinden daha ağırdı ama işe yarardı.

Ama kılıcı indirmeye fırsat bile bulamadan balta bir kez daha başının üzerinden geçti. Köşeye sıkışmıştı. Elindeki kılıcı, havada savrulan baltaya vurmaktan başka seçeneği yoktu. Adrenalin pompalanan bedeninin tüm gücüyle düşündüğü şeyi yaptı. İki silah korkunç bir metalik ses çıkararak çarpıştı ve Alex, başının üzerindeki kılıcı hızlı bir şekilde tekrar indirdi.

Paslı zırh tarafından üzerine durmadan balta savrulan Alex, her defasında ona kılıcıyla karşılık veriyordu. Fakat zırhın aksine, Alex'in enerjisi çabuk tükeniyordu. Bu saldırı uzarsa Alex kendini daha fazla savunamayabilirdi.

"Lütfen, biri bana yardım etsin!" diye haykırdı.

Savunmasını sürdürmeye çalışırken tüm vücudu titriyordu. Yorgunluk ve korkudan, alnı boncuk boncuk terlemeye başladı. Dermansız kolları neredeyse kılıcı yere düşürecekti ama gözüne bir şey takılan Alex, yeniden hamle yaptı. Hem kılıç hem de balta, bıçaklarına kazınmış aynı oymaya sahipti. Bu oymalar, üç parçaya bölünmüş dekoratif kalkanlı bir armaya benziyordu.

Zırhın üzerinde, kalbin olması gerektiği yerde de aynı armadan vardı. Başını hafifçe çeviren Alex, iskeletin miğferinde de aynı armayı gördü. Bir anda aklına bir fikir geldi.

Silahları havada bir kez daha çarpıştı. Alex, aynı mücadeleyi sürdürmek yerine, bu kez elinden geldiği kadar kuvvetli bir şekilde zırhı geriye doğru itti. Aşağı doğru hareket edip kılıcının ucunu ayağının dibinde yatan iskeletin kemikli boynuna yöneltti. İskelet, bir anda toza dönüştü ve miğfer, kül yığınlarının üzerinde tek başına kalakaldı.

Alex göz ucuyla, başına doğru bir kez daha inmekte olan baltayı gördü. Kılıcı indirip, kaptığı miğferi bir kalkan gibi kullanıp yüzüne tuttu. Miğfere çarpan balta, onu duvara yapıştırdı ve zırhın kuvveti karşısında Alex gürültüyle hırıldadı.

Miğferin ön kısmı, ona doğru bakıyordu. Zırhın kollarında hafif bir ışık yanar gibi oldu. Işık, ona *tekno bağlantı aleti*ni anımsattı. Alex, bunun üzerine bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini anladı.

Alex, kalan son gücünü de kullanarak baltaya yüklendi ve saldırganın sendeleyip birkaç adım gerilemesini sağladı. Böylece pozisyon almak için ihtiyacı olan alanı açtı.

Zırh dengesini tekrar bulmak üzereyken Alex onun tepesine atladı ve canını kurtarmak için sıkıca tutundu. Zırh tekrar sende-

ledi ama hızla toparlandı ve Alex'i fırlatmak için kolunu bir kez daha uzattı. Alex, zırhın uzanan kolunu görüp, bunu yapmasına fırsat vermeden zırhı daha da çok sıktı ve zırhın şu an daha da parlamakta olan koluna miğferi koyup avucuyla iyice bastırdı.

Gözleri kör eden parlak bir ışık, odayı doldurdu ve Alex, bir kez daha duvara çarptı. Parlaklık azalmaya başlayınca, görüşü de yeniden düzelmeye başlayan Alex, önünde duran sahneye bakıp hayretler içinde bağırdı: "İşe yaradığına *inanamıyorum*!"

On Dokuz

Güçlükle nefes alan Alex'in tüm bedeni titriyordu ama bunun hiçbir önemi yoktu çünkü şu an önünde dikilen miğferli zırh artık paslı değildi. Hatta ışıl ışıl parlıyordu. Daha da önemlisi, Alex'in önünde eğilerek onu selamlıyordu.

Doğrulan zırh, kolunu resmî şekilde kıvırarak selam verdi: "Nasılsınız, hanımefendi?"

Alex, çok şaşırdı.

"İsminiz nedir, efendim?" diye sordu zırh.

"Şey... Benim adım, Alex."

Kafası karışmış gibi miğferli başını yana eğdi. "Bu isim sanki... Erkek ismi, değil mi?"

Alex, zırha dik dik baktı. Her neyse. "Bu, bir fark yaratacaksa, tam adım, Alexandra."

"Selamlar, Lady Alexandra," dedi. "Çok büyük bir lanete son verdiğiniz için size olan şükranlarımı kabul ediniz."

"Bir şey... değil..."

"Benim ismin, *Sir* Camden," dedi yeniden eğilerek. "Her zaman emrinizde olacağım ve size daima hizmet edip sizi koruyacağım."

Kalp atışları yeniden düzelmeye başlayan Alex, ona şaşkınlık içinde bakmaya devam etti.

"Sizin gibi güzel bir hanımefendi, nasıl oldu da buraya geldi?" diye sordu. "Bu zindanlar, hanımefendilere uygun yerler değildir. Başınıza bir şey gelmeden şövalyeniz olarak size eşlik etmeme izin verin."

Çevirisi: *Sizi çıkışa kadar götüreyim.* Tekrar saldırıya uğramayacağı sürece Alex, buna itiraz edecek değildi.

"Sırf netleştirmek adına soruyorum," dedi çekinerek. "Beni küçük parçalar hâlinde doğramaya kalkışmayacaksın, değil mi?"

"Hanımefendinin, Sir Camden'dan korkmasına gerek yok," dedi. "Ben, *en yüksek emrin koruyucu şövalyesi*yim. Sizin gibi birine zarar verirsem kellemi kaybederim!"

"Evet, bu doğru," diye mırıldandı Alex. Zaten yapabileceği başka bir şey de yoktu. "Arkadaşlarımı bulmam lazım," dedi. "Bana yardım eder misin?"

"Aramak!" diye neşeyle bağırdı zırh. "Asil uşaklarınızı aramaya çıkmak! Sakın korkmayın, Sevgili Lady. Karşımıza çıkan gizemleri alt edip adamlarınızın yerini bulacağız."

Eğilip, kızın düşürdüğü kılıcı yerden aldı ve belindeki boş kına taktı. Sonra kolunu Alex'e doğru uzattı. İhtiyatla zırha bakan Alex, onun koluna girmeyi kabul etti.

Sir Camden, onu koridordan geçirirken bir anda kapılardan birinin önünde durdu. Kapıyı açtığında, Alex elinde olmadan haykırdı. Zira gözlerinin önünde âdeta sonsuzluğa kadar uzanan bir çayır vardı. Jordan ve Bear buradaysa Alex'in onları bulması mümkün değildi.

Yine de bu, onu durdurmadı.

Alex tam kapıdan çıkacakken, Sir Camden onun önüne geçti.

"Hey!"

"Adamlarınız orada değil," dedi zırh. "Dolayısıyla burada vakit harcamak, aptallık olur. Devam etmemiz gerekiyor, Sevgili Lady."

Tekrar koridordan aşağıya doğru yürümeye başladı ve bir sonraki kapının önünde durdu. Bu kapı, tropik bir yağmur ormanına açılıyordu. O kadar gerçekti ki Alex ormandan yükselen nemin taş koridoru serinlettiğini hissedebiliyordu.

Tam kapıdan geçecekken zırh onun önünü kesti.

"Orada olmadıklarını nereden biliyorsun? Ya da en sonuncusunda?" diye sordu.

"Binlerce yıldır bu Kütüphane'deyim," dedi zırh. "Bu süre zarfında, burada gömülü olan pek çok sırrı keşfettim. Bu konuda şövalyenizin kararına güvenin, tabii ki buralarda dolaşıp durmak istemiyorsanız."

Zırh, neden bahsettiğini biliyor gibiydi. Bu yüzden Alex, onu takip etmeye karar verdi. Tabii, dolaşmak falan da istemiyordu.

Kapıları aça aça koridorda ilerlemeye devam ettiler. Bazı kapılar, normal kütüphane odalarına açılıyordu. Yani gerçek *kitapların* durduğu odalara... Fakat kapıların çoğu, inanılmaz manzaralara açılıyordu: Bir çöle, bir bataklığa, bir dağa, gün batımındaki bir kumsala... Hatta kapılardan birinin arkasında bir su altı şehri bile vardı. Alex, suyun dışarıya taşmaması için kapıda koruyucu bir bariyerin olduğunu görünce rahatladı.

Maalesef aynı bariyer, bir muson yağmur fırtınasına açılan diğer kapının önünde yoktu. Sular, kapı eşiğinden esen rüzgârın gücüyle birlikte üzerlerine boşaldı ve Alex ile Sir Camden, saniyeler içinde sırılsıklam oldular. Şövalye, paslanacağını söyleyerek homurdandı ama Alex'in üzerinden sular damlayan giysilerini silkelemesini bekleyecek kadar da nazikti.

Alex'in en sevdiği kapı ise en uzaktaki, uzaya açılan kapı oldu. Tıpkı su altı dünyasında olduğu gibi bu kapıda da atmosfer seviyesini dengelemek için bir bariyer vardı. Bu yüzden ne havaya kalktılar ne de oksijensizlik çektiler. Manzara muhteşemdi. Alex, orada saatlerce durup parlayan yıldızları ve uzak gezegenleri izleyebilirdi ama Sir Camden, onu kapıdan uzaklaştırdı.

"Bir kez daha bakamaz mıyız?" diye yalvardı.

Ama adam, onu koridora doğru çekerek, "İnsan, kendisini tamamen görevine adamalı ve dikkatini asla dağıtmamalı," dedi.

Alex, bu sözleri o kadar bilgece buldu ki hiç itiraz etmeden Sir Camden'ın kendisini çekmesine izin verdi. Alex, açılan bir sonraki kapının arkasındaki antik görünüşlü silahları ve içinde *her şey* olan odayı gördüğünde kendine geldi. Odada kılıçlar, kalkanlar, oklar, yaylar ve uçları çoktan yanmış olan alevli oklar vardı. Mızraklar, tırpanlar, topuzlar... Hatta mızrak direkleri bile vardı.

Bu kez manzaranın büyüsüne kapılan Sir Camden oldu. Kapıyı kapatma ve az evvelki bilgece sözlere karşılık verme sırası şimdi Alex'teydi. "Biri, bana çok bilge bir laf etmişti ve insanın kendisini tamamen görevine adaması gerektiğini, aksi takdirde dikkati dağılacağı için başarısız olacağını söylemişti," dedi.

Sir Camden, kızın önünde hafifçe eğildi. "Doğru söylemiş, Sevgili Lady, doğru söylemiş."

Birkaç kapının daha ardından -biri, bir kar fırtınasına açılan ve Alex'in üşüyüp karlarla kaplanmasına neden olan da dâhil- Alex, soru sormadan edemedi.

"Bu Kütüphane'nin olayı ne? Kütüphanelerin kitaplarla dolu olması gerekir. Bunun... özel bir kütüphane olduğunu biliyorum ama bu rastgele kapılar da neyin nesi?"

"Size bu sorunun cevabını verebilirim," diye cevap verdi Sir Camden. "İki asil şövalye, güzel bir hanımefendinin kalbini kazanmak için kılıç düellosu yapmış. Şövalyelerden biri, hep kılıcıyla yaşarmış. Onunla pek çok savaşa girip pek çok dövüşü kazanmış. Diğer şövalye ise akademik bilgisiyle ünlüymüş. Kılıç oyunları hakkında çok geniş bir bilgiye sahipmiş ve kendisine 'Kılıçların Efendisi' unvanı verilmiş ama pratiği yok denecek kadar azmış. Sadece birkaç temel manevra biliyormuş. Sizce, düelloyu ve hanımefendinin kalbini kazanan kim olmuş?"

"Galiba, Orta Çağ'ın içine sıkışıp kaldım," diye mırıldandı Alex. Sonra da yüksek sesle, "Deneyimi olan adam kazanmıştır. Diğer adam, teoride ne yapması gerektiğini bilebilir ama bir savaşta ihtiyacı olan pratiğe ve tecrübeye sahip değildir."

"Kesinlikle doğru, Lady Alexandra," dedi Sir Camden. "Aynı şey, bu Kütüphane için de geçerli. Edebiyat, insanın bilgilerini derinleştirmesini sağlayabilir ama her bilgi, edebiyatta bulunmaz. İnsan, gerçek anlamda sadece pratikle ve deneyimle öğrenir ve ancak böyle bir insana 'bilgili' denebilir."

Vay canına! Sorusunu cevaplamakla Alex'i çok etkilemişti. Ve kendisinden beklenmeyecek kadar mantıklı konuşmasıyla da...

Bu çok ilginçti ama Alex, Seksek Odası'nı ve bulutların üzerindeki Kule'yi tecrübe etmeseydi bu kadar ilginç olmazdı. Alex'in o Kule'den nasıl düştüğünü ve hiç olmayan bir kapıyı açtığını söylemiyorum bile... Evet, şimdiye kadar bu Kütüphane'de yaşadığı her macera, aslında gerçek bir *deneyimdi.* Hepsinin de son derece nefes kesici deneyimler olduğunu itiraf etmeliydi. Ama korku filmleri tarzında, nefes kesici..."Sadık uşaklarınızı en son ne zaman gördüğünüzü sorabilir miyim?" dedi Sir Camden.

"Ha?"

Alex, koridorun sonuna geldiklerini fark etmemişti. Girilecek başka kapı, görülecek başka bir muhteşem manzara kalmamıştı. Karşısında sadece taş duvardan ibaret bir çıkmaz vardı. Ama bu, imkânsızdı. Çünkü Alex, başsız zırhtan kaçarken bir merdivenin en alt basamağından başlamış ve oradan da hızla koridora doğru koşmuştu.

Burası, bir labirentti.

Bu da yetmezmiş gibi o gün ikinci kez bütün meşaleler söndü ve etraf karanlığa gömüldü.

"Yine mi?" diye homurdandı Alex.

Tıpkı geçen sefer olduğu gibi ışıklar hemen yandı. Ve tıpkı geçen sefer olduğu gibi Alex gördüğü manzara karşısında şok geçirdi.

"Bu çok tuhaftı," dedi Bear. "Sanki karartma gibiydi ama..."

Alex, buna inanamıyordu. İki arkadaşı da Alex'in onları son bıraktığı yerde, yani merdivenin en alt basamağında duruyordu. Etrafına baktı. Oda tamamen taş duvarlarla çevriliydi. Koridordan eser yoktu.

"Rüzgâr falan esti herhalde ya da meşaleleri söndüren bir cereyan falan oldu ama şimdi bir sorun yok gibi görünüyor," dedi Jordan. Sonra Alex'e baktı ve bir kez daha bakıp, "Vay canına! Arkandaki şu havalı zırha bak!" diye haykırdı.

Alex, kaşlarını çattı. Tek söyleyeceği şey bu muydu cidden?

"Bir saniye evvel o zırhın orada olmadığına yemin edebilirim," dedi Bear. "Ama çok havalı. Üstelik çok da iyi durumda."

Bear, Sir Camden'ın yanına gidip miğferindeki göz siperini kaldırmaya çalıştı ama şövalye daha hızlı hareket edip elini çocuğun eline geçirdi.

"Agghh!" Bear kolunu çekmeye çalıştı ama başaramadı. "Neler olu..."

"İzin almadan hiçbir şövalyenin zırhına dokunmayın, Genç Beyefendi. Lady Alexandra'nın sadık adamlarından biri olsanız bile. Bu genç ve asil lord, Sir Camden ile bir düelloya var mı acaba?"

Bear, kocaman gözler ve bembeyaz bir suratla şövalyeye baktı. "Şey... Ha?"

"Onunla kılıç düellosuna girmek isteyip istemediğini soruyor," diye çevirdi Alex.

Önce kıza, sonra Sir Camden'a bakan Bear'ın gözleri şövalyenin belindeki kılıca kaydı, en sonunda da kapana kısılmış gibi hâlâ şövalyenin avucunun içinde duran kendi koluna. "Şey... Hayır, teşekkürler. Uzuvlarım bende kalsın."

Jordan, sessizce güldü. "Kelime oyunu yapmıyor."

"Nasıl isterseniz," dedi Sir Camden ve çocuğun kolunu bıraktı. "Umarım daha uygun bir zamanda başka bir fırsatımız olur."

"Pek sanmam," diye mırıldandı, bileğini ovan Bear. Alex, çocuğun teninde oluşmaya başlayan morlukları görebiliyordu.

"Bu beyler sizin sadık uşaklarınız mı, Lady Alexandra?" diye sordu Sir Camden.

"Evet, arkadaşlarım bunlar."

"Çok güzel. Bir görevi daha zaferle tamamladık. Hepinize veda ediyor ve hanımefendiyi koruma görevini sizlere devrediyorum, Sadık Beyefendiler."

Resmî bir şekilde Bear ile Jordan'a selam verdi. Onlar da şövalyeye aynı şekilde karşılık verdiler. Bu tavırlarından memnun olduğu görülen şövalye, Alex'e döndü:"Size de veda ediyorum, Asil Lady," dedi Sir Camden ve eğilip Alex'in elini, zırhı olmasaydı ağzının olacağı yere götürdü. "Hizmetime ne zaman ihtiyacınız olursa bana seslenin. Derhâl yanınızda olurum."

"Bütün yardımların için teşekkür ederim, Sir Camden," dedi Alex ve elini şövalyenin metalik avucundan kibarca çekti.

"Tekrar görüşene dek, Lady Alexandra," dedi şövalye neşeyle ve arkasını dönüp taş duvarın içinden geçti.

Jordan, şaşkınlıktan nefesini tuttu. "Bunu nasıl yaptı?"

Cevabı beklemeden duvara doğru yürüyüp içinden geçmeye çalıştı fakat duvarda herhangi bir hareketlilik olmadı. Çocuğun kaybolduğunu gören Alex, şeffaflık yeteneğini kullandığını tahmin etti. Zaten Jordan da bir saniye sonra tekrar belirdi. Duvardan geçme teşebbüsü başarısız olmuştu.

"Geçemedim," dedi. "Burası da bizim yurtlar gibi güvenlik kalkanıyla kaplı olmalı."

"İyi de bu adam nereden çıktı?" dedi, Jordan'ın yanındaki duvara doğru giden Bear. "Sanki bir anda ortaya çıkıverdi!"

Çocuklar, şövalyenin ortaya çıkışı ve ortadan kayboluşu ile ilgili tahminlerde bulunurken Alex sessizliğini korudu.

"Bence, bu taraftan hiçbir yere gidemeyiz," dedi Jordan. "Haydi, yukarıya çıkıp başka bir yerde gizli bir kat var mı diye bakalım."

"Bence de," dedi Bear. "Keşfedilecek daha bir sürü yer olmalı, özellikle de Kütüphane seni sevdiğine göre, Alex."

"Siz ciddi misiniz?" diye nihayet çıkıştı Alex. "Bana hiç soru sormayacak mısınız? Mesela, 'İyi misin?' ya da 'Nerelerdeydin?' hatta 'İlk başta seni öldürmeye çalışan ama sonra kendisini senin koruyucun ilan eden bu şövalye de neyin nesi?' gibi!"

Alex'e, sanki deliymiş gibi baktılar.

"Şeyyy... İyi misin?" diye sordu Jordan.

"Bir bakalım," dedi, öfkesi son derece belli olan Alex. "Saatlerdir umarsızca sizi arıyorum, zira nerede olduğunuz ya da iyi olup olmadığınız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafamı koparark beni öldürmeye çalışan başsız bir zırhtan kurtulmaya çalışırken korkudan ömrümden ömür gittiğinden söz etmiyorum bile. Ki bu, son derece eğlenceli bir deneyim oldu." Alaycılığı biraz aşırıya kaçmış olabilirdi ama Alex için hiçbir mahsuru yoktu.

"Bu yüzden, sorunuzun cevabı: Hayır, iyi *değilim.*" Konuşmasını şöyle tamamladı: "Ve bana dik dik bakmayı kesin."

"Belki de en baştan anlatsan daha iyi olur," dedi Jordan, çekinerek.

Alex, kollarını göğsünde birleştirdi. "Ha, demek *artık* duymaya hazırsınız?"

Kızın yanına gidip elini omzuna koyan Bear, "Alex," dedi. "Kabalık etmek istemedik ama şunu anlamalısın ki daha birkaç dakika önce bu merdivenlerden hep birlikte indik."

"Yanınızda olduğumu mu sandınız? Neden..."

Alex, çocuğun yüzündeki endişeli ifadeyi görünce kaşlarını çattı ve "Sen, 'birkaç dakika önce' mi dedin?" diye sordu.

Bear, başıyla onayladı. Alex, en az Bear kadar şaşkına dönen Jordan'a baktı.

"Daha merdivenlerden yeni indik," dedi Jordan. "Etraf kararıktan yaklaşık üç saniye sonra meşaleler tekrar yandı. Şövalye arkadaşın da yanımızda belirdi. Adı neydi? Sir Konserve Açacağı mı, ne?"

"Sir Camden."

"Geçen hafta siyah kareden düştüğünde, senin için bizden çok daha fazla zaman geçmişti," diye belirtti Bear. "Belki burada da aynı şey olmuştur?"

"Demek ki Kütüphane'nin içindeki bölgelerde bir çeşit uzay-zaman kuantumu falan var," dedi Jordan. "Bu, *pek çok* açıdan çok işe yarar aslında."

Çok şaşıran Alex, başını iki yana salladı. "Kendimi bir kez daha bir bilim kurgu filmine girmiş gibi hissediyorum. Ama bu, başka

bir dünyadan geldiğim gerçeğini yok saymak olur. Bu, resmen çılgınlık. Başka bir açıklaması yok."

Arkadaşlarına baktığı an kendini çok suçlu hissetti. "İkinize de çıkıştığım için özür dilerim. Önce çok endişelendim, sonra sinirlendim, sonra da kafam karıştı. İyi bir karışım sayılmaz."

Kızın omzunu hafifçe sıkan Bear, bu özrü kabul ettiğini gülümseyerek gösterdi.

"Lafı bile olmaz, bebek," diye göz kırptı Jordan.

Alex, gözlerini kıstı. "Bana öyle deme." Çocuk sırıtınca Alex, "Yoksa Sir Konserve Açacağı'nı çağırır ve kendisine düello teklif ettiğini söylerim," dedi.

Jordan bir anda gülümsemeyi kesti. "Tamam, tamam," dedi, Bear'in kahkahalarını duymazdan gelerek. "Ama tüm hikâyeyi dinlemek istiyoruz. Hiçbir şeyi atlama."

Üçü birden merdivenin en alt basamağına oturdu ve Alex, onlara her şeyi anlattı.

Jordan, Alex'in sözleri bitince, "Sence, onu bir daha görür müsün? Sir Konse... Şey, Camden'ı?" diye sordu.

"Neden? Yoksa seni tehlikeye atarım diye mi endişelendin?"

"Bence, onu alt edebilirim," dedi, kol kaslarını esneten Jordan.

Bear ile Alex, kahkaha atmaya başladılar. Önce biraz surat asan Jordan, birkaç saniye içinde arkadaşlarının kahkahalarına eşlik etti.

"Şaka bir yana," dedi Bear, "seninle tekrar görüşeceğinden oldukça emindi."

"Ona kafasını geri verdikten sonra... Kulağa ne kadar tuhaf geliyor, değil mi? Sonsuza dek bana hizmet edeceğini söyledi. Onu çağırdığım an hemen gelecek herhalde."

"Takipçi alarmı," diye dalga geçti Jordan.

"Bize ihtiyacın olduğu anda yanında olamadığımız için üzgünüm ama kendi başının çaresine gayet iyi bakmışsın," dedi Bear.

"Evet," diye onayladı Jordan. "Ama keşke biz de gelebilseydik. O kapıları görmeyi çok isterdim. Belki Kütüphane, bir sonraki macerada bizim de seninle gelmemize izin verir?"

"Umarım," dedi Alex. Kendi başına başardıklarıyla gurur duyuyordu ama Jordan ve Bear yanında olsaydı daha çok eğlenirdi.

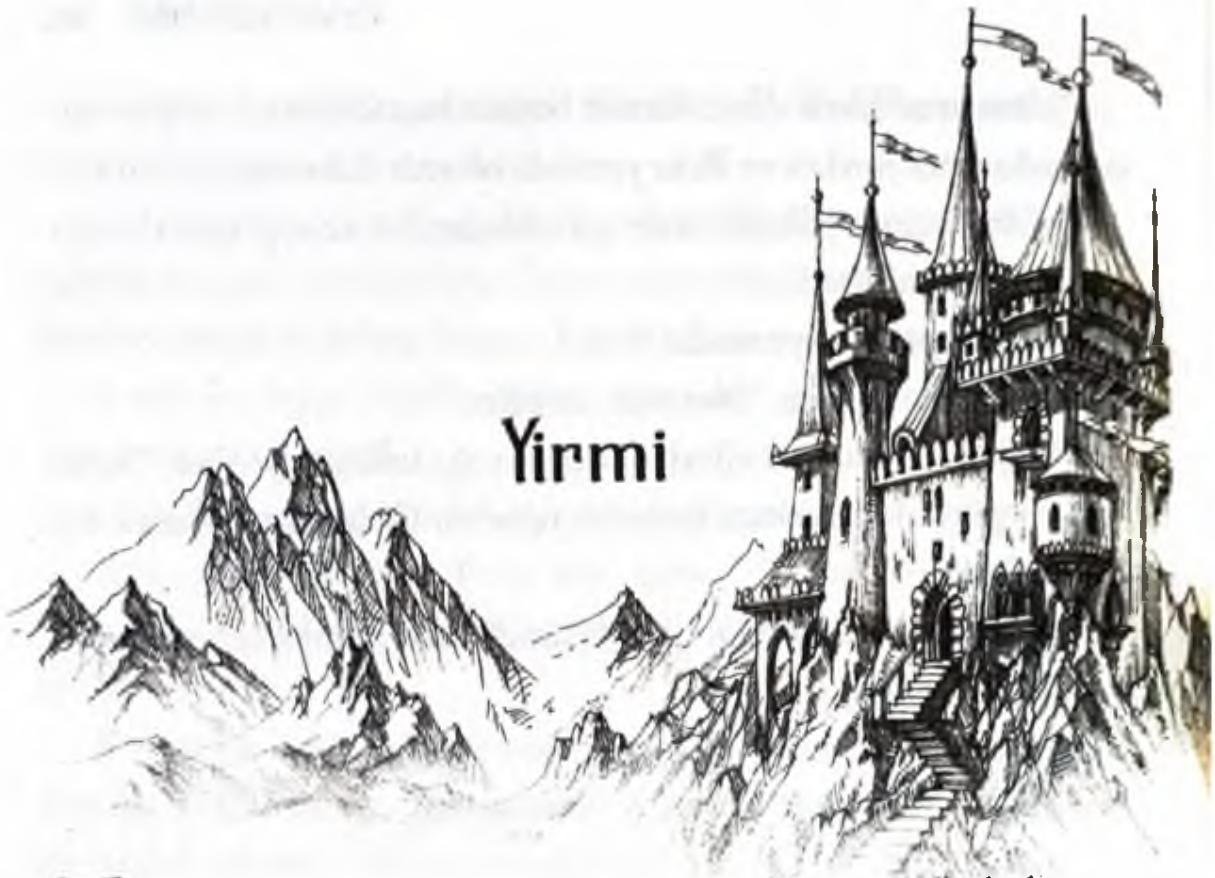
Sohbetlerini, yüksek sesle guruldayan ve utanç verici sesler çıkaran midesi kesti.

"Acıktın mı?" diye sordu Bear.

Alex, suratını astı. "Nereden anladın?"

"Haydi," dedi, kızı elinden tutup ayağa kaldıran Jordan. "Sanırım, bugünlük yeterince heyecan yaşadın. Gidip sana yiyecek bir şeyler alalım."

İtiraz etmem doğrusu, diye düşündü Alex ve arkadaşlarının peşinden yukarıya çıktı.

Yirmi

Ertesi hafta dersler o kadar yavaş geçti ki, haftayı "asla bitmeyen hafta" olarak nitelendirdiler. Nihayet cuma günü geldiğinde, Alex'in ilk üç dersi *bitmek bilmedi* ama kimya dersinin sonundaki gong sesi duyulduğunda Alex artık tünelin ucundaki ışığı görebiliyordu. Tek yapması gereken, bir derse daha girmekti. Sonra iki haftalık bir tatile çıkacaktı.

Kimya sınıfından çıkıp koridora doğru yürürlerken, "Fitzy'nin hâlâ, senin yaptığın ateş topunun ne kadar muhteşem olduğunu anlatmasına inanamıyorum," dedi Jordan.

"Farkındayım!" dedi, hafta başında yanlışlıkla neredeyse laboratuvarı havaya uçuracağını anımsayan Alex. "O kadar da etkileyici değildi. Büyük görünebilir ama çok hasar vermedi. Gücü kalıcı değildi."

"Dedi, üç saat boyunca kaşsız bir şekilde ortalıkta dolaşan kız," diye mırıldandı Jordan.

"Neyse ki Fletcher, şifa macunuyla sorunumu halletti. Senin yüzündeki sorunu da halledebilir."

"Ha ha," dedi Jordan, kuru bir sesle. "Şimdi muharebe dersin var, değil mi? Tek yaptığın şey oturup izlemek olduğu hâlde, neden bu kadar endişeleniyorsun, bilmiyorum."

"Prensip meselesi," dedi Alex. "Karter, beni orada istemediğini açıkça belli etti. Ben de orada olmayı hiç istemesem de gururum söz konusu. Derslerde yer almasam da pes ettiğimi görmesini istemiyorum." Daha sonra, alçak sesle şunları ekledi: "Bir yanım da belki oturduğumu görmekten sıkılır ve bana yapabileceğim basit birkaç şey öğretmeye başlar diye bekliyor doğrusu."

"O zaman, bugün için sana iyi şanslar," dedi Jordan. "Eğer ok dersine yetişmek istiyorsam koşmam lazım. Bugün ormanda ders yapacağız. Umarım, yeni engel haritası için Finn oralardan geçer de ben de yanlışlıkla oku onun..."

"Jordan! Acele et!" diye seslendi, öğrenci kalabalığının arasındaki Mel. Merkezî binanın girişindeki köşede Bear ile birlikte duruyordu. Alex ile Jordan yanlarına geldiğinde, kız heyecanla zıpladı ve "Son ders! Son ders! Son ders!" diye bağırmaya başladı.

"Sen az evvel B.E.'den çıkmadın mı?" diye sordu Alex. "Nasıl bu kadar enerjik olabiliyorsun?"

"Finn bugün Betalara çok yüklenmedi. Dersler yeniden başladığında, üst sınıflar için ormanda kurmayı planladığı engellerin haritasını çıkarttık sadece."

Öğretmenlerini yanlışlıkla vuramayacağı belli olan Jordan, içinden bir şeyler homurdandı.

"Sizi hiç kıskanmıyorum, çocuklar," diye devam etti Mel. "Finn, bir dâhidir... Ama kötü bir dâhi. Hepiniz öleceksiniz!"

"Ölümümüzle bu kadar eğlenmeni görmek, beni çok mutlu etti," dedi Alex. Sesine yansıyan sıkkınlığı gizleyemedi.

Mel, sırıttı. "Hayata pozitif baktığım için beni sevdiğinizi biliyorum."

Alex, her ne kadar başını iki yana sallasa da dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamadı. Mel, gerçekten çok eğlenceli biriydi. Alex'in, Connor'ı ve onu çok sık görememesi ne kötüydü.

"Gitme vakti," dedi, herkesi çekiştiren Bear.

Yolları ayrıldı ve Alex, iki saat boyunca sınıf arkadaşlarının birbirlerini dövmelerini izleyeceği arenaya doğru yöneldi.

Yerine oturdu ve esnedi. Kendi aralarında konuşan beş oğlanı izledi. Bildiği kadarıyla oğlanlardan sadece ikisi, sınıf dışında iyi arkadaştı. Onu ilk gününde alaşağı eden Declan Stirling isminde-ki iri yarı oğlan ve Kaiden James. İkisi, Alex'ten bir yıl yukarıda; diğer üçü, onlardan da daha yukarıdaydı. Sebastian Gibbs ve Nick Baxter, beşinci yıllarındaydı ve Brandon Labinsky de çıraklık dö-neminin ilk yılında. Aralarındaki yaş farkına rağmen hepsi de çok iyi anlaşıyor ve konu fiziksel saldırı ve savunma olduğunda, Akar-nae'deki en iyi öğrenciler olarak gösteriliyorlardı.

Alex, onlarla birlikte ders almasının hangi hastalıklı zihinden çıkan kötü bir şaka olduğu hakkında hâlâ *hiçbir* fikre sahip değildi.

"Jennings!" diye kükredi, arenaya giren Karter.

Kız, arkasını dönüp adama baktı. Karter tarafından fark edilmek, onu şaşırtmıştı. Zira genelde Alex'i tamamen görmezden gelirdi.

"Efendim?"

Alex, çekinerek ayağa kalktı. Adam, yanına gelmekte olan kıza dik dik baktı.

"Evet, efendim?"

"Bu derse katıldığından beri neler öğrendiğini anlat," diye em-retti Karter.

Alex, çok şaşırdı. Bu adam ciddi miydi? Yoksa her derste ona sessizce oturmasını emrettiğini unutmuş muydu?

Adamın niyetini yüzünden okumaya çalıştı. Karter, gözlerini kısmıştı ama o gözlerde bir şey vardı. Bir meydan okuma... Alex de geri adam atacak değildi. Kendi deneyimleriyle hiçbir şey öğ-renmemiş olabilirdi ama saatler boyunca diğerlerini gözlemlemişti.

Alex, sınıf arkadaşlarının aşağılayıcı bakışlarını görmezden geldi ve aklına gelen ilk şeyi söyledi: "Brendan, kibirli biri."

Gözleri büyüdü ama sözlerini geri alamazdı. Bu yüzden, sınıf arkadaşlarından yükselen mırıltıları bastırmak için hızla devam etti: "Tekniği sağlam ama yeteneklerine çok fazla güveniyor ve hamlelerini özensizce yapmasına yol açan kaba kuvvete çok sık başvuruyor."

Grubun yaşça en büyüğü olan çocuğa bakan Alex, kaşlarını çatarak kendisine bakan bu çocukla göz göze geldi. Aman ne büyük sürpriz! Bu çocuk tarafından uykusunda öldürülmek falan istemiyordu, bu yüzden telaşla güzel bir şey söylemeye çalıştı. "Kibirlenmediği zaman..." Bir tıslama duydu ama devam etti: "çok fazla şey başarabilir. Rakiplerini küçümsemezse ve yapmakta olduğu şeye odaklanırsa onun savunmasını aşabilen çok az insan olur."

Alex, bir kez daha Brendan'a bakmaya cesaret edemedi ama en azından çocuk artık tıslamıyordu. Çabucak diğer kurbanına geçti. "Declan bir makine... Bunu bizzat öğrendim." Alex, çocuğa bakıp çekinerek gülümsedi ve çocuğun da ona kurt gibi sırıttığını görünce, şaşırdı. "Bedeni, ona saldırmaya niyetlenen birinin iki kez düşünmesini gerektirecek kadar göz korkutucu ama o kişi, yine de Declan'a saldıracak kadar aptalsa çılgın bir yeteneğe sahip demektir."

Declan ile ilgili gözlemlerini saymaya devam ettikten sonra Nick ve Sebastian'a geçti. Geriye sadece tek bir sınıf arkadaşı kalmıştı.

"Kaiden..." En uygun kelimeyi aradıktan sonra, "Yaratıcı," diye devam etti. "Çok hızlı ayaklara sahip ve tam bir doğaçlama ustası. Tekniği, onun çaba sarf etmeden dövüşüyor gibi görünmesini sağlıyor ama onu böylesi tehlikeli bir silah yapan asıl şey, becerikli olması. Bu derste öğrendiğim bir şey daha var, o da savaşmanın sadece güç ve kuvvetten ibaret olmadığı. Aslında yaratıcılık ve sıra dışı düşünmekle ilgili. Rakibiniz yere düştükten sonra, uzun bir süre ayakta durmanızı sağlayan şey de bu."

Alex, sustu ve arka planda bir cırcır böceğinin sesini duydu. Ses o kadar rahatsız ediciydi ki, Alex arkasına bakmak gibi bir hata yaptı ve bir anda Kaiden'ın meraklı gözleriyle karşılaştı. Bu çocuğun gözleri, Alex'in şimdiye dek gördüğü en muhteşem mavi gözlerdi. Alex, daha önce bunu fark edecek kadar onun yakınında olmamıştı. Çocuğun mavi gözleri, siyah saçlarına ve bronz tenine mükemmel şekilde yakışıyordu. Kaiden, o doğal yakışıklı tiplerden biriydi. Yani gerçek olamayacak kadar güzel olduğu için otomatikman ulaşılamaz sayılan tiplerden.

Çocuğun sorgular gibi tek kaşını kaldırması karşısında çok utanan Alex, hemen bakışlarını çekti.

"Doğru," dedi, bu tuhaf sessizliği nihayet bozan Karter. "En azından dersimde parmaklarınla oynayıp ayakkabılarını düşünmekle meşgul olmamışsın."

Alex, şaşkınlıkla irkildi. Bu, neredeyse "aferin" demekti ve Karter'ın daha önce hiç kimseye böyle bir şey söylediği duyulmamıştı.

"Madem bu kadar *uzmansın*," diye devam etti adam, "o zaman kenarda oturarak ziyan oluyorsun, değil mi?"

Bu, açık bir bildiriydi; bir soru değil.

"Sizler çift olun ve başlayın," dedi Karter, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi Alex'e bakan sınıf arkadaşlarına. "Jennings, benimle gel."

Alex, adamın arkasından koştu. Karter, onu arenanın içindeki kemerli bir yoldan geçirip geniş bir kapalı alana getirdi.

"Giyin," diye emreden Karter, başıyla duvarda asılı duran zırhı gösterdi.

Alex, emredileni yaptı. Başına kaskını, dizlerine ve dirseklerine korumalıklarını taktı. Sanki heyecanlı bir kaykay yarışına girecekmiş gibi görünüyordu.

Fakat Karter'ın başka fikirleri vardı.

"Baştan sona kadar hatasız bir şekilde yapana dek bunları tekrar et," dedi ve kapıdaki dokunmatik ekranın uzaktan kumandasına bastı.

Birkaç saniye içinde oda canlandı. Yerdeki nesneler kıpırdamaya ve ortam, engelleri olan bir alana dönüşmeye başladı. Halatlar, taş duvarlar, hendekler, bataklık havuzları, basamak taşları ve sallanan üç ağır kum torbasının üzerinde hareket eden bir denge tahtası bile vardı.

Alex, bunun bir engel dersi olmadığını anladı... Bu, bir *hastane* dersiydi. Zira bu kursun sonunda gideceği yer, kesinlikle hastaneydi.

"İşin bitince gel ve beni bul," dedi, odadan çıkan Karter. "Ama işin ancak mükemmel şekilde yaptığında biter."

Bu berbat odaya şöyle bir bakan Alex, ilk engele yaklaşırken yutkundu.

Yirmi Bir

İki saatlik dersin sonunda, Karter onu kontrole geldi. Maalesef Alex bu dersi düşmeden, takılmadan, çarpmadan ya da kaymadan tamamlamak zorundaydı. Yani Karter tatmin olana kadar Alex buraya tıkılıp kalacaktı.

Alex'in, dikenlerle dolu hendekler yüzünden her yeri çizilmiş ve sallanan halatlardan kaydığı sırada her yerine pislik bulaşmıştı. Kemiklerine kadar ıslanıp baştan aşağı çamur içinde kaldığından söz etmiyorum bile. Fakat tüm bunlara rağmen engellerin arasından güvenle geçmesini sağlayacak bir strateji geliştirmeyi başarmıştı ve eğer Karter içeriye girip acele etmesi için bağırarak onu korkutmazsa Alex dersten herkesle birlikte çıkabileceğinden emindi.

Fakat adamın gelmesiyle Alex'in dikkati dağıldı ve başı, sallanan kum torbalarından birine çarptı. Çarpmanın etkisiyle üzerinde durduğu dar denge tahtasından aşağıdaki çamurlu suya düştü. Bu, tahtadan ilk düşüşü değildi ama ağır kum torbası ona ilk kez çarpıyordu ve koruyucu kaskı baskıyı azaltsa bile yine de *canı yanmıştı.* Başı dönmüş bir vaziyette, birkaç saniye boyunca çamurun içinde öylece oturdu.

"Ayağa kalk, Jennings! Vaktimi harcıyorsun!" diye bağırdı Karter. Alex'in hareket etmekten başka seçeneği yoktu.

Zonklayan başı ve çınlayan kulakları, dengesini bozdu. Bu nedenle Karter'ın kızın performansından memnun kalması, yarım saat daha sürdü. Alex bitkindi ve sonunda rahatladığı için gülümsedi fakat Karter, onun yüzündeki bu ifadeyi yanlış anladı.

"Bu kadar kibirlenme, Jennings," diye homurdandı. "En kolay düzenekte olmana rağmen engelleri hatasız şekilde tamamlaman, önceki bütün öğrencilerimden daha uzun sürdü. Tatilden döndüğünde zorluk derecesini arttırıp her hafta bunu yapmaya devam edeceğim. Bakalım, o zaman gülebilecek misin?"

"Ben gülmüyordum..." dedi ama kendini savunmasının bir anlamı olmadığını fark edince cümlesini tamamlamadı.

"Yemekten önce tıbbi koğuşa gitmeyi sakın ihmal etme," diye emretti Karter. "Berbat hâldesin."

⚔

Engel dersine takıldığı için ve Fletcher'a plansız bir ziyaret yapmak zorunda kaldığı için fazladan süre geçiren Alex'in, gece yemekhane kapanmadan önce çok az vakti kaldı. İğrenç görünüyor ve muhtemelen berbat kokuyor olmalıydı ama açlıktan da ölüyordu. Eğer önce duş almaya kalkarsa yemek yemeye zamanı kalmazdı. O da biraz düşündükten sonra, diğer öğrencilerin yemeklerini çoktan bitirip tatil için valizlerini hazırlamak üzere yurda dönmüş olmalarını umarak bu riski göze almaya karar verdi.

Yemekhane, her zamankinden daha boştu ama etrafta hâlâ birkaç kişi vardı. Alex, belli belirsiz kahkahalar duydu, biraz daha ilerleyince muharebe dersindeki arkadaşlarının hâlâ yemek yemekte olduklarını gördü. Kendisinin aksine, onların duş alıp temizlenecek vakitleri olmuştu.

"Hâlâ hayatta mısın?" diye seslendi Declan, yemekhanenin diğer ucundan.

"Çocuk oyuncağıydı," diye cevap verdi Alex. İçinden Fletcher'ın ilaçlarına teşekkür ediyor ve çocukların önünde ihtiyar bir kadın gibi titreyerek yürümediğine şükrediyordu.

Çocuklar bir kez daha güldü -ama onunla birlikte değil, ona güldüler- ve bunun üzerine Alex de kendi başına oturabileceği bir masa aradı.

Etrafa bakındı. D.C. bir köşede başını elindeki kitaba gömmüş, oturuyordu. Mükemmel. Bu geçimsiz kız kadar Alex'i rahatsız eden başka hiç kimse yoktu. Alex, bu kızıl kafanın, insanları iten bir tip olduğunu öğreneli çok olmuştu. Kızın gazabına uğramamak için herkes ondan uzak dururdu. Alex'in şu an ihtiyacı olan şey, tam da buydu.

"Hey, oda arkadaşım." Alex, masaya oturdu.

D.C. şaşırarak başını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, rahatsız olduğunu net şekilde belli ederek.

"Hayır," dedi Alex, "r" harfini vurgulayarak.

Bir menü alıp rastgele sipariş verdi, o kadar açtı ki ne yediği umurunda bile değildi. Yemeği, hemen geldi. Alex, yanında salatası olan hamburgeri iştahla yemeye koyuldu. Birkaç ısırıktan sonra, D.C.'nin gözlerini üzerinde hissedip başını kaldırdı.

"Kokuyorsun."

Ağzı dolu olan Alex, neredeyse boğulacaktı. Çabucak bir bardak su sipariş edip boğazını temizledi. "Sağ ol."

"Ve berbat görünüyorsun."

"Yapma yahu?"

D.C. ona neden böyle göründüğünü sormadı ve zaten Alex'in de canı, kızı aydınlatmak istemiyordu. Alex, kendisiyle ilgili hiçbir şeyi D.C.'nin istemediği gerçeğini çoktan kabullenmişti. Hatta birbirlerini sadece derslerde, bazen de yatmadan önce görüyorlardı.

Bu, biraz üzücüydü. Yakın bir kız arkadaş, Alex'e çok iyi gelebilirdi, özellikle de çoğu kez etrafı oğlanlarla çevrili olduğu için. Ama D.C.'nin arkadaşlık kurmakla -herhangi biriyle- hiç ilgilenmediği çok açıktı.

Tüm bunlara rağmen Alex, yine de onu merak ediyordu. Bu yüzden, "Ne okuyorsun?" diye sordu.

"Bir kitap."

Doğru. Bu, açıklayıcı oldu.

"Güzel mi?" diye bir deneme daha yaptı Alex.

"Olmasa okur muydum?"

"Ders kitabı da olabilir."

"Değil."

"Roman mı?"

İç çeken D.C. kendi yerini işaret etmek ister gibi kitabı masaya bıraktı. "Hayır, roman değil," dedi gergin bir sesle. "Eğer sorunu cevaplarsam çeneni kapatacak mısın?"

Alex, bunu düşünüyormuş gibi yaparak hamburgerinden bir ısırık daha aldı. "Olabilir."

Sinirlenen D.C. kalkmak için sandalyesini geri itti.

"Hey, gitme!" Alex, yemeğini bitirene dek insanları iten bu kızın yanında olmasına ihtiyaç duyuyordu. "Söz veriyorum, sessiz olacağım."

Kız, ona dik dik bakıp yeniden yerine oturdu. Sonra tamamen beklenmedik bir şey yaparak kapağını görsün diye kitabı Alex'e itti. *Kayıp Şehir: Gerçekte Ne Oldu.* Yazar A.N. Onymous.

Alex, yazarın ismini görünce suratını büzüştürdü ama sonra kitabın ismine odaklandı. "*Kayıp Şehir* mi?" diye sordu kitabı geri uzatarak. "Ne kayıp şehri?"

D.C. ona tuhaf tuhaf baktı. "Meya tabii ki. Başka hangi şehir kayboldu ki?"

"Ah, doğru. Meya."

Alex'in aklına, Darrius'un kayıp şehirle ilgili anlattıkları geldi. Büyüleyici güzellikteki Meyarinlerin resmini asla unutmayacaktı ama adamın onlar için "tabu" dediğinden de çok emindi. Onca insanın içinde nasıl olup da bu kitabı oda arkadaşının seçtiğini merak etti.

"Gerçekte ne olduğu hakkında ne söylüyor?" diye merakla sordu.

"Ne okuduğumu sana söylersem çeneni kapatacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedi, tekrar okumaya başlamak için kitabı açan D.C.

"Doğru," diye mırıldandı Alex. Sohbet sona ermişti.

Salatasını yiyip suyunu içtikten sonra, "Sonra görüşür müyüz?" diyerek ayağa kalktı.

"Anlayış kabiliyetin çok şaşırtıcı," dedi D.C. başını kitaptan kaldırmadan.

Dişlerini sıkan Alex, pişman olacağı başka bir laf etmeden oradan uzaklaştı. Doğrudan yurda gitti ve hemen duş aldı, buna gerçekten çok ihtiyacı vardı. Daha sonra Jordan ile Bear'ı görmek için E odasına indi.

"Nihayet!" diye sırıttı Jordan, onu görünce. Arkadaşları, Connor ve Mel ile birlikte oturuyordu. "Nerelerdeydin?"

"Karter, işe koyulma vaktimin geldiğine karar verdi," dedi, ateşin önündeki armut koltuklardan birine kendini atan Alex. "Beni geç saate kadar tuttu, sonra da Fletcher'a gitmek zorunda kaldım."

"Berbat bir durum," dedi Connor. "Ben muharebe dersinde henüz Gama'yım ama bunun Karter için fark ettiğini sanmıyorum. Adam, resmen zayıflığın kokusunu alıyor."

Alex, bu yoruma nasıl karşılık vermesi gerektiğinden emin olamadığı için sadece gülümsedi ve destekleyici bir ifade takındığını umarak çocuğa baktı. "Evet," diye onayladı. "Dinleyin, çocuklar. Enerjinizi düşürdüğüm için üzgünüm ama çok bitkinim. Buraya, yarın ne yapacağımızı sormaya geldim aslında." Sabah, Bear ve Jordan ile birlikte gideceği için bunu onlara söylüyordu.

"Annem bize bir köpük göndermişti, dilediğimiz zaman gidebiliriz." Bear, Alex'e *köpük dediği şeyin yere atıldığında bir k*öpük*kapı açtığını* açıkladı. "Buradan ne kadar erken gidersek tatilimiz de o kadar erken başlar. Bu yüzden ben erkenci olalım derim."

"Ya kaplamalar?" diye sordu, kafası karışan Alex.

"Öğrenciler çıksın diye yarın hepsi açılacak," dedi Jordan. "Tatilden sonra döndüğümüzde de indirilecekler. Rahatça girip çıkalım diye her tatilin sonunda ve başında bunu yaparlar."

"Ya," dedi Alex. Olayın mantığını kavramıştı.

"Sence kahvaltıdan sonra gidebilir miyiz?" diye sordu, konuyu tekrar gündeme getiren Bear.

Kız, başıyla onayladı. "Kulağa mükemmel geliyor. Ailenle tanışmayı ve akademi dışında bir yeri görebilmeyi iple çekiyorum."

Alex, kuzenlerin garip bir ifadeyle baktıklarını görünce sözlerine dikkat etmediğini fark etti. "Yani ben buraya geleli çok uzun zaman oldu. Sanki hep buradaymışım gibi hissediyorum. Biraz uzaklaşmak iyi gelecek, yine..."

Alex hiçbir zaman iyi bir yalancı olamamıştı ama neyse ki onun imdadına Jordan yetişti: "Evet, bana da öyle geliyor," dedi. "Galiba hepimiz tatil için heyecanlıyız. Gammy'nin elmalı turtalarından yemeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Mmmm." Dudaklarını şapırdatıp karnını ovdu. Alex, çocuğun ağzının suyunun aktığını zannetti.

"Biz, her hafta sonu eve gittiğimiz için o kadar da heyecanlı değiliz," dedi Mel. "Ama iki hafta boyunca ders ya da ödev olmayacağını bilmek çok güzel."

Alex, ona tüm kalbiyle katılıyordu. B.E.'siz geçecek iki hafta, onun için cennet gibiydi. Tam cevap verecekken elinde olmadan esnedi.

"Yatmalısın," dedi Jordan. "Zira önümüzdeki iki hafta boyunca enerjiye ihtiyacın olacak."

"İnsan tatilde dinlenir," dedi Alex.

"Daha önce bizimle hiç tatile çıkmadın," dedi Bear, sırıtarak. "Bu tatilden sonra bir tatile daha ihtiyacın olabilir."

Bunu duymak bile Alex'i yormuştu. Arkadaşlarına iyi geceler dileyip odasına çıktı.

Başı daha yastığa bile değmeden uykuya daldı.

Yirmi İki

"Affedersin, Alex, gitmeden önce seninle biraz konuşabilir miyim?"

Kahvaltısının son lokmasını hızla yutan Alex, başını kaldırdığında Müdür Vekili Jarvis ile karşılaştı.

"Tabii ki," dedi ve arkadaşlarından ayrılıp adamın peşinden bir köşeye doğru gitti.

"Öncelikle," diye söze başladı adam, "sana daha önce ulaşmadığım için özür dilerim. Akademi hayatına alışmanla ilgili konuşmayalı uzun zaman oldu. Ben sana daha fazla özen göstermeliydim, özellikle de içinde bulunduğun benzersiz şartlar göz önünde bulundurulursa."

"Endişelenmeyin," dedi Alex, elini sallayarak. "Eminim, müdür burada olmadığı için uğraşmanız gereken çok fazla şey olmuştur." Karantinayı kastetmemişti ama Jarvis'in bu konuda hâlâ endişelendiğinden emindi. Zira adamın göz altlarındaki torbalar ve soluk teni, bunu açıkça belli ediyordu. "Üstelik," diye devam etti, " 'Ya yüzersin ya da batarsın' diye bir söz vardır, bilirsin. Bazen doğrudan derin suya atılmak iyidir. Antrenörünün söylediğine göre, suya bayağı adapte olmuşsun," dedi Jarvis, gülümseyerek.

Alex, suratını astı. "Yalan söylüyor."

Adam, güldü ama sonra tekrar ciddileşti. "Seninle konuşmak istediğim başka bir şey var."

Alex, devam etmesi için başını salladı.

"Anladığım kadarıyla tatilde *Ronnigan*larda kalacakmışsın, doğru mu?"

"Evet. Jordan, her yıl Kaldoras'ı onlarla birlikte kutluyormuş ve bu kez Bear, beni de davet etti. Beni burada tek başıma bırakmak istemediler."

"Tabii ki, tabii ki. Çok kibarlar," dedi Jarvis.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Alex, adam sessizliğe bürününce.

Jarvis, düşüncelerini toparlamak ister gibi başını iki yana salladı. "Hayır, sorun yok. Sadece, seni uyarmak istedim. Gerçi zeki bir kız olduğunu ve arkadaşlarının ve Ronnigan ailesinin sana çok iyi bakacaklarını biliyorum ama gardını sakın düşürme. Senin nereden geldiğini hiç kimsenin bilmemesi, hayati önem taşıyor. Özellikle de artık Kütüphane'ye ve Kütüphane'nin sırlarına giriş hakkın olduğu için."

"O konudan haberiniz var mı?" diye şaşırarak sordu Alex.

"Seçildiğin anda, Profesör Marselle benimle irtibata geçti," diye açıkladı Jarvis.

Alex, "*Onun* da mı haberi var?" diye, bu kez daha da şaşırarak sordu.

"O, müdür... Tabii ki haberi var. Sahip olduğu konum, Kütüphane hakkındaki tüm gerçekleri bilmesini gerektiriyor, tıpkı senin gibi."

"Ya siz?" diye sordu Alex. Jarvis'in bu resmin neresinde olduğunu merak etti.

"Arkadaşların gibi -ki onlara da bu konudan bahsettiğini tahmin ediyorum- ben de Seçilmiş biri değilim ve bir müdürün sahip olduğu erişim iznine de sahip değilim. Tek bildiğim, bazı kişilerin Kütüphane'nin sırlarını keşfedebildikleri ve senin de onlardan biri olduğun. Bu sırrı saklaman da son derece hayati bir önem taşıyor."

"Biliyorum, çoktan vaaz verildi." Adam, gözlüklerinin ardından Alex'e sert bir ifadeyle baktı. Alex, hemen sözlerini düzeltti: "Yani evet, dikkatli olurum demek istedim."

"Güzel," dedi, tatmin olan Jarvis. "Şimdi seninle konuşmam gereken tek bir konu kaldı. Daha önce bundan hiç bahsetmemiştim ama içinde bulunduğun sıra dışı şartlar sebebiyle burada burslu olarak eğitim alabileceksin. Bu da sana bazı faydalar sağlayacak."

Jarvis, cebinden deri bir kese çıkardı ve Alex'e verdi. Kızın beklediğinden daha ağır olan kesenin içinde bir şeyler şıngırdıyordu.

"Akarnae'deki burslu öğrenciler, eğitim masraflarına ek olarak maddi destek de alırlar. Miktarın belirlenmesini beklediğim için bu parayı sana şimdi ancak veriyorum. Önümüzdeki iki hafta boyunca çok işine yarayacaktır. Özellikle de Kaldoras bu kadar yaklaşmışken."

Alex'in gözleri büyüdü. Jarvis ona *para mı* veriyordu? Akademi dışında nasıl idare edeceğini aslında hiç düşünmemişti. Hatta Kaldoras için arkadaşlarına nasıl hediye alacağı bile aklına gelmemişti. Ama artık bunların hiçbirini düşünmesine gerek yoktu.

"Kese sadece senin DNA parmak izinle yenilenip açılır. Paran sana haftalık olarak yatırılır ve kullanmadığın kısmı da sonraki ihtiyaçların için bir hesapta biriktirilir. Hiç kimsenin o keseye elini sürmediğinden emin ol, yoksa parmaksız kalırlar."

Medora'nın muhteşem bir teknolojisi vardı. Alex, elinde kendi minik bankasını tutuyormuş gibi hissetti. Son derece güvenli, bir mini banka... Kesenin ağırlığını anlamak için hafifçe kaldırdı ve "İçinde ne kadar var?" diye sordu.

"Seni uzun bir süre idare etmeye yetecek kadar, diyebilirim," diye şifreli bir cevap verdi adam. "Konu öğrencilerimizi desteklemek olunca ne denli cömert davrandığımızı göreceksin."

Başıyla keseyi kaldırmasını işaret etti. Alex de keseyi cebine koydu. "Arkadaşlarının yanına dönmeden önce benimle konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Alex, aslında "hayır" diyecekti ama artık bu yükü omzundan atıp biraz rahatlamak istediğinden, "Aslında var," dedi. "Akademi güvenlik sistemi, birkaç hafta önce karantinayı harekete geçirmişti, biliyorsunuz."

Jarvis donup kalınca, Alex belki de konuyu hiç açmaması gerektiğini düşündü. Ama artık geri dönüş yoktu.

"Her şey yoluna girdiğinde, tekrar çıkmamıza izin verildiğinde, toplantıya giderken yolda bir adamla karşılaştım. Aslında bu, onu ikinci görüşümdü. Medora'ya ilk geldiğim gün de karşılaşmıştık."

"Adam mı?" dedi, tuğla bir duvar gibi gerilen Jarvis. "Ne adamı?"

"İsminin 'Aven' olduğunu söyledi."

Jarvis, bir tepki vermedi ama çok gergin konuştu. "Başka bir şey söyledi mi?"

"İki görüşümde de biraz tuhaftı," dedi, konuşmalarını aklından geçiren Alex. "Eskiden burada öğrenci olduğunu söyledi bana. Profesör Marselle'i görmeye geldiğinden eminim. Ona, müdürün burada olmadığını ama başka biriyle konuşmak isterse sizin okulda olduğunuzu söyledim."

Jarvis, kızın sözlerine odaklanmışa benziyordu. Alex, bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremedi.

"O da bunun üzerine, sizi rahatsız etmek istemediğini ve daha sonra yine geleceğini söyledi."

"Sadece bunları mı söyledi?"

"Evet," dedi Alex ama sonra aklına bir şey daha geldi. "Ah, bir dakika. İki konuşmamızda da benden beklediği bir güçten söz etti. Yeteneğimden bahsettiğini sandım -ki hâlâ bir yeteneğim yok-ama o, bambaşka bir şeyden söz ediyormuş gibiydi."

Jarvis, kıpırdamadan duruyordu. Alex, adamın nefes alıp almadığından şüphelendi.

"Peki, sen ne cevap verdin?"

"Bir cevap vermedim. İlkinde kafam o kadar dağınıktı ki onun deli olduğunu düşündüm, ikincisinde de D.C. konuşmamızı böldü. Adam da benim bir şey söylememe fırsat kalmadan gitti."

Jarvis, kıza keskin bir bakış fırlattı. "Onu oda arkadaşın da mı gördü?"

"Hayır." Alex, başını iki yana salladı. "En azından, görmediğini söyledi."

Adam, bunu biraz düşündükten sonra gevşedi ve "Bunu bana neden daha önce anlatmadın, Alex?" diye sordu.

"Boş yere yaygara koparmak istemedim. Buraya uyum sağlamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki onunla ormanda ilk karşılaşmamızı bile tamamen unutmuştum. Toplantıya giderken ikinci kez karşılaşmamıza değinecek olursam... Şeyyy, Fletcher'ın, birine *eski mezunların her zaman okulumuza gelebileceğini* ve müdürün kurduğu her türlü kalkandan geçebileceklerini söylediğini duyduğum için Aven'ın doğru söylediğini zannedip bir tehdit oluşturmadığını düşündüm."

"O zaman, neden şimdi anlattın?"

"Çünkü biraz araştırma yaptım ve bulduğum sonuçlar beni tatmin etmedi." Adam, sorgular gibi baktı ve Alex, açıklama yaptı: "Aven, otuzundan fazla görünmüyor ve biraz merakımı uyandırdı çünkü o çok..."

Alex, "seksi" kelimesinden daha uygun bir kelime bulmaya çalıştı.

"Garip bir şey var," dedi. "Dikkatimi çeken bir şey... Bana anlattığı hikâyenin doğru olduğundan emin olmak istedim ve arşive gidip akademinin son on beş yıllık kayıtlarına baktım. Biraz vakit aldı ama Aven'ın ismi hiçbir listede yoktu. Onun var olduğuna dair elimde başka bir kanıt da olmadığı için -buraya gelmesinin dışında- ben de bu işi daha fazla umursamadım ve kimseyi rahatsız etmenin bir anlamı olmadığını düşündüm."

Jarvis, düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi. Alex, ayaklarının üzerinde kıpırdanarak adamın konuşmasını bekledi.

"Bana bundan söz ettiğin için teşekkür ederim, Alex," dedi Jarvis, en sonunda. "Konuştuğun o adamla tanışıyorum ve Aven'ın buraya Profesör Marselle'i görmek için geldiği mesajını da kendisine ileteceğim."

Alex, çok rahatladı. En başta gidip tüm bunları Jarvis'e rapor etmemekle hata ettiğini düşünmeye başlamıştı. Neyse ki böyle bir şey yoktu.

"Eğer kampüste başka bir yabancı daha görecek olursan, lütfen bundan bana ya da başka bir profesöre bahsetmekten çekinme. Önemli olan, *senin* güvenliğindir," dedi Jarvis.

Alex, "*senin* güvenliğin" vurgusunu biraz tuhaf bulsa da adamın bütün öğrencileri kastettiğini -sadece kendisini değil- varsaydı.

"Evet, efendim."

"Güzel," dedi Jarvis, başını sallayarak. "Haydi, arkadaşların seni aramaya çıkmadan onların yanına dönelim."

Yemekhane girişine kadar hızlı adımlarla yürüdüler.

"Umarım, Kaldoras'ta çok eğlenirsin, Alex. Ve gardını düşürmemen gerektiğini sakın unutma," dedi Jarvis.

Alex, adama söz verdi ve ne kadar tuhaf bir konuşma yaptıklarını düşünerek içeriye girdi.

Yirmi Üç

On dakika sonra dışarıya çıkarlarken, Bear, "Hazır mısın?" diye sordu.

Sırt çantasını ayarlayan Alex, "Hiç olmadığım kadar," diye cevap verdi.

"Bir şey olmayacak. Ailem, seninle tanışmak için sabırsızlanıyor," dedi çocuk.

"Hiç baskı hissetmeyeyim yani, ha?"

Bear, güldü. "Kız arkadaşım değilsin ki. Yani onları *etkilemene* falan gerek yok, bilirsin."

"İstersen benim kız arkadaşım olabilirsin," dedi Jordan, göz kırparak.

Alex, çocuğa bakıp yüzünü buruşturdu. "Rüyanda görürsün."

"Ayrılın bakalım, yoksa annem ikinize de şu meşhur *konuşmasını* yapar," dedi Bear. Sonra düşünceli bir şekilde başını kaldırıp, "Aslında, boş verin. Bunu izlemek çok komik olur," diye ekledi.

"Bir hafta boyunca gözlerine bakamam," dedi Jordan, gülerek. "Ama bu durum, istediği kızı elde etme konusunda Bear'ı kesinlikle teşvik eder."

Alex, karnını tuta tuta güldü. "Kız arkadaşınmışım gibi davranmamı istemene şaşmamak lazım," dedi, Jordan'ı dirseğiyle dür-

terek. Sonra dikkatini tekrar Bear'a verip, "Bir anda öz güvenim arttı. Haydi, gidelim," dedi.

Bear, cevaben sırıttı ve cebinden çıkardığı köpüğü yere fırlattı. Geçit yeterince genişler genişlemez, yerden sırt çantasını alıp geçidin içine girdi.

Sonra, titreyen renkli şeyin içine girme sırası Alex'e geldi. Alex, Akarnae'de geçirdiği süre boyunca, birkaç köpükkapı görmüştü ama hiçbirini bizzat kullanmamıştı. Hiçbirine bu kadar yakınlaşmamıştı da. Köpüğe benzeyen ve üzerine gökkuşağının renklerinin yansıdığı bu titrek madde, gerçekten çok güzel görünüyordu.

"Haydi ama," dedi Jordan, kızı düşüncelerinden çekip alarak.

"Sabır, erdemdir," dedi Alex.

"Zaten bir sürü erdeme sahibim. Kişiliğimin, bundan daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyorum."

Başını iki yana sallayarak çocuğun bu kibirli yaklaşımına tepki veren Alex, köpükkapıdan içeri girdi. Alex'in etrafı bir anda renkli bir ışıkla çevrildi ve hafif bedeni, büyük bir mesafeyi imkânsız bir hızla katetmeye başladı. Hareketleri kesildiğinde az kalsın yüzükoyun düşecekti. Jordan, kızın arkasından bir profesyonel gibi çıkarken, o ise hâlâ dengesini bulmaya çalışıyordu. Çocuğun bacakları, belli ki titremiyordu.

Sonunda dengesini bulmayı başaran Alex, etraflarını saran yeşil alana baktı. "Bu, çok iyiydi!" dedi. "Keşke benim evimde de bunlardan olsa."

"Yapmak çok zor değil," dedi Bear. "İhtiyacın olan tek şey, doğru ayarlanmış kimyasal bir bileşim ve doğru seçilmiş malzemeler."

Alex, suratını astı. "Dedi, kimya dâhisi. Fizzy'nin dersinde öğrendiklerimizin çoğu, Freya'da imkânsız. Hatta buraya gelmeden önce, şeyi bile hiç duymamıştım."

"Tatillerin en güzel yanı ne, biliyor musunuz?" diye yüksek sesle araya girdi Jordan. "Akademi ile ilgili hiçbir şey konuşmak zorunda olmadığımız gerçeği. Kimya gibi mesela."

Bear da Alex de çocuğun ne ima ettiğini gayet iyi anladılar ve hiç itiraz etmeden sohbeti kestiler.

"Evin ne kadar uzakta?" diye sordu Alex.

"Arkanı dön," dedi Bear, sırıtarak.

Alex, söyleneni yaptı. Bear'ın evini görür görmez, Alex'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. Köpükkapı, onları ormanın kenarından direkt bir kır evine götüren küçük, taşlı bir patikaya getirmişti. Gerçi bu, oldukça büyük bir ev olduğundan, "kır evi" demek, pek doğru olmazdı. Ama evin bahçesindeki vahşi çiçekler ve ahşap çitleriyle, burası tam bir yuvaya benziyordu. Duvarları saran asmalar, evin bir peri masalından fırlamış gibi görünmesine yol açıyordu. Kısacası, burası tamamen büyüleyici bir yerdi.

"Vay canına, Bear! Burası, muhteşem bir yer," dedi Alex.

Çocuk, omuz silkti. Ama Alex, arkadaşının yüzündeki memnuniyet ifadesini fark etti. "Evim işte."

"Haydi, içeriye girelim. *Açlıktan ölüyorum*," dedi Jordan.

"Daha yeni kahvaltı ettin!" Alex, çocuğun midesindeki hiç dolmayan bu boşluğa hayret ediyordu.

"Bu, tekrar acıkmayacağım anlamına gelmez," dedi, ikisini de ileriye doğru itekleyen Jordan.

Bear, dönemeçli patikadan geçip bahçenin ahşap kapısını itti. Kapı, hafifçe gıcırdayarak açıldı. Eve yaklaşırlarken Alex, penceredeki bir perdenin yana doğru çekildiğini gördü. Ön kapıya birkaç adım kalmışken kapı hızla açıldı ve içeriden çıkan füze gibi bir şey, Bear'ın üzerine fırladı.

"BARNY!" diye haykırdı füze.

Bear, bacağına yapışan küçük kızı gülerek kucağına aldı. Onu havaya fırlatıp kollarında sallarken küçük kız neşeyle kıkırdadı. İkisinin de başı döndü. Bear sonunda kızı yere bıraktı. Kız, bu defa da koşup Jordan'a sarıldı.

"Jordan!" diye, deminki gibi heyecanla çocuğu karşıladı.

"Hey, ufaklık!" Jordan, kucağına alıp sıkıca sarıldığı küçük kızı gıdıkladı. Küçük kız, kahkahalara boğuldu.

"Dur! Dur!" diyerek güldü.

"Asla!" dedi Jordan, ufaklığı daha da çok gıdıklayarak.

Kız, kahkahalarının arasından, "Anneme söyleyeceğim," demeye çalıştı, "geçen yıl, en sevdiği vazoyu senin kırdığını!"

Jordan, derhâl durdu ve kızı yere bıraktı. Sonra teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Ben *her şeyi* bilirim," dedi küçük kız, sadece çocuklara has bir öz güvenle. Sonra dönüp aynı heyecanla şaşkına dönen Alex'in kucağına atıldı. "Birlikte çok eğleneceğiz!" diye şarkı söylerken bir yandan da Alex'in beline sarıldı.

Ne yapacağından pek emin olamayan Alex, çekinerek ufaklığı kucakladı. "Şey... Ben... Sabırsızlanıyorum," dedi ve açıklama bekler gibi Bear'a baktı.

"Evie, Alex'i rahat bırak," dedi Bear. "Düzgün bir şekilde nasıl tanışıyorduk, hatırlıyor musun?"

Küçük kız, şaşırtıcı derecede kuvvetli olan kollarını Alex'in belinden çekti ve dimdik bir şekilde durdu. Alex'in kalçasına kadar uzanabiliyordu.

"Merhaba," dedi, son derece uslu bir sesle. "Benim ismim, Evelyn Louise Ronnigan. Beş yaşındayım ve ailemle birlikte burada yaşıyorum. Sizinle tanıştığıma çok sevindim."

Az evvel beline sarılan çocuk, şu an tokalaşmak için elini uzatınca Alex gülmemek için kendini zor tuttu. Sonra kızın göz seviyesine kadar eğilip diz çöktü ve Evelyn'in elini tuttu.

"Merhaba, Evelyn," dedi ciddi bir tavırla ve kızla tokalaştı. "Ben, Alexandra ama sen, bana 'Alex' diyebilirsin."

Evelyn, heyecanla hoplayıp zıplarken kahverengi lüleleri çılgınca savruldu. "Sen de bana 'Evie' de! 'Evelyn'i sadece başım beladayken kullanıyorum."

"O zaman *Evie*," diye onayladı Alex. Küçük kız, ona kocaman gülümsedi. Sonra elini tutup Alex'i eve doğru çekti. Oğlanlar da peşlerinden geldi.

"ANNECİĞİM!" diye seslendi. "GELDİLER!"

Açık kahve saçları ve delici mavi gözleri olan orta yaşlı bir kadın, ellerini önlüğüne silerek koridora çıktı. "Evelyn, evin içinde bağırmamakla ilgili ne konuştuğumuzu unutma lütfen."

Evie, başını öne eğdi. "Affedersin, anne."

"Bu seferlik bir şey demeyeceğim ama bir dahaki sefere cezalandırırım," dedi Bayan Ronnigan.

Bir uyarıyla paçayı sıyırdığına çok mutlu olan küçük kız, neşeyle başını salladı. Kadın, yeni gelen üçlüye döndü sonra.

"Tatlım," dedi, kollarını Bear'e doğru açarak.

Jordan, kadına daha yakındı. Bu yüzden bir şaka yapıp Bear yerine, annesini o kucakladı. "Selam, Dotti!" diye kadına sıkıca sarıldı. Bu sırada Bear da arkadaşını kenara itmeye çalışıyordu. "Seni özledim!"

"Eminim, özlemişsindir," diyen Bear'ın annesi, gülümsüyordu. "Ya da belki yemeklerimi özlemişsindir."

"Sen bütünüyle harika bir insansın," dedi Jordan, gülümseyerek. Bear, dirsek attığı Jordan'ı, annesinin yanından çekmeyi nihayet başardı.

"Selam, anne," diyerek annesine sarıldı. Kadın, uzun boylu olmasına rağmen oğlunun kollarının arasında kayboluyordu. "Seni görmek çok güzel."

"Seni özledik," dedi annesi, yumuşak bir sesle.

Alex, mahrem bir anı bozuyormuş gibi hissetti ama hiç kimse onun varlığından rahatsız olmuşa benzemiyordu. Evie, sanki yıllardır tanıyormuş gibi yakın davrandığı Alex'in elini tutmuş, neşeyle sallıyordu.

Alex, bir yumak gibi birbirlerine sarılmış olan bu aileye bakınca kendi annesini ve babasını düşünüp Noel'de onların ne yapacaklarını merak etti. Her ne kadar akademideki hayatı onu sıla hasreti çekmeyeceği kadar meşgul etse de yine de ailesini özlüyordu. Ama şu an Freya'da olsaydı bile ailesi ondan zaten çok uzakta olacaktı. Tek umudu, onların oldukları yerde iyi vakit geçirmeleriydi.

Oğlunu bırakan Bayan Ronnigan, sıcacık bir gülümsemeyle Alex'e döndü. "Bear, bize senden çok bahsetti, Alex. Evimize gelmene çok memnun olduk."

Kadın, sanki Alex de ailenin bir parçasıymış gibi ona sıkıca sarıldı. Alex, buna çok şaşırdı.

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim, Bayan Ronnigan," dedi. "Benim gibi bir yabancıya evinizi açmanızın ne kadar büyük bir anlamı olduğunu bilemezsiniz."

"Saçmalama," dedi kadın, elini sallayarak. "Biz Ronniganlar, *ne kadar kalabalık, o kadar neşe,* deriz. Bana lütfen 'Dorothy' de. Ama 'Dotti' *değil.*" Son cümlesini Jordan'a bakarak söyledi. Çocuk da karşılık olarak kadına masum bir ifadeyle sırıttı.

"Bear, neden arkadaşlarını yukarıya çıkarıp yerleşmelerine yardım etmiyorsun?" dedi Dorothy. "Siz iki oğlan, muhtemelen açsınızdır. İşiniz bitince aşağıya inin de Gammy ile birlikte size yiyecek bir şeyler hazırlayalım."

"Elmalı turta mı?" diye umutla sordu Jordan.

"Bakacağız," dedi Dorothy ve Evie'nin elinden tutarak geldiği kapıya geri gitti.

"Haydi, gidelim," dedi, bu işi hızla bitirmeye hevesli olan Jordan.

Bear, koridorun sonundaki merdivenlerden yukarıya çıkarlarken saygın ev sahibi rolünü oynadı. "Evimizin üç katı bulunmaktadır," dedi. "Buradaki ilk katta mutfağımız, yemek odamız, oturma odamız ve babamın ofisi yer alıyor. Genelde eve iş getirmemeye çalışsa da bazen ne yazık ki elinde olmuyor."

Alex, arkadaşının babasının ne iş yaptığını bilmiyordu. Ama bunu sormaya fırsat kalmadan, Bear tura devam etti.

"Gammy'nin de odası bu katta ama oda değil de mutfağa bağlantısı olan, kendine ait bir daire denilebilir." Bear sözlerine devam ederken merdivenden çıkmaya başladılar. "Sen, ikinci kattaki, Blake'in odasında kalacaksın, Alex. Annem, orayı senin için düzenledi."

"Blake kim?"

"Ağabeyim, diğer ağabeyim Johnny ile birlikte gelecek ve birlikte kalacaklar."

"Ben kanepede de uyurdum. Benim yüzümden kimse yerinden olsun istemem."

"Onlar bunu dert etmez. Hem zaten çalıştıkları için arife gününe kadar gelemezler. Geldiklerinde de ancak birkaç gün kalabilecekler. Bu şekilde daha rahat edersin."

Bear, ikinci katta ayrıca ana banyonun, anne ve babasının odalarının ve Evie'nin odasının olduğunu söyledi. Her birinin odasını gösterdikten sonra Alex'i kalacağı yere götürdü.

Blake'in güzel bir odası vardı. Aslında, bayağı güzeldi. Odada büyük, rahat bir yatakla geniş bir çalışma masası ve bir gömme dolap bulunuyordu. En güzeli de iki büyük pencerenin, Bear'ın evini çevreleyen ormana bakıyor olmasıydı.

Sırt çantasını yere koyup yatağa oturan Alex, "Güzel manzara," dedi. "Siz nerede uyuyacaksınız?"

"Tavan arasında," diye cevap verdi Bear.

"Tavan arası mı?"

"Muhteşemdir," dedi Jordan. "Ortaya bir duvar eklediler. Bu sayede Bear'ın odası bir tarafta, Johnny'inki diğer tarafta kalıyor. İki oda da benim bile rahatça kalabileceğim kadar geniş."

Tavan arası deyince aklına örümcek ağlarıyla kaplı daracık bir alan gelen Alex, "Hımmm," diyerek arkadaşının tarif ettiği odaları hayal etmeye çalıştı. Başını iki yana sallayıp devam etti: "Daha önce sana ailenle ilgili hiçbir şey sormadığıma inanamıyorum, Bear. Ağabeylerin ve bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum. Dört kardeş misiniz?"

"Evet, dört kardeşiz."

"Ya sen Jordan? Senin kardeşin var mı?"

Jordan, kaskatı kesildi ama boğazını temizleyip cevap verdi: "Hayır, sadece ben varım."

Ailesi söz konusu olduğunda Jordan'ın gerildiğini bilen Alex, dikkatini tekrar Bear'a çevirdi. Jordan, gözle görülür şekilde rahatladı.

"Bana ağabeylerinden söz et, Bear. Ne iş yapıyorlar?"

Jordan'a çaktırmadan gülümseyen Bear, "Bence, bunu onların ağzından duyman çok daha ilginç olur," dedi.

Alex, daha da meraklandı. "Tamam, eğer öyle diyorsan."

Oğlanlar, çantasını açsın diye Alex'i bırakıp tavan arasına çıktılar. Beş dakika sonra, Jordan'ın açlıktan ölmek üzere olduğu iddialarıyla geri döndüler. Yemek odasına inerlerken Alex'in resmen peşlerinden koşması gerekti. Yemek odasındaki masada bir kadın oturuyordu. Herhalde meşhur Gammy, bu olmalıydı.

"İhtiyar bir kadını kucaklamaya ne dersin, Barnold?"

Kadın, tam da Alex'in hayal ettiği gibiydi. Gri saçlı, kısa boylu ve tombul. Kırışık yüzü, bir gülümseme ile aydınlandı. Kadın, resmen sıcacık bir sevgi saçıyordu.

"Eğer bana ihtiyar bir kadın bulursan onu seve seve kucaklarım, Gammy," dedi Bear. "O zamana kadar onun yerine seni kucaklamam gerekecek."

Bu, çok klişe bir iltifattı ama Alex, arkadaşının büyükannesine sıkıca sarılmasını izlerken gülümsedi. Kadın, torununun iri yarı vücudunun yanında tıpkı bir çocuk gibi kalıyordu.

"Sakın beni kucaklamadan kurtulacağını sanma, evlat," dedi, torununu bırakan Gammy, Jordan'a. Jordan gelip de ona sarılana kadar kadın elindeki tahta kaşığı tehditkâr bir edayla salladı.

"İyi görünüyorsun, Gammy," dedi Jordan. "Kaşığınla kim bilir neler kırıyorsundur."

Gülümserken göz kenarları kırışan kadın, "Seni hınzır şey," dedi neşeyle. "Şimdi oturun da ihtiyar Gammy sizi beslesin."

Alex oturmak için hamle yaptı ama ihtiyar kadın, kızın elini nazikçe tuttu.

"Sen değil, canım," dedi. "Sen beni takip et, zira oğullarıma çekidüzen veren genç hanımı tanımayı çok isterim."

"Maalesef onu akademide bıraktık," diye espri yaptı Jordan.

"Şşş, yoksa sana turta vermem."

Kadın sanki sihirli sözleri söylemiş gibi Jordan derhâl çenesini kapatıp oturdu.

Gammy, Alex'in elinden tutup onu mutfağa götürdü ve oturması için bir tabure çekti.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" dedi Alex, ihtiyar kadın oradan oraya koşup bir onu, bir bunu karıştırırken.

"Teşekkür ederim, canım. Ama bitti sayılır." Gammy, bunu söylerken bir yandan da eline taktığı eldivenlerle fırının kapağını açıyordu. Fırından, Alex'in şimdiye dek gördüğü en leziz tatlıyı çıkardı. Bu, efsanevi elmalı turtaydı ve henüz tatmamış olmasına rağmen Alex, Jordan'ın neden böyle kıvrandığını hemen anladı. Bu turta, tam bir sanat eseriydi. Çok güzel, altın sarısı rengi ve mükemmel şekliyle bir yemek dergisinin kapağından fırlamış gibi görünüyordu. Turtanın aroması burun deliklerine dolan Alex'in ağzı sulandı.

"Özel sosumu eklemeden önce biraz soğumaya bırakalım," dedi Gammy, tepsiyi serin bir yere koyarak.

Kızın yanındaki tabureyi çekip oturdu ve Alex'in ellerini tuttu. Bu tanıdık his, Alex'i garip şekilde rahatlatmıştı.

"Bana kendinden söz et, canım."

Alex, nereden başlayacağını bilemedi. "Ne öğrenmek istersiniz?"

"Ne anlatmak istersen dinlerim."

Alex, bu ihtiyar kadına yeni çılgın hayatı hakkında her şeyi anlatmak istedi. Tüm yaşadıklarını içinden atmak ve kendisinden daha büyük ve bilge birinden tavsiye almak istiyordu. Ama cevap vermek yerine, kadına bir soruyla karşılık vermesi, Alex'in kendisini bile şaşırttı. "Sizin de bir yeteneğiniz var mı?"

Gammy, güldü. Bu, çok derin bir gülüştü. Kadının kırışık yüzü ve güzel gözleri birden aydınlandı. "Ah, sen çok zeki bir kızsın, değil mi?"

Alex, bu tepkiyi anlamadığı için nasıl cevap vereceğini kestiremedi.

"Ayrıca, muhteşem bir gözlemcisin," diye ekledi, kızın elini sıvazlayan Gammy. "Bu, iyi bir şey. Daima içgüdülerini takip etmelisin. Zira sezgi, insanın sahip olduğu en güzel yetenektir."

Alex, hâlâ kadının bahsettiği şeyin ne ile ilgili olduğunu anlamıyordu.

"Tahmininde haklısın," dedi Gammy. "Ben de çok uzun zaman önce akademinin öğrencisiydim. Barnold ve ben, Ronniganlar içinde, Akarnae akademisinin şartlarına uyan yeteneklere sahip tek

kişileriz. Pek çok kişi, yıllar geçtikçe, yeteneğimi unutup yemeklerime inanmaya başladı. Yemek, benim tutkum. Zamanla ve çokça yaptığım pratikler sayesinde de çok leziz sonuçlar ortaya çıktı. Ama gerçek yeteneğim, senin kendi kendine çözebileceğin bir şey."

"Tam olarak ne olduğundan emin değilim ama sizin, beni çok rahatlatıp sakinleştirdiğinizi biliyorum. Sanki siz yanımdayken hiçbir şey ters gitmezmiş gibi hissediyorum."

"Yeteneğimin etkisi bu, canım. Çünkü yeteneğim, huzur."

"Bunu sevdim," dedi Alex, neşeyle. "Çok rahatlatıcı."

Gammy güldü. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Empati gibi mi çalışıyor?" diye sordu Alex, çünkü öz yetenekler ders kitabında, bazı kişilerin insanların duygularını manipüle etme yeteneğine sahip olduğunu okumuştu. "İstersem ya da denersem kırabileceğim bir şey mi?"

"Huzurun kendisi özel bir hediyedir. Manipüle edilebilen ya da bozulabilen bir şey değildir. Empati, insanı sakinleştirebilir ama huzur, doğası gereği alıcı tarafından *kabul edilmesi* gereken bir şeydir. Ben, seni bu şekilde etkilemiyorum. Benim yeteneğim, içimden dışarıya yansıyor. Onu kabul etmek ya da reddetmek, tamamen sana kalmış."

"Sürekli yansıtır mısınız?"

"Sadece, birinin rahatlamaya ihtiyacı olduğunu düşündüğüm zaman." Gammy, ona göz kırptı. "Bildiğin üzere yeteneklerin çoğu, lamba düğmesi gibidir. İnsanın iradesiyle açılıp kapatılırlar. Eve geldiğinde biraz huzursuz göründüğün için seni rahatlatmak istedim, hepsi bu."

Alex, ihtiyar kadının ellerini sıktı. "Teşekkürler, Gammy. Herkesin seni neden bu kadar çok sevdiğini şimdi daha iyi anladım."

"Amaaan, onlar benim yemeklerimi seviyor."

"O da var," diye onayladı Alex.

"Benimle ilgili bir şeyler öğrendiğine göre artık sen de bana kendinle ilgili bir şeyler anlatır mısın?" diye bir kez daha sordu Gammy.

Alex, oturduğu yerde kıpırdandı. "Anlatacak fazla bir şey yok aslında." Ya da anlatmasına izin verilen fazla bir şey yoktu. "Akademiye yaklaşık iki ay önce başladım ve her şeye alışmak biraz çılgınca oldu. Dersler zor... Bazıları daha da zor... Ama Bear ile Jordan, bana çok yardımcı oldular. Onlardan daha iyi arkadaşlar hayal edemiyorum doğrusu."

Çok şükür ki Dorothy, mutfağa girmek için o anı seçmişti ve Alex'i daha fazla konuşmaktan kurtarmıştı.

"Bear, senin aslında tatillerde Akarnae'de kalmayı planladığını söylemişti," dedi Dorothy. Turtanın üzerine dökeceği şekerli sosu karıştırmak için kalkan Gammy'nin yerine oturmuştu. "Ailenin Kaldoras için ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Ailem, şu an burada değil," dedi Alex, çekinerek. "Uzakta bir iş gezisindeler, bu yüzden de onlarla buluşmam mümkün değildi."

Bu doğru olsa bile, hikâyenin tamamı değildi. Alex, bu yüzden kendisini rahatsız hissetti.

"Onların kaybı, bizim kazancımız oldu," dedi Dorothy, kibarca. "Haydi, çocuklar mobilyaları yemeye başlamadan elmalı turtayı servis etmek için Gammy'ye yardım edelim."

"Çok geç!" diye seslendi oğlanlar, yan odadan.

Gammy, kalp şeklinde kestiği turtaları tabaklara koydu. Tabakları taşımasına Alex de yardım etti. Çocuklar, oturma odasında heyecanla bekliyorlardı. "Gammy, sen mucizenin hayat bulmuş hâlisin," dedi, daha masaya bile konmayan tabağına çatalını batıran Jordan.

"Yemek yerken ağzını kapat, evladım," dedi kadın, çocuğa. "O zaman, daha zevkli olur."

"Mümkün değil," dedi Jordan ama neyse ki bunu söylemeden evvel ilk lokmasını yutmuştu. "*Hiç* mümkün değil."

Yirmi Dört

Ronninganların evi, Woodhaven isimli küçük ve sakin bir köyün hemen dışındaydı. Alex, günün geri kalanını Jordan ve Bear ile birlikte turist rolü oynayarak geçirdi.

"Hayatın boyunca hep burada mı yaşadın?" diye sordu, büyüleyici kır evlerinin taş döşeli patikalarında yürürlerken.

"Aslına bakarsan şehirde büyüdüm," dedi, elleri ceplerinde rahat rahat yürüyen Bear. "Babam terfi alınca annemle ikisi, bizi o çılgın ortamda büyütmek istemediklerine karar verdiler, biz de buraya taşındık. Babam da işe buradan gidip geliyor."

Bir taşa vurup yol boyunca taşın zıplamasını izledi ve devam etti: "O zamanlar, on yaşındaydım. Başlarda zor geldi çünkü şehrin yoğunluğuna alışmıştık, burası çok sessizdi. Ama burayı sevmeyi öğrendik. Üstelik arkadaki orman, çok harika bir oyun alanıdır."

Köyü çevreleyen -ve bazen köyün çeşitli yerlerine kadar taşan- tablo gibi ormana bakan Alex, çocuğun ne demek istediğini anladı.

Woodhaven'ın sessiz sokaklarında, her şeyi içlerine çekerek yürümeye devam ettiler. Bazı evlerin önünden geçerlerken insanlar Bear'a seslenip selam verdi, hatta Jordan'a da. Burası, komşuluk ilişkilerinin çok sağlam olduğu bir yerdi.

Köyde fazla dükkân yoktu. Zaten küçük bir yer olduğu için bu, hiç de sürpriz olmadı. Dükkânların hiçbiri, Alex'in beklediği gibi değildi. Burada ne bir bakkal ne bir postane ne bir hastane ne de büyük bir mağaza vardı. Onun yerine "Köpük Möpük" gibi isimleri olan yerler vardı. İsminden de anlaşılacağı gibi bu dükkânda her tür kimyasal ürün satılıyordu. Eğer reklam panosunda yazanlar doğruysa köpükkapı açan o köpüklerden bile vardı. Ayrıca, "Tatlı Diş" isminde küçük bir şeker dükkânı da bulunuyordu. Dükkânın vitrininde rengârenk paketleri olan yüzlerce şeker vardı. Biraz daha ileride küçük bir butik duruyordu. Alex, butiğin ismini görünce iki kez baktı.

" 'Dorothy'nin Tasarımları' mı?" diye bağırarak Bear'a döndü. "Yoksa burası annenin mi?"

"Evet," diye cevap verdi Bear. "Giysileri annem tasarlıyor ama Evie'ye bakabilmek için çoğunlukla evden çalışır. Dükkâna annemin kız kardeşi, Tessa teyzem bakıyor."

"Hiç bilmiyordum," dedi Alex. "Ben de onun..."

"Çalışmayan bir anne ve olağanüstü bir ev hanımı olduğunu mu sanmıştın?" dedi Bear ve nazikçe gülümseyip kızın cümlesini tamamladı. "Öyledir. Zaten onun için önemli olan da budur. Annemin gözünde, bunun dışında yaptığı her şey, sadece birer bonustur."

Alex, anladığını belirten bir ses çıkardı ve yürümeye devam ettiler. Sonraki dükkân, "Madde Üzerindeki Zihin" isimli bir bulmaca dükkânıydı. Vitrini, her türden oyun ve aktivitelerle doluydu.

"Bu dükkâna bayılıyorum," dedi Jordan. "İçinde çok fazla şey var. Ağzına kadar dolu."

Caddenin karşısına geçtiler. Alex, bir sonraki binanın bir kitapçı olduğunu gördü. İsmi "Ye Olde Kitabevi" olan dükkân, Alex'te başka bir dünyaya aitmiş hissi yarattı. Alex, dükkânın önünden geçerlerken içeriye şöyle bir baktı ama içerisi çok karanlık olduğundan hiçbir şey göremedi.

Yolun sonuna gelene kadar yürüdüler. Sola döndüklerinde tepedeki başka bir kır evine uzanan özel bir patika ile karşılaştılar.

"Geri dönmeden önce bir şeyler içmeye ne dersiniz?" diye sordu Bear.

Jordan'ın yüzü aydınlandı. "Şirketten mi?"

"Elbette," dedi Bear. Alex, buna çok şaşırdı çünkü çocuğun, Jordan'a, "Kendi hesabını kendin öde," demesini bekliyordu. "Buradan daha iyi bir yer olamaz!"

Bear ne kadar da tuhaf bir laf etmişti. Alex, bir şey kaçırıp kaçırmadığını merak etti. Derken, çocukların kır evine çıkan patikaya yöneldiklerini görünce bir şey kaçırdığından emin oldu.

Alex, yürürlerken gözlerini kıstı çünkü evin çatısında bir şey kıpırdıyordu. Yaklaştıkça, çatıdakinin ne olduğunu gören Alex'in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Bahçe kapısındaki tahta tabelada şöyle yazıyordu:

ŞİRKETTEN
763.8 millik alandaki en iyi içecekler

Alex'i bu kadar şaşırtan şey az evvel çocukların neden bahsettiğini gösteren tabela değil, binanın kendisiydi. Her şey, evin çatısında duruyordu. Masaları ve sandalyeleri dolduran neşeli müşterilerin attıkları kahkahaların sesi, her yöne yayılıyordu.

Alex, bu garip manzara karşısında gülmekten başka bir şey yapamadı. Onun verdiği tepkiyi gören arkadaşları da gülümsedi.

"Değişik bir şey, ha?" dedi Bear.

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Alex.

"Çıkana kadar bekle," dedi Jordan. "Hiç kimse, Benny ve Sal'den daha iyi içecek yapamaz."

Çatıya çıkan dar bir merdivenin bulunduğu, evin arka kısmına yöneldiler. Üzerinde "Lütfen Adımlarınıza Dikkat Edin!" yazan tabelayı gören Alex, çok güldü. Çünkü burada resmen çatıya çıkan bir merdiven vardı. Yani bu, belayı çağırmaktan başka bir şey değildi.

Alex, arkadaşlarıyla merdivenden çıktıktan sonra manzarayı izlemek için durdu. Saatin kaç olduğu göz önünde bulundurulursa burada Alex'in beklediğinden çok daha fazla müşteri vardı. Ama Kaldoras'a çok az kalmıştı ve Şirketten, insanların dostları ve aileleriyle iyi vakit geçirmek için buluştukları hoş bir mekâna benziyordu.

"Yağmur yağdığında ne oluyor? Ya da kar? Peki, ya geceleri? İnsanlar nasıl görüyor? Donmuyorlar mı?" Alex, soru üzerine soru sordu.

Arkasından biri güldü. "Belli ki yeni bir ziyaretçimiz var."

Hızla arkasını dönen Alex, yanlarına yaklaşan bir adamla karşılaştı.

Adam, "Güzel bir kızla tanışmak, her zaman büyük bir zevktir," dedi ve Alex'in elini tutup dudaklarına götürdü.

"Sakin ol, Benny," dedi Bear, sırıtarak. "*Benim* cazibemi bile geçtin."

Adam şaşırdı. "Sen, bildiğin her şeyi benden öğrendin, çaylak. Arada bir dersleri tazelemek, senin için iyi olur."

Alex, gülmemek için dudağını ısırdı. Benny'nin iri yarı görüntüsü, müşterileri sözleriyle etkilemektense onları çatıdan aşağı fırlatacakmış izlenimi veriyordu. Alex, onu Bear'a çekici olmayı öğretirken hayal edemiyordu. Yani yeteneğini kullanarak değil, gerçek anlamda.

"Seni gördüğüme sevindim, ihtiyar," dedi, Benny'in omzuna vurarak onu selamlayan Jordan.

"Jordan Sparker," dedi adam, başını iki yana sallarken. "Senden bir türlü kurtulamıyoruz, ha?"

"Beni özlediğini sen de biliyorsun," diye kibirli bir edayla sırıttı Jordan. "Şakalarına benden başka gülen yok çünkü."

"Benny, bu Alex" diye araya girdi Bear. "Tatilde bizde kalıyor."

"Daha önce de söylediğim gibi, küçük hanım, sizinle tanışmak büyük bir zevk. Umarım, bu iki maymun, Woodhaven'la ilgili kötü bir izlenim yaratmamıştır. Hepimiz onlar gibi serseri değiliz."

"*Serseri mi?*" dedi Bear ile Jordan, aynı anda. "*Maymun mu?*"

"Gördünüz mü?" dedi Benny. "İhtiyar bir adamın güzel bir genç kızla sohbetini bile bölüyorlar. Büyük nezaketsizlik."

"Baba, konuklarımızı sıkmıyorsun, değil mi?"

Alex, bu yeni sese doğru döndü ve yanlarına yaklaşan yirmili yaşlarının başında bir kız gördü.

"Bak, tatil için kimler gelmiş, Sal!" dedi Benny.

"En sevdiğim iki müşterim." Kız, Jordan ile Bear'a gülümsedi. "Okulunuzdan dönme vaktiniz artık gelmişti."

"Sen neden söz ediyorsun, Sal?" diye esprili bir şekilde sordu Jordan. "Sadece bir tek favorin olduğunu hepimiz biliyoruz. O da benim."

Sal, güldü ve Alex'e döndü. "Arkadaşınız kim?"

"Ben, Alex," diye, kendi adına cevap verdi Alex. "Tatil için Bear'ın ailesinde kalıyorum."

"Memnun oldum, Alex," dedi Sal. Uzun boylu, sert bir tipti ama güzel bir yüzü, yumuşak gözleri vardı. "Ronniganlar, harika insanlardır. Çok iyi vakit geçireceğinden eminim."

Alex, gülümsedi ve kızı onaylar gibi başını salladı.

"Ben de tam, havalar kötüyken ne yaptığımızı anlatıyordum Alex'e," dedi Benny, kızına.

"Anlatmayalım da gösterelim bence!" dedi Sal, heyecanla.

Benny'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan önlüğünden bir uzaktan kumanda çıkaran Sal, ekrana dokundu. Ayaklarının altındaki çatı, gürültüyle sarsılmaya başladı. Alex'in tutunmak için uzandığı tırabzan, yukarıya doğru hareket etti. Alex'in, tırabzanla zemin -ya da çatı- arasında kaldığını düşündüğü açık hava, aslında bir çeşit saydam maddeydi ve şu an başlarının üzerinde yükselip genişliyordu. Tırabzanların dördü de yukarıda beliren yeni tavana tam anlamıyla oturup kilitlenince görünmez bir kubbe bütün alanı kapladı.

"Buraya gece de gelelim," dedi, kristal kadar net olan kubbeden gökyüzüne bakan Alex.

"Geliriz," diye söz verdi Bear.

Sal, kumandaya tekrar bastı ve tırabzanlar eski yerlerine geri indiler. Ortam yine açık havaya dönüştü.

"Gösteri bittiğine göre bir şeyler içmeye ne dersiniz?" dedi Benny. "Şirketten."

Alex, adamın kelime oyunu yapıp yapmadığından emin olamadı.

"Ne dersin, Alex?" dedi, gözleri parlayan Jordan. "Sal, şimdiye dek içtiğin en güzel dilly üzümü suyunu yapar. Hepimizin onu ne kadar çok sevdiğini biliyoruz."

Bear gülünce, kız ikisine de dik dik baktı.

Yüzü keyifle aydınlanan Sal, "Dilly üzümü suyunu sever misin?" diye sordu. "Ben, fazladan özel bir malzeme ile yapıyorum. İnan bana, böylesini tatmamışsındır!"

"Şey... Aslında bırakmaya çalışıyordum," dedi Alex. "Kötü alışkanlıklarımı yani."

Jordan suratını asınca Alex onun ayağına bastı. Jordan, acıyla homurdandı. Bunu görmek, Alex'in hoşuna gitti.

Alex, bu enerji içeceğinden uzak durmaya çalışmasının gerçek sebebini açıklamak istemiyordu, zira bu meyveli içecekle yaşadığı ilk tecrübesinden hâlâ utanç duyuyordu. Ama Sal'in yüzündeki hayal kırıklığını görünce bu tatlı kızı daha fazla üzmek istemedi.

"Bayağıdır içmedim, bu yüzden belki *bir tane* içebilirim," dedi. Yeniden aynı hatayı yapmayacak, fazla içmeyecekti.

Sal, heyecanla el çırptı ve içeceklerini hazırlamak için aşağı indi. Bu sırada Benny de onları bir masaya götürdü ve siparişlerini birazdan getireceğini söyledi.

"Bu iş nasıl oluyor?" diye sordu Alex, arkadaşlarına. "Yani içecekleri buraya nasıl getiriyorlar? Sal, durmadan merdiven mi inip çıkıyor?"

"Hayır, hayır," dedi Jordan. Biri, burada müşterilere hizmet ederken diğeri, aşağıda siparişleri hazırlıyor. Siparişler hazır olunca da dağıtılmak üzere buraya nakledildiliyorlar."

"Nasıl nakledildiliyorlar?"

"Yemekhanedeki gibi," dedi Bear. "Aşağıda olan kişi, içecekleri TBA'ya yerleştiriyor ve ona bağlı başka bir TBA da onları buraya naklediyor." Düz bir mini barı işaret etti. Barın üzerinde bir anda üç tane içecek belirdi. İçecekleri alan Benny, onları bir servis tepsisine yerleştirip Alexlerin yanına doğru geldi.

"Çok iyi," dedi Alex, yüksek sesle. Arkadaşları da başlarını sallayarak onu onayladılar.

Benny, köpüklü mor içecekleri masaya koydu. "Afiyet olsun, çocuklar," dedikten sonra bir başka müşteriye hizmet etmek için uzaklaştı.

Önündeki içeceğe bakan Alex, derin bir iç çekti. "Umarım, bundan pişman olmam."

Yirmi Beş

Alex'in endişelenmesine gerek olmadığı ortaya çıktı. Hafif bir baş dönmesi dışında meyve suyunun başka bir yan etkisi olmadı. Sal'in, karışımı hakkında söyledikleri de doğruydu. Çok lezzetli olmuştu. Buna rağmen Alex, bir bardak sınırını aşmamak için özen gösterdi.

Üç arkadaş, Benny ve Sal'le biraz daha sohbet ettikten sonra gün batımına doğru eve geri döndüler. Dönüş yolunda kar yağmaya başladı. Alex, donmak üzere olmasına rağmen mevsimin ilk karının düştüğü, resim gibi manzaranın izlenmeye değer olduğunu düşündü.

Ön kapıyı açıp ayakkabısındaki buzları silkeleyen Bear, "Geldik!" diye seslendi.

"Tam zamanında. Yemek vakti," dedi, merdivenlerden onlara doğru gelen bir adam.

"Baba!" Bear, heyecanla babasını kucakladı.

"Seni gördüğüme sevindim, evlat," dedi, oğluna sıkıca sarılan Bay Ronnigan. Bear'a çok benziyordu ama ondan daha yaşlıydı. Aralarındaki tek fark, adamın yüzünün altından başlayıp kulağına kadar uzanan yara iziydi.

Oğlunu bırakan Bay Ronnigan, bu kez de Jordan'a sarıldı. Çocuğun saçlarını karıştırarak, "Seni de gördüğüme çok sevindim, çocuk," dedi.

"Çocuk mu? Gerçekten mi?" diye pofladı Jordan. Ama Alex, onun sesindeki şefkati fark etti.

Adam, daha sonra kocaman ve sıcacık bir gülümseme ile Alex'e döndü. "Sen, Alex olmalısın," diyerek elini uzattı. "Ben, Bear'ın babası, William."

"Tanıştığımıza sevindim," dedi, tokalaşmak için adamın sert elini tutan Alex. Ama adam, oğlanlara yaptığı gibi onu da kendisine doğru çekip kucakladığında, Alex hazırlıksız yakalandı.

"Üçünüz de çoraplarınıza kadar donmuş görünüyorsunuz," dedi, Alex'i bırakan adam. "Haydi, size bir şeyler yedirelim."

William'ın peşinden yemek odasına giderlerken, Gammy ve Dorothy de ellerinde, dumanı tüten ızgara tavuk ve sebze dolu tepsilerle mutfaktan çıktılar. Midesinin guruldadığını hisseden Alex, Jordan'ın da iştahlı sesler çıkardığını duydu.

Evie, aradan fırladığı gibi Alex'in elini tuttu ve masada onun yanına oturdu.

"Bakıyorum da çoktan bir arkadaş edinmişsin," dedi, masanın başındaki yerine oturan William.

Alex, adamın kendisiyle konuştuğunu sandı ama Evie, cevap verdi: "Evet," dedi. "Lexie ile ben, sonsuza dek en iyi arkadaşlarız."

Alex, gözlerini kırpıştırdı. Lexie mi? *Bu* ne zaman olmuştu?

"Ama ben, *ikimizin* sonsuza dek en iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi William. Bu arada komik ifadeler yapıyordu. Alex, gülmemek için kendini zor tuttu.

"Şapşal baba," dedi Evie. "Sen, benim sonsuza dek en iyi *babamsın*!"

"Ah, tamam. Bu da olur," dedi adam, gülümseyerek.

Ronniganlar ile yemek yemek, tüm aile bir araya geldiği için âdeta bir soru denizinde yüzmek gibiydi. Fakat sorgulama çabuk bitti. Nihayet Alex de merak ettiği birkaç şeyi sorma fırsatı yakaladı.

"Bear, bana her gün işe gittiğinizi söyledi," dedi William'a. Ama köpükkapılar sayesinde bir yere gidip gelmek, o kadar da zahmetli bir şey değildi. "Ne iş yapıyorsunuz?"

"Muhafızım," dedi, çatalını biraz brokoliye batıran adam. "Tryllin'deki merkezimizde çalışıyorum. Hem zor hem de çok iyi bir iş."

Alex, yanlış hatırlamıyorsa Tryllin, başkentti ve ülkenin kuzeydoğu yakasında bulunuyordu. Bear'ın, kasabayı gezdirirken söylediğine göre; Woodhaven, Akarnae ile Tryllin arasında bir yerlerdeydi. William, her gün binlerce kilometre gelip gitmek için bu muazzam köpükkapıları kullanıyordu.

"Muhafız nedir?" diye sordu Alex.

William, brokoliyi ağzına atacakken vazgeçti ve çatalını tabağına geri bıraktı. "Bilmiyor musun?" diye, gözlerinde hem hayret hem de şüpheyle sordu.

"Ben..."

"Alex'in annesi ve babası, aşırı korumacı kişilermiş," diye atladı Jordan. "Onu biraz... korunaklı büyütmüşler."

Alex, Jordan'ın aslında kendisine aptal demeye çalıştığını biliyordu. Ama çocuğun bunu Alex'i korumak için yaptığını belliydi. Bu yüzden Alex, çenesini kapattı ve sinirli bir şekilde, tabağına aldığı havucu kesmeye çalıştı.

"Yine de bizi bilmiyor olması çok tuhaf," dedi William.

"Ailesi, onu ilgilendirmeyen şeylerle ilgili endişelenmesini istememiş," diye ekledi, Alex'e manalı bir bakış atan Bear. Belli ki hikâyeye devam etmesini istiyordu.

Alex, "Evet," diye yarım ağız cevap verdi. "Akarnae'ye başladığımdan bu yana çok şey öğrendim."

"Tam bir kültür şoku yaşamış olmalısın," dedi William. Kıza hâlâ merakla bakıyordu ama gözlerindeki şüphe kaybolmuştu. "Sorunun cevabına gelince... Muhafız, barışı sağlayan kişi demektir. Bizler, yasanın memurlarıyız. Adaleti sağlamak ve masumları korumakla görevliyiz. Kraliyet ailesinin adına hareket ederiz ve krallığın güvenliği için bize güvenilir."

"Vay canına," dedi, çok etkilenen Alex. "Zor iş."

William güldü ve kızı başıyla onayladı. "Arada dinlenme fırsatımız oluyor," dedi.

Alex, saf durumuna daha fazla düşmemek için başka soru sormadı. Onun yerine, yemeğini yiyip bu sevgi dolu aileyi dinledi. Aklına, yıllarca kendi ailesiyle birlikte yediği yemekler geldi ve bir nostalji rüzgârına kapıldı. Anne ve babası, çoğu zaman kendilerini işlerinin tutkusuna kaptırıyor olabilirdi ama günde en az bir kez Alex'le yemek yemeyi ihmal etmezlerdi. Pek çok "aile yemeklerinin" bir kazı bölgesindeki kamp ateşinin etrafında ya da birkaç meslektaşlarıyla birlikte olması, hiç fark etmezdi. Çünkü onlar, Alex'in çocukluğuna dair en iyi anılarıydı. Şu an Ronnigan ailesiyle birlikte olmak ve aynı şeyi onlarla tecrübe etmek, çok rahatlatıcıydı. Alex, her anını çok sevdi.

Gammy, yemekten sonra, evin içindeki kendi dairesine çekildi. William, yapması gereken birkaç işi olduğunu söyledi ve Dorothy de Evie'yi yatırmak için üst kata çıktı. Jordan, Bear ve Alex ise rahat koltukların ve büyük bir projeksiyon ekranının olduğu oturma odasında takılmaya karar verdiler.

Ronniganların yüksek çözünürlüklü sanal gerçeklik projektöründen gece boyunca film izlediler. Alex, tıpkı E odasındaki gibi, kendisini gösterinin gerçekten bir parçası gibi hissetti ve ikinci filmden sonra özel efektler o kadar yordu ki, izin istemek zorunda kaldı. Sürünerek üst kata çıkıp Blake'in yatağına yattı ve yatağın, göründüğünden çok daha rahat olduğunu fark edip huzurla iç çekti.

Yirmi Altı

Alex, haftanın geri kalanında, kendisini ailenin bir parçası gibi gören Ronniganlarla vakit geçirdi. Küçük Evie ile oyunlar oynadı, Gammy'nin yemek üstüne yemek yapışını izledi, hatta yeni bir davet elbisesi tasarlayan Dorothy'ye yardım da etti. Jordan ile Bear da vakitlerinin çoğunu Alex'le geçirdiler ama kendi başlarına bir şeyler de yaptılar. Alex, onların nereye gittiklerini, ne yaptıklarını bilmek istemedi.

Sonunda Kaldoras arifesi geldiğinde ise Alex, hâlâ kimseye hiçbir hediye almamış olduğunu fark edip -Jordan ile Bear ormanı keşfe çıktıklarından- tek başına köye gitti.

Bear için bir şey bulmak kolaydı. *Köpük Möpük*, onun için en mükemmel dükkândı. Dükkânın sahibi olan Anton Grey, Alex'e yardım etti ve kız, üç saat boyunca aralıksız yanabilen bir şişe *sıvı ışık* satın aldı. Alex, adamın deney tüplerinden birini yanlışlıkla yere düşürüp yangın çıkardı. Adam, o zaman bile yanında bulundurması için Alex'e bedavadan ikinci bir şişe verdi. Alex, kendisini berbat hissetti. Ama adam, peşinde olduğu kimyasal tepkimeyi ortaya çıkardığı için tebrik ettiği Alex'e, dilediği zaman tekrar uğramasını söyledi.

Jordan'a hediye bulmak biraz daha zordu ama Alex, *Madde Üzerindeki Zihin* isimli bulmaca dükkânı hakkında onun söylediklerini hatırladı. Jordan için dükkândan bir hediye çeki satın aldı. Böylece Jordan, dilediği zaman oradan istediği bir şeyi alabilecekti.

Tatlı Diş dükkânından, Evie için bir paket renkli, şekerli soda aldı. Sonra da ailenin geri kalanına ne alacağını düşündü. Tüm aile ona çok iyi davranmıştı. Henüz Johnny ve Blake ile tanışmamıştı ama onlara da Dorothy, William ve Gammy'ye alacağı gibi birer hediye almak istiyordu.

Dorothy'in Tasarımları dükkânından bir şey alıp Dorothy'nin ailesine vermek çok garip olacağı için orayı pas geçti. Böylece geriye tek bir dükkân kalmış oldu: *Ye Olde Kitabevi.*

Alex, karşıya geçip karanlık dükkâna girdi, ayağı yanlışlıkla bir örümcek ağına takılınca korkudan bir çığlık attı. Elindekileri yere koyup üzerini temizlemeye, saçlarına takılan ağı başını sallayarak atmaya çalıştı.

Üzerine yapışan bir örümcek olmadığına kanaat getirince, başını kaldırıp içeriye dikkatle baktı. Dükkânın pencereleri tamamen tahtayla kapalı olduğu için dışarıdaki gün ışığı, içeriyi yeterince aydınlatamıyordu. Alex'in gözlerinin karanlığa alışması birkaç saniye sürdü. Doğru dürüst görmeye başladığında etrafı büyük bir şaşkınlıkla inceledi.

Burada bir sürü kitap vardı, tamam. Dükkânın her tarafına düzensizce dağılmış, raflarda üst üste yığılmış bir sürü kitap. Ayrıca, bir köşede içi mücevherle dolu cam bir dolap, onun hemen karşısında da çok eski zamanlardan kalma antika silahlarla dolu bir başka cam dolap duruyordu. Dükkânın her köşesini saran örümcek ağları, sanki dekoratif dursunlar diye özellikle yerleştirilmiş gibiydi.

Alex, içeriye girse mi yoksa gitse mi diye karar vermeye çalışırken, tam yanından gelen bir sesle yerinden sıçradı.

"Lady Mystique ile konuşmak ister misiniz?"

Alex, ona soru soran kambur kadına baktı. *Gerçekten* yaşlıydı. Gammy gibi değil, daha çok "dinozorları bile gördüm" tarzında yaşlıydı. Kadının bakışlarında insanı büyüleyen, aynı zamanda da korkutan bir bilgelik vardı.

"Hayır, teşekkür ederim. Ben sadece etrafa bakmaya geldim," dedi Alex, çekinerek.

"Lady Mystique ile konuşmak ister misiniz?" diye, Alex'e bir adım yaklaşarak tekrar sordu kadın. Kız, irkilerek geri çekildi.

"Şeyyy... Hayır, teşekkürler. Belki başka zaman?"

"Lady Mystique ile konuşmak ister misiniz?" İhtiyar kadın ona yaklaşmaya, Alex de geri geri gitmeye devam ediyordu.

Bu kadının nesi vardı böyle? Sadece bu soruyu mu sorabiliyordu?

"Sadece bakıyorum," dedi Alex, sert ve yüksek sesle. Yüksek ses tonunun bir faydası olur diye umut etti.

"Lady Mystique ile konuşmak ister misiniz?"

Alex, ihtiyarın bu emriyle yine korkudan sıçradı. Artık soru sormuyor gibiydi. Alex, kaçabilmek için fark ettirmeden, girdiği kapıya baktı. Ama kadın, onun sırtını kitap raflarından birine yaslamış ve önünü kapatmıştı. Bu yüzden Alex, kapıyı göremiyordu. Ne kadar baskın bir satıcıydı bu böyle.

"Tamam," dedi Alex, sonunda pes ederek. Zira ya kadını itecek ya da ona tamam diyecekti. "Eğer beni rahat bırakacağınıza söz verirseniz, hanımınızla konuşurum."

"Çok inatçı birisin, Alexandra Jennings," dedi. "Ama Lady Mystique, seninle tanıştığına memnun oldu."

"Lady Mystique, *siz misiniz?"* Alex, kaşlarını çattı. "Bunu neden baştan söylemediniz?"

Kadın, sanki yabancıları rahatsız etmek çok sıradan bir şeymiş gibi, az evvelki tavrını omuz silkerek geçiştirdi. "Nasıl tepki verdiğini görmek istedim."

Alex, kadının verdiği cevabı hazmetmeye çalıştı -bir de kadının onu tanıyor olmasını- ve sonra da kuru bir ses tonuyla, "Beklentilerinizi geçtim mi?" diye sordu.

"Oldukça kibardın," dedi Lady Mystique. Alex, kadının dalga geçip geçmediğinden emin olamadı. "Ama evet. Yeteneğin çok güçlü. Sonunda ne olduğunu anladığında, yeteneğin sana çok iyi hizmet edecek."

"Yeteneğim mi?" Alex, heyecanla bir adım öne çıktı. "Yeteneğimin ne olduğunu biliyor musunuz?"

İhtiyar kadın, bilgiç bir edayla sırıttı. "Tabii ki biliyorum. Lady Mystique, her şeyi bilir."

Alex, kadının bir sahtekâr olup olmadığını anlayamadı ama gözlerinde anlaşılmaz bir bilgi vardı. Bu gözler, bir an gençlik enerjisiyle parlıyor, bir an yılların ağırlığını taşıyormuş gibi görünüyorlardı.

"Peki, neymiş?" diye sordu.

"Bunu kendi kendine keşfetmen gerekiyor, çocuk. Zamanı gelince keşfedeceksin de."

"Anladım," dedi Alex. Hayal kırıklığına uğramıştı ama ne kadar bastırırsa bastırsın, Lady Mystique'in ona daha fazla bir şey anlatmayacağını hissetti. "Neden siz söylemiyorsunuz?" diye bir kez daha denedi.

"Lady Mystique, araştırmana yardım edebilir. Bugünlük bu kadarı yeterli olacaktır," dedi kadın. "Bir dahaki sefere belki biraz daha fazlasını yapabilirim."

"Araştırmama mı?" dedi Alex. Kadının ne demek istediğini anlayamamıştı.

Kadın, raftan bir kitap çekip Alex'in kucağına verdi. Sonra kız, peşinden gelsin diye öne geçip dükkânda dolaşmaya ve rastgele nesneleri alıp ona vermeye başladı. Ardından kasaya geldi ve Alex'e, elindekileri cam tezgâha koymasını işaret etti.

"Bunlar nedir?" diye sordu Alex.

"Bunun için geldin ya," dedi kadın.

Kafası karışan Alex, nesnelere baktı.

"Bu, Jonathon'ın hediyesi," dedi Lady Mystique, İleri Düzeyde Metafizik: Teknolojik Bir Bakış Açısı, isimli kitabı göstererek.

Alex, yüzünü buruşturup, "Anlamıyorum," dedi, insanın beynini uyuşturan kitabın ismine bakıp. "Jonathon da kim?"

Kadın, ona sanki kafası çalışmıyormuş gibi bakınca Alex'in jetonu düştü. "Bear'ın ağabeyi Johnny'yi mi kastediyorsunuz?"

"Aynen."

Alex, ihtiyar kadının seçtiği, tezgâhtaki nesnelerin Kaldoras hediyeleri olduğunu ancak o zaman fark etti.

"Bunu, Blake'e vereceksin," dedi, başka bir kitabı işaret eden Lady Mystique. Kapağında garip şekiller olan bu kitap, çok ama çok eski olmasına rağmen gayet iyi görünüyordu.

"Dorothy, buna bayılır," diye devam etti, kıza zarif bir broş uzatan kadın. Broş, ışık saçan ve gümüşe benzer parlak bir metalden yapılmıştı.

"Bu da 'Gammy' dediğiniz kişi için." Kadın, sayfaları dökülmek üzere olan yıpranmış bir kitap gösterdi bu defa. Kitabın ismi elle yazılmıştı ve zor okunuyordu. Alex, bunun elle yazılmış bir yemek tarifi kitabı olduğunu düşündü.

İhtiyar kadın, tezgâhtaki son nesne olan antika bir hançeri alıp kınından çıkardı. Çok eski olmasına rağmen hançerin bıçağı hâlâ pırıl pırıldı. Broşla aynı metalden yapılmışa benziyordu.

"Bu da William'ın koleksiyonu için mükemmel olur," dedi, hançeri şefkatle okşayarak. "Bir benzeri daha yoktur."

Alex önünde duran nesnelere hayretle baktı. *Nasıl...*

"Lady Mystique, her şeyi bilir," dedi ihtiyar kadın.

"Sakın bana zihnimi okuyabildiğinizi söylemeyin?"

"Hayır." Kadından, vızıldar gibi bir ses çıktı. Alex, ihtiyarın kahkaha attığını tahmin etti. "Bunu ben bile beceremem. Belki ilk geldiğinde olabilirdi ama şu an değil. Zaten şaşkınlığın yüzünden okunuyor."

Alex'in, kadının açıklanmasını istediği çok sorusu vardı. Kadın, "ilk geldiğinde" derken, belli ki Alex'in bu dükkâna gelişinden söz etmiyordu. Ama Alex, kadının sırlarını açık etmeyeceğini bildiği için boş verdi.

"Bunlar, araştırmaya geldiğin hediyeler," dedi Lady Mystique.

"Hepsi bu kadar mı?"

Cam tezgâhın içindekilere bakan Alex, neden sorduğunu bilmeden, bir soru daha sordu: "Şunu da alabilir miyim lütfen?" Hançer ve broşla aynı metalden yapılmış olan zarif bir bilekliği işaret etti. Bilekliğin üzerinde, hepsi farklı pozisyonlarda duran minik atlar vardı. Üzerlerinden yansıyan ışık, onları hareket edermiş gibi gösteriyordu. Bu, çok güzel, hatta büyüleyici bir bileklikti.

"Çok güzel bir bilezik," dedi ihtiyar. "Kimin için istediğini sorabilir miyim?"

"Oda arkadaşım için," dedi Alex, kendisini bile şaşırtan bir şekilde. İlk başta bilekliği kendisine almak istemişti ama soru sorulduğunda, verdiği bu cevap ona daha doğal geldi. "Beni pek sevmez ama atları çok sever. Sanırım." D.C. binicilik dersinde Alex ile birlikte Epsilon sınıfındaydı. Yani bu, mantıklı bir sebepti.

Kadın, "Delucia'nın buna bayılacağından eminim," dedi ve bilekliği çıkarıp bir kutuya koydu.

Delucia? D.C.'nin gerçek adı bu muydu? Ne garip.

Alex, Lady Mystique'in hediyeleri paketleyişini izledi. İhtiyar kadın, hepsini bir poşete koyarken Alex ise hediyelerin parasını ödemediğini fark etti.

"Borcum ne kadar?" diye sordu, para kesesini çıkararak. Parlak kâğıtlarla mükemmel şekilde paketlenmiş ve üzerlerine isim kartları yerleştirilmiş olan hediyelere bakıp parasının yetmesini umut etti.

Kadın, poşeti Alex'e verip kızın elini kibarca sıvazladı. "Asıl benim sana borcum var, Alexandra Jennings," dedi.

Bu ne demekti şimdi?

"Şey... Hediyelerin fiyatı nedir?" diye bir kez daha sordu Alex. Kadının bakışı onu rahatsız etti. Ona hayranlıkla bakıyordu. Umutla. Kederle. O ihtiyar gözlerde o kadar fazla duygu vardı ki, Alex dükkândan kaçıp gitmek istedi.

Lady Mystique'in bakışlarını başka yere çevirmesi, Alex'e bir ömür gibi geldi. "Senden para almıyorum."

"Olmaz," diye itiraz etti Alex. "Çok naziksiniz ama ücretini ödememe izin vermelisiniz. Aksi takdirde bunlar, benim aldığım hediyeler olmaz."

"Verilen bir hediye, alınan bir hediye olur," dedi, sesinde derin bir bilgelik olan kadın. "Ve alınan bir hediye, verilen bir hediye de olabilir. Yeniden görüşeceğiz, Alexandra Jennings."

Alex, resmen gözünün önünde ortadan kaybolan kadın nedeniyle birkaç defa gözlerini kırpıştırdı. Lady Mystique, bir anda buhar olup uçmuştu sanki.

"Ben kendim çıkayım bari," diye seslendi Alex, boş dükkânın içine doğru. Kapıya doğru giderken sadece hafif bir vızıldama gibi bir kahkaha işitti.

Alex, Medora'ya geldiğinden beri o kadar çok tuhaflık görmüştü ki bu olaydan sonra bağıra bağıra sokakta koşmasına gerek yoktu. Sakin bir şekilde eve geri döndü. Giderken, ihtiyar kadının sözlerini düşünüp durdu.

Verilen bir hediye, alınan bir hediye olur. Ve alınan bir hediye, verilen bir hediye de olabilir.

Yirmi Yedi

Ronniganların evine geldiğinde, Alex hâlâ derin düşünceler içindeydi ama kapıdan içeri girer girmez farklı bir şey olduğunu anladı. Yemek odasından sesler -*yeni* sesler- yükseliyordu. Demek ki Bear'ın ağabeyleri gelmişti.

Nihayet onlarla tanışacağı için meraklanan Alex, hediyelerini saklamak için hızla üst kata çıkıp yine aynı hızla aşağı indi. Heyecandan etrafına bakmamıştı ve yemek odasından içeriye girerken ayağı Evie'nin bebeğine takıldı. Yüz üstü yere kapaklandı ve "*Aaagghhh!*" diye bağırdı.

Başı dönen kız, sırt üstü döndü. Çok utanmıştı. Sessizliğe bürünen odada onun çekingen sesi yankılandı. "Acaba bu durum hiç yaşanmamış gibi davranabilir miyiz?"

Sorusu sessizliği bozdu ve bir anda herkes gülmeye başladı.

Alex, kıpkırmızı oldu. Yanına gelen William, elini uzatıp onu yerden kaldırdı. "İşte, içeriye böyle girilir," dedi. Adam, en azından kibar olmaya çalışıyordu. Jordan ve Bear gibi iki büklüm olup kahkaha atmıyordu. Bu ikisi, gerçekten harika arkadaşlardı.

"Evet," dedi, parmaklarını yanağına bastıran Alex. "Ben, her zaman, 'Eğer bir şey yapacaksan, iyi yap!' derim zaten."

William, gülümseyerek onu masaya götürdü. Dorothy, oyuncaklarını toplamadığı için Evie'ye kızdı. Evie, çabucak ayağa kalkıp gözleri dolmuş vaziyette Alex'e sarılarak ondan özür diledi. Alex de canının yanmadığını söyleyerek onu kucakladı.

"Sadece, onurum zedelendi," diye kendi kendine mırıldandı. Evie, annesinin yanına geri döndü.

Alex de masada oturan yeni aile üyelerine döndü. "Merhaba," dedi. "Ben, Alex."

İkisi de neyse ki tekrar gülmedi. Ama gözleri hâlâ haylaz haylaz parlıyordu.

Daha büyük olan genç adam, "Hakkında çok şey duyduk, Alex," dedi ve ayağa kalkıp kızın elini sıktı. "Duyduklarımızın doğru olduğunu gördüğüme çok sevindim, özellikle de o muhteşem girişine bayıldım. Bu arada ben, Johnny. Bu da Blake."

Blake, tokalaşmak için elini uzatırken, Alex de Johnny'nin söylediklerini anlamaya çalıştı. Hakkında ne duymuşlardı ki? Biraz bilgi alabilmek için Bear'a baktı ama çocuk, gözlerini ustalıkla ondan kaçırdı. Ağabeyler, Alex hakkında ne duymuşlarsa pek de iltifata değer şeyler olmadığı belliydi.

Alex, Bear'ın dikkatini çekmek için parmaklarıyla hafifçe masaya vurdu ve başını kaldıran çocuğa soru sorar gibi baktı. Aslında daha çok suçlar gibi baktığı söylenebilirdi.

"Hey!" dedi. "Seni B.E.'de gördüm. İtiraf et, bayağı olayın var."

"Bu, o olayları *paylaşman* gerektiği anlamına gelmez," dedi, bir anda tekrar utançla dolan Alex.

"*Hepsini* paylaşmadım," deyince Alex biraz rahatladı. Ta ki çocuk, "Gerisini Jordan anlattı," diyene kadar.

Bunun üzerine Alex, sert bakışlarını derhâl Jordan'a çevirdi. O da kıza gülümseyip el sallayarak karşılık verdi.

Bear'ın ağabeylerine dönen Alex, büyük bir ciddiyetle, "Duyduklarınızın hepsi yalan," dedi.

Blake, bir kahkaha daha patlattı. "Merak etme, Alex. Az evvel üçünüzün ne kadar büyük bir uyum içinde olduğunuzu görmüş olduk," dedi.

Alex, yüzünün alev alev yandığını hissetti ama hiç renk vermedi. "Sizin için böyle davranıyoruz, zira ikinizin de muhteşemliğim karşısında gözünüzün korkmasını istemedim -ki eminim, ne kadar muhteşem biri olduğumu duymuşsunuzdur- ve bu yüzden de onurumu ayaklar altına almaktan hiç çekinmeyip size böyle bir gösteri hazırladım."

"Ne kadar da naziksin," dedi, gülmemek için kendini zor tutan Johnny.

"Benim yine de biraz gözüm korktu. Acaba baştan başlayabilir misin? Sırf... *Muhteşemliğinden* fazla etkilenmeyeyim diye," dedi Blake.

Bu kez Alex, gülmemek için kendisini zor tuttu. Onları gaza getirmenin bir anlamı yoktu. "Üzgünüm," dedi gerçekten üzülmüş gibi yaparak. "Her güne sadece bir gösteri koyduk."

"O zaman yarını iple çekiyoruz," dedi, kıza göz kırpan Blake.

"Tamam, millet," diye araya girdi Dorothy. "Bu kadar dalga geçmek yeter. Alex, canım, yemekleri getirmem için bana yardım eder misin? Biz üzerimize düşeni şimdi yapalım, yemekten sonra ortalığı toparlama işini de çocuklara bırakalım."

Alex hevesle kadının peşinden mutfağa gitti, zira odadan çıkmak için bir bahane bulduğuna çok sevinmişti. Tabakları çıkarırken, Johnny ve Blake'i düşündü. Siyah saçlı, siyah gözlü Bear ile Evie, babalarına çekmişti. Ama bu iki ağabey, daha çok annelerine benziyordu. İkisinin de tıpkı Dorothy gibi açık kahve saçları vardı. Johnny, babasının siyah gözlerini almıştı; Blake ise annesininkiler gibi delici mavi gözlere sahipti. İkisi de Bear gibi uyumlu ve tatlı tiplere benziyorlardı. Alex, şu utancından kurtulur kurtulmaz onlarla gayet iyi anlaşacağından emindi.

Yemeğe oturduklarında, Alex onlara ne iş yaptıklarını sordu.

"Ben bir, teknoyum," diye cevap verdi Johnny. Kız, ona boş boş baktı. "Babam, senin çok izole büyüdüğünü söylemişti ama bunu da bilmiyor olmana..."

William, "Johnny," diye araya girerek oğlunu uyardı.

"Affedersin, Alex ama teknonun ne olduğunu bilmeyen biriyle ilk kez karşılaşıyorum. Ya da muhafızın." Johnny, çok şaşırmış gibi başını iki yana salladı. "Teknolar, iletişim ve entegrasyonu yaymak için teknolojiyi kullanan üst düzey kimyagerlerdir," dedi. "Bir kısmımız, TBA'larda olduğu gibi eşyaların nakli gibi konularla ilgilenirken, benim gibi diğer bir kısmımız da TBA uygulamaları, yazılımları ile ilgilenir ve sürekli yeni fikirler buluruz."

"Kulağa çok ilginç geliyor," dedi Alex. TBA'lar hakkında, Johnny'nin söylediklerini anlayacak kadar bilgisi yoktu. Ama belli ki Johnny, mesleğinden çok keyif alıyordu. Yine de Alex, beynini yakacak bir sohbete dalmak istemedi ve Blake'e dönüp, "Ya sen?" diye sordu.

"Ben T.A.D.S.'deyim. Türler Arası Diplomasi Servisi. Genelde, *Gölge Yürüyenler* ile irtibat hâlindeyim ama bir süre, *Flip*ler ve *Jarnock*lar ile de çalıştım."

Blake'in ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmayan Alex, bunun belli olmaması için yüz ifadesini bozmamaya çalıştı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Blake.

Alex, bundan pek de emin değildi.

"Çoğu insan, serviste olmak için çok genç olduğumu düşünüyor ama olaylar böyle gelişti. Mezun olur olmaz, T.A.D.S. beni işe aldı, ben de eğitimime sahada devam ettim. Bu işin altından tek başıma kalkabileceğime inanmasaydılar, beni asla oraya yalnız göndermezlerdi."

Blake duraklayınca Alex bir şey söylemesi gerektiğini fark etti.

"Bu, muhteşem bir şey. Gerçekten çok ilginç bir iş olmalı. Özellikle de *Gölge Yürüyenler* ile çalışmak."

*Gölge Y*ürüyen de neydi yahu? Jordan'ın T.V.K.B. öğretmenleri olan Caspar Lennox hakkında söylediği şey de bu değil miydi?

"Evet, çok ilginçlerdir ama kaya gibi sert oldukları için onlarla pazarlık yapmak neredeyse imkânsızdır."

"Bahse girerim, öyledir," dedi, sanki onun ne anlattığını biliyormuş gibi rol yapan Alex. Yanında oturan Jordan'ın çaktırmadan sırıttığını fark edince onu dirseğiyle dürttü.

Derken, sohbet daha güvenli konulara doğru kaydı ve Alex, az evvel öğrendiklerini düşünmeye başladı.

Herkes birbiriyle konuşurken, "Kaç yaşındalar?" diye Jordan'a fısıldadı.

"Blake, bizden dört yaş büyük. Johnny de beş yaş büyük."

"Bu kadar genç yaşta nasıl bu kadar önemli işlere girebilmişler?"

"Akarnae'ye gitmeyen öğrenciler, on dört yaşına geldiklerinde uzmanlık alanlarını seçip, bu alana odaklı bir eğitim alırlar. On sekiz yaşında mezun olur veya bir işe girerler ya da eğitimlerine başka bir yerde devam ederler."

Jordan, yemeğinden bir lokma alıp devam etti: "Hem T.A.D.H. hem de KimyaTek -ki burası kimyagerleri alıp tekno hâline getirmek için eğiten bir araştırma kuruluşudur- genelde işe almadan önce dört yıllık bir eğitim daha ister ama bu ikisi, tamamen istisna. Johnny, o kadar zeki ki daha on üç yaşındayken T.B.A. *server*larını hackledi. Blake de *siyaset* ve çoklu türler ilişkileri ile *dil* derslerinden birincilikle mezun olmakla kalmadı, ayrıca sınavda da geçmişteki bütün rekorları kırdı."

"Vay canına!" dedi, çok etkilenen Alex. "O zaman ikisi de çok zeki!"

"Bütün aile öyle," dedi Jordan. "Bu, çok saçma."

Bear'ın kimyadaki muhteşem potansiyelini anımsayan Alex, başını öne doğru salladı. Tam onunla ilgili bir yorum yapacakken aklına başka bir şey geldi ve "Gölge Yürüyen nedir?" dedi. "Ve Blake'in sözünü ettiği diğer şeyler? Söylediği hiçbir şeyi anla..."

"Kim tatlı ister?"

Gammy, dumanı üzerinde bir çikolatalı pudingi masaya koyunca dikkatleri dağıldı. Ağzı sulanan Alex, Jordan'a baktı.

"Sonra konuşuruz," diye söz verdi çocuk.

Ama o "sonra" hiç gelmedi çünkü tatlı bittikten sonra bir Ronnigan aile geleneği için oturma odasına geçtiler. Her Kaldoras arifesinde, aile hep birlikte oturup geçen yılla ilgili anılarını ve şükran duydukları şeyleri anlatırdı. Sıranın geldiği Alex, sadece, "Burada olduğum için şükürler olsun," dedi.

Herkes bir *vayyy canınaaaaa* çekti. Ama Alex, Bear ile Jordan'a bakınca "burada" derken neyi kastettiğini onların bildiklerini anladı. Medora'ya ilk geldiğinde tek isteği hemen eve geri dönmekti. Fakat şu an (anne ve babasını hâlâ özlemesine rağmen) başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyordu.

Bu da onu her şeyden daha çok korkutuyordu.

Yirmi Sekiz

Alex, ertesi sabah aile ile birlikte hediyeleri açmak için gün doğumunda uyandı ve kendisine gelen hediyeleri görünce çok sevindi.

Jordan ve Bear birleşip ona bir ComTBA almışlardı. Alex, böylece onlarla sürekli iletişim hâlinde olabilecekti. Küçük, hologram cihazı, altın sarısı rengindeydi. Alex, daha görür görmez ona âşık oldu.

Onlara teşekkür ettikten sonra, "Bekle, daha fazlası var," dedi Jordan. "Bunun bir kısmı da Johnny'den. İçine henüz halka açılmamış bazı özel uygulamalar ekledi! Arada bu bebeği bana da ödünç vereceksin!"

"Bırak da bari beş dakika onda kalsın, Jordan," diye seslendi Johnny, odanın diğer ucundan.

Jordan, homurdanarak ComTBA'yı Alex'e teslim etti. Alex, bir sonraki hediyesine geçmeden önce aleti hemen göz önünden kaldırdı. Kutuyu açınca heyecanla bağırdı çünkü kutudan bir haftadır Dorothy'ye dikmesi için yardım ettiği elbise çıktı.

"Galada giyecek şık bir şeyin olsun istedik," dedi, William'ın hediyesini uzatan Dorothy. William'ın kutusundan da elbiseyle uyumlu bir çift ayakkabı çıktı.

Alex, şaşkınlık içinde adama baktı. William da ona, "Sence ben stiletto ile takozu birbirinden ayırabilecek bir adama benziyor muyum? Hayır, ben sadece finansörüm. Kendim seçmesem bile sana en iyi hediyeyi almak istedim," dedi.

Bu cömertlik karşısında çok etkilenen Alex, ikisini de teşekkür ettikten sonra, Gammy'in hediyesini açmaya koyuldu. Kutunun içinden, üzerinde "ÇOK GİZLİ" yazan bir sayfa kâğıt çıktı. Kâğıtta yazanları okurken Alex'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi çünkü burada Gammy'in gizli sosu da dâhil olmak üzere onun meşhur elmalı turtasının tarifi yazıyordu. Alex başını kaldırıp kadına bakınca, Gammy gülümseyerek ona göz kırptı ve parmağını dudaklarına götürüp *sessiz ol* işareti yaptı.

"Şimdi de benimkini aç, Lexie! Benimkini aç!" diye bağırdı, hediyesini Alex'in burnuna sokan Evie.

Kutunun içinde, bir saç tokasının üzerine zamkla yapıştırılmış vahşi çiçekler vardı. Çok güzellerdi. Alex, tokayı hemen saçına taktı. Küçük kız, mutlulukla ellerini çırptı.

"Sonsuza dek kalabilir!" diye sevinçle haykırdı. O kadar heyecanlıydı ki Alex çiçeklerin solacağını söyleyerek onu üzmek istemedi.

"Evie haklı," dedi Bear. "Benden, onları senin için muhafaza etmemi istedi. Zamanla donacak ve ilk günkü gibi taze görünecekler."

Alex, hayretle Bear'a baktı. "Dâhice kimya işleri, ha?"

Bear, mütevazı bir edayla omuz silkti. "Birinin yapması gerekiyordu."

Alex küçük kıza sıkıca sarılıp, onu sulu sulu öperek teşekkür etti. Sonra da Blake'ten gelen paketi açtı. Paketin içindeki küçük mücevher kutusundan bir yüzük çıktığını görünce ne söyleyeceğini bilemedi.

"Sakın yanlış anlama," diye seslendi Blake, odanın diğer ucundan. "Ben bile o kadar hızlı hareket edemem."

Alex de herkesle birlikte güldü ama bu tuhaf yüzük, onun dikkatini dağıtmıştı. Daha önce gördüğü hiçbir mücevhere benzemiyordu. Oniks kadar siyah bir halkası olan yüzüğün en rahatsız edici kısmı, ortasındaki taşıydı. O da siyahtı ama daha yakından bakınca sanki içinde gaz ya da başka bir şey sıkışmış gibiydi. Alex, mürekkebe benzer koyu renklerin taşın içinde döndüğünü fark etti.

"Hey! Nasıl oluyor da o yüzüklerden birini Alex alabiliyor? Oysa ben *ezelden* beri bir tane istiyordum!" dedi, kızın hediyesine kıskanarak bakan Bear.

"Bana anlattıklarına bakılırsa kardeşim, Alex ile bela, el ele dolaşıyor. Bu yüzüğe senden daha çok ihtiyacı varmış gibi geldi," dedi Blake.

Bear, biraz homurdansa da ağabeyine hak verdi.

"Orada üç yürüyüşe yetecek kadar Gölge var," dedi, yüzüğü kızın parmağına takan Blake. "Bu yüzden sadece acil durumlarda kullan, anlaşıldı mı?"

Neye tamam dediği hakkında hiçbir fikri olmasa da Alex, başını salladı. Yüzüğün anlamını daha sonra Bear'a sorardı. Bu sırada, açması gereken tek bir hediye kalmıştı ve paketin üzerinde isim etiketi yoktu.

"Bu, hafta başında TBA ile geldi," dedi William. Ronniganlar, Alex'in küçük iletişim cihazından çok daha donanımlı bir TBA'ya sahipti. Alışverişten kargo gönderip almaya kadar her türlü iş için onu kullanıyorlardı. Hatta Alex bile D.C.'nin hediyesini akademiye onunla göndermiş, üzerine de hediyeyi oda arkadaşına iletmesi için Jarvis'e ricada bulunduğu bir not eklemişti.

Alex, kimin göndermiş olabileceğini merak ederek, önünde duran kutuyu açtı. Kutunun içinde bir kitap vardı: İyatrofobinizi Yenmek-Korkunuzu Arkadaşa Dönüştürmek. Yazarın isminin önünde sanki bir anlam ifade etmesi gerekiyormuş gibi akademik rütbelerini gösteren bir sürü kısaltma vardı ama Alex, bu hediyenin kendisine gelip gelmediğinden hâlâ emin değildi.

Kitabın arkasını çevirince iyatrofobinin, doktor korkusu olduğunu anladı ve bir kahkaha patlattı. Ön kapağı açınca içinde bir not buldu:

Mutlu Kalderasılar, Alex!
Normalde öğrencilere hediye vermem ama bu kitabı görünce aklıma sen geldin. Umarım bu kitap, çok ihtiyaç duyduğun danışmanlığı sağlar.
Eğlenceli bir tatil dilerim,
Fletcher.

Alex, adamın bozuk el yazısıyla yazdığı notu okurken tekrar güldü ve tüm doktorların bu kadar iyi eğitim almış olmalarına rağmen neden böyle berbat el yazıları olduğunu merak etti.

Artık hepsini açtığına göre hediyelerini bir kenara koyabilir ve herkesin kendi paketlerini açmayı bitirmesini bekleyebilirdi. Hediyelerini açarlarken *aaaa, ooooo* gibi sesler çıkardılar. Hatta kimisi, Evie gibi heyecanla çığlık bile attı. Bazı büyük nidalar, Alex'in hediyelerini açtıklarında geldi ama tepkileri, Alex'in beklediği gibi olmadı.

İlk sürpriz, Johnny'nin, İleri *Düzeyde Metafizik* kitabı hediyesini açtığında geldi. Kitabın yayımlanmasına daha altı ay vardı. Çocuk, Alex'e, bu kitabı bu kadar erkenden nasıl bulduğunu sordu. Alex, yarım yamalak bir cevapla onun sorusunu geçiştirdi.

"Herhalde bunu bana veren kadın, kitabın yazarını tanıyor olmalı?"

Ama Alex dâhil herkesin bu konuda şüphesi vardı.

Blake için aldığı kitap, Alex'in başına daha büyük bela açtı. Çünkü bu kitap üç bin yıl önceki bir el yazmasının orijinaliydi. Zaten sadece iki kopyası vardı bu kitabın ve ikisini de yüzyıllardır gören olmamıştı. Lisanı bile eskiydi. Artık kullanılmayan ölmüş bir lisandı. Aslına bakarsanız, Meyarin lisanıydı.

Blake bu bilgiyi anlatınca, herkes susup Alex'ten bir açıklama bekledi.

"Şey..." dedi Alex, çekinerek. "Herhalde kitapçıdaki kadının uzun zamandır elindeydi."

Fakat bu, Alex'e bile imkânsız geliyordu.

William parlak hançeri kınından çektiğinde, Alex'in durumu daha da çıkmaza sürüklendi. Adam, bir süre şaşkın şakın hançere baktıktan sonra, gözlerini Alex'in üzerine âdeta kilitledi. Ama bu bakışlar, Alex'in alışık olduğu o rahatlatıcı Ronnigan bakışları değildi. Sert ve şüpheli bakışlardı. Şu an Muhafız William ile karşı karşıya olduğunu Alex'e hatırlatan bakışlar..."Bu nereden çıktı, Alex?" dedi adam, sakin ama huzursuz bir ses tonuyla.

"Diğerleriyle aynı yerden," diye endişeyle cevap verdi Alex. "Jordan, Bear ve Evie'ninkiler hariç, bütün hediyeleri almamda Lady Mystique bana yardımcı oldu."

Kızın yanına gelip oturan William, "Lady Mystique mi?" dedi.

Alex kaşlarını çattı. Belki de kadını başka bir isimle tanıyorlardı. "Kitapçının sahibi."

"Hangi kitapçının?"

"Yol... Yol üzerindekinin. Köydeki." Herkesin, ona boş boş baktığını görünce, "Ye Olde Kitabevi," diye ekledi.

"Alex," dedi Bear. "Woodheaven'da kitapçı yok."

"Ne?" Alex, hepsinin bakışlarındaki ciddiyeti şimdi fark ediyordu. "Tabii ki var! Şirketten'e giderken de önünden geçmiştik hatta."

William ile Bear, birbirilerine baktılar. Sonra adam, Alex'e döndü: "Yani dün alışverişe çıktığında bu kitapçıya gittin?"

Kız, başıyla onayladı.

"İçeriye girdiğinde ne oldu?"

Alex, ihtiyar kadınla yaptıkları konuşmanın son kısmı hariç, adama her şeyi anlattı. Zira Lady Mystique, onun hakkında bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyormuş gibi görünüyordu. Alex, sözlerini, "Onu bir aile dostu falan sandım. Ama hediyelerin parasını ödememe izin vermedi, en sonunda da birden..." diye bitirdi.

"Birden ne?" diye bastırdı William.

"Şey... Birden... Ortadan kayboldu." Söyledikleri, kendi kulağına bile çok saçma geliyordu.

"Kayıp mı oldu?" diye kaşlarını çatarak sordu adam. "Nasıl?"

"Yani... Yok oldu."

William, doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için kızın gözlerine dikkatle baktı. Sonra da bakışlarını hançere yöneltti.

"Bu, bir Mayerin hançeri," dedi Alex'e. "Antik savaşçılar, bunu binlerce yıl önce yapmış. Çok kıymetli metallerden yapılan bu hançer, paha biçilemez bir silah. Yani ihtiyar bir kadının, bir başkasına hediye etsin diye hiç tanımadığı birine vereceği türden bir şey değil."

"Benim kitabımı da unutma, baba," dedi Blake. "Bence o, senin hançerinden bile daha kıymetli bir şey."

"Benim broşum da senin hançerinle aynı metalden yapılmışa benziyor, Will," dedi, iyice uzayan listeye eklenen Dorothy.

Alex, başının dönmeye, midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

"Neden bu kadar yaygara kopardığınızı bir türlü anlamıyorum," dedi Gammy. "Harika bir genç hanımdan, seveceğimizi ve takdir edeceğimizi düşündüğü muhteşem hediyeler aldık. Ama bu sorgulama hiç de teşekküre benzemedi. Oysaki onları sorgulamak yerine, hediyelerimiz için minnettar olmalıyız. Kaldoras sabahındayız. Yani bu sabah, hediye alıp şükran duyma vaktidir. Bunlar nezaket neymiş unutup, tamamen vahşi hayvanlara dönüşmeden gel de bana mutfakta yardım et, Alex."

Alex, çabucak ayağa kalkıp kadının peşine takıldı. Bir yandan da zihnini toparlamaya çalışıyordu. Kasabada nasıl kitapçı olmazdı? O küçük caddeden her yürüyüşünde diğer dükkânların yanındaki o kitapçıyı hep görmüştü. Fakat yaşadıklarına rağmen Ronniganların doğruyu söylediklerini de biliyordu. Bu da aklına tek bir soru getiriyordu: Neden onların göremediği şeyi, Alex görebiliyordu? Acaba Ye Olde Kitabevi de Kütüphane gibi, sadece belirli

kişilerin ulaşabildiği bir yer miydi? Alex, hiç de öyle sanmıyordu. Fakat dükkândan ziyade, sahibi daha tuhaftı. Peki, Lady Mystique kapılarını neden Alex'e açmıştı? Ve neden diğerlerine vermesi için ona muhteşem hediyeler vermişti?

"Haydi ama canım, sil şu endişeli ifadeyi yüzünden. Senin gibi güzel bir kız, böyle şaşkın görünmemeli," dedi Gammy.

"Özür dilerim, Gammy. Ama gerçekten şaşkınım," diye moralsiz bir tavırla cevap verdi Alex.

"Sanırım bu durumda olan tek kişi sen değilsin, tatlım," dedi Gammy. "William'ı en son ne zaman bu kadar telaşlı gördüğümü hatırlayamıyorum. Ama Missy, ortalığı hiç yoktan karıştırmamıştır. Mutlaka bir sebebi vardır, merak etme."

"Missy mi?" diye sordu, Gammy'in neden bahsettiğini hiç anlamayan Alex.

"Şu, senin Lady Mystique."

"Onu tanıyor musun?"

"Tanışmıştık. Ama uzun zaman önceydi ve sadece bir kez karşılaştık. Zor bir durumdan kurtulmama yardım etti. Aslında hayatımı kurtardı." Gammy, yüzünde düşünceli bir ifadeyle durdu. "Dünyanın işleyişi çok komik. O gün yanımda bir kitap vardı. Bizzat yazdığım ve içine sevdiğim tüm tariflerle hâlâ üzerinde çalıştıklarımı koyduğum bir kitap... Missy, hayatımı kurtardıktan sonra, kitabı bir süreliğine ödünç alıp alamayacağını sordu. Aslında bu, benim için küçük bir bedeldi ama kitabın yeniden elime geçmesine çok sevindim."

Az evvel ona hediye ettiği kitabın aslında Gammy'nin bizzat yazdığı kendi kitabı olduğunu anlayan Alex'in gözleri fal taşı gibi oldu.

"Biraz otursana, canım. Başın dönüyor sanki."

Alex, onun için bir tabure çeken ve önüne bir bardak su koyan ihtiyar kadına hiç itiraz etmedi.

Suyundan bir yudum alan Alex, Gammy'nin mırıldandığı şarkıya odaklandı. İhtiyar kadından taşan huzuru almaya hazırdı.

Ronnigan evi, giderek daha da çok misafirle dolmaya başlayınca Alex'in de hareketlenmesi gerekti. Kaldoras'ın, ailesi için bir topluluk olayı olduğunu söylerken, Bear haklıydı demek ki.

Önce Benny ile Sal geldi. Yemek yerken içmek için, gelirken yanlarında Sal'in meşhur dilly üzümü suyundan bir koca sürahi getirmişlerdi. Bunu görmek, herkesi mutlu etti.

Daha sonra Dorothy'in kız kardeşi Tessa geldi. Kadının Alex'e sıkıca sarılıp minik bir hediye paketi verdi. Alex, buna çok şaşırdı. "Elbiseni giyerken bunları da takarsın," dedi Tessa. Paketin içinden çok şık ve güzel bir çift damla küpe çıktı. Alex, kekeleyerek kadına teşekkür etti ve ona hediye almadığı için özür diledi. Tessa ise zaten hediye beklemediğini söyleyip güldü.

Birkaç misafir daha geldikten sonra hep birlikte masaya geçtiler. Tam yemeğe oturacakları sırada, Anton Grey, geciktiği için özür dileyerek telaşla kapıdan içeri girdi. Alex, adamın gecikmesinden çok, ceketinin arkasından tüten duman için endişelendi. Kimyageri uyaran Bear, onu derhâl banyoya götürdü.

Telaşla banyoya giden adam, onlara, "Çok üzgünüm! Laboratuvarda küçük bir kaza oldu! Hemen dönerim!" diye seslendi.

Hepsi birden gülüp yemeğe başlamak için onu beklediler. En sonunda mutlulukla ve birbirlerinin varlığından duydukları keyifle Gammy'nin enfes yemek şölenine başladılar. Alex, yine göğsünde o rahatlığı ve sıcaklığı hissediyordu. Medora'ya ilk geldiğinde, bu yabancı dünyadan dışlanacağını sanmıştı. Böyle bir şeyle karşılaşacağını hayal bile edemezdi. Fakat şimdi, bir masada oturup neşeyle sohbet ederken leziz yemekler yiyordu. Kendisini güvende ve rahat hissediyordu ama daha da önemlisi, *sevildiğini* hissediyordu.

"Ne düşünüyorsun, Alex?" diye sordu, onun karşısında oturan Jordan. "Çok uzaklara dalmış gibisin."

Başını iki yana sallayan Alex, ona yumuşacık bir ifadeyle gülümsedi. "Sadece düşünüyordum."

"Düşünmen bitince, bana patatesi uzatır mısın?" diye şaşkın bir ifadeyle sordu Jordan. "Zira ilgi göstermem için yalvarıyorlar."

Alex, çocuğun tabağındaki yemek dağı ile ilgili bir yorum yapmak istemedi ve patatesleri ona uzattı. Sonra da daha uygun porsiyondaki, leziz yiyeceklerle dolu kendi tabağına döndü. İçinden kendi dünyasına bir mesaj yolladı: *Mutlu Noeller anne ve baba. Her neredeyseniz, siz de umarım benim kadar mutlusunuzdur.*

Yirmi Dokuz

Kaldoras'ı takip eden günler, yemek ve kahkahayla geçti. Yeni yıl arifesindeki yemekten sonra Johnny ve Blake gideceği için Jordan ve Alex'in de dâhil olduğu aile, hep birlikte ellerinden geldiğince çok vakit geçirdiler. Bu vakitlerden biri de köye yürüyüş yapmaktı. Böylece Alex hepsine Ye Olde Kitabevinin var olduğunu kanıtlayabilecekti.

Maalesef kitapçıdan içeriye girdiklerinde, yarısı çökmüş bir bina ile karşılaştılar. Ne bir kitap ne bir silah ne bir mücevher ne de Lady Mystique... Hiçbir şey yoktu. Eğer Gammy'nin Lady Mystique ile tanıştığına ikna olmasaydı, Alex delirdiğini sanabilirdi. Bunun üzerine herkes omuz silkti ve bu tuhaf olayı akıllarından çıkarmaya karar verdi.

Paten yapmak için ideal görünen donmuş bir göl ve kaymak için karla kaplı muhteşem tepesi ile Woodhaven, tam bir harikalar diyarına benziyordu. Yorulana kadar paten yapıp kızakla kaydılar. Hatta sonu büyük bir kar topu savaşı ile biten kardan adam yapma işine bile giriştiler.

Alex, vaktin nasıl geçtiğini bile anlamadan hafta sona erdi. Artık Johnny ve Blake'e veda etme vakti gelmişti.

"Kendine iyi bak, Alex," dedi, kıza sıkıca sarılan Johnny.

"Denerim," diye söz verdi Alex.

"Uslu dur ve benim yapmayacağım şeyleri yapma," dedi Blake. O da kıza sarıldı.

Alex, bilgiç bilgiç sırıtarak, "O zaman epeyce şey yapacağım gibi görünüyor," dedi. Blake ile geçirdiği bu kısa zaman diliminde öğrendiği bir şey varsa, o da Blake'in meydan okumaları çok sevdiğiydi.

"Kesinlikle," diye göz kırptı Blake.

Alex, her ne kadar onların gidişini izlerken üzülse de nihayet yeni yıl galası geldiği için heyecanlıydı.

"Artık gidip hazırlanmaya başlasam iyi olur," dedi, Johnny ve Blake gittikten sonra.

"Yardım lazım mı?" diye sordu Dorothy.

"Sanırım kendi başıma halledebilirim. Teşekkürler. Ama bir şeye ihtiyacım olursa seslenirim," dedi Alex.

Alex, Blake'in odasına doğru çıkarken Bear'ın Jordan'a, "Daha saat üç! Hazırlanmak için gerçekten iki saate mi ihtiyacı var?" dediğini duyup güldü.

Fakat bu iki saati, her anından keyif alarak geçirdi. Arada bir de olsa süslenmek ve kendisini olduğu gibi, yani genç kadın gibi hissetmek hoşuna gidiyordu.

"On dakika, Alex!" diye seslendi Bear, kapıdan.

"Geliyorum!"

Aynada son bir kez kendisine baktı. Gördüğü şey, onu da şaşırtıyordu. Dorothy'nin tasarladığı bu elbise, nefes kesiciydi. Gökyüzü mavisi rengindeki elbise, ipekli kumaştan yapılmıştı. Alex'in bedenine doğru yumuşak biçimde inen elbisenin, Alex kıpırdadığında etekleri uçuşuyordu. Ayağına, William'ın aldığı gümüş renkli, ince bantlı ayakkabıları giydi. Tessa'nın verdiği damla küpeleri ve Evie'nin hediyesi olan çiçekli tokayı taktı. Tam bir prenses gibi hissediyor ve görünüyordu.

"Alex! Haydi!"

Bear'ın sabırsızlandığını duyunca aynanın önünden çekildi ve Dorothy'in bu gece için kendisine ödünç verdiği çantasına ComT-BA'sını attı. Kapıyı açarken, "Daha yeni, 'On dakikan var.' demiştin," dedi.

"Üç dakikası geçti bile," dedi Bear. "O topuklularla aşağıya inmek için sadece yedi dakikamız kaldı."

Alex, çocuğun yüzündeki endişeli ifadeyi anlayamadı. "Sen iyi misin, Bear?"

"Ben iyiyim de Jordan iyi mi, emin değilim."

"Neden? Nerede o?"

"Ailesi, bir saat önce arayıp galadan evvel onu görmek istediğini söyledi. Bana, bizimle orada buluşacağını söyledi."

Alex, kaşlarını çattı. "Ailesiyle iyi anlaşamadığını sanıyordum?"

"Anlaşamıyor," dedi, alt kata doğru inmeye başlayan Bear. "Onu asla incittiklerini sanmıyorum ama şefkat ve ilgi göstermiyorlar. Kendileriyle o kadar meşguller ki, Jordan'la uğraşacak zaman bulamıyorlar."

"O zaman Jordan neden gitti?"

"Yine de onun ailesi de ondan. İtiraf etmiyor ama onların dikkatini çekmek için varını yoğunu feda eder."

"Zavallı Jordan," dedi, arkadaşı için çok üzülen Alex.

"Sakın yapma," dedi Bear. "Jordan, kendisine acınmasını asla istemez. En azından biz onun yanındayız ve bu gece bize ihtiyacı var."

"O zaman neden hâlâ bekliyoruz?" diye neşeyle sordu Alex. "Ben saatlerdir hazırım zaten!"

"Tabii tabii," diye gözlerini devirdi Bear. "Ama iyi görünüyorsun, demek ki boşa vakit harcamamışsın."

Alex, kelimelerle ifade etmesine gerek olmayan bir bakış fırlattı ona. "Neden bir kız arkadaşın olmadığı belli, *Barnold*. Zira iltifat edemiyorsun."

Çocuk, buna çok güldü ve kızın önünde eğilerek, "Özür dilerim, Lady. Çok güzel görünüyorsunuz," dedi.

"Böylesi daha iyi," dedi, çocuğun abartılı hareketini görmezden gelen Alex. "Sen de fena sayılmazsın."

Bu doğruydu. Bear, smokin giymişti. Bırakın giydiğini, Alex onun böyle bir şeye sahip olduğunu bile hayal edemezdi. Fakat Bear, smokinle harika görünüyordu. Alex, buna hiç şaşırmadı.

"Ah, ikiniz de muhteşem görünüyorsunuz!" dedi, koridorda onlarla karşılaşan Dorothy. "Benim küçük oğlum nasıl da büyümüş."

Alex, güldüğünü saklamak için avucuna öksürüyormuş gibi yaptı.

Yakasını çekiştiren ve yanakları kızaran Bear, "Anne, lütfen," dedi.

"Özür dilerim, hayatım ama çok yakışıklısın! Tıpkı babana benziyorsun." Dorothy, çocuğun ceketindeki görünmez bir ip parçasını silkeledi.

"Gitme sıramız geldi," dedi, Alex'in mantosunu alıp onu kapıya doğru çeken Bear.

"İyi eğlenceler!" diye seslendi Dorothy. "Döndüğünüzde biz uyumuş oluruz ama sabah görüşürüz!"

Alex'i kapıdan dışarıya sürüklemeye devam eden Bear, arkasına bakmadan annesine el salladı.

"Köpükkapı mı kullanacağız?" diye sordu Alex, dışarıya çıktıklarında.

"Evet ama güvenlik önlemleri yüzünden ayrı ayrı gitmemiz gerekiyor. Ev sahipleri, partinin basılabileceği korkusunu hep yaşarlar."

Kıza şişkin bir zarf uzatan Bear, onu açmasını istedi. Zarfın içinde iki köpükle çok şık yazılmış minik bir davetiye vardı.

Majestelerinin Adına,
Alexandra Jennings
Yeni yıl galasına davetlidir.

Alex yazanları iki kez okuyup, " 'Kraliyet ailesi de orada olacak' demek mi istiyor?" diye sordu.

Bear, omuz silkti. "Yoo, elitlere gönderilen her davetiye bu hitapla başlar. Böylece, aslında olduklarından daha etkileyici görünürler. Bence kral ile kraliçe partiye katılmaz."

"Yine de kulağa çok özel geliyor," dedi, karnında kelebekler uçuşmaya başlayan Alex. İyi görünüyor olduğunu umarak elbisesinde var olmayan bir kırışıklığı düzeltti.

"Çok da büyütülecek bir şey değil," dedi Bear. "Yani büyütülecek bir şey ama herkes o kadar havalı ki bunu bir çeşit şakaymış gibi görmek daha kolay."

"Doğru," dedi, içi hiç de rahatlamayan Alex. "Peki, bu güvenlik önlemleriyle ilgili ne bilmem gerekiyor?"

"Köpükle girip çıkabilmen için davetiyenin yanında olması yeterli," dedi Bear. "Her bir köpük, sadece davetiye ile çalışır. Aslında çok karmaşık bir kimyası var ama şunu bilmen yeter: Eğer davetiyemi seninkiyle değiştirecek olursam senin köpüğün çalışmaz çünkü bizzat senin davetiyenle bağlantılıdır. Oraya sadece kendi iki köpüğümle gidip gelebilirim. Tabii, davetiyem yanımda olduğu sürece."

"Ya davetiyeyi kaybedersem? Veya köpüklerimden birini?"

"Şey... Kaybetmesen iyi edersin," dedi Bear. "Bu, her yıl birinin başına geliyor elbette ama böyle bir durumda gidip ev sahipleriyle görüşmen gerekir ve bu gece böyle bir şeyle uğraşmak istemeyiz."

"Anladım," dedi, davetiyesiyle ikinci köpüğünü çantasına koyan Alex.

"Bu köpükler, sadece galaya gidiş dönüş için üretilmiştir. Normalde köpükkapılar, binen kişinin istediği yere açılır ama bunlarda, gidilecek istikamet çoktan ayarlanmıştır."

"Bu, her şeyi daha da kolaylaştırır," dedi Alex. Zira nereye gideceğini bilmediği için yolunu bile kaybedebilirdi.

Başını sallayan Bear, "Birazdan görüşürüz, tamam mı?" dedi. Kızın cevabını bile beklemeden köpüğünü yere fırlattı ve parlak renklerin içine dalıp gözden kayboldu.

Alex de aynı şeyi yaptı ve kendisini, minik lambalarla aydınlatılmış olan bir gül bahçesinin içinde buldu. Arkada devasa bir mermer malikâne parlıyordu. Alex, rüya görüp görmediğini anlamak için kendisini çimdiklemek istedi.

"Güzel, ha?"

Arkasını dönüp Bear'ı görünce rahatladı.

"Muhteşem," dedi. "Burada gerçekten birileri mi yaşıyor?"

"Galanın ev sahipleri," dedi Bear. "Buraya 'Şato Shondelle' denir, çevirisi de şudur: Benim kocaman bir evim var ve bir tarafımda evim kadar büyük bir sopa..."

"Bear!" diye tısladı Alex, biri duydu mu diye etrafına telaşla bakarak.

"Her neyse," diye devam etti, kızın tepkisini görmezden gelen Bear. "Gala, her yıl burada yapılır. İçeride davet için mükemmel, devasa bir balo salonu var."

Alex, malikânenin büyüklüğünü hesaplayamadı. Böyle bir yerde yaşamayı hayal bile edemezdi.

Bear, "Haydi, artık içeriye girsek iyi olur," dedi ve kızı kolundan tutup kibarca çekti.

Çifte kemerli bir girişten geçip, ışıl ışıl aydınlatılmış bir hole geldiler. Holün sonundaki kapalı kapıların önünde bekleyen bir bekçi vardı.

"Davetiyeler?" diye, sıkılmış gibi bir sesle sordu.

İkisi de davetiyelerini uzattı. Adam, davetiyelerini geri vermeden önce onları dikkatle inceledi. "Tamamdır," diyerek geri çekildi ve kapılar otomatikman açıldı.

Balo salonuna adım atan Alex'in yüzünde aynı şaşkınlık ifadesi vardı. Tonozlu tavanlardan kristal -muhtemelen elmas- avizeler sarkıyordu. Zarif bir orkestra, sahnenin üzerinde müzik çalıyordu. Odanın bir duvarı boyunca sıralanmış masaların üzerinde açık büfe yiyecekler duruyordu. Yeni yıla girmek üzere olan insanlar gülüyor, dans ediyor ve bir şeyler yiyorlardı.

Kızı merdivenlerden indirip içeriye doğru sokan Bear, Alex'in yüzündeki ifadeyi görünce güldü. "Oldukça süslü, ha?"

Alex başını salladı ve salonu taramaya devam etti. Jordan'ı arıyordu. Onun, uzaktaki bir duvarın kenarında bir grup insanla birlikte durduğunu gördü. O da Bear gibi smokin giymişti ve *smokinini çok iyi* taşıyordu ama rahatsız hissettiği belli oluyordu. Jordan, dimdik duruyordu fakat biraz gergin gibiydi, yüzüne taştan bir maske takmış gibi görünüyordu ve Alex'in şimdiye dek hiç görmediği kadar sert duruyordu. Bir yanında bir adam, diğer yanında bir kadın vardı. İkisi de sarışın ve güzeldi. Beden dillerinden, öz güvenli ve kendilerini önemseyen tipler oldukları anlaşılıyordu.

"Bunlar, annesiyle babası mı?" dedi, grubu işaret eden Alex.

Bear, hafifçe gerildi. "Evet, öyle. Marcus ve Natasha Sparker. Onlarla sadece birkaç dakika görüştüm ama çok acayipler."

Alex'in bundan hiç şüphesi yoktu çünkü onlardan çok uzakta olmasına rağmen gözü epey korkmuştu.

"Artık geldiğimize göre gidip arkadaşımızı kurtaralım mı?" diye sordu.

Bear, ona garip garip baktı. "Yo, hayır. Onları rahatsız etmek istemeyiz. Jordan, müsait olduğunda gelip bizi bulur."

"Ne demek 'müsait olduğunda'?"

"Ailesinin onunla gösteriş yaptığını söylemişti, hatırlıyor musun? Onu bir süre etrafta gezdirirler -zaten bizi buraya sokmak için bunu kabul etmişti- ama sonra ondan bıkarlar. Jordan da özgür kalıp tüm gece bizimle takılabilir."

"Bu, korkunç bir şey," dedi Alex. Bir anne ve bir baba, nasıl bu kadar umursamaz olabilirdi? "Beklerken genelde ne yaparsın?"

"Sence?" dedi, başıyla açık büfeyi işaret eden Bear. "Bu insanlar sosyetik olabilir ama Medora'nın en iyi şeflerini getirtecek kadar sosyetiktirler."

Tedirginliğinin geçmeye başladığını hisseden Alex güldü ve arkadaşının peşinden hevesle açık büfeye doğru ilerledi.

Otuz

"Çok *yoruldum.*"

Alex, çikolatalı pastasından başını kaldırınca yanındaki sandalyeye kendini atan Jordan'ı gördü. Çocuk, papyonunu gevşetip bacaklarını uzattı.

"Belli," dedi Alex, cennet gibi pastadan bir parça daha ağzına atarak.

"Oysaki bana, 'aşırı derecede yakışıklı göründüğümü' söylemen gerekiyordu," dedi, surat asan Jordan. "Zira ne kadar yorgun olursam olayım, aşırı yakışıklılığım asla kaybolmaz."

"Benim hatam," dedi, pastadan çok keyif aldığı için çocuğun sözlerine fazla ilgi göstermeyen Alex. Ta ki Jordan, kızın elindeki tatlıyı alıp kendisi yemeye başlayana dek. "Hey!" diye bağırdı Alex ve tabağını geri alıp kolunun altına sakladı. "Kendine bir tabak al!"

Jordan ona üzgün bir köpek yavrusu gibi bakınca, Alex kolunu çekti.

"*Paylaşalım* o zaman," dedi, "paylaşmak" kelimesini vurgulayarak.

Jordan, "Sen harikasın!" dedi. Ya da en azından Alex, öyle dediğini sandı çünkü çocuğun ağzı çikolatayla doluydu.

"Bu gecelik işin bitti mi, ahbap?" diye sordu, Alex'in diğer tarafında oturan Bear.

Başını sallayan Jordan, ağzındaki lokmayı hızla yuttu. "Evet, özgürüm ve bu çok iyi oldu çünkü Emily Walters, gözlerini üzerimden bir türlü çekmedi. Görücü usulü evleneceğimi falan sandım." Bunu söylerken ürperdi. Çocuğun neden bahsettiğini bilmemelerine rağmen Alex ve Bear bir kahkaha attılar.

"Jordan, tanışmanı istediğimiz bir kişi daha var, canım," diyen bir kadın sesi geldi arkalarından.

Alex, arkasını dönünce Jordan'ın annesiyle ve babasıyla karşılaştı.

"Ama anne..."

"Haydi evlat," dedi babası, tartışmaya mahal vermeyen bir ses tonuyla. "Sadece bir saniye sürer, sonra a*rkadaşlarının* yanına geri dönersin."

Alex, bu adamdan hiç hoşlanmadı. Bear ile Alex'e, sanki onları dikkate değer bile bulmuyormuş gibi bakıyordu. Hatta karısı, başını onlara çevirmemişti bile. Oğluna, ayağa kalkıp papyonunu düzeltmesini emretti.

Birazdan geleceğine söz veren Jordan, arkadaşlarına özür diler gibi baktı.

"Bunlar..." Alex, toplum içinde söylenecek uygun bir sıfat bulamadığı için cümlesini tamamlamadı.

Çok şükür ki Bear, onun ne demek istediğini anladı. "Evet, biliyorum."

Arkadaşlarının, bir diğer kibirli aristokratın yanına götürülüşünü izlediler. Jordan, bir yandan onlara uyum sağlamaya çalışıyor, bir yandan da isyan etmek ister gibi görünüyordu. Alex, arkadaşının bu insanların içinde büyüdüğünü ama yine de onlara benzemediğini düşününce çok etkilendi. (Tabii kibirli şakalar yapması dışında.)

"Bu nasıl oldu?" diye sordu ama Bear'ın zihnini okuyamayacağını fark etti. "Tüm bunlarla çevriliyken nasıl böyle *normal* biri olabildi?"

Çok üzgün görünen Bear, "Beş yıl önce ağabeyi öldü," dedi.

Alex'in gözleri büyüdü. "Jordan'ın ağabeyi mi vardı?"

"İsmi Luka idi. Aralarında on yaş fark vardı ama Jordan için o bir idoldü. Jordan'la akademide tanıştığım için Luka'yı hiç tanımadım ama anlattıklarından anladığım kadarıyla Luka, herkesin isteyeceği tarzda bir ağabeymiş. Zeki, komik, her şeyiyle tatlı bir çocukmuş. Onunla kıyaslandığında Jordan şımarık bir velet gibi kalıyor. Zira istediği her şey ona verilmiş. Anne ve babasının ilgisi hariç... Ama o ilgiyi de ona Luka vermiş. Onlar sadece kardeş değil, birbirlerinin en iyi arkadaşıymış."

"Ne olmuş?"

"Luka intihar etmiş," diye fısıldadı Bear. Alex, şaşkınlıktan bir çığlık attı. "Çok ani olmuş, hiç kimse neyin ters gittiğini anlamamış bile. Çok normal, çok mutlu bir çocukmuş. Bu olay, Jordan'ı fena hâlde sarsmış."

"Ne kadar acı," dedi Alex, sessizce.

"Evet ama daha da kötüsü, Luka, Jordan'a bir not bırakmış."

"Ne yazıyormuş?" dedi, merakını tutamayan Alex.

"Bilmem, Jordan bana hiç anlatmadı. Fakat o not, Jordan'ı değiştirmiş. Artık şımarık çocuk olmamaya karar vermiş ve bugün olduğu kişi hâline işte böyle gelmiş."

"İnsanın, ağabeyini bu şekilde kaybedip de ailesinden destek görmemesi, çok zor olmalı."

"Evet, bunları yaşadığımı hayal bile edemiyorum. Ama Jordan, sandığımızdan çok daha güçlü biri."

Alex, çocuğu mırıldanarak onayladı ve ikisini de bir sessizlik kapladı. Alex etrafına bakıp, birbirlerine fısıldayıp gülümseyerek vals yapan çiftleri izledi.

Bear, onun nereye baktığını görmüş olacak ki elini uzattı ve "Dans etmek ister misin?" diye sordu.

"Şey... Dans etmeyi pek bilmem."

"Sorun değil," dedi çocuk, sırıtarak. Daha sonra, kızı yerinden kaldırıp, "Ben de bilmem," diye ekledi.

Alex, güldü. Birlikte dans pistine gittiler. Bilmediğini söylemesine rağmen Bear en azından müziğin ritmine bağlı kalmalarını sağlayan temel ayak hareketlerine hâkimdi. İlk iki valsi için Alex'in hayal edebileceği en iyi eşti çünkü kız onun ayağına sık sık basıyordu ve buna rağmen Bear, yüzünü buruşturmamayı bile başardı.

Üçüncü danslarını bitirdikten sonra, "Fena sayılmazsın," dedi Bear. Biraz soluklanmak için bir sonraki dansı pas geçmeye karar verdiler. Tabii, Bear açısından bakınca, mahvolmuş ayaklarını dinlendirmek için de...

Alex, suratını asarak, "Yalancı," dedi.

Bear, "Tamam," dedi ve Alex'e, bir bardak su uzattı. Alex, suyu hevesle bir dikişte içtikten sonra, Bear, "Şimdi fena sayılmazsın ama ilk başladığımızda ayağımı sakatlayacağını sandım," diye ekledi.

Alex, çocuğun bu sözlerini iltifat olarak saydı. "Uzman rehberliğin sayesinde biraz gelişme kaydetmiş olabilirim."

"Bütün hanımlar aynısını söyler," dedi ve kıza göz kırpıp, "Ben dans kralıyım!" diye ekledi.

"Çok mu kokteyl içti?" dedi, yanlarına gelen Jordan. Onların boş bardaklarını gösterdi. "Bunun çok güçlü bir içecek olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Alex, gülerek başını iki yana salladı. "Yo, bu onun normal hâli."

"Ah, bu her şeyi açıklıyor. Neyse, bu durumda, dostum; ben, Alex'e *gerçek* dansı öğretirken, senden de biraz oturup izlemeni isteyeceğim."

Jordan, Alex'in kadehini Bear'a verdi ve kızı kollarının arasına alarak dans pistine götürdü.

Alex, onun Bear'dan çok daha iyi bir dansçı olduğunu itiraf etmeliydi. Jordan, onu sıkıca tutuyordu ve Alex, ayaklarına bakmak zorunda kalmıyordu. Çünkü Jordan, onu o kadar büyük bir öz güvenle yönlendiriyordu ki Alex'e, Jordan'ın adımlarını takip etmek kalıyordu sadece.

"Çok iyisin," dedi Jordan'a.

"Beş yaşımdan beri bu tip organizasyonlarda dans ediyorum. Onca zamanı boşa harcamadım tabii ki."

Beş yaşındaki tatlı Jordan'ı balo salonunda vals yaparken hayal eden Alex, "Sanırım haklısın," diye cevap verdi.

Jordan, onu -Bear ile daha önce başaramadıkları birkaç adım için- kolayca yönlendirirken, "Az evvel yaşananlar için üzgünüm," dedi. "Annemle babamdan söz ediyorum. Bazen biraz... Zor olabiliyorlar."

Alex, "Sorun değil," dedi ama sonrasında ne söyleyeceğini bilemedi. Jordan, suçlu suçlu bakıyor ve Alex de ona bu durumun onun hatası olmadığını söylemek istiyordu.

"Yedi yaşımdayken annemle babam beni davetli oldukları bir yemeğe götürdüler," diye anlatmaya başladı Alex. "Dünya çapında bilimsel ödüllerin verildiği bir geceydi. Büyük bir olaydı ve iyi bir izlenim yaratmak istiyorlardı. Neden beni de yanlarında sürüklediklerinden hâlâ emin değilim."

Jordan, tüm dikkatini ona verince Alex, *belki de başka bir hikâye anlatmalıydım,* diye düşündü.

"Ne oldu?"

"En önemli kişilerle aynı masada oturuyorduk. Büyük sponsorlar ve müstakbel yatırımcılar da bizimle aynı masadaydı. Ana yemeğin yarısında ekmeğe uzandım ve kazara birinin şarap kadehini devirdim. Temizlemeye çalışırken sandalyemden kaydım ve yere düşerken masa örtüsüne tutundum. Tabii, herkesin yemekleriyle şarapları üzerlerine döküldü. Henüz ödül törenine geçilmemiş olmasına rağmen kapıya kadar eşlik ederek bizi dışarı çıkardılar. Annemle babam o kadar utandılar ki bana bir ay ceza verdiler."

Jordan, güldü. Bu, Alex'in gece boyunca ondan duyduğu en düzgün kahkahaydı.

"Senin durumun biraz daha farklı," dedi, şarkı bitmek üzereyken. "Ama yardımı olacaksa, çoğu aileler, bazı açılardan yetersizdir. Mesela benim ailemdeki garip kişi, benim. Tıpkı senin ailende de senin olduğun gibi. Biz garipler, birbirimizden hiç kopmamalıyız."

Jordan, "Teşekkürler, Alex," dedi ve dans pistinin ortasında ona sıkı sıkı sarıldı. "Sensiz ne yapardım acaba?"

"Berbat olurdun," dedi kız, çocuğun kollarından çekilirken. "Gözlerin ağlamaktan şişer, sümüklerin akardı. İnan bana, hiç kimse bunu görmek istemez. Bu yüzden, hepimizi bu korkunç sahneden kurtardığım için burada olduğuma şükret."

Jordan, bir kez daha güldü. Sonra yine aynı ciddi ifadeyi takındı. "Bear, sana Luka'dan bahsetti, değil mi?"

Bu beklenmedik konu değişimi karşısında sarsılan Alex, "Nasıl?" diye sordu.

"Ben de sizi izliyordum, yüzünden belli oluyordu. Haksız mıyım?"

Alex, alçak sesle, "Evet, anlattı," diye itiraf etti.

Jordan, kızın gözlerinin içine bakıp başını salladı. "Biliyor olmana çok sevindim." Başka bir şey söylemedi, sadece kızın elini tutup onu dans pistinden indirdi.

"Tuvalet molası," dedi Alex, Bear'ın yanına geldiklerinde.

Jordan, ona tuvaletin yerini tarif etti. Alex, unutmamak için hızla balo salonunun merdivenlerinden çıkıp koridordan yürüdü ve başka bir, büyük merdivene ulaştı. Tuvaletin, bir kat yukarıda, koridorun sonunda olması gerekiyordu ama Jordan, merdivenlerin şatonun üst katlarına doğru spiral bir şekilde tasarlandığını söylemeyi unutmuştu. Yani merdivenler, katın tam ortasına açılıyordu. Alex, koridor iki yana da uzandığı için içinden bir tekerleme söyleyip sola gitmeyi tercih etti.

Koridor uzundu, gerçekten uzundu ve zemin kattan çok daha karanlıktı. Duvarlarda tablolar ve kapalı kapıların arasında boş gözlü heykeller duruyordu.

Bir an evvel işini bitirip arkadaşlarının -ya da kalabalığın- yanına dönmek isteyen Alex, adımlarını hızlandırdı.

Nihayet koridorun sonuna ulaştı ve karşısına, biri sağda ve diğeri solda olmak üzere iki kapı çıktı. Hangisine gireceğinden emin olamadan -ve Jordan'a kötü tarifinden dolayı küfrederek-

önce sağ kapıyı denemeye karar verdi. Kapıyı açtı ama içerisi çok karanlıktı. Adımını attığı an ışıklar otomatik olarak yandı. Burası tuvalet değil, bir çeşit depoydu. Alex, hemen dışarıya çıkıp soldaki kapıyı denedi. Diğer koridora gitmek zorunda kalmamayı umut ediyordu.

Burası da deminki oda gibi çok karanlıktı ve ışıkların yanması için, Alex'in odanın içinde epeyce ilerlemesi gerekti.

Burası da tuvalet değildi.

Bu defa, profesyonel görünümlü bir çalışma odasına girmişti. Tam çıkacakken duvarda bir şey dikkatini çekti ve kendisini, bilinçsiz bir şekilde o tarafa doğru yürürken buldu.

Bu, bir kılıçtı. Kılıç normal görünüyordu. Yani Alex'in sınırlı bilgisiyle anladığı kadarıyla. Ama kılıcın bıçağı çok acayipti; simsiyahtı ve içinde Blake'in Kaldoras hediyesi olarak Alex'e verdiği yüzüğün taşındaki gibi siyah mürekkebe benzeyen bir şeyler dönüp duruyordu. Alex, tatil heyecanıyla bunu hiç kimseye sormayı akıl edememişti ve şu an kendisine çok kızıyordu.

Tam daha yakından bakmak için kılıcı duvardan alacakken bir sesle irkildi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Otuz Bir

Yerinden sıçrayan Alex, arkasını döndü. Kapıda, bedeni koyu renk dövmelerle kaplı iri yarı bir adam duruyordu. Adamın kel kafasında bile bir sürü dövme vardı. Bu adam, hiç kuşkusuz Alex'in şimdiye dek gördüğü en korkunç kişiydi.

"Be... ben... Tuvaleti arıyordum," diye kekeledi.

"Burası, tuvalet değil," dedi, uzun ve keskin bir bıçak çıkaran adam. "Ve senin burada olmaman gerekiyor."

"Ovvv," dedi, ellerini havaya kaldıran Alex. "Sakin ol. Sadece yanlış gelmişim ve hemen gidiyorum."

"Evet, yanlış gelmişsin," dedi, kızın üzerine yürüyen adam. "Ama küçük dostlarına yalan yanlış şeyler anlatmanı istemeyiz, değil mi?"

Alex, geri geri gitmeye başladı ve bir kitap rafına çarptı. Adamın deli gibi bakan gözleri vardı ve elindeki bıçak, blöf yapmadığını gösteriyordu. Alex, kaçmak için çılgınca etrafına bakındı.

"Burada neler oluyor?"

Alex, Jordan'ın babasının içeriye girdiğini görünce rahat bir nefes aldı.

"*Bu*, etrafa bakınıyordu," dedi, iri yarı olan adam.

"Bakınmıyordum!" Alex, artık yanında bir şahidi olduğu için kendisini güvende hissediyordu. "Tuvalete giderken yolumu kaybettim. Burası büyük bir labirent gibi... Her şeyin üzerine tabela asmaları lazım."

Adamların ikisi de Alex'e baktı. Birinin yüzünde kana susamış bir ifade varken diğeri tamamen ifadesizdi.

"Oğlumla tanışıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu Marcus Sparker.

"Evet, ben Jordan'ın arkadaşıyım." Jordan'ın babası tarafından hatırlanmak, Alex'i rahatlattı. "O da muhtemelen nerede kaldığımı merak ediyordur."

Marcus'un yüzünden ani bir şey geçti. (Gülmek gibi bir tepki olabilir miydi?) Ama sonra yine ifadesizleşti. "Oğlum, biraz daha bekleyebilir," dedi, ipek gibi yumuşak bir sesle adam. "Kendi konuklarımdan birini karşılamama itiraz etmeyecektir."

Alex, adama şaşırarak baktı. "*Sizin* konuklarınızdan mı?"

Adamın yüzündeki gülümser gibi ifade, bu defa biraz daha uzun sürdü. "Jordan sana söylemedi mi? Herhalde seni karanlıkta bırakmamıştır?"

Alex, artık kızmaya başlıyordu. "*Neyi* söylemedi mi?"

"Ev sahiplerinin kimler olduğunu," dedi Marcus. "Galayı her yıl kendi evimizde -*Jordan'ın* da evinde- eşimle ben düzenleriz. Yani Şato Shondelle'de."

"*Siz* burada mı yaşıyorsunuz?" Jordan ya da Bear, ona neden bunu söylememişti?

"Marcus," dedi, dövmeli adam. "Kızı ben yakaladım, bırak da ben halledeyim."

"Yeter, Gerald," diye çıkıştı Marcus. "Bu hoş genç hanımla sohbet ettiğimi görmüyor musun?"

"Ama Marcus..."

"*Yeter!*"

Gerald, kıza pis pis baktı ama ağzını bir daha açmadı. Gerçi hâlâ kaldırmadığı bıçağı, tehditkâr bir şekilde elinde parlıyordu.

Marcus, kıza döndü. "İsmin ne?"

"Bu, sizin partiniz," dedi, kendisini çok rahatsız hisseden Alex. "Konuklarınızın kim olduğunu bilmeniz gerekmez mi?"

Adamın yüzündeki ifade gerildi. "Kiminle konuştuğunu unutma, kızım."

Alex, adamın gözlerindeki karanlığı görünce ürperdi. "Alex," dedi. "İsmim, Alex."

"Alex kim?"

Bunun neden bu kadar önemli olduğunu merak eden kız, "Jennings. İsmim, Alexandra Jennings," dedi.

Adamın ifadesiz yüzünde ani bir şaşkınlık belirdi. "Bak şu işe," dedi. "Oğlumun bu kadar *ilginç* arkadaşları olduğunu bilmezdim."

Alex, bir şey söylemedi. Adamın yorumunu anlayamadı ve bunu onun yüzünden de okuması pek mümkün görünmüyordu.

Deli gibi çarpan kalbine rağmen, "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye sakince cevap verdi. Bu adam, zihin mi okuyordu? Jordan, Alex'e ailesinden doğru dürüst bahsetmemişti. Alex, onların yetenekleri olup olmadığını bilmiyordu. Fakat eğer Jordan'ın babasının düşünce okumak gibi bir yeteneği varsa Alex ondan derhâl uzaklaşmalıydı çünkü adam, onun zihninin ne kadar "sessiz" olduğunu öğrenebilirdi.

"Kabalık etmek istemem ama demin de söylediğim gibi, Jordan şu an nerede olduğumu merak ediyordur. Bu yüzden, eğer izin verirseniz..." Alex'in tam kapıya doğru gideceği sırada, Gerald bıçağını kaldırıp onun önünü kesti.

"*Benim de* demin söylediğim gibi, oğlum bekleyebilir. Neden oturmuyorsun? Böylece biraz tanışmış oluruz," dedi Marcus. Masasına oturdu -Alex, bunun, adamın masası olduğunu tahmin ediyordu- ve oturması için başıyla Alex'e işaret etti.

"Oturmasam daha iyi, sağ olun," dedi Alex, kollarını göğsünde birleştirerek.

Belli ki bu, yanlış cevaptı çünkü Gerald, öfkeyle homurdanarak kıza bir adım yaklaştı.

"Eğer bana dokunursan bağırırım," dedi Alex. İçgüdüleri korkudan yanan kız, buna rağmen çelik gibi görünmeyi başardı. Nasıl korktuğunu, ikisine de göstermemeye kararlıydı. Bağırmanın bir işe yarayıp yaramayacağından da emin değildi, çünkü balo salonundan epey uzaktaydılar ve birinin onu duyma ihtimali çok düşüktü. Ama burada dikilip itilip kakılmaya katlanacak değildi.

Marcus, bir kahkaha attı. Ama bu, insanın içini rahatlatan değil; aksine, ürperten bir kahkahaydı. "Sevgili kızım, sana zarar vermek niyetinde değiliz," dedi gülümseyerek. Kahkahası gibi doğallıktan uzak olan yüz ifadesi, mavi gözlerindeki sert bakışla hiç uyumlu değildi.

"O zaman neden gitmeme izin vermiyorsunuz?" diye bastırdı Alex. "Aşağıda bir ev dolusu konuğunuz olduğunu unuttunuz mu? Onların yanına dönmeniz gerekmez mi?"

"Eşim, onlarla ilgileniyor," dedi, hiç de endişeli görünmeyen adam. "Oğlumun arkadaşlarından biriyle tanışma fırsatımı kullanmazsam, babalık görevlerimi yerine getirmemiş sayılırım."

"Belki de odaklanmanız gereken başka babalık görevleriniz de vardır," dedi, kendine hâkim olamayan Alex. Fakat söylediklerine anında pişman oldu ve daha fazla bir şey söylememek için dilini ısırdı, yine de söz ağızdan çıkmıştı bir kere. Cümlesinin yarattığı etki, çok karışıktı. Alex, tansiyonun son derece yükseldiği odadaki soğuk gerginliği hemen hissetti.

Alex daha nefes bile alamadan, Marcus hızla masasından kalkıp kızın yanına geldi. "Sen, bana ne dedin?"

Bir adım gerileyen Alex, çok yakınında duran Gerald'a çarptı. "Ben... Ben..."

"Sen, benim kim olduğumu biliyor musun?" diye, ölümcül ve yumuşak bir ses tonuyla fısıldadı adam. "Ne cüretle benimle böyle konuşursun?"

Alex, ilk önce hangi soruyu cevaplaması gerektiğinden emin olamadığı için sesini çıkarmadı. Öte yandan Gerald'ın karnından sadece birkaç santim uzakta duran bıçağı da kızın dikkatini fazlasıyla dağıtmıştı.

Alex, sessizliğini koruyunca Marcus, Gerald'a başıyla bir işaret verdi ve dövmeli adam, Alex'in koluna yapışıp boynuna bıçağı dayadı. Keskin bıçak, buz gibi bir şekilde kızın damarına baskı yapıyordu. Alex, olduğu yerde donakaldı.

"Cevap ver!" diye emretti Marcus.

Alex, "Sizce de biraz ileri gitmediniz mi?" demeye çalıştı. Ama bu bile bıçağın ucunun, kızın tenini delmesine yetti. Alex, bedeninin titremesini engelleyemiyordu. Bu durum, boynundaki bıcağın basıncını arttırıyordu.

Bir anda, kendisini böyle bir pozisyondan nasıl kurtaracağını öğretmediği için muharebe öğretmenine kızdı. Karter, onu bir kungfu ustasına dönüştürmemiş olsa bile bu durumdan tek parça hâlinde kurtulmasına yetecek kadar savunma taktiği öğretmişti.

"Eğer babalığınıza yaptığım yorum için sizden özür dilersem beni bırakacak mısınız?" diye sordu. Duyguları karmaşıktı. Hem korkuyor hem de çok kızıyordu. Ona yaptıkları şey, hiç de hoş değildi ve alaycı tavrını kontrol etmesini engelliyordu. "İçimden geliyormuş gibi yapacağıma söz veriyorum."

Gerald, bıçağı Alex'in boğazına batırdı. Alex, boynundan aşağıya inen kanı hissetti.

"Bu yarayı tuvalette nasıl aldığımı insanların merak edeceklerinin farkındasınız, değil mi?" diye tısladı Marcus'a. " 'Düştüm.' gibi bir mazereti kabul etmeyeceklerinden eminim."

"Sadece iki kişi fark eder ve onların da sana inanmak için hiçbir sebepleri yok," dedi Marcus. "İnanırlarsa bile kolayca icaplarına bakılır."

Alex, bu imalı tehdidi duyunca bembeyaz oldu. Bu adam, Jordan ve Bear'a zarar vermezdi. Değil mi?

Gerald, Alex'in kulağına, "Eğer balo salonuna geri dönmezsen ikisinin de haberi olmaz," diye fısıldadı. Kızın boğazını biraz daha sıkıp ikinci kez kan akmasına yol açtı.

Alex'in içindeki korku ve öfke, hızla artamaya devam ediyordu ve iki duygu da onun ilgisini talep ediyordu. Bağırsa mı öfkelense

mi yoksa ağlasa mı bilemedi. Bedeni gergindi ve kasları harekete geçmeye hazırdı. Fakat Gerald'ın kollarında kapana kısılmışken hiçbir şey yapamazdı.

"Bakın, ben..." Alex, aslında ne söyleyeceğini bilmiyordu ama sözü kesildiği için bunun zaten bir önemi kalmadı.

"Ah, Alexandra. Demek buradasın."

Bu ses, hem Alex'i hem de onu tutan iki adamı şoke etti. İkisi de derhâl kızdan uzaklaşıp yeni gelen kişiye döndüler.

Kapıda Darrius'u gören Alex, elinde olmadan bir çığlık attı. Adam, sanki güvenlik ve rahatlık ışığı saçıyor gibiydi.

"Ne kadar... *beklenmedik* bir sürpriz," dedi Marcus, yumuşak bir sesle ve Gerald'ı -bıçağı kaldırması için- gizlemeye çalıştı. "Buraya nasıl girdin, ihtiyar?"

"Beni tanırsın, Marcus," dedi Darrius. "İyi bir partiye her zaman hazırımdır."

"Konuk listesinde olduğunu fark etmemiştim." Marcus'un sesi de ifadesi kadar düzdü.

"Tamamen şans eseri elime bir davetiye geçti. Bu arada, çikolatalı pastan muhteşem." Darrius, tuhaf derecede sakin görünüyordu. Ama gümüş renkli gözleri karşısındakilere bakınca, özellikle de Alex'in boğazındaki minik kesiği görünce, çelik gibi parladı.

"Gitmeden önce, Alexandra ile bir şey konuşmam gerekiyordu," dedi kıza dönerek. "Bana biraz vakit ayırabilir misin?"

Kalbi hâlâ deli gibi atmakta olan Alex, adama başını salladı. Bu iki tehlikeli adamdan bir an evvel uzaklaşmak istiyor ama hareket edemiyordu. Çünkü ikisinden birinin, onu yakalayıp gitmesine engel olacağından korkuyordu.

"Ne kadar da zarifsin." Darrius'un gülümsemesi ile birlikte Alex, korkusunun geçmeye başladığını hissetti. "Eğer peşimden gelirsen dışarıda konuşabiliriz. Marcus, Gerald... Sizi görmek güzeldi."

Marcus'un yüz ifadesine bakılırsa, onun adına bu asla güzel bir şey değildi. Yine de Alex'in uzaklaşmasına izin verdi. Birkaç dikkatli adımdan sonra Alex nihayet odadan çıktı.

Adam kapıyı kapatınca Alex, "Darrius!" diye haykırarak onun kollarına atladı. O kadar rahatlamıştı ki neredeyse adama sıkı sıkı sarılacaktı. "Burada ne arıyorsun?"

"Sadece güzel bir tesadüf," diye cevap verdi adam. "Sanırım sen de tuvaleti bulamadın. Merdivenden yanlış yöne dönmüş olmalıyım."

Alex, adamın doğruyu söylemediğinden emindi ama bir açıklama yaptığı için yine de ona minettardı. "Sanırım az evvel hayatımı kurtardın."

"Hayır, bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi Darrius, ciddi bir tavırla. "Ben gelmesem de kendin çıkabilirdin."

Alex, ondaki öz güvene sahip olmayı çok isterdi. "Yine de teşekkür ederim," dedi. "Sana borçlandım."

Koridorun yarısında, boynundaki yaraya dokundu.

"Bu hâlde aşağıya inemem," dedi. "Jordan ile Bear delirir. Bundan babası sorumlu olduğu için özellikle de Jordan. Üstelik burası, Sparkerlar'ın *evi.* Marcus, beni bir kez daha köşeye sıkıştırmaya çalışabilir." Bunu düşününce ürperdi.

"Eğer istersen buradan Akarnae'ye dönmene yardımcı olabilirim," dedi Darrius. "Zaten bir ya da iki gün sonra okul açılacak. Hatta bu arada Dr. Fletcher'ı bile görebilirsin."

Bu, çok iyi bir fikirdi. Hem arkadaşları da ona garip sorular sormamış olurdu.

"Akademiye giden bir köpüğün mü var?" diye sordu Alex. "Ben, onların galaya özel yapıldıklarını sanıyordum?"

Adam, "Hayır, köpük değil," dedi ama açıklama yapmadı. "İyi olduğunu arkadaşlarına iletme ihtimalin var mı?"

"ComTBA'm yanımda ama onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye cevap verdi Alex.

"Tek tek gidelim, Alexandra. Tek tek."

Adam, onu aşağıya indirip balo salonunun önünden geçirdi ve birkaç saat evvel geldiği gül bahçesine geri götürdü. Smokininin cebinden bir şey çıkardı. Alex, bunun ne olduğunu hemen anladı.

"Bu, bir iletişim küresi," dedi, bulutlu küreye bakan kız. "Ben, bunların sadece Akarnae'de kullanıldıklarını sanıyordum."

"Öyle ama neyse ki şatoya geliş gidişlerdeki güvenlik tedbirleri açısından bizler de kullanabiliyoruz. Bu sayede, sen de akademinin güvenlik kalkanından geçebileceksin."

"Güzel ama bunu nasıl aldın?"

"Bu, müdürüne ait. Ona geri verirsen eminim ki ödünç almamı sorun etmeyecektir."

"Ah, peki sen buradan nasıl çıkacaksın?"

"Önce yapman gereken bir iş var. Arkadaşların seni aramaya başlamadan evvel seni göndersek iyi olur."

"Onlara ne söyleyeyim?"

"Gerçek, her zaman doğru bir başlama noktasıdır ama belki, bu durumda bazı detayları pas geçebilirsin." Küreyi kızın eline verdi. "Müdürün ofisinin tam önüne ineceksin. Müdür Vekili Jarvis'i ziyaret edip geldiğini ona bildirmeni tavsiye ederim. O, küreyi sahibine verir."

Alex, adama minnet dolu gözlerle baktı. "Her şey için tekrar teşekkür ederim, Darrius."

"Rica ederim, Alexandra," dedi, gözleri ay ışığında gümüş gibi parlayan adam. "Bir sonraki karşılaşmamızı iple çekiyor olacağım."

"Bana 'Alex' diyebileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi, adamın yorumunu ve bu yorumdaki vaadi duymazdan gelen Alex. Bu adamın, Alex'in başı ne zaman dertte olsa ortaya çıkmak gibi bir alışkanlığı olmalıydı. Alex, yakında yine onun yardımına ihtiyacı olacağı fikrini hiç sevmedi.

Darrius, ona gülümsedi ve bilmediği bir kelime söyledi. Küre, onu malikâneden akademiye doğru taşırken, Alex, saçlarında rüzgârı hissetti.

Otuz İki

Müdürün ofisinin önüne inen Alex, arkadaşlarıyla yapacağı görüşmeyi bir an evvel halletmek için ComTBA'sını çıkardı. Cihazının, Bear'ın cihazına bağlanmasını bekledi. Bu sırada, boynundan damlamakta olan kanı sildi.

"Alex?" diye cevap verdi Bear. Hologram ekranında, Jordan ile ikisinin endişeli yüzleri belirdi. "İyi misin? Her yerde seni arıyoruz!"

"İyiyim ve sizi endişelendirdiğim için özür dilerim." Boşta kalan eliyle boynunu kapatan Alex, beden dilindeki tuhaflığı fark etmemelerini umdu.

"Neredesin? Yanına gelelim," dedi, endişeden sesi gerilen Jordan.

"Şey... Aslında orada değilim."

"Gittin mi yani?" diye, şaşırarak sordu Bear. "Neyse, zaten burası çok sıkıcı. Biz de hemen eve geliyoruz."

Alex, "Hayır," dedi ve çocukların yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce sözlerine hemen devam etti: "Aslında ben, akademideyim. Komik bir hikâye."

Aslında hiç de komik olmadığının farkındaydı ama daha fazla açıklama yapmadı.

"Belli ki yön duygun berbat," dedi Jordan. Alex, gülmeye çalıştı ama beceremedi. "Ben... Biraz... Şey... *Kayboldum* ve sonra Darrius ile karşılaştım. Size ondan bahsettiğimi hatırlarsınız. Kütüphane'de tanıştığım adam. Hani bulutların üzerinde?"

"Seni binadan atlatan o tuhaf adam mı?" diye sordu Jordan. "Onun burada ne işi varmış?"

"Bu, senin partin. Ben nereden bileyim?" Bu konuyu açmayacaktı aslında ama bunu Jordan'ın babasından duyduğu için hâlâ öfkeliydi.

Jordan hologramdan kayboldu. Alex, onu üzdüğünü zannedip endişelendi ama Jordan'ın Bear'a, Alex ile bir saniye özel konuşmak istediğini söylediğini duyunca rahatladı. Bear, kıza gülümseyip ortadan kayboldu ve ekranda yine Jordan belirdi.

"Sana söylemem gerekirdi," dedi alçak sesle. "Nasıl öğrendin, bilmiyorum ama benden duymadığın için özür dilerim."

Derin bir iç çeken Alex, bakışlarını çevirdi.

"Hakkımda kötü düşünmeni istemem," diye fısıldadı çocuk. Bunu duyan Alex, yeniden Jordan'a baktı.

"Neden düşüneyim ki?"

"Bütün bunlar yüzünden." Elini kaldırıp içinde bulunduğu balo salonunu gösterdi. "Bu, ben değilim. Burada, bu insanlarla büyümüş olabilirim ama artık ben, bu kişi değilim. Annemle babama benzediğimi düşünmeni istemedim. *İstemiyorum.*"

Alex, suratını astı. "Böyle bir şey mümkün değil, Jordan. Sen, annen ve baban gibi *değilsin.*" Çocuğun annesini yargılamak istemiyordu ama onun da babasından farksız olduğuna emindi.

"Olmamaya çalışıyorum ama içimde onlardan bir parça var ve buna engel olamıyorum."

"Bir de olgun ve sıkıcı büyük bir parça daha var," dedi Alex. Belki de ağabeyi Luka'ya benziyordu ama bu düşüncesini kendine sakladı. "Bizim için önemli olan da bu parçan. Bildiğimiz ve sevdiğimiz parçan."

Bear, Jordan'a dirsek atarak, "Tamam, tamam," diye araya girdi Bear. "Bu kadar duygusallık yeter. Akademiye nasıl gittiğini bize anlatmadın, Alex. Köpüğün, seni doğruca bizim eve götürmesi gerekirdi. Hem neden yanımıza gelip, gideceğini bize söylemedin?"

"Şey... Dediğim gibi, Darrius'a rastladım. O da tuvaleti ararken kaybolmuş." Alex, mümkün olduğunca doğruyu söylemeye çalışıyordu. "Eviniz -pardon şaton*uz*- çok büyük, Jordan. Merdivenlere ulaşmamız bile çok uzun sürdü. Sonra nasıl becerdiysek kendimizi bahçede bulduk."

Artık, biraz beyaz yalan vakti gelmişti.

"Aynı şeyleri yeniden yaşamak istemedim." Anlamı farklı da olsa sözleri doğruydu. "Tekrar içeri girip yine kaybolacağımı bile bile size yön sormak istemedim." Bu, daha az doğruydu ama çok da korkunç bir yalan sayılmazdı. "Darrius'un yanında müdürün iletişim küresi varmış. Bana onu önerince ben de yerini bildiğim bir tuvalete girmemin daha kolay olacağını düşünerek buraya gelmek için küreyi kullandım. Aptalca geliyor, biliyorum. Şu an çok daha rahatım."

Bu da doğruydu. Ama şu an bir kez daha tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Alex, "Ne diyebilirim ki?" diye, özür diler gibi sırıttı. "Gitmen gerekiyorsa gidersin."

"Kızlarla tuvaletler arasındaki bu tuhaf ilişki nedir yahu?" diye sordu Jordan, Bear'a. Alex'in orada olduğunu unutmuş gibiydi.

"Sanırım, buraya sıkışıp kaldım." Alex, Ronniganlara veda edemeden ayrıldığı aklına gelince üzüldü.

"Evet, bu kötü oldu," dedi Bear. "Seni almaya gelirdik ama pazar gününe kadar bu köpüklerle akademinin güvenlik bariyerini geçemeyiz. Keşke hepimizde iletişim küresi olsaydı, değil mi?"

"Bu, çok güzel olurdu," diye onayladı Alex. "Ailene benim için teşekkür eder misin? Bir de onlara veda bile edemediğim için çok üzgün olduğumu söyle."

"Olur, söylerim. Ama onları yeniden göreceksin. Annem, bunu ayarlayacaktır. Sen de tıpkı Jordan gibi artık bizden birisin."

Alex, gülümsedi.

"Gelirken eşyalarını getiririz," dedi Jordan.

"Sağ olun, çocuklar. Harikasınız."

"Biliyoruz."

"Neyse, sanırım yarından sonra görüşeceğiz."

"Çoktan yarın oldu bile," dedi Jordan. "Mutlu yıllar, Alex."

Kız, ComTBA'sındaki saate bakınca Jordan'ın haklı olduğunu gördü. "Mutlu yıllar," dedi ikisine de.

Bear, "Bu yıl, geçen yıldan daha ilginç olsun," diye bir dilekte bulununca Alex suratını buruşturdu. Çocukların ikisi de onun bu tepkisine çok güldüler.

Alex, "Bunu aklından bile *geçirme*," dedi ve iyi geceler dileyip aleti kapattı.

Beklediğimden iyi gitti, diye düşündü ve odadan çıkıp hızla merdivenlerden aşağı indi.

Alex, saat gece yarısını geçtiği için, Darrius'un tavsiyesini dinleyip de Jarvis ile görüşmeye gidip gitmemesi gerektiğinden emin olamadı. Uyanık olabilir diye ofisini denemeye karar verdi, eğer yerinde yoksa da sabah görüşürdü.

Müdür Vekili'nin ofisinin kaçıncı katta olduğunu hatırlayamadı ve sekizinci kata kadar koridorları dolaşıp tüm merdivenleri çıkmak zorunda kaldı. Kapıyı çaldı. Cevap beklemediği için, kapı açılınca şaşırdı.

"Alex?" Onu gören Jarvis'in yorgun gözleri bir anda büyüdü. Üstü başı kırışmıştı ve birazdan yorgunluktan bayılacak gibi duruyordu. "Burada ne arıyorsun? Hem de gece yarısı?"

"Selam, Jarvis. Bir dakikan var mı?" dedi Alex.

Kızı içeriye alan Jarvis, oturmasını işaret etti.

"Sana ne oldu?" dedi, kıyafetlerine ve boynundaki yaraya bakarak.

"Oh, önemli bir şey değil." Artık güvende olduğu için yaşadıkları gözüne o kadar da kötü görünmüyordu. "Sadece *yanlış zamanda yanlış yerdeydim*, diyelim. Bu, aslında başıma çok sık geliyor."

Adam, kıza ciddi bir ifadeyle baktı. "Alex, lütfen. Burada ne arıyorsun? Hayır, buraya *nasıl* geldin?"

Kız, ona iletişim küresini uzattı.

Sisli küreyi elinde çeviren adam, kaşlarını çattı. "Bunu nereden aldın?"

"Arkadaşım Darrius, verdi." Beklenmedik anlarda pat diye karşısına çıkan bu adam için "arkadaşım" kelimesini kullanmak, hiç de yanlış sayılmazdı. "Müdüre ait olduğunu söyledi."

Jarvis, şaşırdı. "Bu gece Darrius ile birlikte miydin?"

"Onu tanıyor musun?"

Jarvis, çekinerek başını salladı. Alex, "Yeni yıl galasında karşılaştık," diye cevap verdi. Jarvis ona garip garip bakmaya devam edince de, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Ben sadece... Bunları bildiğini sanmıyordum."

"Onu çok az tanıyorum aslında. Ne zaman ihtiyacım olsa karşıma çıkıyor."

Jarvis, güldü. "Evet, galiba altıncı hissi çok kuvvetli."

"O altıncı his, çok şükür ki onu bu gece karşıma çıkardı. Beni Şato Shondelle'deki zor bir durumdan kurtardı ve ta-tam! İşte, buradayım." İletişim küresini işaret etti. "Bunu Profesör Marselle'e senin verebileceğini de söyledi."

"Eminim, söylemiştir," diye mırıldandı Jarvis. "Boynuna ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Az evvel bahsettiğim zor durumun bir parçası," dedi, daha fazla açıklama yapmak istemeyen Alex.

Jarvis, kızın daha fazlasını anlatmasını bekledi ama anlatmadığını görünce dudaklarını büzdü. "Görüyorum ki yorgunsun, bu yüzden seni şimdilik salıyorum ama bu konuyu müdürle *görüşeceğim*."

"Fark etmez," dedi Alex. Profesör Marselle'in bunu öğrenmesi ya da umursaması gerekmiyordu.

"Şimdi gidip biraz dinlen, Alex. Solgun görünüyorsun."

Bir anda kendini bitkin hisseden kız, *eminim öyledir,* diye düşündü.

Jarvis'e *hoşça kal* dedikten sonra, aşağı inip Kule'den çıktı ve yurt binasına gitti. Yatağından başka hiçbir yere gidemeyecek kadar yorgun olduğundan, Fletcher'a gitme işini yarına bırakabilirdi.

Önce tuvalet, diye düzeltti kendini. *Sonra yatak.*

Otuz Üç

"Burada ne işin var?"

"Mmmmhhhh..."

"Sana, burada ne işin var dedim!"

Ses, sinir bozucu derecede ısrarcıydı. Alex, onu duymamak için yastığıyla başını kapattı.

Ses, bu kez daha alçak ama daha yakından gelecek şekilde, "Kanıyorsun," dedi. "Neden kanıyorsun?"

Alex, sorular yüzünden huzur dolu uykusu bölünmeye devam ettiği için homurdandı. Yastığı kafasından çekip gözlerini açmaya çalıştı ve tepesinde dikilen oda arkadaşını görünce şaşırdı.

"D.C.?" dedi uykulu bir sesle. "Neden odamdasın?"

"Burası, *bizim* odamız. Peki, *sen* burada ne yapıyorsun? Öğrenciler yarın öğleden sonraya kadar dönmeyecek."

Ronniganların evinde olmadığını hatırlayan Alex, doğruldu. Gözlerini ovuştururken boynunu hareket ettirince yarasını hissetti. "Offf."

D.C., "Sana ne oldu böyle?" diye tekrar sordu. Alex, onu tanımıyor olsa endişelendiğini falan sanırdı. Ama bu imkânsızdı.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, yataktan çıkmaya çalışan Alex. Çabucak bir kot ve kalın bir yün kaban giyip, oda arkadaşına döndü. Kız, Alex'in açıklama yapmaması nedeniyle hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama Alex, bunun sebebini anlayamadı çünkü D.C. genelde hiçbir şeyi umursamazdı.

"Erken geldin, çünkü?" diye tekrar sordu D.C.

"Sen neden erken geldin?" diye, soruya soruyla karşılık verdi Alex.

"Hiç gitmedim ki."

"Kaldoras'tan önce burada mı kaldın? Tek başına mı? Peki, ya ailen?"

Alex, D.C.'nin yüz ifadesi gerilince zaten çok samimi olmadıkları için böyle özel bir soru sorduğuna pişman oldu.

"Ailem, iş seyahatinde. Hem tek başıma da değildim. Burada kalan başka öğrenciler de vardı."

"Doğru. Eğlendiniz mi bari?"

Alex, suratını buruşturdu. Ne aptal bir soru. Yüz ifadesine bakılacak olursa D.C. de aynısını düşünüyor olmalıydı.

"Soruna cevap verdim. Şimdi söyle bakalım, *sen* neden erken geldin?" diye üçüncü kez sordu D.C..

"Fark eder mi?" dedi, öfkelenen Alex. "Şu an buradayım ve yarın da herkes burada olacak. Bu kadar büyütecek ne var?"

"Güvenlik kalkanının seni içeriye almaması gerekirdi. Bu da senin özel şartlar altında geldiğini gösterir."

Kızıl saçlı kızın gözleri, Alex'in yaralı boynuna kaydı. Ama onun imasını kabul etmeyen ya da reddetmeyen Alex, sadece omuz silkmekle yetindi.

"Kendi güvenliğimden endişeliyim, hepsi bu. Eğer peşinde birileri varsa buraya da gelirler. Arkamı kollamama gerek olup olmadığını öğrenmeye hakkım var. Çünkü oda arkadaşım, başkalarının işine sürekli burnunu sokan biri."

Yeter ama, bu hiç adil değildi!

Daha sonra pişman olacağı bir şey yapmak ya da söylemek istemeyen Alex, arkasını dönüp kapıya yönelirken, D.C.'nin geri gelip sorularını yanıtlaması için ona bağırmasını duymazdan geldi.

Kahvaltı için çok geç kaldığını varsayarak doğruca tıbbi koğuşa yöneldi. Tam da umut ettiği gibi Fletcher oradaydı ama yalnız değildi. Yanında Alex'in daha önce hiç görmediği bir adam duruyordu. Sırtını yarısına kadar uzanan örgü şeklindeki keten rengi saçı ve esmer teniyle oldukça ilginç bir tipti. Bir erkek için kısaydı. Boyu, ancak Alex'inki kadardı ama kaslarındaki fazlalıklarla boyundaki eksikliği kapatıyordu. Esmer teni ve açık renk saçı arasındaki zıtlığın dışında, ona bakan Alex'in aklına uzun bıyıklı, kalın sakallı bir Viking geldi. Tabii bu gözlemini, adamın başındaki iki boynuzlu miğferle göğsüne taktığı zırh da destekliyor olabilirdi.

Bu tuhaf kıyafeti ve değişik görüntüsüne rağmen Vikingli adamın kibar bir yüzü vardı. Alex'in yaklaştığını görünce, ona bakıp gülümsedi.

"Alex! Jarvis, bugün beni görmeye gelebileceğini söylemişti," diye karşıladı Fletcher onu.

"Daha fazla ayrı kalamadım. Burayı ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Adam, sessizce güldü ve kızın boynuna baktı. "Daha dersler bile başlamadan beni görmeye geldin. Hediye ettiğim kitap çok işine yaramış olmalı."

İkisi de güldüler. "Evet, teşekkür ederim. Özellikle 'Doktor! Doktor!' şakalarına bayıldım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sanırım, Varin'le tanışmadın henüz, değil mi?"

"Varin?"

"Benim," dedi, sesi de en az kasları kadar güçlü olan adam.

Viking Varin, diye içinden dalga geçti Alex. *Çok uydu doğrusu.*

Kendisini, adamın yanında tuhaf şekilde enerjik hissetti. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de öyle, Alex," dedi Varin. "Fletch de bana, senin başına gelen talihsizlik masallarını anlatıyordu. Bu tıbbi koğuşu gerçekten seviyorsun, öyle değil mi?"

O an Alex'in kafasına dank etti ve bu sesin, karantina döneminde Fletcher ile konuşurken duyduğu hastanın sesi olduğunu anladı. O hasta, Varin'di.

Kızmış gibi yaparak şaşkınlığını çabucak gizledi. "Doktor-hasta gizliliğine ne oldu, Fletcher?"

Adam sırıtmakla yetindi ve ona, hasta yatağına çıkmasını işaret etti.

"Ben gidip ikinizi yalnız bıraksam iyi olur," dedi Varin. "Ama perşembe günü derste görüşürüz, Alex."

"Ders?"

"Türlerin ayrımı. Ben, senin profesörünüm fakat bu unvanı pek kullanmam."

"Ah!" Alex, boş döneminin gerçekten boş dönem olduğunu unutmuştu.

Varin, ikisine de el salladı ve Fletcher da kızın dosyasını alıp geri döndü.

"Dosya kabarıyor."

Fletcher, güldü. "Sen en iyi hastalarımdan birisin." Elindeki not tahtasını yatağa bıraktı. "Şimdi sana bir bakalım."

Onu güzelce muayene ettikten sonra, yarasını iyileştirecek vanilya kokulu bir merhem verdi. Birkaç saniye içinde Alex'in yarası tamamen iyileşti. Fletcher, onu kapıya geçirirken, tatilinin son günlerini eğlenerek değerlendirmesini söyledi.

Alex, günün kalanını olaysız geçirdi. Binicilik becerileri dersi öğretmeni Tayla, onu karla kaplı ormanda at binmeye davet etti. Alex de daha sonra, dersler başlayacağı için kadına ahır temizliğinde yardım etti. Yemekten sonra odasına gittiğinde çok yorgundu ama güzel işler başardığı için de mutluydu.

Alex, çoktan yatağa girip kitap okuyan D.C.'yi görmezden geldi çünkü ruh hâlinin bozulmasını istemiyordu. Oda arkadaşının onu umursamayacağını sandı ama yanıldı.

D.C., "Bu sabah söylediklerim için..." diye söze başladı.

"Yapma," diye araya girdi Alex. "Meraklanmana gerek yok, kimse peşimde değil. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydim, hepsi bu." Sesi sakin ve alçaktı. Öfkesini bu şekilde daha kolay kontrol edebiliyordu.

"Benim niyetim..."

"Cidden," diye, onun sözünü tekrar kesti Alex. "Tamamen güvendesin."

"Ama..."

"Hem peşimde biri olsaydı bile," diye yine araya girdi Alex, "eminim ki hâlâ güvende olurdun çünkü bir beyinsiz bile ikimizin arkadaş olmadığını anlar. Beni yakalamak için seninle tehdit etmeleri büyük aptallık olur."

D.C. bir daha konuşmayı denemedi. Kitabını ağır ağır kaldırmak dışında başka hiçbir şey yapmadı. Gömleğinin kollarını çekmişti. Alex, ona Kaldoras hediyesi olarak gönderdiği bilekliği D.C.'nin kolunda görünce boğazının düğümlendiğini hissetti. Bir anda gözleri yaşla doldu ve bu kadar anlamsız bir şeyden bile bu denli etkileniyorsa sandığından daha yorgun olması gerektiğini fark etti.

Otuz Dört

Alex, çok sıkılmıştı ve ertesi gün Kütüphane fuayesinde olmasının tek sebebi de buydu. Arkadaşlarının akademiye dönmelerine daha birkaç saat vardı ve Alex'in de onları beklerken bir şeyler yapması gerekiyordu. En iyisinin Kütüphane'ye gitmek olduğuna karar verdi. En son, Kütüphane'nin derinliklerindeyken az kalsın kellesini kaybedecekti ama Sir Camden ile geçirdiği vakit, ona kesinlikle bir macera keyfi yaşatmıştı. Benzer bir deneyim -fakat biraz daha az tehlikeli- tam ihtiyacı olan şey olabilirdi.

Son geldiğinden bu yana, fuayenin duvarları tamamen değişmişti. Alex, yağlı boya bir tablonun önünde durup gölle dolu vadiye akan güzel bir şelale resmine baktı. Tablo o kadar gerçekçiydi ki Alex, şelalenin neredeyse resimden fırlayacağını sandı.

Kütüphaneci, etrafta yoktu. Alex de tablonun önünden ayrılıp merdivenlere yöneldi. Tıpkı son seferdeki gibi merdivenler normalden daha aşağıya iniyordu.

Alex, her ne kadar keşfetme heyecanıyla dolu olsa bile, içinde bir rahatsızlık hissetti. *Darrius'u bir daha bulabilir miyim*, diye düşündü. Böylece, galada olanlarla ilgili ona daha fazla soru sorabilirdi. Ya da belki parlak zırhlı şövalyesine yeniden rastlardı.

Olasılıkları düşünmeye devam ederken taş duvarla kapanmış bir çıkmaza geldi. Duvarda yalnızca tek bir kapı vardı. Ahşap kapı, kapalıydı. Alex'in hissettiğine göre kapı, "Beni açıp içeriye gir," diye ona ısrar ediyordu.

Bir anlık tereddüdün ardından kapıyı açtı ama... Hiçbir şey bulamadı. Sadece karanlık, boş bir yerdi burası.

Biraz daha yakından bakmak için ilerleyen Alex, başını kapı çerçevesinden geçirdiği an, görünmez eller onu içeri çekti. Ayağının altında zemin olmadığını fark edince istemsiz bir çığlık attı ve dehşet verici bir hızla aşağı doğru düşmeye başladı. Derken, bir anda durdu ve havada asılı kaldı. Kalbi çılgınca atan Alex, kollarını sallamaya başladı. Tutunacak sert bir şey arıyordu ama hava dışında hiçbir şey bulamadı.

Bu kez çok daha yavaş bir şekilde yeniden alçalmaya başladığını hisseden kız, ayaklarının hafifçe yere değdiğini hissetti. Sonunda rahat bir nefes alabilmişti.

Çok büyük bir ışık kaynağı olmamasına rağmen Alex'in etrafını saran geniş alan az da olsa aydınlanmaya başladı. Kısa süre içinde, bir çeşit mağarada olduğunu anladı. Burası derin ve kayalıklı bir mağaraydı. Giriş ya da çıkışı görünmüyordu. Tamamen yer altındaydı.

Alex'in bulunduğu yerin yakınlarından bir su sesi geliyordu. Ses, kapalı alanda gürültüyle yankılanmaktaydı. Bu, kabaca on metre genişliğinde, mağaranın tam ortasından geçen bir nehirdi. Simsiyah sular, mağaranın karşı tarafındaki yarık kayaların arasından hızla akıyordu. Çatlaklar, debisi yüksek olan suyun geçeceği kadar genişti ve bu yer altı mağarasındaki tek açıklık onlarmış gibi görünüyordu.

Neden orada olduğunu merak eden Alex, ayağa kalkıp dikkatle mağarayı dolaşmaya başladı.

"Sence?"

Kalbi hızla atarken, birini göreceğini düşünerek arkasını döndü ama hiç kimse yoktu.

"Tuhaf," diye mırıldandı kendi kendine ve nehrin yankılanan sesinin, ona bir oyun oynadığını zannetti.

Kayadan duvara kadar geldiğinde, duvarın dibinden nehrin girişine kadar yürüdü. Hızla akan siyah sudan uzak durarak yere diz çöktü ve yarıkların içine baktı. Suya girmeden, bu boşluklardan geçmesine imkân yoktu. Hızla dönerek akan nehre bakınca, midesine koca bir düğüm oturdu. Yanında şişme bot gibi bir şey olsaydı bile onu kullanmaya çekinirdi. Çok güçlü bir yüzücüydü –B.E. dersinde neredeyse boğulacak olması, onun suçu değildi– ama bu akıntı çok hızlıydı. Tamamen mecbur kalmadığı sürece bunu yapmak istemezdi.

Alex, duvarın dibinden geriye dönüp karşı tarafa, nehrin mağaradan çıktığı noktaya ulaştı. Ama buradaki çatlaktan da suya atlamadan geçmesi mümkün değildi.

Öfkeyle arkasını döndü ve nehrin dik kenarlarından dikkatle yürüyerek mağaranın ortasında durdu. Bu taştan hapishanenin diğer tarafına baktı ama suya atlama cesareti gösterse bile o tarafta da çıkış yoktu.

"Biraz yardım eder misiniz?" diye, kime seslendiğini bile bilmeden seslendi.

"Hiç sormayacaksın sandım."

Bu kez sesi duyduğundan emin olan Alex, hızla arkasını döndü. Ama yine kimse yoktu.

"Neredesin?" dedi.

"Buradayım."

Yardımı dokunmuş muydu? Hayır.

"Kimsin?"

"Kimsem oyum."

Yine en ufak bir yardımı dokunmadı.

"Nesin?" diye, belki bir faydası dokunur umuduyla sorusunu değiştirdi.

"Ben, her şeyim. Duyduğun her şey. Gördüğün her şey. Dokunduğun, tattığın, kokladığın her şey. Ben, senin her yerindeyim, Alexandra Jennings."

Alex, tereddüt etti. "Sen Kütüphane misin?"

Ses güldü. Çok garip ama sıcacık bir sesti. *"Sen, beni böyle tanıyorsun, evet."*

Bu, gerçek bir cevap sayılmazdı ama Alex, daha fazlasını alamayacağını hissetti. "Beni neden buraya getirdin?"

Aslında Alex mağaradan bahsediyordu ama Kütüphane'nin cevabı, onu şaşırttı.

"Çünkü sen, Seçilmiş kişisin."

"An... Anlamıyorum."

"Etrafına bir bak, Alexandra. Ne görüyorsun?"

Alex, sese biraz espri yapmak istedi. "Karşı tarafa geçmemi engelleyen nehirle bölünmüş olan bir mağaranın içindeyim."

"Seni gerçekten de engelliyor mu?" diye sordu ses.

"Suyu gördün mü? Bir saniye içinde dibe batıp boğulurum. Tabii, önce bir şey beni yemezse."

"Başka ne görüyorsun?"

Alex, çevresine baktı. "Bu kadar. Dahası da mı var?"

"Ben, karanlığı görüyorum. Ayrımı görüyorum. Burada hem yaşam hem de ölüm var. Nehir dönüp akıyor ve akıntı, değişimi zorluyor ama hangi yöne? Ve hangi amaçla? Hangi seçimler yapılacak ve bu seçimlerin sonuçlarından kimler etkilenecek? Pek çok seçim ve pek çok olası sonuç var. Söyle bana, Alexandra, eğer seçeneğin olsa hangisini seçerdin?"

Nehir durgunlaşınca mağaradaki gürültü de sustu. Az evvel çılgın bir sel gibi akarken şimdi donmuş bir göl kadar huzurluydu. Suyun üzerinde üç büyük kütük belirdi ve Alex'in geçmesi için sağlam bir köprü oluşturdular.

Alex, nehrin bu ani değişimi karşısında çok şaşırdı ama suyun diğer tarafında beliren şeyi hemen fark etti. Zira şu an mağaranın ortasında açık bir kapı duruyordu.

Ve kapı, doğrudan Alex'in Cannon Beach'teki evine açılıyordu.

"Bir seçeneğin var, Alexandra," dedi ses.

Alex, Kütüphane'nin imkânsız kapılarını düşününce bulmacanın parçaları birleşti. "Beni Medora'ya sen getirdin, öyle değil mi?" diye fısıldadı.

"Ben, sadece bir fırsat sundum."

"Neden?" Aslında bu soruyu yarı hüzün, yarı çaresizlikle sormuştu. Tüm bunların neden olduğunu, dahası neden *onun* başına geldiğini bilmesi gerekiyordu.

"Çünkü sen, Seçilmiş kişisin," dedi, az evvelki cevabını tekrar eden ses. *"Ve böylesi bir zamanda ihtiyaç duyulansın."*

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu, neden şimdiye dek nehirden karşıya geçip evine açılan kapıdan girmediğini merak eden Alex.

"Ne demek oluyorsa o demek oluyor ve ne demek olduğuna karar vermek de sana kalmış," dedi Kütüphane.

"Bulmaca gibi konuşmayı kes!" diye öfkeyle bağırdı Alex.

"Ben, sadece doğruları konuşurum," dedi ses, yumuşayarak. *"O doğruyu yorumlaması gereken sensin, aksi takdirde kendi kararlarını kendin verebilme özgürlüğüne sahip olduğunu inkâr etmiş olursun."*

Derin bir nefes alan Alex, "Yani sen, beni buraya bir sebepten ötürü getirdiğini söylüyorsun ama sebebin ne olduğunu bana söylemeyeceksin çünkü kararlarımı etkilemek istemiyor musun?"

Ses, bir şey söylemedi. Alex, konuşmaya devam etmesi için bunun bir mesaj olduğunu düşündü. "Şimdi de bana geri dönebileceğimi söylüyorsun? Bir anda, öylece?"

Hâlâ cevap yoktu. Alex, dünyasına, *yuvasına* açılan kapıya özlemle baktı.

Bir adım öne çıktıktan sonra durdu. "Buraya geri dönebilir miyim peki? O kapıdan geçersem yine başka bir kapıdan buraya dönebilir miyim?"

Yine cevap yoktu. Ses nereye gitmişti? Galiba ona ne yapması gerektiğini söylemekle ilgili doğruyu söylüyordu. Fakat Alex'in aslında yapabileceği tek bir seçim vardı. Bildiği kadarıyla, bu, Freya'ya geri dönebilmesi için elindeki tek fırsattı. Müdürün, aka-

demiye döndüğünde, onu evine geri gönderme ihtimali kesin değildi. Bu, Alex'in normal hayatına dönmek için tek şansı olabilirdi. Anne ve babasına. Aslında *ait olduğu* yere.

Bir ayağının diğerinin önüne koyup dikkatle ilk kütüğe adım attı, sonra ikincisine, sonra da üçüncüsüne. Daha ne olduğunu bile anlamadan, evine bakan kapının önünde duruyordu.

Bir dakika... İki dakika... Üç dakika geçti ve Alex, orada öylece durup baktı.

Seçimi belliydi. Bu kapıdan geçmesi gerekirdi. Yine de tereddüt ediyordu.

Ya geri dönemezse? Kütüphane, onu bir kez Medora'ya getirmiş olabilirdi ama bu, bir daha aynı şeyi yapacağı anlamına gelmezdi.

Peki, ya arkadaşları? Jordan? Bear? Ronnigan ailesi? Fletcher, Jarves ve diğer profesörler? Darrius? Ya bir daha onları hiç göremezse? Onlara veda bile etmemişti. Alex'in başına ne geldiğini daima merak edeceklerdi.

Fakat gitmezse bir daha önünde asla böyle bir kapı bulamayabilirdi. Sadece birkaç aydır tanıdığı bir avuç insanla daha fazla vakit geçirebilmek için hayatını, anne ve babasını, *dünyasını* riske atmaya değer miydi?

Kapının önünde dururken Medora'ya geldiği ilk andan beri yaşadıklarını düşündü. Tanık olduğu onca imkânsızlığı ve hayalini bile kuramayacağı onca muhteşem macerayı... Tüm bunları bırakmayı gerçekten istiyor muydu? Başka bir seçeneği var mıydı?

Alex, arkasını dönüp karanlık mağaraya bir kez daha baktı. Gözlerini kapatırken yanağından sessiz bir yaş süzüldü. Yüreğinden, *elveda* diye fısıldadı ve kapıya uzandı.

Otuz Beş

Mağarada, kararlı bir *klik* sesi yankılandı.

Alex, önündeki kapalı duran kapıya baktı ve yanağından bir damla yaş daha süzüldü. Yanlış kararı vermiş olmamayı umdu ama iyi ya da kötü, bu mucizeler dünyasını ve insanlarını bırakmaya henüz hazır olmadığını ta yüreğinden biliyordu.

Alex, büyük bir kararlılıkla kapıya sırtını döndü ve köprüden, nehrin diğer tarafına geçti. Mağara zeminine yeniden ayak basar basmaz kayalar ortadan kayboldu ve nehir bir kez daha gürültüyle akmaya başladı.

"Seçimini yaptın mı?" diye sordu, geri dönen ses.

"Yaptım," diye cevap verdi, seçiminden daha da emin olan Alex.

"Memnun oldum."

"Şimdi ne olacak?"

"Her zamanki gibi bu sana kalmış. Ama seninle olduğumu bil," dedi Kütüphane.

Alex, bunun içini rahatlatması gerektiğini düşündü ama tam tersine, etrafında görünmez bir varlığın olması, onun içini ürpertiyordu.

"Duyarlı bir Kütüphane tarafından izleniyorum," dedi kendi kendine. "Hayatım bundan daha tuhaf olabilir mi?"

"Güven bana, Alexandra. Bu sadece başlangıç."

"Harika," diye mırıldandı Alex. "Artık şu bağ kurma seansını atlattığımıza göre, buradan nasıl çıkacağım?"

"Nehirden," diye geldi zaten bariz olan cevap. En azından bu kez bulmaca gibi değil, direkt bir cevap vermişti. Ama yine de...

"Nehri az evvel geçtim, unuttun mu?" dedi.

"Ben, 'nehrin üzerinden' *demedim, 'nehirden' dedim."*

Alex, hızla akan suya baktı ve bir adım geriledi.

"Yooo, asla olmaz. Beni buraya nasıl indirdiysen o şekilde dışarıya uçurabilirsin. Teşekkürler."

"İşler bu şekilde yürümüyor," dedi Kütüphane. *"Eğer sürekli aynı deneyimleri yaşarsan yeni beceriler* öğrenemez *ya da karakterini geliştirecek fırsatlara asla sahip olamazsın."*

"Ben, karakterimden gayet memnunum," dedi Alex, hızı giderek artan bir şekilde akmaya devam eden suya bakarak. Sanki o baktıkça nehir daha da şiddetleniyordu. Adrenalin peşinde koşan bir çılgın bile bu sonsuz derinliğe dalmadan önce iki kez düşünürdü.

"Zorluklar faydalıdır, Alexandra," dedi ses. *"Hayatı ilginç hâle getirirler. Bugün de bu yüzden beni aramaya gelmedin mi,* sıkıldığın için?"

"Sıkıldım evet ama intihar edecek kadar değil," diye itiraz etti Alex. "Hem ben, seni aramıyordum. Sadece etrafa bakıyordum."

"Oyalanmak için."

"Evet."

"İşte, oyalanacak bir şey buldun."

Alex, suya bir daha baktı. Bunu kendisi mi hayal ediyordu yoksa su, şu an daha karanlık ve derin mi görünüyordu?

"Bir seçeneğim var mı?" diye sordu. Başka bir seçenek istiyordu, *herhangi* bir seçenek.

"Her zaman bir seçeneğin var," diye hatırlattı ses. *"Fakat bu, daha önce karşılaştıklarından... Ve karşılaşacaklarından biraz daha basit."*

"Yani istersem açlıktan ölene dek burada tıkılıp kalırım ya da gider ve *belki* hayatta kalırım. Ama bu noktada, bunun garantisi yok, değil mi? Harika seçeneklerim varmış yahu!"

"Yine de hepsi birer seçenek."

"Bunu söylemem seni gücendirecekse özür dilerim ama yine de söylemem lazım, şu ana dek beni korudun, tamam ama sen, bir *binasın.* Duyarlı ol ya da olma, rehberliğini kabullenmekte zorlanıyorum, özellikle de konu ölüm kalım meselesiyse. Başka bir seçenek olmadığından *emin misin*?"

Bir anlık sessizlikten sonra...

"Seninle konuşmaktan çok keyif aldım, Alexandra," dedi ses. Neşeyle konuşması, Alex'i sinirlendirdi. *"Umarım, yakında yine fırsat buluruz."*

Bunu söyledikten sonra da pat diye gitti ve Alex'i deli gibi akan nehirle baş başa bıraktı. Alex, kendisini her şeyin yolunda gideceğine ikna etmeye çalışarak, ileri geri birkaç adım yürüdü. Bir tarafı iyi olacağını bildiği hâlde, bir tarafı çok korkuyordu. Tıpkı Darrius'un bulutların üzerindeki odasından aşağı atladığı an gibiydi. O zaman ölmemişse şimdi de ölmezdi.

Ya da en azından öyle olmasını umuyordu.

"Bunu yapabilirsin," dedi kendi kendine ve fikrini değiştirmeye fırsat bırakmadan, gözlerini kapatıp nehre atladı.

Akıntının gücüyle doğrudan buz gibi suyun dibine çekildi. Su, onu oyuncak bir bebek gibi savuruyordu. Alex, birkaç saniye içinde çıkış çatlağına doğru sürüklendi ve mağaranın loş aydınlığı kaybolarak onu zifirî karanlığın içinde bıraktı.

Deli gibi akıntıya karşı koymaya, biraz hava alabilmek için yüzeye çıkmaya çalıştı. Işığın olmaması korkunçtu. Alex, nihayet suyun üzerine çıkmayı başarsa da etraf hâlâ karanlıktı. Üstelik nehrin gürültüsü de dinmemişti.

Alex ilerledikçe karanlık daha da korkunç olmaya başladı. Hiçbir şeyi, hatta yüzünün önünde duran elini bile göremiyordu. Hatta o kadar üşümeye başlamıştı ki elini *hissedemiyordu*. Bu sudan bir an evvel çıkması lazımdı.

Akıntı hızlanırken Alex, suda bir dönüş olduğunu hissetti. Gürültü arttı ve nehir hızla kıvrılırken Alex'in aklına suyun nerede son bulduğuna dair korkunç bir fikir geldi.

"Yo, lütfen, hayır," diye haykırdı. Bu sırada, hafif bir ışık da onun önünü aydınlatmaya başlamıştı.

Nehir bitmek üzereydi, tamam ama bir şelalede.

Alex, donmuş bacaklarını oynatmaya çalıştı fakat akıntıya karşı koymak çok zordu. Aşağı doğru düşerken, güçlükle mücadele etmeye çalıştı.

Çevresini saran su hızla aşağıya akıyordu. Alex ile nehir, zemine doğru inerlerken gürültü hem kızın kulağını sağır edecek kadar yüksek hem de çok sessizdi. Aşağıya bakmaya çalıştı ama görebildiği tek şey, altında akan daha fazla su ve şelalenin aktığı yerin -her neresi ise- sisle kaplı olduğuydu.

Düştü.

Düştü.

Düştü.

Alex, sise girdiği an, beklenmedik bir şekilde yavaşladı. Gözlerini kör eden suyun içine düştükçe hızı azalmaya devam etti. Görüşü tekrar netleştiğinde, gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu ve Alex, aşağıdaki sulu yüzeye çarparak indi.

Onu şaşırtan şey indiği yer değil, etrafındaki manzaraydı. Bu manzarayı daha bir saat evvel Kütüphane fuayesinin duvarında asılı olan tabloda görmüştü. Alex, sanki o yağlı boya tablonun *içindeydi*. Sanki aynı şelaleden düşüp resimdeki vadiye yayılan o göle inmişti.

Her ne kadar Alex'in hızı yavaşlamış olsa da şelale hâlâ onu suyun dibine doğru ittiği için bu durumun imkânsızlığını düşünmeye fırsatı yoktu. Alex, durmak yerine daha da aşağı çekildiğini hissetti ve her yer yine bir anda kararana kadar paniklememeye çalıştı.

Birkaç saniye sonra ileriden bir ışığın geldiğini fark etti, sanki biri suyun altında ışık yakmış gibiydi. Onu aşağı çeken şey her ne ise, ışığa doğru sürüklemeye devam etti ve ışık giderek büyüdü. Derken, Alex kendisini... Diğer tarafta buldu.

Alex, buz gibi sert bir zemine indi ve ciğerlerine hava çekmeye çalıştı. Bir su birikintisinde, iliklerine kadar donmuş vaziyette yatıyordu. Öte yandan hayattaydı ve yağlı boya tablodaki şelaleden, Kütüphane'nin fuayesine düşmüştü. Orada nefes almaya çalışıp titreyerek yatarken tabloyu gördü ve onu ilk gördüğü anda, sanki canlıymış gibi ustaca çizildiğini düşünüp hayran olduğunu hatırladı. Birinin belli ki çok garip bir espri anlayışı vardı.

Titreyerek doğrulan Alex, donmuş bacaklarını yeniden hissetmeye başlıyordu. Uzun, sıcak bir duş ve güzel, sıcak bir çorba sayesinde kısa süre içinde normal hâline geri döneceğini umdu. Eğer daha dönem başlamadan Fletcher'a ikinci kez giderse adam onu asla bırakmazdı. Yani doktora gitmesi mümkün değildi.

Birisi boğazını temizleyip sessizliği bozana kadar kendisini düşüncelere kaptıran ve yaşadığı olayın şokunu atlatmaya çalışan Alex, yalnız olmadığını fark etmemişti.

Of, kütüphaneci, burayı pislettiği için kesin onu öldürecekti.

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız."

Alex, o ürkütücü kütüphaneciye asla ait olmayan bu yumuşak ve melodik sesi duyunca kaşlarını çattı. Etrafına bakındı ve kendini toparlayıp uyuşuk ayaklarının üzerine doğruldu.

Az evvel bir tablodan fırlamış olmasının yanı sıra ıslak bir sıçan gibi görünüyor olmalıydı. Saçlarından sular damlıyordu ve kıyafetleri, titreyen bedenine yapışmıştı. Eğer dünyada tek bir kişinin önünde ıslak bir sıçan gibi görünmek *istemiyor* olsaydı; o kişi, bu adam olurdu.

"Aven," dedi, nefes nefese bir hâlde.

"Alexandra," diye gülümsedi adam, duvara dayanarak. "Seninle yeniden karşılaşmayı umuyordum ama koşulların bu kadar *dramatik* olacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Heh," diye gülmeye çalıştı ama ağzından sadece garip bir ses çıktı. Kendisini, elini kurabiye kavanozuna daldırmışken yakalanmış gibi hissediyordu.

"Öyle bir uğramak istedim," diye devam etti, kıza bir adım yaklaşan adam. "Fakat itiraf etmeliyim ki sen, benden çok daha görkemli bir giriş yaptın. Hatta benim için çok hoş bir sürpriz oldu. Kütüphane'yi... *Bu kadar iyi tanıdığını* bilmiyordum doğrusu."

Alex, gergin bir şekilde yutkundu. Aven, daha önceki karşılaşmalarında olduğu gibi yine çok büyüleyici ve etkileyiciydi. Alex, geriye doğru döndü. Aven'ın bakışları da onu takip etti.

Sıradan davranmaya çalışan Alex, "Ders çalışmayı seviyorum," dedi. "Kütüphaneler, bunun için en güzel yerler."

"Duyduğum kadarıyla özellikle de bu Kütüphane," dedi, altın sarısı gözlerini Alex'in gözlerine diken Aven.

Alex, bir an için, bu adamın da Profesör Marmaduka ve muhtemelen Marcus Sparker gibi zihin okuma yeteneğinin olup olmadığını merak ederek dehşete kapıldı. Adam, daha önce akademide eğitim aldığını iddia etmişti, demek ki bir yeteneği vardı. Ama Alex, adamın ne yapabildiği hakkında herhangi bir fikre sahip değildi.

Pembe tütüler giymiş dans eden filler. Bunu düşündü ve bu düşünceyi kafasında canlandırıp adamın yüz ifadesine baktı. Hiçbir şey olmadı. Düşünceleri okuyabildiğini gösteren bir şaşkınlık ya da bir eğlenme ifadesi yoktu. Alex'in içi rahatladı.

"Sanırım oldukça iyi," diye onayladı. Sonra da adamın dikkatini dağıtmayı umarak bir şeyler geveledi. "Fakat pratik derslere pek faydası olmuyor. Sen de burada okuduğun için beni anlarsın. Mesela B.E. için ders çalışmak bir işe yaramaz, değil mi? Hatta muharebe için de. Aslında, düşününce buradaki derslerin çoğu pratik istiyor. Bu yüzden, evet, burası harika bir Kütüphane ama bu derslere pek faydası dokunmuyor."

Adamın gözlerindeki ifade, Alex'in hiç hoşuna gitmedi. Kızın rahatsız olduğunu saptamak ister gibi sanki onu ölçüyor ve bilgiç bilgiç bakıyordu. Buradan gitmesinin kesinlikle vakti gelmişti.

"Etrafı berbat ettim," dedi, su damlattığı zemini kanıt olarak göstererek. "Gitsem iyi olur."

Aven, o an hareket etti -Alex'in, mümkün olduğunu sandığından çok daha büyük bir hızla- ve kızın kolunu yakaladı.

"Bence henüz sohbetimiz bitmedi." Adam, kızın kolunu o kadar sert sıkıyordu ki özellikle hâlâ titremekte olan bedeni de düşünülünce Alex'in canı fena hâlde yandı. "Galiba artık konuşacak daha çok şeyimiz var, Alexandra Jennings. Baştan beri senin hakkında yanılmamayı umuyordum ama bundan hiç emin olamadım. Fakat artık, senin kim olduğun ve neler yapabileceğinle ilgili tahminlerimin doğru çıktığını görüyorum ve bu, çok hoşuma gidiyor."

Alex, geri çekilmeye çalışınca, Aven onun kolunu morartacak kadar sıktı.

"Bırak beni!" diye bağırdı kız. Zorbaların elinde oyuncak gibi savrulmaktan bıkıp usanmıştı. Sanki biri, onun alnına, üzerinde "Kolay Lokma" yazan bir hedef tahtası çizmiş gibiydi. Buna daha fazla izin veremezdi.

Aven, onu bırakmayınca Alex de onun kasığına bir tekme attı. Canı yanmasa bile en azından şaşkınlıktan dolayı kolunu bırakırdı. Fakat kız, ayağına batan iğneler yüzünden acıyla tısladı.

"Gerçekten benimle dövüşebileceğini mi sanıyorsun? *Benimle?*" diye güldü Aven. Bu, karanlık ve alaycı, berbat bir kahkahaydı. Alex, buzlu suda olduğundan daha çok üşüyerek ürperdi.

Adamın parmakları bir kez daha Alex'in kolunu sıkmaya başlayınca, Alex irkildi ve kendini kaybeder gibi hissetmeye başladı. Yine... Yarı donmuş bu hâliyle ona karşı koymasının imkânı yoktu.

"Biraz yürüyelim, olur mu?" dedi Aven. "Neler yapabileceğini test etme vakti geldi."

Onu çekiştirmeye başladı, Alex'in adamın peşinden gitmekten başka seçeneği yoktu. Öfkesine ve büyüyen korkusuna rağmen her adımda ona su sıçratarak dalga geçmeye çalıştı. Fakat adam, onun kemiğini kıracak gibi kolunu sıkınca, Alex homurdanarak yoluna devam etti. Yorgundu, açtı ve donuyordu. Sırılsıklam oldu-

ğundan bahsetmiyorum bile. Tek istediği biraz yemek, bir duş ve yatağıydı. Çok şey mi istiyordu?

"Neden buradasın, Aven?" diye bitkin bir hâlde sordu. "Benden ne istiyor olabilirsin?"

Adam, yine güldü. "Kadere bak ki ikimiz de aynıyız. Meğer yıllardır seni arıyormuşum. Ve işte buradasın, amacımı görmek için mükemmel şekilde yanımda duruyorsun."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Alex.

"Bana direnemezsin, Alexandra. Direnebilsen bile bunu yapmazsın. Kim, sana benden daha iyi yardım edebilir ki? Bizim kaderimiz bir, bunu görmüyor musun? Seninle birlikte dünyayı değiştireceğiz."

"Ben, dünyayı bu hâliyle seviyorum," dedi Alex. "Bu yüzden, bu konuda tek başınasın."

Adam, sadece bilgiç bilgiç sırıttı ve cevap vermedi.

Bu sohbetin, adamın dikkatini dağıtmış olabileceğini uman Alex, kolunu onun elinden çekmeye çalıştı ama beklediği olmadı. "Cidden, Aven. Bırak beni," dedi ve sonra da etki yaratması için, "*Hemen!*" diye vurguladı.

Alex'in kolunu tutmaya devam eden adam, "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Benimle dövüşemez, benden kaçamazsın. Denemenin bir anlamı yok. Pes edeceksin. Bu, kaçınılmaz bir şey. Göreceksin bak."

"Başka bulmaca istemiyorum."

Adam, "Bulmaca mı?" dedi ve durup Alex'in gözlerinin içine baktı. "Ne bulmacası?"

"Seni ilgilendirmez." Başını çevirdi ve Kütüphane'ye giden merdivenlerin tepesinde olduklarını gördü.

"Bana neden söz ettiğini söyle, yoksa..."

"Sen! Sen buraya giremezsin!"

Bu, ihtiyar kütüphaneciydi! Alex, onu görünce rahat bir nefes aldı.

"Beni kim durduracakmış, ihtiyar? Sen mi?" Aven, yine o korkunç ve kan donduran kahkahasını attı.

"Seni durdurmama gerek yok, Aven Dalmarta. Çünkü sen de en az benim kadar biliyorsun ki dilediğin her yere izinsiz gidemezsin," dedi, tahta bastonunu öfkeyle sallayan kütüphaneci.

Aven, "İzin*siz*," diye tekrar etti ve manalı bir şekilde Alex'e baktıktan sonra yine kütüphaneciye döndü.

Bembeyaz kesilen ihtiyar, yine de duruşunu bozmadı. "O, sana yardım etmez," dedi. "Sen de biliyorsun ki buna zorlanamaz da. Sadece özgür iradesiyle karar verirse girme izni alırsın ve kızın yüzündeki ifadeye bakılacak olursa almaya geldiğin şeyi alamayacaksın."

Aven, dönüp Alex'e baktı ve kızın inatçı yüz ifadesinden hiç hoşlanmadı. Adamın güzel yüzü, kötü ve zalim bir şekle büründü, gözleri öfkeyle parladı, dudakları alaycı bir tavırla kıvrıldı. Korkunç görünüyordu. Adam belki bir yumruk atar diye Alex ondan uzaklaştı.

Fakat onun kolunu bırakan Aven'ın yüz hatları bir anda yine ışık ve güzellikle doldu.

"Seni incittiysem özür dilerim," dedi. Altın sarısı gözleri, affedilmek ister gibi parlıyordu. "Aslında sana bir şey göstermek istemiştim."

Alex, başını iki yana sallayarak onu ve özrünü duymazdan gelmeye çalıştı. Adamın numara yaptığını biliyordu. Aven, yalan söylüyordu. Daha ilk karşılaştıkları andan beri yalan söylüyordu.

"Gitmelisin," dedi, sesinin fazla sarsılmış gibi çıkmamasını umut ederek.

Aven, yerinden kıpırdamadı. Alex, onun yüzündeki bu masum ifadeyi korumak için nasıl çaba sarf ettiğini görebiliyordu.

"Sen nasıl istersen," dedi. Bu, Alex'i şaşırttı. "Ama çok yakında tekrar görüşeceğiz, sevgili Alexandra." Sonra da sanki hiç orada bulunmamış gibi bir anda yok olup gitti.

"Ben senin hiçbir 'sevgili' şeyin değilim," diye havaya fısıldadı Alex.

Başını kaldırınca yüzü endişeyle dolu olan kütüphaneciyle göz göze geldi. Fakat adam, ona ya da az evvel Aven'ın durduğu yerdeki boşluğa bakmıyordu. Onun yerine, yağlı boya tabloya bakıyordu. Aslında ona da değil, tablonun altındaki su birikintisine.

Kütüphaneci, yerdeki suları göstererek Alex'e döndü: "Herhalde bunu temizlersin?"

Bu bir soru değildi ama Alex, başını sallayıp bir paspas ve kova bulmak için adamın talimatlarını takip etti.

Tüm suyu temizlemeyi bitirdiğinde, yere yığılmak üzereydi. Kütüphaneciyi, Aven hakkında sıkıştırmaya hiç zahmet etmeden hızla Kule'den çıktı ve sıcak bir duş almak için odasına koştu.

Sorular, sorular, sorular... Zihni sorularla doluydu.

Nihayet banyodan çıktığında, hava kararmıştı. Jordan ile Bear, birazdan akademiye gelmiş olurdu. Fakat Alex, yatağına uzanıp bugünkü olayları -ve seçimleri- unutmaktan başka bir şey yapabilecek hâlde değildi.

Uykuya dalarken zihninden geçen son ve belki de en önemli soru şuydu: *Kalmakla doğru karar mı verdim?*

Otuz Altı

"Alex."

"Alex?"

"Alex!"

"Ha?" Alex, defterinden başını kaldırdı. "Ah, evet. Kesinlikle katılıyorum. O, tam bir kurbağa."

Bir süre kıza bakan Bear, "Tam beş dakika önce, Luranda'yı şikâyet etmeyi bıraktık, Alex," dedi kibarca.

"Ah, affedersiniz, çocuklar. Aklım başka bir yerde."

"Yine Aven'ı düşünüyorsun, değil mi?" dedi Jordan.

Bu, doğruydu. Pazartesi sabahı ilk iş olarak Jarvis ile konuştuğundan beri aklı hep ondaydı. Jarvis, onun bütün endişelerini savuşturmuş; kütüphanecinin, Aven hakkında kendisiyle çoktan konuştuğunu ve Alex'in hiçbir konuda endişe etmemesi gerektiğini söylemişti. Buna rağmen konuşma boyunca Alex'le göz göze gelmekten kaçınmış, bunun üzerine de Alex, müdür vekilinin doğruyu gizlediğine inanmıştı. Adamın, onu neden çemberin dışında tutmaya çalıştığını bir türlü anlamıyordu, özellikle de o, çemberin tam ortasındayken.

Jordan ile Bear, o sabah Alex'i kahvaltıda gördüklerinde bir şey olduğunu hemen anlamışlardı ve bunun tek nedeni, kızın bir gece

önce ortalıkta görünmemesi değildi. Kütüphane'de yaşadıklarını detayına kadar anlatması için onu zorlamışlar ve Medora'da kalmaya karar verdiğini duyduklarında çok sevinmişlerdi ama Aven'ın ona nasıl davrandığını öğrenince çok kızdılar. Sonraki günlerde, adamın bir sürpriz yaparak çıkagelmesi ihtimaline karşı mümkün olduğunca Alex'in yanında kalmaya çalıştılar. Bu takıntılı hâllere gerek yoktu ama Alex, destekleri için yine de onlara minnettardı.

"Onun için daha sonra endişeleniriz ama şimdi gitmemiz lazım," dedi, kızın düşüncelerini dağıtan Bear. "Varin'in ilk dersini kaçırmayalım."

Bu kadarı, Alex'in, Aven'ı unutup motive olması için yeterliydi. Hafta sonu, öğretmeniyle tanıştığı andan beri, *türlerin ayrımı*nın ilk dersini dört gözle bekliyordu. Kampüse doğru giden Jordan ile Bear'ı heyecanla takip etti. Hiç bitmeyecekmiş kadar uzun bir yol yürüyüp nihayet okul sınırlarına yakın bir yerde bulunan, ahır benzeri büyük bir binaya geldiler. Üzerinde "Klinik" yazan kocaman bir tabela vardı.

Varin, "Hoş geldiniz, öğrenciler!" diye seslendi, tüm sınıf gelince. Üzerinde yine o boynuzlu Viking miğferi ve zırhı vardı. Ama adamın bu tuhaf görünüşü, hiç kimseyi rahatsız etmiyor gibiydi. "İçeri girin!" Büyük kapıları açan adam, girmeleri için öğrencilere işaret etti.

İçeri girince Alex'in gözleri büyüdü. Zira burası, etrafı çelik tellerle çevrili devasa bir yeşil arenaydı. Çitlerin hemen dışında, sahaya bakan yükseltilmiş koltuklar vardı.

"Bir süredir buralarda değildim," dedi Varin, herkes yerlerine oturunca. "Bu yüzden, yapacak çok şeyimiz var. Ben, derhâl malzemeleri getireyim de siz de geride kalmamak için sormanız gereken bütün soruları sorun."

Alex, ne kadar soru sorarsa sorsun yine de geride kalacağından emindi.

"Geçen yıl kaldığımız yerden devam edeceğiz," dedi Varin. "Öğrendiğimiz türleri kimler hatırlıyor?"

Kimberly isimli, uzun boylu, sarışın bir kız elini kaldırdı. "Dertayaklar, efendim?"

"Dert*ayak*," diye düzeltti Varin. "Çoğul olarak kullanıldığında, dertayaklar; tekil olarak, dertayak denir. Bu konuda biraz hassas oldukları için unutmamanız çok önemli."

Alex, Jordan'a baktı. Jordan da kıza göz kırpıp Varin'in bir şeyler yazdığı, çitin üzerine monte edilmiş TBA panelini işaret etti. Çelik ayaklar yavaş yavaş yükselip ahırın çatısına değerken arenada gürültülü sesi yankılandı.

Alex, bariyer yüzünden bir şey göremiyordu ve konunun ne olduğunu merak etti. Varin, ekrana bir daha tıkladı ve metal tamamen şeffaf hâle geldi.

"Bu, çok havalı." Alex'in aklına Şirketten'in çatısı geldi.

"İzlemeye devam et," dedi Jordan, arenanın diğer ucundaki kapıyı göstererek. Alex, o kapıyı daha önce fark etmemişti.

Alex, kapının açılmasıyla birlikte gözlerini birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldı. Çünkü kapının içinden ağır ağır yürüyerek çıkan şey, Alex'in şimdiye dek gördüğü en garip yaratıktı. Aslında kayaya benziyordu. Büyük, hareketli bir kayaya... Kahverengi ve pis, bazı yerlerini yosunların kapladığı bir kaya parçasına. Yaratık yaklaştıkça Alex, yaratığın boynu ile omuzunun birleştiği yerdeki yarıktan küçük, yapraklı bir bitkinin çıkmaya başladığını gördü. Bu, çok şaşırtıcı ve tuhaftı.

"Nedir bu?" dedi, sandığından daha yüksek çıkan bir sesle.

"Bu, bir dertayak, Alex," diye cevapladı Varin. "Bütün gün güneşin altında kaldığından, şu an biraz uykulu ama bu iri çocukları sakın hafife alma. Derileri toprak kadar serttir ve bir yumruğuyla seni en az bir hafta uyutur."

Dertayak, önlerinde bir daire çizdi. Alex de onu izledi. (Çok garip ama bu yaratık, ona kediyi hatırlattı.) Yaratık, daire çizip bir nokta belirledi ve tembel tembel o noktaya yayıldı. Birkaç saniye içinde uyuyan bir kayaya benzedi ve eğer Alex, az evvel yaratığın hareket ettiğini kendi gözleriyle görmemiş olsaydı onun normal bir kaya parçası olduğunu düşünürdü.

"Varlıkların en zekisi değildir," diye devam etti Varin. "Ama neredeyse hiçbir şey onlara zarar vermediği için bunun pek de bir önemi yoktur."

Dersin geri kalanı, dertayaklar hakkında bir şeyler öğrenmekle geçti. Alex, onların ne yedikleri (çamur), nasıl iletişim kurdukları (homurdanarak), ne sevdikleri (güneş ışığı) ve ne sevmedikleri (soğuk olan ne varsa), nerede yaşadıkları (Durungan Ranges'in güneyindeki Soori Çölü'nün eteklerinde) gibi bilgiler edindi. Fakat onların nasıl üredikleri konusunda hâlâ net değildi -dahası, cinsiyetlerinin nasıl ayırt edildiği konusunda da- ama *bu* soruları sınıf arkadaşlarının önünde sormak da istemiyordu.

Kısacası bu, Alex'in şimdiye dek girdiği en tuhaf dersti, bu yüzden de Varin'in bir sonraki dersini iple çekiyordu.

Alex, haftalar ilerledikçe biraz rahatlamaya ve eski rutinine geri dönmeye başladı. Türlerin ayrımı, hızla en sevdiği ders oldu. *Flip*lerden (basınçlı su altı şehirlerinde yaşayan ve hem karada hem de suda nefes alabilen, insan benzeri yaratıklar) *Gopper*lara (dişsiz, kertenkele benzeri yaratıklar), *Jarnock*lardan (ağaçlarda yaşayan ve silah olarak zehirli ok kullanan küçük insanlar) *Veyon*lara (zehirli, yeşil bir salya tüküren büyük uçan yaratıklar) kadar her türlü yaratık hakkında bilgi edindi.

Alex, Varin'in öğretme tarzı sebebiyle, farklı yaratıklar hakkında sadece teorik bilgiler öğrenmekle kalmıyor, ayrıca onların nasıl göründüklerini ve arenada yürürken nasıl hareket ettiklerini de görüyordu. Flip ve Jarnock, öğrencilerin sorularını bile yanıtlamıştı çünkü bu iki tür, çift dil konuşabiliyordu ama garip bir aksanları vardı. Özellikle o dersler büyüleyiciydi, üstelik sadece türlerin arasındaki farklılık yüzünden değil.

Tork isimli Flip, öğrencilerin arasında oturup onlardan biriymiş gibi konuşmuş ve onların sorularını büyük bir öz güvenle cevaplamıştı. Diplomatik bir tavrı vardı ve Alex, yaratığın parlak sarı kabile izleriyle kaplı, ışıldayan yeşil tenini yakından görebilmişti. Bu

benzersiz renklerinin dışında -ve perdeli el ve ayaklarının- normal bir insan gibi görünüyor ve davranıyordu.

Mareek isimli Jarnock ise derste kaldığı süre boyunca şeffaf bariyerin arkasında durmuştu. Toprakla kaplı küçük adam, bazı anlarda, soruları olabildiğince medeni bir şekilde cevaplayıp birtakım anekdotlarla ağaçların içindeki hayatını anlattı. Derken, bir anda borusunu ağzına götürüp, kendi dilinde bir şeyler haykırarak onlara doğru ok fırlattı. Fakat şeffaf bariyer, onun saldırılarını engelledi. Yine de bu küçük adamın sürekli değişen ruh hâli, sınıftaki bir iki kişinin korkuyla çığlık atmasına sebep oldu, üstelik sadece kızların değil.

Alex'in diğer dersleri, olabildiğince normal devam etti. Tek şaşırtıcı gelişme, bir gün Alex'i kenara çekip ona zihinsel savunmasının ne kadar yetkin olmaya başladığını söyleyen Profesör Marmaduke'den geldi. Öğretmen, Alex'in bu kadar kısa sürede bu kadar çok ilerleme kaydettiğine göre epeyce çalışmış olduğunu düşündüğünden söz etti. Kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmayan Alex, sadece gülümseyip başını salladı. Marmaduke, görünüşe bakılırsa artık onun zihnini okuyamıyordu ve Alex, bu durum değişmediği sürece, nedenini sorgulamayı umursamadı.

Diğer derslerine gelince... Finn, hâlâ tatilden önceki psikopatlığını sürdürüyordu. Karter, onu her defasında daha da zorlu engelli parkurlarda mücadele etmeye zorluyordu. Maggie de okçuluk dersinde Alex'in hedeflerini yükseltmişti. Tayla, Caspar Lennox, doktor... Görünüşe bakılırsa *herkes,* "ya bu deveyi güdersin, ya bu diyardan gidersin" havasına girip onu zorlamaya karar vermişti.

Alex ise onların bu zorlayıcı taleplerinden memnundu. Her gece öyle bitkin uyuyordu ki endişeli rüyalar görecek enerjisi bile kalmıyordu. Aven'ın tehdidini unutmamıştı ama zaman geçtikçe kendisini çok daha rahat hissetmeye başladı.

Ocak, şubata; şubat da marta döndü. Akademi, ilkbaharın başında oldukları hâlde bir anda yağan taze karla birlikte hem şaşırdı hem de soğukların devam etmesinden şikâyet etti. Fakat nisana doğru hava ısınmaya, güneşli günler ve berrak mavi gökyüzü kendini göstermeye başladı.

Alex, işte böyle bir günde, Fletcher hastalarından birinin dosyasını almasını rica ettiği için Jarvis'in ofisine doğru gidiyordu.

Kule'nin sekizinci katına vardığında ofisin kapısının hafif aralık olduğunu fark etti. Tam kapıyı çalıp içeriye girecekken bazı sesler duydu.

"Sana, onu uyarmamız gerek diyorum."

Alex, okçuluk öğretmeninin sesini duyunca şaşırdı ve kapıdan birazcık uzaklaştı.

"Ben de sana ne kadar az şey bilirse o kadar güvende olur diyorum, Magdelina. Hatta hepimiz daha güvende oluruz. Zaten bilmesi gerekenden fazlasını biliyor. Daha da kötüsü *adam*, onun bunları bildiğini biliyor."

Bu, kütüphanecinin kasvetli sesiydi ve Alex, bu sözler karşısında midesinin kasıldığını hissetti. *Onun hakkında* konuşuyor olabilirler miydi? Daha fazlasını duyabilmek için hafifçe kapıya doğru eğildi.

"O günden beri gelmedi," dedi Jarvis, kontrollü sesiyle. "Belki de senin sandığın kadar çok şey bilmiyordur?"

"Yo, biliyor," dedi kütüphaneci. "Yüzünden okunuyordu. Sanki zaferi çoktan kazanmış gibiydi."

"O zaman ona söylemeliyiz!" diye haykırdı Maggie. "Eğer onun niyetini ve *nedenini* bilirse ona asla yardım etmez!"

"Alex'in ona zaten yardım etmeyeceğinden eminim," dedi Jarvis.

Demek ki onun hakkında konuşuyorlardı. Alex, ciğerlerine dolan havayı hissetti ve adamın sonraki sözlerini kaçırdı. Jarvis, onun doğru ile yanlışı ayırt edebildiği ile ilgili bir şeyler söylemişti.

"Aven'ı hafife alıyorsun," diye uyardı Maggie. "Kızın seçeneğini elinden almanın bir yolunu bulacaktır. Aven'a istediği şeyi verebilecek tek kişi, o. Ve Aven da yoluna çıkan her şeyi durdurmak isteyecektir."

"Onun izni olmadan Kütüphane'ye giremez ve bu izni de ondan alamaz. Kız, izni kendi isteğiyle vermeli," dedi, bunları sanki bir kitaptan okur gibi söyleyen kütüphaneci. Adam, birkaç ay önce benzer bir şeyi Aven'a da söylemişti ve o zaman ne demek istediğini anlayamayan Alex, şu an daha iyi anlıyordu.

"Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?" diye bastırdı Maggie. "Eğer o izni alırsa neler olacağını biliyor musun? O kapıdan adımını attığı an..."

"Kulak misafiri olmak hiç de kibar bir davranış sayılmaz," diye fısıldadı bir ses, Alex'in kulağına. Kız, korkudan yerinden sıçradı. Neyse ki ofistekiler kendi ateşli konuşmalarına devam ettiklerinden, hiçbir şey duymamışlardı. Ama Alex, sonraki sözleri kaçırdı çünkü *Hayalet'in* siyah ve delici gözlerine hapsolmuştu.

"Dinlemiyordum..." diye söze başlayan Alex, aslında iş üstünde yakalandığını ve yalan söylemenin kendisine hiçbir yarar sağlamayacağını fark etti. "Şey, aslında dinliyordum ama istemeden."

"Ayıp." Adam, başını havaya dikip ondan daha iyisini beklediğini ima eder gibi baktı.

"Niyetim bu değildi," diye, konuyu açıklığa kavuşturmaya çalıştı Alex. "Kulak misafiri olmak yani," dedi alçak sesle.

Sonra da *keşke yalan söyleseydim*, diye düşünüp irkildi.

"O zaman neden yaptın?" Adamın gözleri kızın suratını inceliyordu.

"Çünkü benim hakkımda konuşuyorlardı," diye savunmaya geçti kız. "Sanırım ne konuştuklarını bilmeye hakkım var."

Avcı, sanki az evvel gördüğü şeye göre karakterini yargılıyormuş gibi bakıyordu ona. Bir süre sonra hafifçe başını sallayıp, "Sana katılıyorum," dedi.

Çok şaşıran Alex, dilinin ucuna gelen bir sonraki savunma cümlesini yuttu.

"Öte yandan artık mesajını iletme vaktinin geldiğine de inanıyorum. Böylece gidip öğrendiklerin hakkında düşünebilirsin," diye ekledi Avcı.

Alex çekinerek, "Onlara dinlediğimi söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Adam, hafifçe gülümsedi. Alex, ilk kez, koşarak kaçmak istemesine yol açmayan bir ifade görüyordu adamın yüzünde. "Eğer önemli konular hakkında konuşurken kapıyı açık bırakacak kadar

aptallarsa sohbetlerinin içeriği göz önünde bulundurulduğunda, kendini ele vermemekle iyi etmişsin."

Ona iltifat etmişti. Hayalet'ten gerçek bir iltifat duymuştu. Nasıl tepki vereceğini bilemedi ama tepki vermesine gerek kalmadığı anlaşıldı çünkü adam, elini kaldırıp gürültüyle kapıyı çaldı.

İçerideki sohbet aniden kesildi ve Avcı, içeridekilerin neler olduğunu anlamalarına izin vermeden kapıyı itip odaya girdi.

"Ah, Avcı," diye onu sıcak bir şekilde karşıladı Jarvis. "Biz de tam..."

"Alexandra Jennings, size bir mesaj iletmeye gelmiş, Sayın Müdür Vekili," diye araya girdi Avcı. Alex'in odaya girdiğini gören Jarvis'in yüzü bembeyaz oldu.

Alex, *ismimi nereden biliyor*, diye düşündü merakla. Jarvis'in, onu sohbetlerine davet ettiğini de fark etmişti. Demek ki Avcı, her şeyi biliyordu.

Jarvis, tuhaf bir şekilde, "Geldiğini görmedim, Alex," dedi. Kız, onun daha önce hiç bu kadar rahatsız ya da suçlu göründüğüne şahit olmamıştı.

Maggie ile kütüphaneci, Alex'e dikkat kesilmişlerdi. Avcı, normal davranması için onu sessizce uyardı.

Alex, yüzüne bir gülümseme kondurup, "Müdür Vekili, umarım önemli bir konuyu bölmüyorumdur," dedi.

Avcı'nın yine hafifçe gülümsediğini gördü. Demek ki adam, onun yaklaşımını onaylıyordu.

"Hayır, Alex," diye hızlı bir cevap verdi Jarvis. "Senin için ne yapabilirim?"

Alex, geliş nedenini açıkladı. Jarvis, çabucak izin isteyip öğrencinin başka bir ofiste duran dosyasını almaya gitti. Jarvis, odadan sadece iki dakikalığına ayrılmıştı ama bu süre, Alex'e -gözlerini üzerine dikmiş olan Maggie ve ona bakmaktan kaçınan kütüphaneciyle birlikte kaldığı için- bir ömür gibi geldi. Rahat görünen tek kişi, Avcı'ydı. Adam, Jarvis'in masasının kenarına oturdu ve bir hançerle tırnaklarının içini temizlemeye başladı.

Jarvis, nihayet odaya geri dönüp Fletcher'ın istediği dosyanın bir kopyasını Alex'e verdi. "Sana yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu. Ama Jarvis, Alex'in anladığına göre onun bir an evvel oradan gitmesini istediğini anladı.

Tam ağzını açmıştı ki yine Avcı'yla göz göze geldi. Adam, hiç kimsenin fark edemeyeceği bir şekilde başını hafifçe iki yana salladı ama Alex, onun uyarısını net şekilde aldı.

"Hayır, efendim," dedi ve bakışlarını Avcı'nın siyah gözlerinden ayırıp Jarvis'e döndü. "İhtiyacım olan her şeyi aldım, sağ olun."

Gerçekten de ihtiyacı olan her şeyi almıştı. Zira Kule'den aşağı inip gün ışığına geri çıkarken Maggie'nin söylediği son sözleri hatırlıyordu. Tüm parçalar yerine oturuyordu: *Eğer izni alırsa neler olacağını biliyor musun? O kapıdan içeriye adımını attığı an...*

Alex, her şeyi anladı ve biraz da olsa rahatladı. Kafasına dönen düşünceleri durdurmaya çalıştı ama parçalar, çenesini açıp kapayan bir yaratık gibi yerine oturmaya çalışıyordu. Oturur oturmaz da büyük resmi görmeyi başardı.

Alex, Freyalıydı. Seçilmiş kişi olduğu için Kütüphane tarafından Medora'ya getirilmişti. Seçilmiş kişi olmak, Kütüphane'nin sırlarına erişebilme hakkına sahip olmak demekti ve kendi dünyasına açılan kapı da buna dâhildi. Alex, o kapıyı yeniden bulup bulamayacağını bilmiyordu ya da müdürün, geri döndüğünde, onu geri gönderip gönderemeyeceğini de. Adam, kim bilir daha ne kadar süre yoktu, her neyse... Maggie de muhtemelen bu yüzden Alex'in, Aven'a istediği şeyi verebilecek tek kişi olduğunu söylemişti. Alex, şimdi anlıyordu: Aven'ın istediği şey, onun dünyasına açılan kapıyı bulmaktı. Aven, Freya'ya gitmek istiyordu.

Alex, Aven'ın neden onun iznine ihtiyacı olduğunu -ya da bunun ne manaya geldiğini- veya neden onun dünyasına gitmek istediğini hâlâ anlamış değildi. Tek bildiği, son derece güçlü bir kadın olan Maggie bile bu kadar endişe ediyorsa demek ki adamın niyetinin kötü olduğuydu.

Konu bu noktaya gelince Aven'ın amacının hiçbir önemi yoktu. Çünkü Alex, Aven'ın o kapıdan geçmesine asla izin vermezdi. Freya'da onu bekleyen çok bir şey olmasa da orası hâlâ Alex'in dünyasıydı, *eviydi* ve annesiyle babası da oradaydı. Alex'in emin olduğu tek bir şey varsa o da sevdiklerini Aven'dan korumak için elinden ne gelirse yapacağıydı. Adamın planları her ne olursa olsun.

Otuz Yedi

Ne Jordan ne de Bear, Aven'ın neden Alex'in dünyasına gitmek istediği konusuna bir ışık tutamadı ama ikisi de bunun endişelenilmesi gereken bir durum olduğuna katılıyordu. Bu yüzden, sonraki haftalarda üçü de çok daha dikkatli davranmaya başladı. Fakat onca çabalarına rağmen art arda yığılan ödevleri ve sene sonu sınavları yüzünden dikkatleri dağılıverdi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Uyuyamadan ne kadar durabileceğimi," diye cevap verdi, Jordan'ın sorusuyla düşüncelerinden sıyrılan Alex. "Durmadan aynı paragrafı okuyorum."

"Bence çok fazla çalıştın. Bir süreliğine buradan çıkalım, derim."

Alex, E odasındaki masanın üzerine saçılmış olan ders kitaplarına ve notlarına baktı. "Ciddi olamazsın?"

"Tabii ki ciddiyim!" dedi Jordan. "Tek yaptığımız şey çalışmak, çalışmak, çalışmak... *Hem de hiç durmadan*!"

"Daha bir hafta oldu, dostum," dedi, sohbetlerine katılan Bear. "Dahası, çalışmayı elimizden geldiğince erteledik, unuttun mu?"

"Bir hafta, çok uzun bir süre," diye sızlandı Jordan.

"Bir hafta, *gerekli* bir süre," diye düzeltti Alex. "Sınavlar pazartesi başlıyor."

"Bazen ara vermek iyidir," diye itiraz etti Jordan. "Çok fazla çalışmak, öğrendiği her şeyi insana unutturabilir."

Alex, ona kuşkuyla baktı. "Bundan pek emin değilim doğrusu."

"Belki senin geldiğin yerde böyle olmayabilir," dedi Jordan, "ama burada, eğer beynin çok fazla bilgiyle dolarsa yanmaya ve kulaklarından akmaya başlar."

"Iyyy!" diye yüzünü buruşturdu Alex. " 'Çok' kavramını aç."

"Hey, eğer beyninin kulaklarından akmaya başlamasını *istiyorsan*..."

Kız, ona bir kâğıt parçası fırlattı ve tıp bilimi ders kitabını açtı. "Bundan daha iyisini yapmalısın."

"Ama, Aleeeeeexxxxxxxx..."

Çocuğun mızmızlanması, Alex'in aklına sevimli fakat yaramaz bir çocuğu getirdi. Jordan, yalvarır gibi sesler çıkarmaya başlayınca da Alex, ona teslim oldu. Zaten saatlerdir çalışıyorlardı, kısa bir molanın hiç kimseye zararı olmazdı.

"Aklında tam olarak ne var?" diye sordu.

"Evet!" diye haykırdı, yumruğunu havaya kaldıran Jordan.

Bear, ders kitabını pat diye kapattı. "Plan nedir, Sparkie?"

"Bilmem," dedi Jordan. "Aslında sizin ara vereceğinizi hiç tahmin etmemiştim. Ama madem tamam dediniz, neden yürüyüşe çıkmıyoruz? Belki gidip Kütüphane'de neler olduğuna bakarız, ha?"

Jordan'ın bunu çok masum bir şekilde söylemiş olmasına rağmen Alex biraz gerildi. Mağara seyahatinden bu yana, Kütüphane'de başka herhangi bir deneyim yaşamamıştı ve kaderi kışkırtmak istemiyordu, özellikle de oraya macera *aramaya* gittiği zaman Kütüphane'nin ona dilediği şeyi verdiğini keşfettikten sonra. Oraya sadece çalışmak için gittiğinde -ki son birkaç aydır bunu sık sık yapıyordu- herhangi bir deneyim yaşamıyordu. Bu gece Jordan'ın da oraya çalışmak niyeti ile gitmek istemediğinden oldukça emindi.

"Ben, biraz mola vermek istediğini sanmıştım," dedi, gergin bir şekilde etrafına bakınarak. E odasında, rahatça konuşamayacakları kadar çok insan vardı.

"İnsan bir Kütüphane'de pek çok şey yapabilir," diye surat astı Jordan. "*Her tür* macerayı yaşayabilir."

Alex, tam cevap verecekken yanından gelen bir gülümseme sesi duydu. Dönüp baktığında, yan masada kitaplarına gömülmüş vaziyette oturan oda arkadaşını gördü.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu Jordan, kızıl saçlı kıza.

Notlarından başını kaldırmayan D.C., "Üçünüzün rafların arasında saklambaç oynadığını hayal ettim de," dedi.

"Bizi kıskanıyorsun," dedi Jordan, sırıtarak. "Saklambaç harikadır."

"Sen de bizimle gelmek ister misin?" diye sordu Alex. Kendini tutamamıştı. Eğer D.C. yanlarında olursa başları belaya girmezdi, değil mi? Yine de sorduğu sorunun en çok kimi şoke ettiğinden emin olamadı. Oda arkadaşını mı, arkadaşlarını mı yoksa kendisini mi?

D.C. başını kaldırıp, bunun gerçek bir davet olup olmadığını sorgular gibi baktı. Alex, yüzündeki ifadeyi gizlememeye çalıştı ama haftalardır, hatta aylardır birbirleriyle sınıf projeleri dışında hiçbir şey konuşmuyorlardı. D.C. de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki gözlerini hemen indirdi.

"Hayır, sağ ol. Benim çalışmam lazım," dedi notlarına dönerek.

Alex, kızın neden bu kadar bozulduğunu anlayamadı. Jordan ile Bear da bunu önemsemiyormuş gibi görünüyordu. Alex'in kitaplarını toplamasını beklediler.

"Aslında, sanırım ben yatacağım," dedi, enerjisi tükenen Alex. Çocukların yüzündeki hayal kırıklığını görünce, "Neden siz de gidip biraz *sek sek* oynamıyorsunuz?" dedi.

İkisinin de yüzü heyecanla aydınlandı.

"Şey... Sakın *düşeyim* falan demeyin," dedi, başlarını belaya sokmamaları için üstü kapalı bir şekilde onları uyarmaya çalışarak. Aksi takdirde, Alex gibi tek parça hâlinde geri dönemeyebilirlerdi.

Gözleri heyecanla parlayan Jordan, "Bir şey olmaz," dedi. "Bizim için çocuk oyuncağı."

Arkadaşları gittikten sonra, Alex de eşyalarını toplayıp odasına yöneldi. Birkaç dakika sonra da D.C. geldi. Her zaman olduğu gibi aralarında yine rahatsız edici bir sessizlik vardı.

D.C., "Duşa önce sen girmek ister misin?" diye şefkatle sordu.

Alex, kızın onunla konuşmasına, dahası kibar bir soru sormasına çok şaşırdı. "Şey... Hayır, teşekkürler. Önce sen gir."

Başını sallayan D.C. pijamalarını aldı. Banyoya girdi ve Alex, suyun sesini duydu.

Az evvelki, neredeyse arkadaşça iletişimlerini düşündü. En sonunda, herkes gibi D.C.'nin de yaklaşan sınav stresine girdiği kanaatine vardı. Hatta kız o kadar stresliydi ki her zamankinden farklı davranıyordu.

Her ne kadar sonsuza dek sürmeyecek de olsa Alex bunun güzel bir değişim olduğunu düşündü.

Yemekhanedeki bir sandalyeye çöken Alex, "Ö*lüyorum* sanki," diye inledi.

Çarşamba gecesiydi ve sınavların yarısı bitmişti. Sınavlar, Alex'in daha önce hayatında hiç tecrübe etmediği kadar zordu. Alex, daha şimdiden hem fiziksel hem de zihinsel olarak çöktüğünü hissediyordu.

"Ben de, ben de," dedi, Alex'in yanına yığılan Bear.

Başını masaya koyan Jordan da bir şeyler mırıldandı ama düzgün bir cümle bile kuramıyordu.

Üçü de az evvel B.E. değerlendirmesinden çıkmıştı ve Finn'in hiç yavaşlayası yoktu. Dayanıklılıklarını, güçlerini ve hızlarını sahada, gölde, ormanda olmak üzere üç aşamalı bir sınavla test etmişti. On altı kişilik sınıfta sadece sekiz kişi, tıbbi koğuşa kaldırılmadan sınavın tamamını bitirebilmişti. Alex, Jordan'la Bear'ın başarılı olmalarına şaşırmadı ama kendi başarısı karşısında şoke oldu. Finn, sınav bittiğinde, hafif de olsa, Alex'e resmen gülümsüyordu.

"Yemek yemeye bile enerjim yok," diye mırıldandı Jordan. "Biri beni besleyebilir mi?"

İkisi de ona cevap veremeyecek kadar yorgundu.

Alex, şu ana kadar tıp bilimi, toplum ve kültür bilgisi, okçuluk, binicilik becerileri ve şimdi de beden eğitimi derslerindeki tüm sınavlarını tamamlamıştı. Diğerlerinin ise öz yetenekler sınavı da vardı ama Marmaduke, Alex'in değerlendirmesini tamamlamıştı. Alex, bir sınav eksildiği için başta sevinmiş ama sonra, yeteneğini geliştirip testini geçene kadar seneye de aynı dersi tekrar almak zorunda olduğunu öğrenmişti. Ne kadar da sinir bozucu bir durumdu.

Alex'in şu ana dek en çok hoşuna giden sınav, binicilik dersi sınavıydı. Ormanda tüm bölgeyi at binerek dolaşmıştı. Bindiği atın ismi, Fiddle'dı. Bu atla birlikte kütüklerin üzerinden atlamış, sarkan dalların altından eğilerek geçmiş, çamurlu bir nehir yatağından geçip bir nehirde yüzmüş, dik bir tepeyi son derece dengeli bir şekilde çıkmış ve dümdüz ovada dörtnala koşmayı başarmışlardı. Sınavın sonunda, çamurla kaplanan Alex'in her yeri çizilmişti ama bu nefes kesici deneyimi tattığı için yüzünde hoş bir tebessüm kalmıştı.

Tüm sınavları bu kadar eğlenceli olsa harika olurdu. Ama değildi. Alex'in beyni, *tıp bilimleri* ile *toplum ve kültür bilgisi* sınavlarındaki cevapları bulmak için neredeyse yanacaktı. Hatta bir ara Jordan'ın, "Beynin kulaklarından akar," dediğini hatırlayıp, bunun gerçek olup olmadığını bile merak etti.

"Sadece dört tane kaldı," dedi, menüye uzanırken acıyla inleyen Bear. "Altısı gitti, dördü kaldı. Yarıya geldik. İki günümüz kaldı."

Alex, çocuğun onları mı yoksa kendisini mi motive etmeye çalıştığını anlamadı ama durumdan memnundu. Bu sözler, bir şeyler yemek için, az da olsa ona enerji vermişti. Sonrasında arkadaşlarıyla birlikte E odasına gidip yarınki sınavlarına çalışacaklardı. Tarih ve türlerin ayrımı... Her iki ders de kolay değildi ama

en azından pratik yapmalarına gerek yoktu. Böylece vücudu iki gün de olsa biraz dinlenecekti. Buna çok ihtiyacı vardı, özellikle de cuma günü kimya yazılısı ve laboratuvar deneyi *artı* muharebe dersi sınavı olacağı düşünülürse.

Hayır, bu en son sınavı bile olsa muharebe dersi sınavını iple çekmiyordu.

Otuz Sekiz

Cuma günü öğleden sonra, Alex devasa arenaya bakıp gereken adımları atması için bedenini zorladı.

"Haydi, Alex," diye mırıldandı kendi kendine, "bunu yapabilirsin. Birkaç saat içinde hepsi bitmiş olacak. Sakın *koca kafalının* seni korkutmasına izin verme. *Bunu yapabilirsin!*"

"İteyim mi?"

Alex, arkasını döndü ve onu gülerek izleyen Kaiden'ı görünce utandı.

"Ah... Yo, hayır, teşekkürler. Ben, iyiyim," dedi, biraz daha dik durmaya çalışarak.

Mavi gözleri kahkaha dolu olan çocuk, "Haydi o zaman, gidelim," dedi. "*Koca kafalı*ya gecikmek istemeyiz."

Yüzü kıpkırmızı olan Alex, utancını çocuğa göstermemek için tepeden aşağıya hızla koştu. Ama arkasından gelen çocuğun kıkırdadığını duydu ve içinden, çok geç diye söylendi.

Korkusunu hiç kimseye belli etmemeye kararlı bir şekilde, başını dikip arenaya girdi. Sınıf arkadaşları çoktan gelmişti, vücutlarını esnetiyor ve sakin bir şekilde birbirleriyle konuşuyorlardı. O da yanlarına oturup (fakat çok da yaklaşmadan) ısınmaya başladı.

On dakika sonra Karter geldi ve altı öğrenci de ayağa kalktı.

"Bugün, tüm yıl boyunca neler öğrendiğinizi göreceğimiz gün," dedi adam. "İkili grup olun."

Her zamanki gibi grup ikiye ayrıldı. Brendan ile Nick, ikili; Sebastian, Declan ve Kaiden de üçlü oldular. Alex de her zamanki gibi dışarıda kalıp alacağı talimatları bekledi.

"Sağır mısın, Jennings?" diye bağırdı Karter. "Size, *'İkili grup* olun.' dedim."

"Ama..." Adamın öfkeyle baktığını gören Alex, lafını yuttu. Onu gerçekten de bu çocuklarla dövüştürmeyecekti, değil mi? Sınıf arkadaşları, yıllardır saldırı ve savunmayı öğreniyordu. Öte yandan, Alex ise sadece birkaç aydır, suratına atılan bir şeyden eğilerek ya da yana kayarak kaçmayı öğrenmişti. Yani onlarla kıyaslanması mümkün değildi.

Fakat bu konuda başka bir seçeneği olmadığını bildiği için Alex, çocuklara bakıp kiminle eşleşeceğini düşündü. Çocukların yüzünde kibir ve merakla karışık bir ifade vardı ve hiçbirinin Alex ile eşleşmek istemediği belliydi.

Alex, bunun nasıl olduğunu anlamadı -belki de yüzündeki çaresizliği fark etmişlerdi- ama Declan ile Kaiden'ın birbirlerine bakıp *taş kâğıt makas* oynadıklarını gördü. Kaiden'ın makası, Declan'ın kâğıdını kesti ve hayal kırıklığına uğrayan iri çocuk, derin bir iç çekerek gruptan ayrılıp Alex'in yanına geldi.

"Bunun için bana *fena hâlde* borçlusun," diye fısıldadı.

Çocuk, sadece notunu değil, itibarını da riske atmıştı ve bunun bilincinde olan Alex, başını sallamakla yetindi.

Ama sonra bunun ne anlama geldiğini fark etti.

Dönüp, 180 santimetre boyundaki ve tamamen kastan oluşan eşine baktı. Daha önce onunla dövüşmüş ve sonunda bayılmıştı. Dolayısıyla aynı şeyi tekrarlamaya can attığı falan yoktu.

Karter, "Tamam," dedi ve kızın endişelerini böldü. "Bu, üç saatlik bir sınav. Sınavın ilk bir buçuk saatinde saldırı ve savunma üzerine odaklanacağız. On beş dakika boyunca dövüşüp, üçer dakikalık molalar vereceksiniz. Bu sırada hem biraz soluklanıp hem eşlerinizi değiştireceksiniz."

Alex, bunun, bütün sınıf arkadaşlarıyla dövüşmesi gerektiği anlamına geldiğini fark etti ve güçlükle yutkundu.

"Son bir buçuk saatte farklı bir şey yapacağız. İlk üç turda silahsız savaşacaksınız, ondan sonra bire bir, ardından da kılıçla dövüşeceksiniz. Eğer rakibiniz sizi alt ederse, yenildiğinizi söyleyeceksiniz -ya da ben, sizin yerinize söyleyeceğim- ve çıkıp bir sonraki turu bekleyeceksiniz. Şimdi bir yer bulun ve başlamaya hazır olun."

Alex, çok şaşırdı. Herhalde böyle olamazdı, değil mi? Peki, ya kurallar? Güvenlik? Koruyucu zırh takacaklar mıydı? Ya da en azından bir kask?

"Şimdi iteyim mi?" diye fısıldadı Kaiden, Alex'in yanından geçerken. Alex, bunu başka biri söyleseydi, gereksiz bir zalimlik olarak algılardı ama çocuğun gözlerindeki şefkati gördü. En azından Kaiden, Karter'ın istediği şeyin, Alex için imkânsız olduğunu anlamıştı.

Boş bir alana gelmesi için, Alex'e işaret eden Declan, "Haydi," diye mırıldandı. "Merak etme. Sana fazla yüklenmeyeceğim."

"Yapma," dedi Alex, ciddi bir tavırla.

Çocuk, durup kıza soru sorar gibi baktı.

"Bana bunu yapma," dedi, çocuğun kendisine acımasın istemeyen Alex. "Normalde ne yapıyorsan onu yap."

"Ama... Alınma ama öyle yaparsam canını yakabilirim," dedi, ensesini ovalayan çocuk. Bu hareketiyle çocuğun kasları gerildi. Alex, çocuğun kuvvetini zaten biliyordu ama bir kez daha görmüş oldu.

Gülümsemeye çalışarak, "Bu, ilk kez olmuyor," dedi.

Çocuk, güldü ama sonra ciddi bir tavırla, "Bu, adil bir dövüş değil," dedi.

"Hiç oldu mu ki?" diye omuz silkti Alex. "Lütfen, kendini benim için kasma. Hem belki şansımız yaver gider. Yani eğer beni bir kez daha bayıltırsan sınavdan yırtmış olurum."

Çocuk, "Ne yapabileceğime bir bakayım," diye hafifçe sırıttı ve arenanın diğer ucuna doğru yürümeye devam etti.

"Sayıyorum," dedi, sesi devasa alanın her köşesine ulaşan Karter. "Üç, iki, bir, *başla.*"

Declan tereddüt edince Alex kaşlarını çattı. "Bir kıza vurmaktan korkmuyorsun, değil mi?" diye onu kışkırttı. "Eskiden korkmazdın."

Çocuk, gözlerini kıstı ama yine de ona saldırmadı. Alex, Karter'ın onları izlediğini biliyordu ve sınavdan kalacağını bilse bile pes etmediğini o adama gösterecekti.

Alex, Declan'ı dövüşmeye ikna edene kadar bir sürü laf edip birkaç da yumruk savurmak zorunda kaldı. Çocuk, buna rağmen Alex'e çok yüklenmedi ama yine de oldukça iyi bir gösteri sergiledi. Oysaki Alex, reflekslerinin gelişmiş olduğunu fark edip bu durumdan çok etkilendi. Böylece, umduğundan daha uzun süre ayakta kalmayı başarıyordu. Alex, Declan ile en son dövüştüğünde tamamen sezgisel davranmıştı ama bugün kendisini kontrol edebiliyordu. Bu da çok iyi hissetmesini sağladı.

Ta ki çocuk, onu belinden kavrayıp sırt üstü yere yapıştırana kadar.

"Jennings, dışarı!" diye seslendi Karter, arenanın diğer ucundan. Sanki Alex, o seslenmese bunu fark etmeyecekti de.

Declan, kızın üzerinden kalktı ve onu yerden kaldırmak için elini uzattı. Areanın kenarından, birbirleriyle dövüşmeye devam eden sınıf arkadaşlarını izlediler. Alex, hepsinin de Declan'dan çok daha şiddetli dövüştüklerini fark etti.

"Çok da kötü sayılmazsın," dedi çocuk, kibarca. "Son seferinden çok daha iyisin."

Alex, bacağının çocuk tarafından parçalamış gibi hissettiği bir yerini ovuşturarak surat astı. "Tabii ya, ne demezsin."

"Ciddiyim," dedi Declan. "Hamlelerimin çoğunu savuşturdun. Reflekslerin mükemmel."

"Ama saldırma konusunda berbatım."

"Hiç tecrüben yok da ondan. Biraz çalışırsan eminim bunu da başarırsın."

"Desteğin için sağ ol," dedi Alex. "Ama sınavın bitmesine daha iki buçuk saat var ve hiç kimse *bu kadar* hızlı öğrenemez."

"Evet," dedi Declan, anlayışla. "Bugün, en iyi günün sayılmaz, ha?"

Karter, biraz sonra, ilk turun bittiğini bildiren düdüğünü çaldı. Diğerlerinin hiçbiri yenilmemişti. Alex, bugünün çok zor ve acı dolu geçeceği hissine kapıldı.

Alex, eş değiştirmeye devam ederken Declan'da hiç de zorlanmadığını daha iyi anladı. Gelişen refleksleri, Sebastian ve Nick ile yaptığı silahsız savaşta ona yardımcı olmaya devam etti ama çocukların ikisi de onu sert şekilde yendi. Hem de Declan'dan çok daha fazla zorlayarak...

Ama Alex'in hiçbir eşleşmesi, Brendan ile olduğu kadar kötü geçmedi. Birbirlerine ağır, tahta sopalarla saldırdılar. Alex'in dövüşmeye devam etmesini sağlayan şey, üstüne sopa geldikçe, her seferinde eğilip yana kayabilmek gibi hızlı refleksleri oldu. Durmadan üzerine gelen tahta sopadan kaçmak için kendini art arda yere atmaktan muhtemelen her yeri yaralanmıştı ama sopayla hiç temas etmedi. Sopa, Alex'in karnına darbeyi indirip, ciğerleri ağzından çıkacakmış gibi hissettirene kadar en azından. Alex, otomatikman bir top gibi kıvrıldı ve korunmak içn kollarını karnına sardı. Bu da Brendan'a, sopayı kızın kafatasına indirme şansını tanıdı.

Çocuk, tüm gücüyle saldırmamış olmalıydı. Çünkü başı fena hâlde acımış olan Alex, buna rağmen sadece birkaç saniyelik bir baygınlık geçirdi. Bayılmadı da ölmedi de. Ama bunların ikisi de başına gelebilirdi.

Fakat aldığı darbe yüzünden dengesini toparlayamadığı için, ayağı takılıp yere düştü. Rakibi, sopasını Alex'in nefes borusuna bastırdı.

Karter, "Dışarı, Jennings!" diye seslendiğinde, Alex'in içi rahatladı. Sınav bitmeden önce çarpışması gereken tek bir rakibi kalmıştı.

Kaiden'ın önündeki yerini alan Alex'in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Tüm maçların içinde, en tehlikeli olanı buydu. Kullandıkları kılıçlar, pratik yaptıkları tahta kılıçlar değildi. Gerçek kılıçlardı ve *çok keskin* uçları vardı.

"Bununla ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu Kaiden.

Alex, elinde tehlikeyle parlayan kılıca baktı ve öne doğru üç hızlı hamle yaptı. "*Sapla, sapla, sapla*, değil mi?"

"Bundan biraz daha fazla bir teknik gerektiriyor," diye cevap verdi çocuk. "Şıklık. Zarafet. Tıpkı dans etmek gibi."

"Ama sonra *sapla, sapla, sapla*, değil mi?" dedi Alex, yine.

Çocuk, sanki gülümsemesini gizlemek istermiş gibiydi. Dudakları hafifçe kıvrıldı. "O hâlde neden yöntemini uygulayıp, nasıl sonuç vereceğine bakmıyorsun?"

"Olmaz," dedi kız. "Seni incitmek istemem."

Çocuk, bu kez gülümsedi. Bütün yüzü bir anda aydınlandı. Alex, başına tahta sopayla yine vurulmuş gibi hissetti. Derhâl kafasını toplaması gerektiğinin farkındaydı ama o, daha on altı yaşında bir kızdı -neredeyse on yedi- ve karşısındaki çocuk da çok çekiciydi. Her yeri toz toprak ve terle kaplı, siyah saçları kafasına yapışmış olsa da muhteşem görünüyordu. Alex, bunu daha önce de fark etmişti. (Aylardır kenarda oturup onları izlediği için zaten nasıl olur da fark etmezdi?) Ama onunla yakınlaşma fırsatı hiç olmamıştı. Şu andaysa, birbirlerine ölümcül silahlarla saldırmak üzereydiler.

Bazen hayat, hiç de adil olmuyordu.

Karter, "Üç, iki, bir, *başla!*" diye son kez seslendi.

Kılıcını önüne getiren Alex, ayaklarını ve ağırlığını dengeledi. Bir kavgaya dikkatini verecekse, o an tam da bu andı. Kaiden, sadece yetenekli değil, aynı zamanda hızlı ve yaratıcı bir çocuktu. Onun karşısında hiç şansı olmayan Alex, en azından onunla dövüşmek istiyordu. Bu süreci bir bacağını kaybetmeden tamamlamayı umut ederek tabii..."Dans etmeye hazır mısın, Alex?" diye sordu, gözleri parlayan çocuk. "Ben, yönetirim."

Kaiden, Alex'in cevap vermesine fırsat bırakmadan bir hamle yaptı. Kılıcını Alex'in karnına doğru savurdu. Alex, onu tam vaktinde engelledi. İki kılıç, iç içe geçip havaya kalktı. Çocuğun kuvveti, Alex'in bir adım gerilemesine sebep oldu.

Alex, eğer az evvelki hamleyi engellemeseydi ortadan ikiye bölüneceğini fark etti ve şoke olmuş bir hâlde Kaiden'a baktı. Oysaki çocuğun tek yaptığı şey, ona göz kırpmak ve kılıcını çekip bir hamle daha yapmak oldu.

Alex, oyun başladı, diye düşündü ve hamlesini engellediği rakibinin kılıcını yine yana devirdi. Üçüncü kez hamle yapmasını beklemedi ve ayağıyla çocuğun midesine sağlam bir yan tekme attı. Fakat çocuk, çok hızlıydı ve zıplayarak saldırıdan kurtuldu.

Kıza bir kez daha saldırdı ama bu defa atağını değiştirip üstten geldi. Alex, başına doğru inmekte olan kılıcı izledi ve derhâl kendisini yere atıp hamleden kaçmayı başardı. Yuvarlanmaya devam etti ve iyice hızlanıp, sıçrayarak ayağa kalktı. Tabii bu arada, kılıcını bedeninden uzakta tutmayı da ihmal etmedi.

Kaiden, kızın bu beklenmedik hareketleri karşısında çok şaşırmışa benziyordu. Alex de bu şaşkınlığı fırsata çevirip çocuğun savunmasız anında üzerine atladı. Kılıcını saplamak için uzattı ama Kaiden, sanki bir sinek kovalar gibi kızın koluna vurup atağını savuşturdu.

Demek ki sandığı kadar savunmasız değildi.

Alex, bir an durup ağırlığını diğer bacağına verdi ve çocuğun bir sonraki hamlesini bekledi. Kaiden da bekliyordu ama Alex, çocuğun neden beklediğini anlayamadı.

Derken, çocuk, şimşek gibi hızla kıza saldırdı. Neredeyse onu hazırlıksız yakalayacaktı. Fakat Alex, tam vaktinde kılıcını çekmeyi başardı. Bunu yapar yapmaz da çocuğun beklenmedik hamlesinin, yalnızca dikkatini dağıtmak için bir taktik olduğunu fark etti. Yani dikkat etmesi gereken şey, sadece kılıç değildi.

Çocuk, Alex'e aniden çelme taktı. Alex, daha ne olduğunu bile anlayamadan yere kapaklandı ve başına doğru bir kez daha

inmekte olan kılıcı ağır çekimde izledi. Kaiden, Alex'in kafasına vurmadan kılıcını geri çekecekti, Alex bunu biliyordu. Bu yüzden, eline geçen bu şansı, Kaiden'a tekme atmak için kullandı. Ve bir kereliğine bile olsa hedefi tutturdu. Kızın topuğu, çocuğun ayak bileğine indi ve Kaiden, acı içinde yere düştü. Alex, sandığından daha büyük bir güçle vurmuştu ona, aslında niyeti bu kadar sert vurmak değildi.

Bu yaptığı, aptalcaydı. Çünkü Alex'in tekmesi, çocuğun konsantrasyonunu dağıtıp hamlesinin yönünü değiştirmişti. Kaiden, şaşkınlık içinde irkildi ve kılıcı da onu takip etti. Neyse ki kılıcı, kızın boğazına dayamamayı becerdi. Kaiden'ın hızlı refleksleri sayesinde, Alex'in başı bedeninden ayrılmadı. Ama kılıcın ucu, yakasından omzuna kadar, Alex'in üzerindeki giysinin kumaşını kesti ve Alex, acıyla tısladı.

Kızın tenindeki yarayı gören Kaiden'ın, gözleri büyüdü ve yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi. Ama bu bir dövüştü ve Alex'e zarar verdiği için kendini kötü hissetmemesi gerekiyordu, özellikle de az evvel Alex'in onu yaraladığı düşünülürse. Neyse ki kızın yarası derin değildi. Oysaki Kaiden, çok daha kötüsünü de yapabilirdi.

Çocuğun bu tereddüdü, ayağa sıçrayan Alex'in kararlı bir şekilde saldırmasına fırsat verdi. Çocuk da kızın gözlerinde korku ya da acı yerine o kararlılığı görmüş olmalıydı ki tekrar toparlanıp saldırı pozisyonuna geçti.

Alex, "Kaiden, sahte bir hamle yaptıysa ben de yaparım," diye mırıldanıp öne doğru atıldı. Ama çocuğun bileğini tutup kıvırırken ve ona kılıcının sapıyla vurmaya çalışırken, çocuk yine ondan bir adım öndeydi. Son saniyede sopasını yere atarak Alex'i şaşırttı. Bu şaşkınlıktan faydalanan Kaiden, az evvel kılıcını tuttuğu sağ eliyle, Alex'e bir hamle yaptı. Kızın bileğini kaptı ve onu öne doğru çekti. Bu hamleyle dengesini kaybeden Alex, pat diye çocuğun önüne düştü. Bunu da kendi avantajına kullanan çocuk, havada döndü ve sırtını kızın göğsüne bastırdı. Alex, neredeyse ondan kurtulmak üzereydi. Ama çocuk, sol kolunu kızın beline doladı ve onu ters çevirdi.

Bu manevra o kadar beklenmedikti ki Alex şoke oldu. Ne olduğunu anlayamadı, ta ki kendi kılıcının soğuk ve sert ucunu boynunda hissedene kadar. Kaiden, onun kılıcını kapıp son hamleyi yapmayı başarmıştı.

Alex'in aklına, galada Gerald'ın da onu aynı pozisyonda tuttuğu geldi. Kız, olduğu yerde donakaldı. Bir anlığına nefes almayı kesti ve titremeye başladı.

Kaiden, kızın stresini hissetmiş olacaktı ki kolunu gevşetti. Kızın kulağına, "Bu bir dans, unuttun mu?" diye fısıldadı. Çocuğun nefesi, Alex'in tüylerini diken diken etti. "Ama bazen senin yöntemin de işe yarar."

Çocuğun neyi kastettiğini anlayan Alex'in gözleri parladı. Alex, tek bir hareketle, çocuğun kolunu çevirip kılıcı boynundan uzaklaştırdı. Sadece birkaç santim kazandı ama bu bile yeterliydi. Ardından, çocuğun tavsiyesine uyup diğer dirseğini onun midesine *sapladı.*

Kaiden, homurdanarak iki büklüm oldu. Alex de bu fırsattan yararlanıp çocuğun elinden kurtuldu. Ama beline hâlâ sarılı olan çocuğun diğer kolunu unuttu ve kendisiyle birlikte Kaiden'ı da döndürdü. Böylece, ikisi de dengesini kaybetti. İç içe geçmiş bir hâlde yere yuvarlandılar ve bıçağın üzerine düşmemeye çalıştılar.

Alex, şiddetle dönerek çocuğun elinden kurtulmaya çalıştı. Bir anda çocuğun üzerine çıktı. Alex bile bunu nasıl yaptığını anlamadı. İki eliyle sıkıca kavradığı kılıcını çocuğun boğazına dayadı. Alex, Kaiden'ın onu kolayca kenara itip "danslarının" kontrolünü eline alacağını gayet iyi biliyordu ama tam o anda, Karter düdüğünü çaldı. Alex, başını kaldırıp baktı; Kaiden'ı arenanın ortasına sererken sınıf arkadaşlarının onu izlediklerini gördü.

Her şeye rağmen çok utandı. Kaiden'a bakınca çocuğun ona sırıttığını gördü.

"Güzel danstı," dedi çocuk. "Bir ara yine yapalım."

"Hile yaptın." Çok yorulmuş olan Alex, çocuğun üzerinden kalkıp ayağa dikildi.

"Nasıl yani?" dedi, kızın yanına gelip kılıcını alan Kaiden.

"Kazanmama izin verdin. İstesen beni kolayca yenerdin ama yapmadın."

"Olabilir," dedi, omuz silken çocuk. "Olmaya da bilir. En azından artık neden bu sınıfta olduğunu biliyoruz, demek ki potansiyelin varmış."

Alex, bu yoruma nasıl cevap vereceğini bilemedi. Bu yüzden de bir şey söylemedi ve hâlâ onları hevesle izlemekte olan sınıf arkadaşlarının yanına doğru yürüdü. Declan sırıtıyordu ama diğerleri ne düşüneceklerini bilemez gibi duruyordu.

Grubun yanına geldiklerine Karter, kızın boğazındaki yaraya baktı. "Buna baktırman gerekir mi?"

Alex, "Devam edebilirim, ben iyiyim," dedi ama adamın bunu sormasına çok şaşırdı.

Adam, başıyla kızı onayladı ve arenanın odalarından birine doğru kendisini takip etmeleri için işaret etti. Alex, bu odaya daha önce hiç girmemişti ama burada ne bulacaklarına dair bir fikri vardı.

İçeride epik orantılarla hazırlanmış engelli bir parkur gördüler. Bu manzarayı görmek bile hepsinin nefesinin hızlanmasına yetti.

Ama Alex, gülümsüyordu. Zira Karter'ın cehennem gibi hayal gücüyle aylardır uğraştığı için bugün ilk kez avantajı olabileceğini hissetti.

"Sınavınızın son bölümünün neden engelli bir parkur olduğunu bana kim açıklar?" diye sordu Karter.

"Bilmediğimiz bir ortamda reflekslerimizi ve savunma sistemimizi test etmek için," diye cevap verdi Nick.

"Kesinlikle," dedi Karter. "Ayrıca, baskı altındayken düşünmenizi ve sahadaki hamlelerinizi kullanmanızı da sağlar. Her birinize on beşer dakikalık süre verilecek."

Alex, kafasında hızla hesap yaptı ve her birine on beşer dakika verilirse sınavın son bir buçuk saatlik süresinin bu şekilde biteceğini hesapladı. Kolay işti. Yani, o kadar da kolay sayılmazdı, tamam ama en azından doksan dakika boyunca dayak yemeyecekti.

"Sahanın ne kadarını tamamladığınıza bakılacak," dedi Karter. Aslında birçoğunun -hatta hiçbirinin-verilen süre içinde sahayı tamamlamasını beklemiyordu. "Eğer bir engele takılırsanız en baştan başlamak zorundasınız."

Hepsi de anladıklarını göstermek için başlarını öne doğru salladı.

"En büyükten en küçüğe doğru yaş sıralaması ile başlayacağız. Bu da ilk başlayacak kişinin Labinsky olduğunu gösterir. Hazırlan bakalım."

Sınıf arkadaşları sırayla sahaya girdiler. Önce Brendan, sonra Nick, Sebastian, Declan ve Kaiden. Hiçbiri, sahayı tamamlamayı başaramadı ama Alex, nerede yanlış yaptıklarını dikkatle izlediği için onların hatalarından ders çıkardı.

"Jennings, sıra sende," diye bağırdı Karter.

Alex, ayağa kalkıp bitiş çizgisine doğru yürüdü ve gergin bir şekilde zıplayarak Karter'ın "başla" talimatını bekledi.

"Üç, iki, bir, *başla*."

Alex, güçlü bir şekilde başladı ve her bir engelin üzerinden çok az güçlük yaşayarak hızla ilerledi. İkinci yarıya yaklaşırken ne kadar iyi gittiğinin farkına vardı. Hatta şu ana kadar herkesten çok daha iyiydi. Vakti dolmak üzereydi ama sahanın ne kadarını tamamlayacağını görmek istiyordu.

"Selam, eski dost," dedi, önünde duran engele. Bu, üzerinde kum torbaları olan hareketli denge tahtasıydı. Alex, son birkaç ayda bu tahtadan defalarca kez geçmişti. Ama bu tahta, kızın alışık olduğu gibi belirli bir sıraya göre değil, düzensizce hareket ediyordu. *Yukarı, aşağı, yukarı, sola, aşağı, sağa, sola, yukarı, sağa, aşağı.* Hareketlerinde belirli bir sıralama yoktu. Bu yüzden yön değiştirdiğinde, Alex nereye atlaması gerektiğini bilemeyecekti. Bu da yetmezmiş gibi, üzerinde *beş* tane kum torbası sallanıyordu. Üstelik bunlar da kızın geçmişte karşılaştığı üç kum torbası gibi değildi, hepsi de farklı zaman aralıklarında ve farklı hızda sallanmaktaydı.

Alex, kendini hazırlayıp denge tahtasına atladı. Dengesini korumak için kollarını yana açtı, zira bu şekilde hareket etmeye alı-

şıktı zaten. Çekinerek bir adım ilerledi. Ayağının altındaki tahta, sola doğru kaydı ve Alex sendeledi. Ama dengesini tekrar bulmayı başardı ve bir adım, derken bir adım daha ilerledi. Hemen önünde tehlikeli bir biçimde sallanan kum torbasına baktı ve en mükemmel anı kollayarak bir adım daha attı. Bu kez daha ileriye gitmişti. Ama adımını tam atarken tahta yine sallandı ve Alex, tek dizinin üzerine düştü.

Titreyen bacaklarının sakinleşmesini bekledi ve kendi kendine, "Çok az bir yolum kaldı," dedi. Dikkatle kalktı ve hafifçe geriye doğru sallandı. Yine de dengesini bulup bir adım daha atmayı başardı.

Adım at, yalpala; adım at, kum torbasını bekle; adım at, yalpala; adım at...Son kum torbasına gelene kadar denge tahtasını bu şekilde geçmeyi başardı. Bundan sonra, geçmesi gereken tek bir engel kalacak ve Alex, sahayı tamamlamayı başaracaktı. Bitiş çizgisine baktı ama bunu yapmak ona pahalıya patladı, zira çok daha dikkatli olması gerekirdi. Tahta, sağa doğru kaydı ve hızla *yukarı, aşağı, yukarı, sol* yaparak Alex'i öne doğru itti. Yani son kalan kum torbasının önüne... Kum torbası, direkt Alex'in suratına çarptı ve Alex, denge tahtasından aşağıdaki çamurun içine düştü.

Canı çok yandı. Koruyucu zırh giymediği için omuz eklemi hasar görmüştü. Elini açıp kapatmak bile ona büyük bir acı veriyordu. Ağlamamak için dilini ısırdı. Gözlerine yaşlar doldu ama o yaşların akmaması için tüm gücüyle dayandı. Sağlam kolunu kullanarak -çok şükür ki sağ koluydu- ayağa kalktı.

Alex, sakatlanan kolunu bedenine yakın tutarak acı içinde sahanın başına geri döndü. Hâlâ vakti vardı. Karter düdüğünü çalana dek Alex'in pes etmeye niyeti yoktu. Fakat düdüğün sesini bir an evvel duymayı da istemiyor değildi.

İlk engeli geçmeyi başardı -çamurlu bir hendekle kaplı dönemeçli bir tüp- ama ikinci engele yaklaşırken -bu, otuz metre yüksekliğinde bir ip merdivendi- başının belada olduğunu anladı. Sakat koluyla uzanmaya çalıştı ama olmadı, canı çok yanıyordu ve bu koluyla kendi ağırlığını çekmesinin imkânı yoktu. Ama orada hiçbir şey yapmadan da dikilemezdi.

Aklına bir fikir geldi. İşe yarayıp yarmayacağından emin değildi ama denemeye değerdi. İlk basamağa çıkmak yerine, sol bacağını merdivene sardı ve sağlam koluyla uzanıp ağırlığını yerden kaldırdı. Sonra sağ bacağını da merdivene sardı ve kendini emniyete almak için iki bacağını da birleştirdi. Ne kadar yükseğe çıkacağından emin değildi ama iki bacağını merdivene sarmışken dengesini çok daha iyi kurabiliyordu.

Alex, sağlam koluyla kendisini yukarı doğru çekmeye başladı ve bir sonraki basamak için iki bacağını da yukarıya çekerek ilerlemeyi sürdürdü. Gerilen kasları âdeta çığlık atan Alex, sakat omzunu hiç kullanmıyordu ama en ufak bir hareket, tüm vücudunun acıyla kasılmasına yol açıyordu.

Merdivenin yaklaşık üçte birini çıktığında düdük çaldı ve Alex rahatladı. Daha fazla gitmesi imkânsızdı. Zaten kramp giren bacaklarını gevşetip yere inmek bile ona yeterince ağır gelmişti.

Yere pat diye indiği için omzu yine acıdı. Ayağa güçlükle kalkabildi. Bir süre için gözleri karardı, başı döndü. Ama bu sınıftan, herkes gibi yürüyerek çıkmaya kararlı olan Alex, gücünün son damlasına kadar dayanıp herkesle birlikte dışarı çıktı. Bütün sınıf arkadaşları, ona garip garip bakıyordu ama Alex, bayılmamaya o kadar odaklanmıştı ki, onların ne düşündüklerini anlamaya çalışacak hâli yoktu. Fakat Karter'a baktığında adamın ona daha önce hiç görmediği bir ifadeyle baktığını gördü: saygı.

"Bu kadar," dedi adam. "Sınavınız bitti. Gidebilirsiniz."

Alex, hiç vakit kaybetmeden, söyleneni yaptı. Topallaya topallaya çıkışa doğru yürüdü. Adam, onun arkasından son bir kez bağırdı: "Jennings, derhâl Fletcher'a gidiyorsun!"

Gözlerini devirecek enerjisi bile kalmamıştı. Sanki Fletcher'dan başka bir yere gidecek hâli vardı da.

Alex yarı yolda durup biraz dinlendi. Yere çöküp oturdu ve yaralı kolunu kendine doğru çekti.

"Off," diye fısıldadı. Acısını başka türlü ifade edemiyordu çünkü.

Tam biraz uzanıp gözlerini kapatacakken görüş alanında bir çift siyah bot belirdi.

"Şimdi iteyim mi?"

Alex, gülmeye çalıştı ama canı çok yandı. "Bu sefer sanırım, evet."

Kaiden, eğildi ve kolunu kızın bedenine sardı. Onu nazikçe ayağa kaldırırken yaralı omzuna değmemeye özen gösterdi. Çok bitkin düşen ve acı çeken Alex, çocuğun yardımından utanacak hâlde değildi. Hatta muharebe dersindeki diğer sınıf arkadaşlarının etraflarını sardığını görmekten bile.

Grup hâlinde, tıbbi koğuşa doğru seke seke ilerlediler. Aslında Alex sekiyor, onlar yürüyordu.

"Biz dersteyken, sen onu mu yapıyordun?" diye sordu Nick. "Engelli sahayı?"

"Bugünkü sahayı değil," diye, bitkin bir şekilde cevap verdi Alex. "Ama ona benzer diğer sahaları."

"Daha önce o sahada hiç bulunmadın mı?" diye, durumu netleştirdi Brendan.

Alex, "Hayır," diye mırıldandı ve her adımında Kaiden'a biraz daha yaslandı. Vücudundan adrenalini attığı için artık gerçekten canının yandığını hissediyordu ve güçlükle ayakta duruyordu.

"Vay canına!"

Alex, başını çevirdi ve bu sözü söyleyen Sebastian'a baktı. Çocuğun bu iltifatı onu şaşırttı, diğerlerinin de Sebastian'ı onaylar gibi başlarını salladıklarını görmek onu daha da şaşırttı.

"Bu, hakikaten iyiydi," dedi Nick.

"Karter, neden sana daha fazla süre verdi acaba?" dedi Declan. "On beş dakikada sahayı bitirmiş olacaktın."

"Nasıl yani?" diye sordu Alex. Başı dönmeye, gözü kararmaya başladı.

"Denge tahtasındaki son kum torbasına çarpıp düştüğünde süren dolmuştu," diye açıkladı Declan. "O zaman bile hepimizin önündeydin ama Karter'ın seni devam ettirmesi çok tuhaftı. Özellikle de omzun bu hâldeyken."

Alex, çocuğun "bu hâldeyken" imasından hiç hoşlanmadı ama konuyu da uzatmadı. Aslında Karter'ın eklediği fazladan süre dâhil olmak üzere, o an hiçbir şeyi sorgulamadı, sadece tamamen Kaiden'ın üzerine yıkılmadan adım atmaya odaklandı.

Kaiden, kızın bayılacağını hissedermiş gibi, "Neredeyse geldik," diye fısıldadı. Zaten Alex'in tüm ağırlığını taşıdığı için bunu hissetmiş olması normaldi.

Nihayet Gen-Sek'e girip tıbbi koğuşa doğru yöneldiler. Alex, Fletcher'ı görünce o kadar rahatladı ki neredeyse ağlayacaktı.

Adam, onun ve diğer birkaç arkadaşının durumunu görünce, "Canlarım, canlarım, canlarım," diyerek onları karşıladı. "Savaştan çıkmış gibisiniz. Ama mağlup taraf gibi görünüyorsunuz. Onu yatağa yatırmama yardım eder misin, Kaiden?"

Alex, bayılmamak için o kadar çaba sarf ediyordu ki, Kaiden tarafından kucaklanıp yatağa yatırılmayı bile garipsemedi.

"Bu kez kendine ne yaptın bakalım?" Fletcher'ın ses tonu sertti ama kızın omzunu incelerken bakışlarında derin bir samimiyet ve endişe vardı.

Omzuna, adamın parmakları değince Alex acıdan inledi. Zira hissettiği acı, dalga etkisi yaratarak tüm kolunu sardı. Adam, derhâl elini çekti, ilaç dolabına doğru gitti ve elinde açık yeşil bir ağrı kesici ile geri döndü. Alex ilacı hemen içti ama ağrısı dinmeyince hayal kırıklığına uğradı.

"İşe yaramadı," dedi. "Normalde olduğu gibi olmadı."

"O zaman sana daha kuvvetli bir ilaç vereyim," dedi adam. "Fakat bana nasıl hissettiğini anlatman lazım."

"Her yerime o an bir ağrı saplanıyor, sonra biraz daha ağrıyor."

Birinin güldüğünü duyunca, başını kaldırıp baktı ve sınıf arkadaşlarının hâlâ orada olduklarını gördü. Acısı biraz hafiflediği için aklı başına gelmiş ve bu tepkiden dolayı utanmıştı. "Şey, bize biraz izin verir misiniz?" dedi ve çıkmalarını işaret etti.

Nedense hayal kırıklığına uğrayan arkadaşları, şaşırtıcı bir şekilde kızın isteğine uyup dışarı çıktılar.

"Aslında, gitmeden hepinizi kontrol etmek isterim," dedi Fletcher, onlara. "Sanırım, muharebe sınavından çıktınız ve içinizde yaralanan tek kişi de Alex değil. Lütfen, şuraya oturun, birazdan sizinle ilgileneceğim."

"Fletcher," diye inledi Alex. "Bu, büyük rezillik."

Kıza mahremiyet tanımak isteyen adam, uzanıp aradaki perdeyi çekti.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Alex. Ama en azından sınıf arkadaşları artık onu göremiyordu.

Fletcher, kızın omzunu bir kez daha muayene etti. Alex'in canı yanıyordu ama aldığı haplar sayesinde acısı az da olsa hafiflemişti. Fakat doktor, hassas bir noktaya dokunduğunda kız acıyla inledi.

"Bu omuz, kesinlikle yerinden çıkmış," dedi adam. "Ama röntgen çekmeden durumunu bilemem. Gidip aletimi getireyim."

Dışarıya çıkan adam, birkaç dakika sonra elinde TBA'ya benzeyen bir nesneyle geri döndü.

"Nedir bu?" diye sordu Alex.

"Bu, bir MedTek," dedi Fletcher. "İçinde bir röntgen cihazı uygulaması var, böylece iskelet yapının hologramını görebileceğim."

Adam, Alex'in vücuduna bastırdığı cihazın ekranına dokunurken, kız da hiç kıpırdamadan durdu. Adam, birkaç kez hareket etmesini istedi Alex'ten. Önce yana, sonra öne doğru döndürdüğü kızın farklı açılardan röntgenini çekti.

Aletten yükselen hologramı inceleyerek, "Tamam," dedi. "Gayet temiz ve net bir çıkık. Yerine taktıktan sonra rahatça gidebilirsin. Birkaç gün omzun hassas olabilir ama kalıcı bir hasar olmaz."

"Yerine takmak mı?" dedi, adamın diğer sözlerini tamamen duymazdan gelen Alex. "Bu, ne demek?"

Fletcher, hemen cevap vermedi, başını perdeden uzatıp bir şeyler söyledikten sonra tekrar Alex'in yanına geldi. Birkaç saniye içinde Declan ve Kaiden de içeriye girip Alex'in mahremiyetini bozdular.

"Fletcher?" diye gürledi Alex.

"Tam olarak ne söylediysem o demek," dedi adam. "Omzunu yerine takmam gerekiyor."

Alex, ona dik dik baktı ve bunu nasıl yapacağını düşünmek bile istemedi. "O zaman, onlar neden geldi?" dedi, çocukları gösterip bir cevap bekleyerek.

"Tabii ki seni tutmak için."

"Tabii ki," diye mırıldandı Alex, gözlerini kapatarak. "Her neyse, ne yapacaksak yapalım da bir an evvel bitsin," dedi gözlerini tekrar açıp.

"Aferin sana, uslu kız," dedi Fletcher. "Declan, sen bacaklarını tut. Kaiden, sen de üst gövdesinin kıpırdamamasını sağla."

İki güçlü sınıf arkadaşı, Alex'i tutarken kız da doktora, "Acıyacak, değil mi?" diye sordu.

"Bayağı," diye cevap verdi adam. En azından dürüsttü. "Ama çok hızlı olacak, ardından da söz verdiğim gibi, kuvvetli bir ağrı kesici vereceğim."

"İyi edersin," diye homurdandı Alex.

Kaiden, kıza destek olur gibi sağlam kolunu sıktı. Sonra da sırıtarak, "Buraya sık geliyorsun herhalde?" diye dalga geçti.

Alex, utanmasına rağmen güldü ve Fletcher da bu boş anından faydalandığı kızın omzunu hızla yerine taktı.

Acı. Tam anlamıyla acı. Alex'in kahkahası, homurtuya dönüştü. Kız, bağırmamak için kendini zor tuttu. Gözlerini kapattı ve kusmamaya çalıştı.

Acısı ağır ağır ama çok çok ağır bir şekilde azalmaya başladı. Alex, gözlerini tekrar açtı ve ağlamamak için gözlerini kırpıştırırken Fletcher'ın, Declan'ın ve Kaiden'ın onu endişeyle izlediklerini gördü. Fakat asıl ilgilendiği şey, doktorun elindeki koyu yeşil ilaçtı.

"Lütfen, bunun benim için olduğunu söyle," diye çatlak sesle fısıldadı.

Fletcher, kızın ilacı yutmasına yardım etti. İlaç dökülmesin diye kızın başını hafifçe kaldırdı. İlaç etki eder etmez Alex rahat bir nefes aldı. Kasları gevşedi, algıları açıldı ve acısı yok oldu.

"Mmmm," dedi, yatmaya devam ederek, "bunu çok sevdim."

"Çok güçlü bir ağrı kesici de ondan," diye, kızı taklit etti Fletcher. "Gece boyunca seni rahatlatır ama sabah yine gel de sana ufak bir doz daha vereyim."

"Tamam."

"Yatıştırıcı etkisinin olduğunu da belirtmem lazım. Gece epeyce rahatlarsın ama şu andan itibaren yarın sabaha kadar yaptıklarını hatırlamayabilirsin."

"Tamam," dedi Alex, gayet uysal bir şekilde. Kendisini *harika* hissediyordu.

"Haydi, seni kaldıralım da yurda gidip biraz uyu."

"Kulağa gayet iyi geliyor," dedi, ağzı dolanan Alex. "Uykuyu severim."

Alex, Kaiden'la son dövüşünden aldığı yarayı Fletcher'ın temizlediği sırada gözlerini kapattı. Adam, iz kalmasın diye şifalı ilacını kullandı. İşi bitince de Alex'e başka bir yerinin acıyıp acımadığını sordu ama Alex, bunu düşünemeyecek kadar gevşemişti. En sonunda doktor, kızın başka bir yerinin incinip incinmediğini sınıf arkadaşlarına sormak zorunda kaldı. Bunun üzerine Brendan, tahta sopayla kızın başına vurduğunu söyledi.

"O kadar da kötü değildi," diye esnedi Alex.

Fletcher, duymazdan geldiği kızın kafatasını inceledi ama sadece çok da ciddi olmayan bir şişlik gördü.

"Tamam, sanırım işin bitti. Şu an kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir mutluluk bulutunun üzerinde sessizce bir gökkuşağına binmiş gibi," dedi, iç çeken Alex.

Çocuklar güldü, gülmemek için kendini zor tutan Fletcher ise, "Demek ki gayet iyisin," diye yanıt verdi. Perdeyi açıp kızın sınıf arkadaşlarına dikkatle baktı. "Aranızdaki en az yaralı kim?"

"Ben," dedi, elini havaya kaldırıp sallayan Alex. "Çoktan iyileştim, unuttun mu?"

"*Başka* kim?" diye düzeltti, uyarırcasına kıza bakan Fletcher.

Çocuklar, kendi aralarında konuşup bir karara vardılar.

"Herhalde ben," dedi Kaiden. "Bileğim şişti sadece ama çok önemli bir şey değil."

"Yürüyebiliyor musun?" Kaiden, başını *evet* der gibi salladı. "Peki, Alex'i odasına götürebilir misin? Yanında biri olursa çok iyi olur."

Alex, o sırada havadaki görünmez desenlere o kadar çok odaklanmıştı ki kendisine neden baktıklarını anlaması birkaç dakika sürdü. "Ne var? Renkleri çok güzel, ne yapayım?"

Kaiden, güldüğünü gizlemeyi başaramadı ve Alex, odadaki en az bir kişiden bir kahkaha sesi geldiğini işitti.

"Haydi, seni buradan çıkaralım," dedi, elini uzatan Kaiden.

"Sabaha görüşürüz, Alex," dedi Fletcher. "Kaiden, sen de onu bıraktıktan sonra hemen dön de bileğine bakayım."

Kaiden, "Tamam," dedikten sonra, başı dönmekte olan Alex'i de alıp dışarıya çıktı.

"Bu, benim hatam mı?" diye sordu Alex, ağır ağır yürürlerken.

Çocuk, ağaca doğru yürüyen kızı durdurup tekrar yola doğru çekti ve "Ne senin hatan mı?" dedi.

"Bileğin. Seni tekmelediğim için mi oldu?"

"Kesinlikle evet," dedi çocuk, neredeyse gururla.

"Üzgünüm."

"Olma." Düşmek üzere olan kızı son anda yakalayıp kaldırdı. "Çok iyi iş çıkardın."

"Ama seni yaraladım!" dedi, bu kez de ayağı bir taşa takılan Alex. Çocuk, onu yine yakaladı ve Alex, ilaçtan dolayı yaşadığı bu sakarlıktan neden hiç utanmadığını merak etti. Herhalde bu ilaç, sadece koordinasyonunu değil, utanç duygusunu da gevşetmişti. Bu çok güzeldi.

"Beni *bilerek* yaralamadın," dedi çocuk. "Yapman gereken neyse, onu yaptın."

Alex, çocuğun sözlerini düşünürken bu defa da bir çiçek yatağının içine düştü. "Sanırım haklısın," dedi sonunda ve çocuk da onu onaylar gibi gülümsedi. Alex, bu çocuğun gülüşünü seviyordu.

"Teşekkürler," dedi, bu defa daha çok gülümseyen çocuk.

Neden teşekkür ediyordu ki? Yoksa Alex, az evvel düşündüğü şeyi yüksek sesle mi söylemişti?

"Evet," dedi çocuk, kıkırdayarak.

Alex, "Zihnimi okuyabiliyorsun!" dedi ve bu defa da kendi ayağına takılıp sendeledi. Kaiden, onu neredeyse yakalayamayacaktı ama son anda kollarını Alex'in beline sarıp dengesini korumasını sağladı.

"Hayır, zihnini okuyamıyorum," dedi Alex düşerse diye de tetikte bekleyen Kaiden. "Konuşmadan önce düşünmeni öneririm. Veya düşünmeyi de konuşmayı da bıraksan iyi edersin. Kendi iyiliğin için yani."

Homurdanan Alex, bedeninde dolaşan ilaca rağmen bu defa utandı.

"Hey, endişelenme," dedi çocuk. "Zaten yarın bu konuşmayı hatırlamayacaksın."

"Ama *sen* hatırlayacaksın!"

"Evet." Çocuğun gözleri hınzır hınzır parladı. "Ve bir gün, hiç beklemediğin bir anda sana hatırlatacağım. Gülüşümü ne kadar sevdiğini yani..."

Alex, yolun geri kalanında çenesini kapatmaya karar verdi ve konuşmak yerine, sendelemeden yürümeye odaklandı.

Daha fazla kaza yaşamadan -sözel ve fiziksel- yurt binasına kadar gelmeyi başardılar ve girişte durdular.

"Buradan odana kadar gidebilir misin sence?" diye sordu Kaiden.

Alex, ona çocukça bir cevap vermemek için direndi. "Zor olacak ama sanırım yapabilirim."

İçeri girdi, sonra durup arkasını döndü. "Gayretin için teşekkürler."

"Her zaman," dedi çocuk. Sözleri, şaşırtıcı derecede samimiydi.

Alex, tekrar arkasını dönmedi ama çocuğun orada durup içeriye güvenle girdiğinden emin olmak için onu izlediğini biliyordu.

Odasına çıkıp yatağına yığılırken muharebe dersindeki arkadaşlarının belki de sandığı kadar kötü insanlar olmadığını fark etti.

Otuz Dokuz

Dum. Dum. Dum. Dum. Dum. Dum.

Alex, ertesi sabah omzunda fena bir zonklamayla uyandı. Fletcher'ın söylediklerini hatırlamaya çalıştı, biraz daha ağrı kesici vermek için yanına gelmesini falan söylemişti ama ne dediğini kelimesi kelimesine anımsayamıyordu. Alex'in omzu yerine takıldıktan sonra akşamı biraz bulanık geçirmişti.

Ben odama nasıl döndüm, diye düşündü. Kendini biraz rahatsız hissediyordu.

Tek hatırladığı, Fletcher'ın Kaiden'den onu odasına götürmesini istediğiydi. Yolda konuşup konuşmadıklarından emin değildi ama kendini utandıracak bir şey yapmadığını ya da söylemediğini umdu.

Homurdanarak yataktan inerken kötü bir durumda olduğunu fark etti. Giysileri pislik içindeydi, hatta kokusu yatağına ve odaya bile yayılmıştı. D.C.'nin onu uyarmamasına ve bunun için ona kızmamasına şaşırdı.

Alex, nevresimlerini çıkardı ve duşa girdi. Biraz daha ağrı kesici almak için Fletcher'a gitmeden önce temizlenmeye kararlıydı.

Yirmi dakika sonra tertemiz olmuş ve yeni giysiler giymiş bir vaziyette kapıdan çıktı.

Koğuşa girdiğinde, "Alex, bugün kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Fletcher ona.

"Çok daha iyiyim, teşekkürler." Yatağa çıktı ama zıplayınca canı yandığı için hafifçe irkildi. "Dün gece kendimden geçmişim."

"Evet, sana oldukça güçlü bir ağrı kesici verdim. Odana kadar gitmene çok şaşırdım doğrusu. Ama Kaiden, kazasız belasız gittiğini söyledi."

Bunu duyan Alex'in içi rahatladı. Çocuk, onu kucağında taşımak zorunda kalsaydı, Alex çok utanırdı.

"Fazla bir şey hatırlayamıyorum," dedi.

"Yatıştırıcıların ortak yan etkisi budur," dedi Fletcher. "Ama birazdan düzelirsin. Bakalım, omzun nasıl olmuş."

MedTek cihazıyla tekrar röntgen çekti. Holograma bakıp, "Her şey yolunda," dedi.

"Tam olarak ne zaman iyileşir ve ağrı ne zaman diner?"

"Çok mu ağrıyor?"

"Biraz."

"İyileşme sürecini hızlandıracak bir şey vereceğim sana, zira omzun doğru pozisyona girmiş. Birkaç gün içinde normale dönersin. O zamana kadar da ağrı kesicilere devam."

"Birkaç gün mü?" dedi, adamı yanlış duyduğunu sanan Alex. "Bu, çok hızlı değil mi? Ne tür 'bir şeyden' söz ediyoruz?"

İlaç dolabına giden Fletcher, iki şişe ile geri döndü. Biri yeşil, biri de pembeydi.

"Bu, bir yenilenme tetikleyicisi," dedi, önce pembe ilacı uzatarak. "Kısaca 'yenileyici' deriz."

Kız, cam şişeye baktı. "Ne yapıyor?"

"Küçük yaralarda kullandığımız şifalı ilaç gibi, tüm sistemini hızla doğal hâline döndürüyor. Ama bu, ağızdan alınıyor. Kana karışınca, beden fonksiyonlarını arttırıp iyileşmeyi hızlandırıyor. Bu doz, özellikle kemiklerdeki hasarlar içindir. Diğer yenileyiciler ise dokudaki, etteki hatta organlardaki iç veya dış yaraları iyileştirir. Bazıları, beyaz kan hücresini çoğaltarak enfeksiyona karşı

yenilenme sağlar ki bu da daha derin yaralar için çok önemli ve gereklidir."

"*Birkaç gün,* diyorsun yani?" dedi, çok etkilenen Alex.

Fletcher, "Derslerinin bitmesine son bir hafta kaldığında sen de iyileşmiş olursun," dedi ve kızın yüzündeki ifadeyi görünce güldü. "Haydi, iç bakalım şunu."

Doktora çok güvenen Alex, söyleneni derhâl yaptı ve pembe sıvının tadını ağzında hissederek yuttu. Tıpkı adamın diğer ilaçları gibi bunun da güzel, tatlı ve meyveli bir tadı vardı.

"Bir yerin kırılmadığı için tek doz yeterli olacaktır," dedi adam, boş şişeyi kızdan geri alırken. "Ama ilaç görevini yerine getirene kadar hassasiyetin devam eder."

Sonra da ona yeşil sıvıyı uzattı. Şişeyi inceleyen Alex, "Bunun tonları neden farklı? Parlak yeşil olanına alışkınım ama dün gece bana koyu yeşil vermiştin, bu ise ikisinin arasında bir tonda. Aralarında kuvvet farkı falan mı var?"

Adam, başını *evet* der gibi salladı. "Her birinin ağrı kesici özelliği diğerinden farklı, koyu renk olanların yatıştırıcı etkisi de var."

"Bu, beni yine kendimden geçirir mi?" dedi, orman renkli sıvıya bakan Alex.

"Dün içtiğin ilaç kadar kuvvetli bir ilaç değil," dedi Fletcher. "Gün içinde biraz uykulu olabilirsin ve muhtemelen öğleden sonra kestirmen de gerekebilir ama hepsi bu kadar. İçinde çok az yatıştırıcı var. (Rahatlamana yetecek kadar.) Bu yüzden hiçbir şeyi unutmayacaksın ve koordinasyonun da bozulmayacak."

Adamın "koordinasyon" sözcüğünü kullanması, Alex'e dün gece ile ilgili bir şey hatırlattı. Ama Alex, bunu tam olarak anımsayamadığı için omuz silkip boş verdi.

"Tamam," deyip naneli sıvıyı içti. Omzundaki zonklama anında kayboldu. Bunlar, muhteşem ağrı kesicilerdi.

"En iyisi bu akşam yemekten sonra yine gel de sabaha kadar rahat etmen için sana bir doz daha vereyim. Yarın da aynısını yaparız. Pazartesiye tamamen normale dönmüş olursun."

"Bu, çok iyi. Ama Finn, beni B.E.'den muaf tutmaz," diye homurdandı Alex, ayağa kalkıp kapıya doğru giderken.

Gülümseyen Fletcher, kızın bu tahmini hakkında bir yorum yapmadı.

"Tekrar teşekkürler, Fletcher, akşama görüşürüz."

Dün gece yemek yemeden uyuyan Alex, açlıktan ölüyordu. Tam ikinci kahvaltı tabağını da bitirmek üzereyken yanına Jordan oturdu.

Ellerini kızın saçlarında gezdirerek, "Nasılsın?" diye sordu.

Bir yudum su içen Alex, "Şey... İyiyim?" dedi.

"Omzun," dedi çocuk. "Onu soruyorum."

"Ah, çok daha iyi, sağ ol. Sen nereden duydun ki?"

Bear da yanlarına gelip kızın karşısına oturdu. O da az evvel yataktan çıkmış gibi görünüyordu. Hemen araya girdi: "Sınavların bitişini kutlamak için dün seni aradık ama hiçbir yerde bulamadık. D.C.'ye rastladık. Senin uyuduğunu bize o söyledi."

"Muharebe sınıfındaki bazı çocukların bize dediklerine göre sen omzunu incitmişsin ve Fletcher'ın ilaçları sayesinde bir uçurtma gibi uçmuşsun," dedi Jordan. "Gece kendinden geçmiş olabileceğini düşündüler."

"Evet, kesinlikle öyleydim. Fakat iyi bir uykunun nelere kadir olduğunu görmek muhteşem. Şu an kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Ama cümlesinin yarısında yine esnemeye başladı.

Jordan, suratını astı. "Hakikaten çok iyi gelmiş."

"Hayır, gerçekten çok daha iyiyim," dedi Alex, başını sallayıp ayılmaya çalışır gibi. "Az evvel Fletcher'ın yanındayım, bana biraz daha ilaç verdi. Bugün biraz yorgun olacakmışım ama ne fark eder ki? Hâlâ kutlayabiliriz. Artık sınav yok! Yaşasın!"

Birbirlerine bakan Jordan ve Bear, kızın kelimeleri yutarak konuşması hakkında herhangi bir yorum yapmadı.

"Ne yapacağız?" diye bastırdı Alex. "Eğlenceli bir şeyler?"

"Neden biraz ağırdan almıyoruz?" dedi Bear. "Mesela rahat bir şey yapalım, piknik gibi. Zaten çok yoğun bir hafta geçirdik. Sakinlik, bize iyi gelecektir."

"Sıkıcı, Bear. Gerçekten sıkıcı."

"Aslında bu fikri sevdim," dedi, kızın alaycı yorumunu duymazdan gelen Jordan. "Dinlenmek, hepimize iyi gelir bence."

Bunu Alex için mi yapıyorlardı yoksa gerçekten böyle mi istedikleri için mi, Alex, emin olamadı ama yine de onlara minnettardı. Zira enerjik bir şeyler yapacak hâli kesinlikle yoktu.

"Önce gidip Fitzy'yi görmem lazım ama sonrasında boşum," dedi Bear. "Neden bir saate burada buluşup göl kenarına gitmiyoruz?"

"Kulağa gayet iyi geliyor," dedi Alex.

Jordan'ın da Jarvis ile -hafta başında yaptığı düşüncesizce bir tavır nedeniyle- görüşmesi gerekiyordu. Bu yüzden Alex, odasına dönüp etrafı temizlemeye karar verdi. Bir gece önce yanında getirdiği pisliği halletmesi lazımdı. Zaten haftalardır hem kendisi hem de D.C. ders çalışmaktan başka bir şey yapmadıklarından, odalarının temizlenmesi şarttı. Bir an evvel işe koyulsa iyi ederdi. Hem temizlikle uğraşmak, uykusunu da kaçırırdı.

⚔

"Bu, gerçekten çok güzel," dedi, piknik battaniyesinin üzerine uzanıp gölü seyreden Alex.

"Bazen güzel fikirler üretebiliyorum," dedi Bear, bir sandviç daha almak için uzanırken.

Ağzı konuşamayacak kadar dolu olan Jordan da, "Hıı hııı," demekle yetindi.

Son birkaç saattir temiz havada dinleniyorlardı. Yani şartlar göz önünde bulundurulunca en azından ellerinden geleni yapıyorlardı, diyebiliriz.

"Neden bu kadar *gürültü* yapmak zorundalar?" dedi Alex, bilmem kaçıncı kez.

Sınavların bitişini kutlayanlar, sadece onlar değildi. Akademideki her öğrenci, kutlama yapıyordu. Kampüsün her yeri, gruplar hâlinde toplanmış öğrencilerle doluydu ve hepsi de çok gürültü yapıyordu. Bedeninde dolaşan ağrı kesicilere rağmen bu heyecanlı öğrencilerin gürültüsü yüzünden Alex'in başı ağrıyordu.

"Sadece bir hafta kaldı da ondan," dedi, son dakikada onlara katılmaya karar veren Connor. "Herkes, yaz tatili için çok heyecanlı."

"Sen nerede yaşıyorsun, Alex?" dedi, kuzenine yapışarak pikniğe katılan Mel. "Belki tatilde buluşup biraz takılırız?"

Bu soruya hiç hazırlıklı olmayan Alex, donup kaldı. Tatilde nereye gidecekti? Sınav stresi yüzünden karmaşık durumu hakkında endişe edecek zamanı olmamıştı. Ama anne ve babasının, Alex'le iletişim kurabilecekleri bir yere geri dönmelerinin vakti geliyordu. Eğer Alex'in "yatılı okuldan" vaktinde dönmediğini görürlerse endişelenirlerdi. Ve bir telefonla, onun Uluslararası Değişim Akademisine kaydolmadığını öğrenirlerdi. Bu da... Çok ama çok tuhaf olurdu.

Aslında Alex'in kendi dünyasına dönmenin bir yolunu bulması gerekiyordu ve bunu nasıl yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek umudu, okullar kapanmadan yedi gün içinde müdürün *nihayet* akademiye geri dönmesiydi. Adam, o zaman belki Alex'i kendi dünyasına geri göndermeyi başarırdı. Anne ve babası aklını yitirip FBI, Interpol ya da dertlerini dinleyecek herhangi başka bir yeri aramadan önce, Alex de evine dönerdi.

Jordan, Alex'in cevap vermek için fazla beklemesi üzerine, "Sen, yazın seyahat edeceğini söylememiş miydin?" dedi.

"Evet, doğru. Dürüst olmak gerekirse nerede olacağımdan emin değilim," dedi, çocuğun başlattığı oyunu sürdüren Alex.

"Ah, tamam o zaman," dedi, hayal kırıklığına uğrayan Mel. "O zaman biz de ComTBA ile görüşür, müsait olduğun bir ara da buluşuruz."

Alex, başını salladı ama buralarda olsa bile buluşabileceklerinden şüpheliydi. Mel, her ne kadar tatlı biri de olsa çok fazla ortak noktaları yoktu. Alex, onun yerine Jordan ve Bear ile vakit geçirmeyi tercih ederdi.

Alex, oturdukları yerin yakınlarında oynanmaya başlayan top oyununu izleyen erkeklerin gözlerindeki özlemi gördü.

"Neden gidip siz de oynamıyorsunuz?" dedi. "Eğlenceli görünüyor."

Bu teklife çok heyecanlanan Connor, derhâl kalktı. Mel de onun peşinden gitti. Ama Jordan ile Bear, yerlerinden kalkmadılar.

Alex, onlara soru sorar gibi baktı. "Seni ekecek değiliz," dedi Jordan.

"Cidden, çocuklar," dedi Alex. "Sanırım artık size eşlik edemeyeceğim. Fletcher'ın tavsiyesine uyup biraz kestirmem lazım."

Odasını temizlediğinden beri uyumamak için direniyordu ve bu inadı sayesinde arkadaşlarıyla piknik yapmaya gelebilmişti.

Jordan ile Bear, Alex'in yanından ayrılma konusunda hâlâ tereddüt ediyordu. Bu yüzden de Alex, ayağa kalkıp onların yerine karar verdi. "Yemekte görüşürüz. Siz gidip eğlenin. Onlara kim olduğunuzu gösterin. Takılın işte."

Kızın samimi olduğunu gören Jordan ve Bear da ona gülümsediler ve diğerlerinin yanına koştular. Alex, onlara el sallayıp odasına gitmek üzere arkasını döndü.

Yirmi dakika sonra yatağında hâlâ dönüp duruyor, uykuya dalmaya çalışıyor ama dışarıdan gelen gürültü yüzünden bunu bir türlü beceremiyordu. Penceresini kapatmayı bile denemişti ama odası beş dakika içinde sauna gibi olduğu için Alex iyice rahatsız olmuştu.

Doğrulup uykulu gözlerini ovalarken, "Ç*ok* yorgunum," diye mırıldandı.

Ne yapabilirdi?

Alex, o kadar yorgundu ki aklına gelen çılgın fikrin hiç de aptalca ya da tehlikeli olmadığını düşündü. Ayağa kalkıp ayakkabılarını giydi ve odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra sendeleyerek Kütüphane'nin fuayesinden içeriye giriyordu. Kütüphaneci yerinde yoktu, bu da yapmaya niyetli olduğu şey için Alex'e iyi bir fırsat vermiş oldu.

Merdivenlere gitmek yerine en yakın duvara yaklaştı ve aradığını bulana kadar yürüdü.

"Eğer içinden çıktıysam, neden içine girmeyeyim ki?" dedi, önünde asılı duran resme bakarak. Resimde, içinde alev alev yanan bir şöminenin olduğu karanlık bir oda vardı. Odanın bir ucunda dört ayaklı, perdeli, kocaman bir yatak vardı. Diğer ucunda da sallanan sandalyeye oturmuş, örgü ören bir kadın duruyordu. Sanatçı, her şeyi zamanın içine hapsetmiş gibiydi. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Alex, ihtiyacı olan şey için bunun mükemmel bir resim olduğunu düşündü.

"Bunu nasıl yapacağım?"

Şelale resminden çıktığında Kütüphane'nin fuayesine gerçekten düşmüştü. Belki tersine çalışıyor da olabilirdi.

Elini kaldırıp resmin yüzeyine bastırdı ve sert bir şeye dokunmadığını fark ettiğinde âdeta büyülendi. Eli, resmin *içine* girmeye devam etti.

Zafer kazanmış gibi gülümsedi ve bir anda resmin içine çekilip karanlık odanın içine düştü.

"Aman Tanrım! Sen nereden çıktı böyle?"

Alex, ayağa kalktı ve zonklayan omzunu tuttu. Ağrısı dinince etrafa bakındı. İlk fark ettiği şey, sallanan sandalyedeki kadındı. Kadın, elinde şişleriyle ona şaşkın gözlerle bakıyordu.

"Şey... Selam. Ben, Alex. Bu şekilde girdiğim için çok üzgünüm ama... Şey..."

Ne söyleyeceğini hiç düşünmemişti. Ne de olsa her gün bir resmin içine girip aslında gerçek olmayan biriyle konuşmuyordu.

"Sen, Seçilmiş kişi olmalısın," dedi, yerinden kalkan kadın. "Yoksa, başkası buraya giremez."

"Evet, doğru," dedi, ayaklarının üzerinde sallanmaya başlayan Alex. Dengesini bulmak için duvara tutundu ve içine girdiği resmin hâlâ orada asılı olduğunu fark etti. Ama resimde karanlık bir oda değil, Kütüphane'nin fuayesi vardı. Vakti geldiğinde nasıl dışarıya çıkacağını, böylece öğrenmiş oldu.

"Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm," dedi, kadına. "Ama o kadar yor-yor-yorgunum ki." Cümlesini bitirmeden esnediği için ağzını eliyle kapatmak zorunda kaldı.

"Çocuğum, çok bitkin görünüyorsun," dedi, kızın kolundan tutan kadın. "Gel de otur."

Kadın, Alex'i yatağa götürdü. Alex, buna hiç itiraz etmedi. Yatağa oturup, ne kadar yumuşak olduğunu fark edince neredeyse keyiften inledi.

"Bunun çok tuhaf olduğunu biliyorum ama acaba birazcık kestirebilir miyim? Ben... O kadar yorgunum ki. Her yer çok gürültülü olduğu için de..."

"Elbette, tatlım," dedi kadın. Alex, çok şaşırdı. Belki de yabancılar, kadının odasına Alex'in tahmin ettiğinden çok daha sık geliyordu. "Dur da sana yardım edeyim."

Kadın, eğilip Alex'in ayağından ayakkabılarını çıkardı. Sonra da kızın üzerine yorgan çekti. Kadın, o kadar nazik ve şefkatliydi ki Alex neredeyse ağlayacaktı.

Titrek bir sesle, "Çok teşekkür ederim," diye fısıldadı. Yorgun olduğu zaman zaten hep duygusallaşırdı. Bu kadının şefkati, onu daha da duygusallaştırmıştı.

"Lafı bile olmaz," dedi kadın, onu güzelce sarıp yüzündeki saçları geriye iterek. "Ben, senin başında otururken sen de uyuyup iyice dinlen bakalım. Burada güvendesin. İyi uykular, çocuk."

Alex, ona yeniden teşekkür etmeye çalıştı ama gözleri kapandığı için bu gücü kendinde bulamadı. Örgü şişlerinden gelen *tık* tık tık sesi ve kadının sessiz uğultusu, Alex'in fena hâlde ihtiyaç duyduğu uykuya kısa sürede dalmasını sağladı.

Kırk

"Çocuk."

"Çocuk?"

"Çocuk, artık kalkman lazım."

Biri, Alex'i kibarca sarsıyordu.

"Haydi, canım, uyanmalısın."

Sarsıntı arttı. Alex, bunu görmezden gelemedi. "Hımmm?"

"İşte oldu. Aç gözlerini."

Alex, söyleneni yaptı ama fazla bir şey göremedi. Kadının elinde tuttuğu küçük mumdan gelen ışık dışında her yer karanlıktı.

"Kalkman lazım," dedi kadın, telaşla.

Alex, kendini zorlayarak doğruldu, ayakkabılarını giyip kalktı. Uyanmakta güçlük çekmesine rağmen kendini dünkünden çok daha iyi hissediyordu.

"Ne kadar süredir uyuyorum?" diye sordu, boğuk bir sesle.

"Kum saatinin dört kez dönüş kadar," dedi kadın.

Dört saat. Demek ki saat yediye geliyordu. Eğer bir an evvel yemeğe gitmezse arkadaşları onu merak ederdi.

"Gitmeliyim," dedi Alex. "Sağladığınız sessiz ve huzurlu ortam için tekrar çok teşekkür ederim."

Çıkış noktası için içinden geçerek geldiği tablonun olduğu yere doğru yürüdü.

"Çocuk, sanırım bir sorun var," dedi kadın, korkuyla.

Cevap vermek için dönen Alex'in gözü odadaki tek ışık kaynağı olan, kadının elindeki muma takıldı. Kadın, haklıydı. Bir sorun *vardı*. İkisi de bir resimdeydi, bir dizi nesneyi sonsuza dek zamanın içine hapseden bir resimde. Peki, şömine neden artık yanmıyordu?

Alex'i bir korku sardı. "Mumunuzu ödünç alabilir miyim, lütfen?"

Kadın minik mumu uzatınca Alex onu duvara doğru tuttu. Resim, hâlâ buradaydı ama artık Kütüphane'nin fuayesini göstermiyordu. Tamamen kararmıştı. Derin, ürkütücü bir karanlıktı bu. Alex'in önceden bir kez gördüğü türde bir karanlık.

"*Hayır!*" diye haykırdı.

"Ne oldu?" dedi kadın, titrek sesle.

"Karantina," diye dehşetle fısıldadı Alex. Bu durum, bir resmin içinde sıkışıp kalmış bir kadın için bir şey ifade etmeyebilirdi ama Alex için dünyaları ifade ediyordu. *Kendi* dünyasını.

"Gitmem gerek. Hemen." Mumu kadına geri verdi ve duvardaki resme doğru uzandı. Diğer tarafa doğru geçerken, dünyasının titreyip genişlediğini hissetti.

Tıpkı önceki gibi karanlık dayanılmazdı. Alex, görmesini sağlayacak bir şeyi olmasını çok isterdi ama kadının tek ışık kaynağını elinden almak da istememişti. Karantina sirenleri çalarken uyuduğuna inanamıyordu ama belki resmin içinde siren sesleri duyulmamış olabilirdi.

Duvarlara tutunarak dikkatle ilerledi, bir başka sanat eserine daha bastırmamak için özen gösterdi. Elinden geldiği kadar büyük bir hızla merdivenlere -onu Kule'ye, oradan da dışarıya çıkartacak olan merdivenlere- koştu. Dışarısı aydınlık olacağı için, Alex neler döndüğünü öğrenebilirdi.

Adım. Adım. Adım. Adım. *Bam.*

"Aggh!" diye inledi, merdivenin en alt basamağına çarpınca. Tek ayağının üzerinde zıpladı ve hafifçe eğildi. Merdivenlerin tepesinden bir ışık sızıyordu. Ayak parmağını vurması, sızan ışık yüzünden gözlerinin kamaşmasını engellemişti. Ama göz ucuyla baktığında bile ışıktan gözleri yandı.

"Kim var orada?" dedi, elini gözlerine siper ederek.

"Alex?" diye seslendi, titrek bir ses.

"D.C. ?" Alex, rahat bir nefes aldı. Bu, onun oda arkadaşıydı. "Neler oluyor? Karantina neden aktif hâle getirildi?"

Kız, cevap vermedi. Ama ışık aşağı doğru indikçe Alex'in gözleri de parlaklığa alıştı. Görüşü düzeldiğinde, gözlerinin önünde beliren şeyi hiç görmemiş olmayı diledi.

"Hazır vaziyette bizi bekliyor olman ne büyük incelik, Alexandra. Az kalsın seni buraya bağıra çağıra indirmek zorunda kalacağımı düşünmeye başlayacaktım."

Aven. Zamanlamanın iğrençliğine bak. Alex, şu an tam da Aven'ın ihtiyacı olan yerde duruyordu.

"Bir daha ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum," dedi, ses tonunu sabit tutmaya çalışan Alex. "Sınavlarımın bitmesini beklemen, ne büyük bir incelik."

"Eğitim önemlidir, Alexandra," dedi Aven, dalga geçer gibi gülümseyerek.

"Ama bir dahaki sefere, gelmeden önce ara. Bu, daha kibar olur," dedi Alex. Bir yandan da onu neden kışkırtmaya çalıştığını merak ediyordu.

Aven'ın gözleri, tehlikeli bir biçimde parladı. "Ne kadar da düşüncesizim. Ancak önce odana uğradım. Sıvı ışık için sağ ol, gördüğün gibi çok işe yarıyor."

Eşyalarının Aven tarafından karıştırıldığını düşününce, Alex ürperdi.

"Neyse ki bu kabalığımı telafi etmek için sana bir hediye getirdim."

D.C. karşısında belirince, Alex nefesini tuttu. Aven'ın hemen arkasında duran bir adam, onu ite kaka aşağıya indirmişti. Işık,

D.C.'nin korkudan gerilen yüz hatlarını aydınlattı. Alex, kızın boğazına doğrultulmuş olan sivri bıçağı gördü. Bu, tanıdık bir bıçaktı.

"Gerald," dedi Alex. Paniklediği anlaşılmasın diye ses tonuna dikkat ediyordu.

"Seninle bitmemiş bir işimiz var," dedi dövmeli adam, kötü kötü. "Geçen sefer biri aramıza girmişti."

"İnan bana, unutmadım," diye cevap verdi Alex. "Marcus Sparker burada olduğunu biliyor mu? Yoksa sen sadakat nedir bilmeyen bir kiralık katil misin?"

"Gerald, benim ortaklarımdan biri..." dedi Aven. "Buraya, seninle yapacağımız takası tamamladığından emin olmak için geldi."

"Ne takası?" dedi, adama dönen Alex. "Sana hiçbir konuda yardım etmiyorum."

"Sanırım, seni ikna edecek şeyler bulduğumu anlayacaksın."

"Vaktini boşa harcıyorsun. Seni istediğin yere götürmeyeceğim."

Aven, hiçbir şey söylemeden Alex'e baktı. Bu sessizliği, konuşmasından çok daha tehlikeliydi.

"Haydi, biraz yürüyelim."

Alex, itiraz etmek için ağzını açtı ama Aven, hızlı bir şekilde onun koluna girdi. Alex, şaşkınlıktan sesini çıkaramadı. Ona karşı koymaya çalıştı. Ama Aven, Alex'in kolunu sıkı sıkı tutuyordu. Kızı karşıdaki merdivenlerden aşağıya doğru sürüklerken Gerald da peşlerinden D.C.'yi zorla çekiştiriyordu.

Neyse ki merdivenler, Kütüphane'nin zemin katında bitti, daha aşağıya inmediler. Aven'ın ışığı -yani *Alex'ten çaldığı* ışık- etraftaki kitap raflarından başka hiçbir şeyi aydınlatmıyordu.

"Bir sorum var," dedi Alex. Adam, onu sürüklemeye ve yanlarından geçtikleri yeni rafları aydınlatmaya devam ediyordu. Alex, ona karşı koymaktan vazgeçmiş, gerekirse kullanmak için gücünü daha sonraya saklamaya karar vermişti. "İkinci görüşmemizde, bir zamanlar burada öğrenci olduğunu söylemiştin bana. Eğer eski mezunların okula girişine izin veriliyorsa o zaman neden karantinayı tetikledin? Hem de iki gelişinde de? Bu, senin hatandı, değil mi?"

Aslında sorabileceği çok daha acil sorular vardı ama o an için adamın dikkatini dağıtmayı umuyordu. Onun vereceği cevap sayesinde bir gizem daha çözülmüş olacaktı ve bu da Alex'in sinirlerinin bir şekilde yatışmasına yardımcı olabilirdi.

"Yalan söyledim." Aven'ın cevabı, çok basit ve umursamazdı.

"Başka ne konuda yalan söyledin?" diye sordu Alex.

Adam, cevap vermedi. Sonrasında Alex, onu sessizce takip etmeyi sürdürmek zorunda kaldı. Çünkü Aven, Alex'in kolunu sıkı sıkı tutuyordu.

Arkasına dönüp baktığında, Gerald'ın da aynı şeyi D.C.'ye yaptığını gördü. Aylar önce Alex, oda arkadaşına *peşinde hiç kimsenin olmadığına ve endişelenecek bir şey olmadığı*na dair söz vermişti. O zaman Alex, bunun doğru olduğunu sanıyordu ama şimdi D.C. de onun yüzünden bu işe bulaşmıştı ve Alex'in buradan nasıl kurtulacaklarıyla ilgili en ufak bir fikri bile yoktu.

Aven, onu bir kitap yığınının yanına doğru çekince, Alex, "Offf," diye inledi. "Yavaş olur musun? Ben, çok çabuk morarırım."

Adam, parmaklarını daha da sıktı ve kızı koridorda sürüklemeye devam etti. Sonra birkaç rafın arasına geldiler ve Aven, aniden durdu. Yolun üçte birine geldiklerinde durmuş olan Aven, cebinden çıkardığı kitabı Alex'e uzattı. Kitap, çok masum görünse de Alex, bunların bazılarının Kütüphane'nin gizli kapılarını tetiklediğini biliyordu. Safça davranıp, Aven'ın istediği şeyi yapması konusunda ona kazara yardım etmeye de hiç niyeti yoktu.

"Aç şunu," diye emretti adam.

Alex, kollarını göğsünde birleştirip suratını astı. "Hayır."

"*Aç şunu.*"

"Hayır."

"Gerald."

Gerald, D.C.'nin boğazını kavradığı kolunu daha da sıktı. Alex, onları dehşetle izledi. Gerald'ın bıçağı, D.C.'nin etine yapışmıştı. Boynundan bir damla kan süzülen D.C. acıyla inledi.

"Ya açarsın ya da arkadaşın ölür," dedi Aven.

Alex, önce D.C.'nin dehşet dolu gözlerine, sonra Gerald'ın heyecanlı yüzüne baktı. Ardından Aven'a döndü. Adamın bakışları soğuk ve umursamazdı. Tehdidini gözünü bile kırpmadan yerine getirirdi.

"Ben... Ben..."

"Son şansın, Alexandra," dedi, kıza doğru eğilen Aven. *"Aç şu kitabı!"*

Alex, oda arkadaşını öldürmelerine izin veremezdi ama Aven'ın Freya'ya girmesi durumunda, bunun sonuçlarının neler olacağından da emin değildi. Neden oraya gitmek için bu kadar uğraşıyordu? D.C.'nin hayatı, bu riske girmeye gerçekten değer miydi? Alex, bu sorulara yanıt veremeyince hem çok kızdı hem de çok korktu.

D.C. "Peşinde olduğu şeyi henüz bulamadı," diye fısıldadı. Gerald'ın bıçağı, hâlâ kızın boynuna batmaya devam ediyordu.

Alex, oda arkadaşının olan biteni nereden bildiğini anlamadı ama kızın sözlerine güvenmeyi seçti. Gözlerini kapatıp kitabı açtı. Kitabın, Freya'ya açılan bir kapıyı tetiklememesi için içinden dua etti.

"O kadar da zor değilmiş, değil mi?" dedi Aven.

Alex, gözlerini açıp, önlerinde bir kapı belirdiğini görünce midesinde bulantı hissetti. Parlak siyah kapının üzerinde gümüş ışıltılar vardı. Kapının kolu, arkasında yatan gizemleri keşfetmeleri için son derece davetkâr bir şekilde parlıyordu.

"Önce sen," dedi Aven.

Alex, adamın onun kolunu tutmakta olan eline baktı. "Bırakırsan geçeceğim?"

"Buna gerek yok," dedi Aven. "Ben de peşinden geliyorum."

Denemeye değerdi.

Alex, titreyen elini parlak kapı koluna doğru uzattı. Dokunduğunda, sıcak ve pürüzsüz olduğunu hissettiği parmaklarının arasındaki kol kolayca döndü. Kapı, kendiliğinden ardına kadar açıldı. Alex, meşalelerle aydınlatılan bir koridorda karşılıklı kapılar olduğunu görünce rahatladı. Burası, birkaç ay önce keşfettiği o

koridora çok benziyordu. Dünyası, hâlâ güvendeydi. En azından şimdilik..."Sırada ne var?" dedi, sonsuz kapılarla kaplı koridora bakarak. Burada, hatırladığından daha çok kapı vardı.

Aven, "Şimdi peşinde olduğum kapıyı bulacağım," dedi ve içeriye girmesi için başıyla kıza işaret etti. Koridora girdiklerinde sıvı ışığı kapattı ve Gerald ile D.C.'nin gelmesini bekledi. "Sonra da sen, o kapıyı benim için açacaksın," diye sözlerini tamamladı.

Alex, ona itiraz etmek için nefesini harcamadı. Onun yerine, "Neden Freya'ya gitmek istiyorsun? Orada ne var?" diye sordu.

Aven, başını geriye atıp güldü. "Freya mı?"

Kız, başını salladı. "Benim dünyamda ne yapmayı planlıyorsun?"

Aven, bir kahkaha attı, insanın sinirlerini bozan soğuk ve kapkara bir kahkaha. Kızın sorusuna gerçekten de şaşırmış gibiydi.

"Freya mı?" dedi yine. "Sen, Freyalı mısın?"

Alex, kaşlarını çattı. "Elbette öyleyim! Bunların hepsi de bu yüzden!" Adamın daha da eğlendiğini görünce, "Değil mi?" diye sordu.

Aven, onun sorusuna cevap vermedi. Bunun yerine, "Seni o ormanda ilk gördüğümde içindeki gücü hissettim. Uzun zamandır aradığım kişinin sen olduğundan emindim," dedi. Sesi çok yumuşak çıkıyordu, sanki anılarda kaybolmuş gibiydi. "Varlığımdan etkilendiğin çok belliydi ve bana Akarnae'yi hiç duymadığını söylediğinde, senin biraz yarım akıllı ve unutkan biri olduğunu düşündüm. Bu, beni fazla endişelendirmedi, zira sana zekân yüzünden değil, gücün yüzünden ihtiyacım vardı."

Alex, itiraz etmek için ağzını açtı ama adam, ona fırsat vermeden sözlerine devam etti: "Senin şelale resminden fırladığını görünce güçlerine olan inancım kesinleşti. Senin *Seçilmiş kişi* olduğunu anladım ama *Çağrılan* da olabileceğin hiç aklıma gelmedi." Hayretle başını iki yana sallayarak gözlerini kıza kilitledi. "Bu, büyük sürpriz oldu."

Kız, karanlık yüzlü adamdan bir adım geriledi. Ama Aven, hâlâ onun kolunu tutuyordu ve fazla uzaklaşmasına izin vermedi.

"Senin o iğrenç dünyana gideceğimi neden düşündüğünü bilmiyorum. Medora'da gereğinden fazla insan var zaten."

İnsan? O insan mı demişti? Sanki kendisi insan değil miydi?

Alex, başının döndüğünü hissetti. Aven'a baktı ama *dikkatle* baktı ve noktaları birleştirdiğinde, onun aylar önce bir kitapta gördüğü o yaratığa çok benzediğini fark etti.

Her şey, bir anda yerine oturdu.

"Sen, insan değilsin," dedi. "Sen, Meyarin'sin."

"Çok güzel, Alexandra," diye dalga geçti Aven.

Bu, her şeyi açıklıyordu. Aven'ın güzelliğini, zarafetini, Alex'in ona neden karşı koyamadığını... Hızına ve gücüne rağmen... Bu durum, ayrıca adamın neyin peşinde olduğunu da açıklıyordu.

"Sen, Freya'ya açılan bir kapı aramıyorsun, Meya'ya açılan bir kapı arıyorsun. Değil mi?"

Adam cevap vermeyince Alex haklı olduğunu anladı.

"Şehrin binlerce yıl evvel kaybolduğunu duydum," dedi. Adam, bu sırada onu koridorda sürükleyip kapıları rastgele açıyordu. Alex, bazı kapıların *daha çok kapıyla dolu başka koridorlara* açıldığını görünce sevindi. Adamın arayışı bayağı uzun sürebilirdi... Bu süre içinde de birileri, D.C. ile ikisinin yokluğunu mutlaka fark ederdi.

Aven, yine cevap vermedi. Alex, konuşmayı sürdürdü: "Oraya gitmek için neden bir kapıya ihtiyacın var ki? Eğer sen *Meyarin* isen şehrinin nerede olduğunu bilirsin, değil mi?"

Aven, bir başka kapıyı açtı ve zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Mükemmel."

Kızı da peşinden sürükleyip eşiğe adım attı. İçeride, kapısı olmayan taş bir hücre vardı.

"Kapılardan geçmek için benden izin alman gerektiğini sanıyordum," dedi Alex. Eğer kendi kendine geçebiliyorsa neden Alex'e ihtiyaç duyuyordu?

Aven, başıyla Gerald'a, D.C.'yi getirmesi için işaret etti ve cebinden bir şey çıkardı. Alex, loş ışıkta bunun parlak bir kablo olduğunu gördü ve o şeyle ne yapacağını bilmediği adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Fakat Aven, çok güçlüydü. Alex, ona tekme attı -adam, onun bu hamlesini kolayca savuşturdu- ve o çok güzel yüzüne bir yumruk çaktı.

Fakat adam, o kadar hızlıydı ki Alex'in yumruğunu havada yakaladı. Dudaklarını büzdü, Alex'i sertçe itti, hızla döndürdü ve kollarını arkasına sıkıca bağladı. Adam, Alex'in sakat omzuna yüklendi. Alex, acıyla tısladı ve yeniden ağrı kesici alması gerektiğini hatırladı.

Aven, Alex'in ellerini kabloyla bağlamak için onu yere atıp ayak bileklerini de sıkıca bağladı. Sonra D.C.'yi de tuttuğu gibi Alex ile sırt sırta gelecek şekilde oturttu ve ikisinin de ellerini arkadan bağladı.

"Gel, Gerald," dedi kapıda duran adama.

"Hey, bekle!" diye bağırdı Alex. "Bizi burada bırakıp gidecek misin?"

"Araştırmama devam ederken size bakıcılık edecek ne hâlim ne de zamanım var. Merak etme, peşinde olduğum şeyi bulur bulmaz döneceğim," dedi Aven.

"Ama..."

"Ben dönene kadar," diye kızın sözünü kesti, "bu şartlar, sizin alışık olduklarınızdan çok farklı olduğu için özürlerimi iletmek zorundayım, Majesteleri. Fakat koşullar göz önünde bulundurulduğunda yapacak başka bir şey olmadığını da belirtmeliyim."

"Bana patronluk taslama," dedi, bu gereksiz unvana sinirlenen Alex. Sırtına yapışık duran D.C.'nin iyice gerildiğini ve ellerini çözmeye çalıştığını hissetti.

"Ben, seninle konuşmuyordum, Alexandra," dedi Aven, kapıdan. "İtiraf edeyim, oda arkadaşının bir prenses olduğunu öğrendiğimde çok keyifli bir sürprizle karşılaştığımı hissettim. Ondan daha iyi bir rehine seçemezdim doğrusu."

Prenses mi? Alex'in midesi bulandı. Herhalde Aven, yine yalan söylüyordu?

Kızın yüzündeki ifadeyi gören Aven, sırıttı. "Yoksa yıl boyunca odanı kiminle paylaştığından haberin yok muydu?"

Alex, bir şey söylemedi. Adam, devam etti: "İtiraf edeyim, onu bulmak çok zor oldu. Akademide kendisini çok iyi gizlemiş. İzin

verin de sizi tanıştırayım. Alexandra Jennings... Karşınızda, Majesteleri Prenses Delucia Cavelle."

Alex, sırtına yapışan D.C.'nin omuzlarının çöktüğünü hissetti.

Aven, "İzin vereyim de ikiniz biraz kaynaşın," dedi ve arkasını dönüp kapıdan çıktı. Kapı kapanınca içerisi biraz karardı ve karanlıkla birlikte kulakları sağır eden bir sessizlik çöktü içeriye.

Kırk Bir

Aven, onları karanlıkta bırakıp gittikten sonra, ikisi de ne söyleyeceklerini bilemedikleri için ortamı bir sessizlik kapladı. Daha fazla dayanamayan Alex, "Sen iyi misin?" dedi sonunda.

D.C. titrek bir nefes alıp verdi. "Tabii, hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Merak etme, her şey düzelecek," dedi, kimi daha çok ikna etmeye çalıştığından emin olamayan Alex. "Biri, yokluğumuzu fark eder. Bizi aramaya çıkarlar."

"Bizi burada bulamazlar," dedi D.C. acı acı. "Tabii, eğer senin gibi *Seçilmiş* değillerse."

Kızın sesinde *daha fazlasını bilmek istiyormuş ama daha çok soru sormak istemiyormuş gibi* bir ton vardı. Alex de onunla bu konuda bir şey paylaşmak istemiyordu.

"Buraya inebilen tek kişi ben değilim," dedi. "Hem müdür hem de arkadaşım Darrius da inebiliyor. Biri, karantina sona erince alarmı çalıştırır ve bizi bulurlar. Özellikle de sen burada olduğun için."

Kızın imasını duymazdan gelen D.C. cevap vermeyince aralarındaki sessizlik arttı.

Alex, ellerini çözmeye çalıştı ama bunun bir faydası olmadı. Kablo, çok güçlüydü ve Alex'in her hareketinde etine batıyordu.

"Herhalde süper bir gücün yoktur, değil mi?" diye sordu.

"Hayır ama olsaydı bile bir faydası dokunmazdı. Bu kablo *myrox*tan yapılmış bir *moxyreel* çünkü."

"Myrox?"

"Meyarin çeliği. Dünyanın en güçlü metalidir ve asla kırılmaz. Onu sadece myroxtan yapılmış başka bir şey kırabilir. Bu yüzden, hiç uğraşma."

"Meyarin çeliğini sen nereden biliyorsun?"

"Sen, Aven Dalmarta'yı nereden tanıyorsun?"

"Bil... Bilmem. Bir süre önce birbirimize tesadüfen rastladık. Derken, son karantinada bir daha rastlaştık. Bir anda... karşımda beliriyor, bilirsin."

"Son karantinadan beri onu hiç görmedin mi?"

"Kaldoras tatilinden sonra, dersler başlamadan bir gün önce gördüm," dedi Alex ve bir şey fark etti. "Ama o zaman karantina yoktu, bu yüzden güvenlik kalkanlarını aşıp nasıl girdiğini bilmiyorum."

"Öğrencilerin köpükkapılarla girebilmeleri için güvenlik kalkanları çalıştırılmamıştı."

"Ah, evet. Unutmuşum."

"O gün karşılaştığınızda ne oldu? Bir resimden düştüğünü söyledi, onu doğru mu duydum?"

"Evet," dedi, bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında olan Alex.

"Bunu görünce Aven ne yaptı? Bir şey söyledi mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Alex. "Sanırım, hoşuna gitti. Daha önce söylediklerinden anladığım kadarıyla benim *Seçilmiş kişi* olduğumdan emin oldu. Beni merdivenlerden aşağı sürüklemeye çalıştı ama kütüphaneci araya girdi ve oraya gitmesine izin verilmediğini söyledi."

"Kütüphaneci, ona başka bir şey söyledi mi?"

Alex, hafızasını şöyle bir yokladı. "Eğer benden izin alırsa dilediği yere gidebileceğini söyledi."

"Sen de bunun üzerine onun Freya'ya gitmek istediğini düşündün? Yani senin geldiğin yere, değil mi?"

Alex, kızın, kökeniyle ilgili bu sorusunu boş verip asıl önemli olanı yanıtladı. "Kütüphaneci, Jarvis ve Maggie arasında bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Söyledikleri şey, Aven'ın Freya'ya gidebilmesi için gereken kapıyı benim açabileceğime inanmama sebep oldu. Eğer bunu yaparsam korkunç sonuçları olacakmış."

Alex, durdu ve bu konuşmayı neden yanlış anladığını düşünmeye başladı. "Fakat tamamen yanılmışım."

"Tamamen değil, kapıyı açmak için sana ihtiyacı olduğu konusunda haklısın. Korkunç sonuçları olacağı konusunda da. Tek yanıldığın, onun gitmek istediği yer."

"Yani burada gerçekten Meya'ya açılan bir kapı olduğunu mu düşünüyor?"

"Burada olduğuna göre, buna inanıyor olmalı."

"Bulması, neden bu kadar kötü?" dedi ve daha evvel Aven'ın duymazdan geldiği sorusunu tekrarladı. "Oraya gitmek için neden bir kapıya ihtiyacı var ki? Kendi şehrinin yerini bilmiyor mu?"

"Aven Dalmatra, asi prenstir. Bu yüzden, orası artık onun şehri değil."

"Prens mi? Neden herkes bir anda asilzade kesildi?"

"Ben, bir anda hiçbir şey kesilmedim, çok sağ ol. Doğuştan beri bu unvana sahibim. Ama Aven, sürgüne gönderildi ve unvanını kaybetti."

"Bu yüzden o kapıya ihtiyacı var çünkü..." dedi, kafası hâlâ karışık olan Alex.

D.C., "Çünkü *sürgün edildi,*" diye tekrarladı. "Onun isyanından sonra şehir kayboldu ve orayı bir daha asla bulamaz. Senin yardımın olmadan yani."

"Şehir, binlerce yıl önce kayboldu. Sanırım, hikâyende bir hata var."

"Aven, bir *Meyarin*, Alex. O ölümsüzdür, yaşsızdır. Genç görünebilir ama yaklaşık bin yaşında ve kaybolduğu günden beri de Meya'yı arıyor."

Ölümsüz. Yaşsız. Alex, bırakın bahsedilen diğer şeyleri, sadece bu ikisini duyunca bile başının ağrıdığını hissetti.

"Madem sürgün edildi, geri dönerek eline ne geçecek?" dedi, sonsuza dek yaşama fikrini şimdilik bir kenara bırakan Alex.

D.C., "Bence yeniden isyan çıkartmayı planlıyor," dedi. "Eğer başarırsa sonuçları hepimiz için ölümcül olur."

"Neden?"

Alex, kızın iç çektiğini duydu. D.C. onun hiçbir şeyi anlamıyor olmasından galiba bıkmıştı.

D.C., "Medoran Tarihi 101," dedi. "Meyarinler, çok barışsever ve çok güçlü bir türdür. Fakat Meya'nın varolduğu zamanlar, insanlarla olan ilişkilerinde çok katı kuralları vardı. Aralarında bir düşmanlık olmamasına rağmen iki tür çok keskin bir şekilde ayrılırdı. Biz insanlar, onları öfkelendirmek istemezdik, Meyarinler de güçlerini boşa harcamak istemezdi. İki tür arasında barışçıl bir antlaşma sağlanmıştı ve bundan bizim daha kârlı çıktığımız ortadaydı. Galiba onlar, bizi toplumlarına bir tehdit gibi değil de yaramaz çocuklar gibi görüyorlardı. Haklıydılar da, onlar için bir tehdit değildik. Tehdit, kendi içlerinden çıktı. Aven, Kral Astophe ile Kraliçe Niida'nın ikinci oğluydu. Ağabeyi Roka, altın çocuktu. Daima ondan daha hızlı, daha güçlü ve daha iyiydi. Kardeşinden daha fazla ilgi çekiyordu ve Aven, asla yeterince iyi olamıyordu. Söylenenlere göre bir gün insanlar Meya'ya ticaret yapmak amacıyla girmişler. İnsanlar Meya'ya çok sık gelmediği ve Aven da Meya'dan hiç çıkmayıp sadece etraftaki ormanlarda dolaştığı için ilk kez insanlarla karşılaşmış. Ama o gün gelişlerine tanık olmuş ve meraklanıp onlarla tanışmış. Mallarının ne kadar ilkel olduğunu görünce çok sinirlenmiş. Zira Meya, yıllardır insanlara teknoloji ve ilaç sağlıyor, toplumumuzun ilerlemesine yardım ediyormuş. Aven, buna karşılık, kendi türünün onlardan hiçbir şey almadığına kanaat getirmiş. Öfkeyle saraya git-

miş ve babasına Meyarinlerin bu antlaşmadan hiçbir şey kazanmadıklarını, aksine pek çok şeyi kaybettiklerini söylemiş. Fakat babası, bir gün anlayacağını söyleyerek onu dinlememiş. O dönem Aven, bir Meyarin için çok gençmiş. Gençmiş ama haklı olduğuna inanıyormuş. Bu, son derece tehlikeli bir bileşimdir. Gizli gizli diğer Meyarinlerle görüşmeye ve daha sonra 'asiler' diye bilinecek olan insan karşıtı bir topluluk oluşturmaya başlamış."

D.C. durdu. Alex, kızın o sırada bu "insan karşıtı" lafına suratını buruşturduğunu düşündü.

"İlk başta genç Mayerinlerden oluşan küçük bir gruplarmış, yasaları değiştirmek istiyorlarmış ama hiç kimse onları dinlemeyince, harekete geçmeye karar vermişler. Bir ticari insan grubu tekrar şehre girdiğinde onları öldürmüşler. Hepsini."

Alex haykırdı. "Hayır!"

D.C., "Hem de tam sarayın önünde," dedi. "Tanıklar, bu şiddet karşısında şoka uğramışlar ve asileri yakalamak için yeterince hızlı davranamamışlar ama kral, bu işin içinde küçük oğlunun olduğunu biliyormuş. Aven'dan hesap sormuş. Aven, yine babasından ticari anlaşmaları ve insanlarla yaptıkları antlaşmayı değiştirmesini istemiş. Ona 'bizim, kaynakları ve gezegeni boşuna işgal eden ve kendi türlerinin seviyesinin tamamen altında olan düşük yaratıklar olduğumuzu' söylemiş. Kral Astophe, elbette bunu reddetmiş. Fakat Aven, hâlâ prensmiş. Kralın, onu hayatı boyunca hapsetmekten başka yapabileceği hiçbir şey yokmuş. En sonunda Aven, bir hata yaptığını söyleyip özür dilemiş. Kral da bu yalana inanmış ama Aven, arkasında sakladığı bir bıçakla kralın karşısına çıkmış."

Alex, dehşetle irkildi.

"Aven, babasının işini bitiremeden ağabeyi Roka devreye girmiş ve bu iki kardeş, dövüşmeye başlamış. Roka, onu kolayca yenip yere yapıştırmış ama Aven, bıçağını Roka'nın bacağına saplamayı başarmış. Onun arterini yırtmış. Derken muhafızlar gelmiş ve Aven, kaçma zorunda kalmış. Hakkında sürgün kararı çıkmış, Meya'ya dönmesi yasaklanmış. Şehir de ondan uzak kalmak için ortadan kaybolmuş."

D.C. hikâyesini bitirdiğinde Alex, kızın anlattıklarını sindirmeye çalışıyordu.

"Çok komik." D.C. kuru bir kahkaha attı. "Sürgün edilmesine rağmen asiler yine de kazanmış. Meya yok olduğunda ticari antlaşma da sona ermiş. Yani Aven istediğini elde etmiş, en azından bir kısmını."

"Ama şimdi daha fazlasını istiyor," dedi Alex.

D.C., "Evet," diye onayladı. "Yıllarca insanların arasında yaşamaya zorlanmak, onu öylesine yaralamış ki intikamını almak istiyor."

Alex, kızın ne demek istediğini kesinlikle anlamış olsa da, "Ne yapacak peki?" diye sormadan edemedi.

Alex'in korkularını doğrulayan D.C., "Ailesinde geride kalan herkesi öldürüp tahta çıkacak ve Meyarin halkının lideri olacak," dedi.

"Yani?"

D.C., "İnsanoğlunu," dedi. "Hepimizi öldürecek. En azından işine yaramayanları..."

"İşine yaramayan, derken?"

D.C., "*Ortaklarını*," dedi. Aven, Gerald için de bu kelimeyi kullanmıştı. "Biriktirdiği insanları. Ona katılmaya hevesli olan yetenekli insanları."

Alex, bunu düşününce ürperdi. "Sen, bunları nereden biliyorsun? Oysaki Meya hakkında çok az bilgi olduğunu sanıyordum."

"Ben, hayatım boyunca tüm bilgilere ulaşacak ayrıcalığa sahip oldum." Bunu söyleyince Alex'in aklına kızın Kaldoras tatilinden önce Meya ile ilgili okuduğu kitap geldi. Şimdi nedenini anlıyordu.

İkisi de ne söyleyeceğini bilemedi ve yine bir sessizliğe büründüler. Hiçbir şeyden emin olmadıkları, rahatsız edici bir sessizliğe...

D.C., "Sana anlatmak istedim aslında," dedi. "Kendimi yani."

Alex, suratını astı. "Hayır, istemedin."

"İstedim," dedi kız, sertçe. "Ama fark etmediysen söyleyeyim, insanlarla çok yakın değilim. Hatta *hiç kimseyle* yakın değilim. Bu durum, benim kim olduğumdan kaynaklanıyor."

"O zaman neden bir anda bu kadar konuşkan oldun?"

"Çünkü Aven'ın bizimle işi bitince ikimizin de öleceğini fark ettim, bu yüzden sana resmî olarak 'ilk ve son arkadaşım' diyorum. Hatta tek arkadaşım sen olduğun için sana 'en iyi arkadaşım' da diyebilirim. Tadını çıkar. Bu unvanı, ölmeden önceki son saatimizde aldın."

"Bu, hiç adil değil," dedi, öleceklerini vurgulamasını görmezden gelmeyi seçen Alex. "Aylarca senin en büyük düşmanın olma unvanını taşımak zorunda kaldım. Şimdi, karşılığında bir saatlik dostluk unvanı mı alıyorum? Bu, nasıl bir adalettir, Majesteleri?"

Alex, dalga geçiyordu ama bu şakayı, ikisinin de dikkatini içinde bulundukları şartlardan uzaklaştırmak ve biraz rahatlamalarını sağlamak için yapıyordu.

D.C., "Bak sana ne diyeceğim," dedi. "Eğer bir mucize olur da buradan sağ çıkarsak unvanın sonsuza dek sende kalabilir."

"Ya sadece unvanı istemezsem?"

"Bir unvanı taşımanın bazı sorumlulukları vardır. Seninki de farklı olmayacak."

Alex, kızın imasını anladı ve gülümsedi. "O hâlde, arkadaş mıyız?"

"Arkadaşız. Fakat kendini neye bulaştırdığının farkında değilsin. Bana çok iyi bakılması gerekir, hatta tam bir asilzade belası bile olabilirim."

Alex, güldü. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Alex, "Biliyor musun, bu şimdiye kadar seninle yaptığımız en uzun konuşmaydı," dedi.

D.C., "Çaresizlikten," dedi. Ama Alex, kızın ses tonundan espri yaptığını anladı. "Sandığım kadar sinir bozucu değilmişsin."

"Sağ ol be," diye mırıldandı Alex. "Bir prensesten de ancak böylesine övgü dolu sözler beklenirdi."

"Unvanım 'prenses' olabilir," dedi D.C. rahatsız olmuş gibi, "ama ben, o değilim."

"Özür dilerim. Hâlâ bu fikre alışmaya çalışıyorum sanırım."

"Sorun değil, ben de insanların gerçek kimliğimi bilmelerine alışkın değilim."

"Akademide başka bilen var mı?"

"Çok kişi bilmiyor. Müdür Vekili Jarvis ile öğretmenlerin çoğu, güvenlik sebepleri yüzünden biliyor. Çocukluklarından beri saray çevresinde büyüdükleri için beni küçüklüğümden beri tanıyan birkaç öğrenci de var. Ama hepsi bu kadar. İnsanlar, beni sarayın dışında pek görmedi ve o süre zarfında da büyüdüğüm için beni tanıyamıyorlar. Ama bilenler de gizlilik yemini etti."

"Neden?"

D.C., "Birkaç nedeni var," dedi. "Mesela şu anki gibi bir rehin alınma durumu yüzünden. Fakat benim için en önemli sebep, Akarnae'de 'Prenses Delucia' olarak tanınmak istememem. Herkes gibi muamele görmek istiyorum." Biraz durakladıktan sonra sessizce devam etti: "Fakat belli ki çok fazla korunarak büyümüşüm. Okulda arkadaş edinemedim. Aslında bunu da sorun etmiyordum, ta ki sen gelene dek."

"Ben mi? Ben ne yaptım ki?"

D.C., "Sadece sürekli *oradaydın*," dedi. "Yattığımda, kalktığımda, derslere gittiğimde. Gittiğim her yerde sen vardın. Çok çabuk arkadaş edinebiliyordun, derslerde hiç çaba göstermeden başarılı oluyordun ve inanılmaz derecede mutluydun."

Bir başkasının gözünden kendi yaşamını duymak, Alex'e ilginç geldi.

"Çok yanılıyorsun," dedi. "Ben, aslında ait olmadığım bir yerdeydim. Neler olduğunu bilmeden bu dünyaya atılmıştım ve o günden beri burada boğulmamaya çalışıyorum. Arkadaşlarım konusunda haklısın ama diğer her şeye dayanmak, benim için neredeyse imkânsızdı."

D.C. kızın söylediklerini biraz düşündü. "Çok komik, değil mi? Yani gizlemeyi becerdiğimiz şeyler?"

"Ben bunun için 'komik' kelimesini kullanmayabilirdim ama evet, oldukça önemli bir şey."

D.C. tereddütlü bir sesle, "Buradan çıkarsak, yaşadıklarımızı hiç kimseye anlatamayacağının farkındasın, değil mi? Yani benim kim olduğumu?" dedi.

"Seninle aynı gemideyiz aslında," dedi Alex. "Hatta sen, benim hakkımda, benim senin hakkında bildiğimden daha fazlasını biliyorsun. Hiç kimse, benim *Seçilmiş kişi* olduğumu bilmemeli ya da şey olduğumu... Aven, ne demişti? Çağrılan?"

"Sanırım birbirimizin sırlarını korumak zorundayız," dedi D.C. düşünceli bir tavırla.

Her ne kadar daha yeni yeni yakınlaşmaya başlamış olsalar da, "Arkadaşlar böyle yapar," dedi Alex.

"Bu, hoşuma gitti. Peki, senin kim olduğunu bilen var mı?"

"Jordan ile Bear, biliyor. Müdür, Jarvis, kütüphaneci ve birkaç öğretmen daha. Bir de daha önce bahsettiğim Darrius ile kaybolan bir kitapçının sahibi olan ihtiyar bir kadın... Lütfen sorma. Onun dışında bildiğini bildiğim başka kimse yok."

Yine bir sessizliğe büründüler ama bu seferki rahatsız edici değil; aksine, rahatlatıcı, hatta samimi bir sessizlikti.

Biraz daha rahat oturmak için hafifçe kıpırdanan D.C., "Şu an ne olsa mükemmel olurdu, biliyor musun?" dedi. "Günümüzü kurtaracak beyaz atlı bir şövalye. Peri masallarında hep bu olur. Gerçek hayatta neden hiç olmuyor?"

Alex, donup kaldı. "Bir daha söylesene."

"Neyi söyleyeyim? Peri masallarını mı? Freya'da peri masalı diye bir şey var, değil mi?"

"Onu değil, şövalye kısmını," dedi ama D.C.'nin yanıtını beklemedi: "*Sir Camden!*"

D.C., "Şey... Sen, iyi misin?" diye sordu.

"Bekle," dedi, heyecandan içi kıpır kıpır olan Alex. Neden bu daha önce aklına gelmemişti ki?

"*Neyi* bekleyeyim?"

"Nasılsınız, Sevgili Lady?"

Kırk İki

D.C. şaşkınlıktan haykırdı ve kendisini Alex'e bağlayan kabloyu öyle bir çekti ki, neredeyse ikisi de yere yuvarlanacaktı.

Alex, diğer tarafa baktığı için şövalyeyi göremiyordu, Bu yüzden ona seslendi: "Sir Camden! Bu tarafa!"

Şövalye, karşısına geçip eğilerek ona selam verince, Alex çok rahatladı.

"Selamlar, Lady Alexandra," dedi. "Neden bu vaziyettesiniz? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Evet, lütfen," dedi Alex, telaşla. "Bizi çözebilir misiniz?"

Şövalye -yani aslında zırh- kılıcını çekti ve Alex'in yanına diz çöktü. Onları bağlayan kabloyu dikkatle kesmeye başladı ama hiçbir şey olmadı.

"Bu, çok güçlü bir bağ," dedi, silahını yerine koyan şövalye. "Kılıcım, eskisi kadar keskin değil herhalde."

D.C., "Sana *söylemiştim,*" diye fısıldadı. Aniden beliren şövalye yüzünden hâlâ şaşkındı. "Myroxtan yapılmış bir şeye ihtiyacın var."

Kızın haklı olduğunu fark eden Alex, derin bir iç çekti. Sonra aklına başka bir fikir geldi. "Sir Camden, gidip bize yardım edebilecek birini bulmanızı rica ediyorum, bunu yapabilir misiniz?"

"Rica mı?" dedi şövalye, heyecanla.

"Hem de asil bir rica. Sizden, Darrius'u bulmanızı ve ona yerimizi bildirip yardımına ihtiyacımız olduğunu söylemenizi istiyorum."

"Bu Darrius denen kişi hakkında hiçbir bilgim yok. Ben, sadece sizin gibi Kütüphane tarafından seçilmiş birini arayabilirim."

Alex, kaşlarını çattı. Darrius da Kütüphane tarafından seçilmiş biriydi. Ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan D.C. araya girdi: "Müdüre ne dersiniz, Bay Şövalye? Profesör Marselle'in yerini bulabilir misiniz?"

"Evet, bunu yapabilirim," dedi şövalye, ayağa kalkarak. "Sakın korkmayın, hanımlar. Sir Camden, sizi özgürlüğünüze kavuşturacak."

Bunu söyledikten sonra arkasına bile bakmadan taş duvardan geçip gitti.

D.C., "Onunla nerede tanıştığını sorsam mı acaba?" dedi.

"Hayır," diye cevap verdi Alex. "Ama keşke daha önce aklıma gelseydi."

"Aklında çok fazla şey var."

Yeni arkadaşının bu anlayışlı yaklaşımına minnet duyan Alex, başıyla onu onayladı. "Umarım müdürü zamanında bulur. Marselle her yerde olabilir ve Sir Camden'ın Kütüphane'nin her yerine girme izni olup olmadığından emin değilim."

"Buradan direkt çıkabildi. Bu yüzden sorun olmaz. Belli ki kapıları herkes gibi kullanabiliyor."

"Umarım çünkü Aven birazdan döner."

D.C. cevap vermedi ama bu bile Alex'i onayladığının bir göstergesiydi. Kızların ikisi de geçen her dakika daha da endişeleniyorlardı. Alex, tekrar ellerini çözmeye çalıştı, bu hiçbir işe yaramasa da. Ayaklarına bağlanmış olan ve ışıl ışıl parlayan *moxyreel* bağa baktı. Çok tehlikeli görünse de çok güzeldi.

Alex, metale bakarken tanıdık bir şey fark eder gibi oldu. "Şu, myrox denen şey," dedi, "onunla başka şeyler de yapılabilir mi? Silah? Mücevher?"

D.C., "Evet," dedi. "Bildiğim kadarıyla, Meyarin silahlarının çoğu myroxtan yapılır. Herhalde mücevher de yapılıyordur. Baksana, ne kadar güzel. Neden?"

Zihninde bir sürü şey dönen Alex, Kaldoras için Bear'ın babasına verdiği hançeri ve Dorothy'e verdiği parlak broşu hatırladı. William, ikisinin de Meyarin metalinden yapılmış, paha biçilmez şeyler olduğunu söylemişti.

Aradan birkaç ay geçtiği için Alex'in unuttuğu ama şimdi aklına gelen bir şey daha vardı. "Bilekliğin," diye bağırdı. "Onu takıyor musun?"

D.C., "Senin verdiğin mi?" diye sordu. "Bir türlü teşekkür etme şansım olmamıştı. Çok güzel gerçekten."

"Boş ver şimdi onu. Takıyor musun, söyle?"

"Hiç çıkarmıyorum ki."

Alex, telaşla iç çekti. "O, bir Meyarin bilekliği. Daha önce fark etmemiştim."

"Tabii ya!" dedi, neler olduğunu anlayan oda arkadaşı. "Çok güzeldi ama myroxtan yapıldığı aklıma hiç gelmedi. Meya dışında görülmeyen çok nadir bir metal."

"İşe yarar mı sence?"

D.C. heyecanla, "Yaramalı," dedi. "Tokasına ulaşabilir misin?"

Elleri birbirine bu kadar sıkı bağlıyken bu biraz zordu ama Alex, bilekliği tutup tokasını bulana dek çevirmeyi başardı.

"Tamamdır," dedi ve tokayı açtı. Bileklik eline düştü. Onu bir testere gibi kullanarak bağı kesmeye çalıştı.

Moxyreel, kısa süre içinde myrox bileklikle bütünleşti ve bağlar birkaç saniye içinde çat diye açıldı. Kızlar, homurdanarak uyuşan bileklerini ovuşturdular. Omzu yine zonklamaya başlayan Alex, acısının dinmesini beklerken dişlerini sıktı.

"Çabuk ol," dedi D.C. ve ayak bileklerindeki bağı Alex'in çözmesini bekledi. Sonra aynısını kendisi de yaptı.

Ayağa kalktıktan sonra D.C. bilekliğini tekrar taktı. Alex, mücevherin en ufak bir hasar görmediğini fark etti.

"İnanılmaz," diye mırıldandı.

D.C., "Ben, *hemen buradan çıkalım,* derim," dedi.

"Güzel bir çaba ama korkarım geç kaldınız."

Alex de D.C. de telaştan Aven ile Gerald'ın geri döndüklerini fark etmemişti.

"İkiniz de ellerinizi görebileceğimiz şekilde kaldırın. Bir kaza olsun istemeyiz, değil mi?"

"Ben, sana kaza neymiş gösteririm," diye homurdandı D.C. adamın duyamayacağı kadar alçak sesle. Ya da eğer insan olsaydı duyamayacağı kadar alçak sesle. Ama o, bir insan değildi.

"Bak sen şu prensese," diye dalga geçti Aven. "Ben de bir asilzade olduğumdan, herhalde içinde bulunduğum durumu anlarsın."

"Eğer sana sempati duyacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun," dedi D.C. öfkeyle. "Halkımı öldürmene izin vermeyeceğim."

"Ben de," dedi, kollarını birleştiren Alex.

"İkinize de seçenek vermiyorum ki," diye cevap verdi Aven.

"Bana vereceksin," dedi Alex. "Seni o kapıdan kendi irademle geçirmem lazım, unuttun mu? Başka türlü geçemezsin."

Aven, gülümsedi ama bu, karanlık ve sinsi bir gülümsemeydi. "Yanılıyorsun, Alexandra. Görünüşe bakılırsa bir kez daha... Kütüphane'nin iç kısmındaki kapıdan geçmek için Seçilmiş kişinin kendi iradesiyle bana izin vermesi gerekiyordu. Sen de o kitabı açıp beni içeriye almakla bunu yapmış oldun. Şimdi geçmem için son bir kapıyı daha açman gerekiyor. Ama bunun için senin özgür iradene ihtiyacım yok."

Adamın bu beklenmedik açıklamasıyla Alex'in kanı dondu. Ama Alex, bunu hiç belli etmedi.

"Eğer onun, seni Meya'ya sokmasını istiyorsan önce beni çiğnemen gerek," dedi D.C. ve Alex gibi o da kollarını bağladı. Geri adım atmaya niyeti olmayan kızlar, omuz omuza Aven'ın karşısına dikildiler.

"Gözümü korkutmaya mı çalışıyorsun, Küçük Prenses? Ah, bak nasıl da titriyorum."

D.C. ona dik dik baktı ama Aven, karşısında yaramaz bir çocuk varmış gibi, ona umursamaz bir tavırla sırıttı.

"Merak etme, Delucia. Bu hikâyedeki rolün, henüz sona ermedi. Sen, türüne örnek teşkil edeceksin. Asil bir şehit olacaksın. Herhalde halkının gözünde bundan daha saygın bir ölüm yoktur. Senin ölümün, zavallı insanların benim gücüm karşısında ne kadar acınası bir tür olduğuna örnek olacak. Ben, hem Meya'ya hem de tüm Medora'ya hükmedeceğim. Senin halkını da birer böcek gibi ezeceğim."

Alex, D.C.'den yayılan öfkeyi hissedebiliyordu ama kıza hakkını vermeliydi. Ne de olsa Aven, az evvel bir soykırım yapacağını söylemişti.

"Bu kadar gevezelik yeter," dedi Aven, sanki ona soru sormuşlar gibi. "Gerald?"

İri yarı adam, kızların üzerine doğru gelmeye başladı. Alex, D.C.'ye bakıp, "*Şimdi!*" diye bağırdı.

İkisi de Gerald'ın üzerine atladılar. D.C. adamı bacaklarından yakaladı, Alex de bıçağını almak için koluna yapıştı. Gerald, sendeledi ama düşmedi. Diğer koluyla Alex'in yüzüne sağlam bir tokat attı ama bu hamleyle omzu daha da acımaya başlayan Alex, yine de tuttuğu bıçağı bırakmadı. Başını çevirdiğinde adamın D.C.'ye tekmeler savurduğunu ama kızın, bununla gayet iyi baş ettiğini gördü.

Derken, biri, çok güçlü bir şekilde Alex'i tutup Gerald'ın üzerinden çekti.

"*Yeter,*" dedi Aven, doğaüstü Meyarin kuvvetiyle Alex'i havada sallandırarak.

Bir anda, ucu buz mavisi olan bir hançer çıkardı belinden. Tek bir hamleyle avucunun içini kesti ve açılan yaradan gümüş renkli bir kan akmaya başladı. Adam, kızın sol bileğini çekip kanlı hançerle elini keserken Alex onu durduramadı.

"Aggh!" diye haykırdı. Adam, kızın kanayan avucunu kendi avucuna bastırdı. Elleri yapış yapış kanla *vıcık vıcık* birleşirken Alex'in midesi bulandı.

Alex, hızla elini çekti. Adamın karşı koymadığını görünce şaşırdı.

"Bu, *iğrençti*," dedi, tiz bir çığlık atarak. Yarası da omzu ç zonkluyordu ama elindeki acı, hızla azalmaya başladı. Başını eğp eline baktı ve yarasının iyileştiğini görünce şoke oldu. Birkaç sa niye içinde avucunda belli belirsiz bir izden başka bir şey kalma mıştı. Yaranın üzerinde gümüş ve kırmızı karışımı bir sıvı vardı.

Alex, bu renkli karışımın damlayışını dehşetle izledi. Öfke ve korkuyla bağırmak için ağzını açtı: "*Bu da ne...*"

Aven, "Sessiz ol!" diye bağırdı ve kızın çığlığını başlamadan durdurdu.

Bunun üzerine Alex'in avucu yanmaya başladı ve ağzı tamamen kendi iradesinden bağımsız bir şekilde kapandı. Ağzını açmaya çalıştı ama başaramadı. Bu sırada, Gerald'ın da D.C.'yi hakladığını gördü.

"Şimdi, beni takip edin," diye emretti Aven ve onun bu emriyle Alex'in sol eli yine yanmaya başladı.

Asla olmaz, demeye çalıştı ama kelimeler bir türlü ağzından çıkmıyordu. Ağzı açılmıyordu. Korku dolu gözlerle arkadaşına baktı ama D.C. de en az onun kadar korkuyordu. Artık başları gerçekten beladaydı ve ikisi de bunun farkındaydı.

Ayakları hareket etmeye başlayınca Alex'in korkusu daha da arttı. Aven'ın arkasından, meşalelerle aydınlatılan koridora doğru çıktı.

Adam, avucunu kestiğinde bir şey olmuş olmalıydı çünkü Alex, bir anda adamın emirlerine bir kukla gibi itaat etmeye başlamıştı. Arkasından gelen D.C.'nin Gerald ile mücadele ettiğini duydu ama hiçbir şey yapamadı. Bedeninin kontrolünü tamamen kaybetmişti.

"İşte böyle," dedi Aven.

Alex, ona bağırmaya çalıştı ama ağzı açılmadı. Tek yapabildiği, adım adım ve mekanik bir şekilde adamı takip etmekti.

Bir kapıdan geçip yine kapılarla dolu başka bir koridora çıktılar, sonra aynı şekilde ikinci bir kapıdan daha geçtiler.

Burası, bir labirente benziyordu. Alex, içinden Aven'ın yolunu kaybetmesini diledi. Kapıyı açıp, Meya'ya elini kolunu sallayarak

girmesi için Aven'a yardım edeceği fikrine bile katlanamıyordu. Eğer Sir Camden, müdürü bir an evvel bulamazsa hepsi ölecekti.

Ölmeye hazır değilim, diye haykırıyordu Alex'in düşünceleri. Daha hayatında yaşayacağı yıllar vardı. Yaşlanacak, sevdikleriyle birlikte olacaktı. Bu şekilde bitemezdi, böyle değil, şimdi değil. Peki, ya annesiyle babası? Başına ne geldiğini asla öğrenemeyeceklerdi. Kaçtığını mı sanacaklardı? Hayatları boyunca onu arayacaklar ve nerede olduğunu, iyi olup olmadığını merak mı edeceklerdi? Bunları düşünmek bile Alex'in yüreğini acıyla doldurdu. Acıdan kaçmak için kollarını bedenine sarmak istedi ama uzuvları, onu dinlememeye devam ediyordu. Tek yapabildiği şey, adım atmak ve kaçınılmaz sonuna doğru daha da çok yaklaşmaktı.

Aven, sonunda durdu. Alex'in bedeni de adamın arkasında durdu.

Aven, hasretle önündeki kapıya bakarak, "Vakit geldi," dedi. "Onca yıl evvel başlattığım şeyi nihayet bitirebileceğim."

Hayır, demeye çalıştı Alex. Sesin yankılandığını duyunca adamın kontrolünü kırdığını sandı ama duyduğu ses, D.C.'nin sesiydi.

Alex, başını çevirdi -tersi emredilmediği için, en azından bunu yapabilmişti- ve oda arkadaşının, Gerald'ın yüzünü tırnakladığını gördü. Sendeleyen adam, parçalanmış yüzünü acıyla tutuyordu. D.C., Aven ile kapının arasına atladı ama Gerald, kendini toparlayıp onu yine tuttu.

"Beni sinirlendirmeye başlıyorsun, Prenses," diye tısladı Aven. "Seyircimiz artana kadar bekleyecektim ama sanırım böylesi daha iyi olacak. Alexandra?"

Alex'in avucu yandı ve adama zorla bir adım yaklaştı. Aven, buz mavisi hançerini Alex'e uzattı.

Alex, hâlâ ikisinin kanıyla parlamakta olan bıçağı görünce irkildi ama sağlam elinin hançere uzanıp onu kavramasını izlemekten başka bir şey yapamadı. İçindeki her şey, hançeri bırakmak istiyordu ama onun yerine, parmakları hançerin sapını kavradı. Ve Alex, hançeri kendisine doğru çekerek Aven'ın emrini bekledi.

"Öldür onu."

Bu sözler karşısında, kızın nefesi kesildi. Sol avucu, alev alev yanıyordu. Bir adım öne çıktı ve bedeninin hedefe doğru yaklaşmasını izledi.

Gözleriyle D.C.'ye mesaj vermeyi umarak içinden, *"Kaç!"* diye bağırdı. *Git buradan! Uzaklaş benden!* Ama arkadaşı, öylece durup ona bakıyordu.

Derken D.C. de kendine geldi ve Gerald'ın elinden kurtulmaya çalıştı fakat başaramadı. Bunun üzerine pozisyonunu bozmamaya çalıştı ve Alex'e, "Dur! Seni böyle kontrol etmesine izin verme! Durman gerek!" diye bağırdı.

"Yapamam!" diye çığlık atmak istedi Alex. Kolunun havaya kalkıp hançeri saldırı pozisyonuna getirişini dehşetle izledi.

D.C., "Dövüş onunla!" diye haykırdı. Korktuğu çok belliydi ama yine de Gerald'ın elinden kurtulmaya çalışmadı. "Onunla dövüşmelisin! *Lütfen!*"

"YAPAMAM!" diye bağırdı Alex, içinden. Aven'ın kontrolüne karşı koymaya çalıştı. Uzuvlarına, "öldür" emrine direnmeleri için yalvardı ama adamın, Alex'in üzerindeki gücü çok fazlaydı. Gözlerinden süzülen yaşları hissetti, bedenine karşı koymaya çalıştı ama işe yaramadı. Bedeni, onu dinlemiyordu.

Üç adım kalmıştı.

D.C., "Dur, Alex, lütfen!" diye yalvardı.

İki adım.

"Yapma bunu." D.C.'nin sesi korkudan titriyordu.

Bir adım.

"Lütfen," diye fısıldadı kız, gözyaşları içinde. Alex, saldırmaya hazır vaziyette hançerini çekerken bile D.C., Gerald'ın elinden kurtulmaya çalışmadı. Prenses, daha önce söylediği sözlerini arkasında duruyordu. Aven, Meya'ya gitmek istiyorsa önce onu çiğnemeliydi.

Alex, tam saldıracakken *keşke D.C. tacını bu kadar hak eden biri olmasaydı,* diye düşündü.

"Özür dilerim!" diye zihninden çığlıklar atarken hançerinin havada ilerleyişini izledi.

Kırk Üç

Aven'in hançeri, kızın etini delmeden zaman âdeta durdu. Alex, göz ucuyla Meyarin'in sırıttığını gördü. Adam, zaferinden çok emindi. Yüzünden hâlâ kanlar damlamasına rağmen Gerald da sevinçle sırıtıyordu.

Ve Delucia... Sonuçları neye mal olursa olsun, halkı için canını vermeye hazır olan Delucia Cavelle, hançer kalbine doğru inerken yaşlı gözlerle Alex'i izliyordu.

"Alex," dedi son bir defa. Belki de bu bir savunmaydı. Ya da affetmesi için yalvarıyordu. İki durumda da kızın gözlerindeki ifade, Alex'in daha önce hiç hissetmediği bir şekilde içini delip geçti.

HAYIR, diye bağırdı Alex, içinden. *HAYIR! HAYIR! HAYIR!*

İçinde bir şeyin patladığını hissetti.

"*HAYIR!*"

Bu kelime, Alex'in boğazını yırtarak ağzından fırlayıverdi. Bedeninin kontrolünü tekrar ele geçirmeyi başardı ve elini hemen indirdi. Gerçi çok geç kalmıştı. Bıçak, eti keserken dehşetle irkildi.

Koridor, Gerald'ın acı dolu çığlıklarıyla inledi. D.C.'yi bırakıp, karnına saplanan hançeri tutmaya çalıştı. Bu sırada elindeki bıçağı da yere düşürdü.

D.C. hiç vakit kaybetmeden, adama saldırıp onu yere yıktı

Arkadaşının Gerald ile baş edeceğini uman Alex, yerden bıçağı kaptığı gibi Aven'a döndü. Bıçağı havaya kaldırdı ama adamın yüzündeki ifadeyi görünce eli titremeye başladı.

"Sana *onu öldürmeni* söyledim," dedi Aven, kelimelerin üstüne basa basa. Kızın eli çılgınlar gibi yanmaya başladı ama artık adamın kontrolü altında değildi.

"Ben de sana *hayır* dedim," dedi ve yanma hissini duymazdan gelip bıçağı sıkıca tutmaya devam etti.

Adam, kıza saldırdı. Alex, adamın diğer dünyaya ait o korkunç yüzünü gördü.

"Sana ne emrediyorsam onu *yapacaksın*!" diye gürledi Aven.

"Ben, artık senin kuklan değilim!" diye haykırdı Alex. "Beni kontrol edemezsin!"

"İşte orada yanıldın. Ama *kırılmışa* benziyorsun."

Alex, bir daha ona boyun eğmeyeceği için kırılıp kırılmamış olmasını umursamadı.

"Artık üzerimde hiçbir gücün yok, Aven." Sözlerinin doğru olmasını umdu. "O kapıdan geçmene asla izin vermeyeceğim. Bütün seçeneklerin tükendi."

"Sen yaşadığın sürece benim seçeneklerim asla tükenmez, sevgili Alexandra," dedi Aven. Bunun üzerine Alex, korkuyla ürperdi. Bu adam, istediğini alana kadar onu rahat bırakmayacaktı.

"Sevgili Lady'ye verdiğim sözü tuttuğumu sanıyorum."

"Sir Camden!" diye haykırdı Alex. Onu gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Başkalarını görme umuduyla etrafa bakındı ama şövalye yalnızdı. Hiçbir yardım bulamadığını anlayınca çaresizliğe kapıldı.

"Desteğin bu mu?" diye gülerek sordu Aven. "Paslı bir zırh mı?"

"Benim adım Sir Camden. Ben, koruyucu şövalyeyim, efendim. Ve benimle dalga geçilmesine alışık değilim."

"Sen, dikkat dağıtmaktan başka hiçbir işe yaramazsın," dedi Aven, elini sallayarak. "Bu konuda da berbatsın üstelik."

"Bunlar savaş sözleridir, efendim. Silahınızı çekin."

Şövalye, kılıcını çekip Aven ile Alex'in arasına girdi. Alex, bunu hayretle izledi.

Aven, araya giren zırha öfkeyle kükredi -gerçekten kükredi- ve bir şey beklermiş gibi elini kaldırdı. Gerald'ın etine batan buz mavisi hançer, adamın çığlıkları eşliğinde karnından çıktı ve Aven'ın avucunun içine geldi. Meyarin, diğer eliyle hançeri okşadı ve hançer, bir anda uzayıp kılıca dönüştü.

"Bu silah, buraya ait değil," dedi, buz mavisi kılıcın ucunu gösteren Sir Camden.

"Önceki sahibinin işine yaramıyor," dedi, manalı bir şekilde Aven.

"Bu davranışınızdan ötürü yargılanacaksınız," dedi şövalye. "Gardınızı alın."

Aven, hiçbir şey söylemeden kılıcını Sir Camden'a doğru salladı. Fakat şövalye, bir zırha göre son derece esnekti, kılıçtan kolayca kaçıp saldırıya geçmeyi başardı.

İki silah o kadar hızlı hareket ediyordu ki Alex, onları takip edemedi. Aven gibi hızlı ve kuvvetli bir Mayerin'e, şövalyenin nasıl karşı koyabileceğini Alex anlamıyordu. Ama Sir Camden, Aven'a, karşılık üzerine karşılık veriyordu.

Bir çığlık sesi, Alex'in dikkatini oda arkadaşına yöneltmesine sebep oldu. Gerald, yarasına rağmen yine D.C.'yi yakalamıştı. Kız, kafasına darbe almış gibi görünüyordu. Belli ki başı dönüyordu. Gerald, kızın ayaklarını yakalayıp onu yere düşürdü.

Derken metalik bir çarpışma sesi yükseldi. Alex, başını çevirdiğinde Sir Camden'ın yerde olduğunu gördü. Paramparça bir şekilde...Kızın şaşkınlığından faydalanan Aven, bir hamleyle onun elindeki hançeri yere düşürdü. Buz mavisi kılıcını bir kez daha okşadı ve kılıç, yeniden hançere dönüştü.

Alex, çabucak geri çekildi. "Beni öldüremezsin. Bana *ihtiyacın var*, "dedi.

"Haklısın," dedi, altın sarısı gözleri tehlikeli bir şekilde parlayan Aven. "İhtiyacım olan, *sensin*. Ama arkadaşının tek bir amacı var."

Aven, kolunu geriye doğru atıp tekrar ileriye doğru uzattı ve hançeri bıraktı. Hançer, doğrudan D.C.'nin üzerine doğru uçtu.

"*HAYIR!*" diye haykırdı Alex.

Hiç düşünmeden öne doğru atladı ve Gerald ile D.C.'yi yere yuvarladı. Bıçak, Alex'in sırtına saplandığında, Alex ikisinin de üzerine kapaklanmıştı.

D.C.'nin ona bağırdığını duydu ama sırtında hissettiği acı, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Nefes almak bile ciğerlerinin, bedenini yırtıp fırlayacakmış gibi acımasına yol açtı.

Önce saniyeler, ardından dakikalar geçti. Nihayet acı, yerini uyuşukluğa bıraktı ve Alex, yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Çeliğin çeliğe çarpmasını, birkaç kişinin aynı anda bağırmasını ve sisli zihnine işleyen ipeksi bir sesi duydu.

"Yeniden görüşeceğiz, sevgili Alexandra'm. Ve o gün geldiğinde bana istediğimi *vereceksin*."

Alex, başını kaldırdığında, Aven'ın Gerald'ı bir başka kapıdan itip çıktığını gördü. Kapıdan atlamadan bir saniye önce kızın gözlerinin içine baktı ve Alex, o an ne demek istediğini anladı. Aven, yine onun peşine düşecekti.

Başını daha fazla tutacak gücü yoktu, altında sıkışıp kalmış olan D.C.'nin üzerine yığıldı.

"Kıpırdama, Alex," dedi, yumuşak bir ses... Tanıdığı bir ses...

"Darrius?" diye sormaya çalıştı. "Geciktin."

"Olabildiğince hızlı geldim." Darrius, bunu söylerken biri, Alex'i dikkatle D.C.'nin üzerinden kaldırdı ve kızı yumuşak, düz bir zemine yatırdı. "Hepimiz öyle."

"Teşekkürler," demeye çalıştı ama kelimenin, ağzından doğru çıkıp çıkmadığından emin değildi.

"Alex, uyanık kalmalısın," dedi Darrius, telaşla.

"Ama çok yorgunum," diye bir kez daha kelimelerin ağzından doğru çıkıp çıkmadığından emin olamayarak fısıldadı Alex.

"Biliyorum ama birazdan uyursun. Önce seni tıbbi koğuşa götürmeliyiz. Biraz daha dayan. Başarabilirsin. Benimle konuşmaya devam et."

Alex, kıpırdadığını -daha doğrusu birinin onu kıpırdattığını- fark etti. Hem de hızlı bir şekilde... Hız yüzünden, Alex'in yaraları acıdı. Ama bedeni tamamen uyuştuğu için Alex hiçbir şey hissetmiyordu. Son zamanlarda yaşadığı acılara bakılacak olursa... Bu, güzel bir değişiklikti.

Biri uzaktan ona seslendi ama Alex, sesi dinleyemeyecek ve cevap vermeyecek kadar yorgundu. Tatlı bir şekilde kendinden geçti.

Kırk Dört

"O na melodiden yapılmış bir şapka ördü..."

Sabit ses, sisli zihninde uğuldarken Alex de homurdandı.

"Adam, felaketi nasıl düzelteceğini merak etti..."

Henüz uyanmaya hazır değildi. Bedeni kurşun gibi ağırdı. Yoksa ölmüş müydü?

"Eğer kadın şarkı söylemeyi bilseydi, adam da onu sırıtarak giyerdi..."

Gözlerini araladı ve ışığı fark etti. Bu şarkıyı biliyordu. Önceden bir kez daha duymuştu.

"Fakat adam onun yerine parodiyi tercih etti."

"Darrius? Sen misin?" dedi, çatlak bir sesle.

"Sakin ol, tamam." Sakin bir ses, ona bunları söyledi. O ise bir şeyin dudaklarına bastırdığını hissetti. "İç, Alex. Yardımı olur."

Biri, serin sıvıyı Alex'e nazikçe içirmeye çalıştı. Alex, yapışmış dudaklarını açtı. Önce canı yandı ama sıvıyı içmeye başlayınca duramadı. Eğer o kişi sıvıyı almasaydı, Alex sonsuza dek içerdi çünkü çok susamıştı.

"Gözlerini açabilir misin, Alex?"

Gözkapakları yine titredi ama Alex, gözlerini açmaya odaklandı. Dünyayı görmeye başlayana dek gözlerini kırpıştırdı.

"Seni yeniden aramızda görmek çok güzel," dedi, Alex'e bakıp gülümseyen Fletcher.

Alex, doğrulmaya çalıştı ama adam, eliyle onu durdurdu. "Biraz daha dinlen. Bedenin hâlâ iyileşmeye çalışıyor," dedi.

"Ne oldu?"

"Ne hatırlıyorsun?" dedi, kızın gözlerine dikkatle bakan adam.

Arkadaşlarla piknik yaptım. Tablonun içinde uyudum. Karantina. Karanlık. Aven.

Aven.

Görüntüler, ileri sarılmış hızla Alex'in zihninden geçerken kızın ciğerlerindeki hava âdeta boşaldı. "Her şeyi," diye fısıldadı, "her şeyi hatırlıyorum."

"Buraya nasıl geldiğini biliyor musun?"

"Evet. Hayır. Sayılır. Sanırım... Yaralandım ama sonrasını pek hatırlamıyorum."

Biri hafifçe güldü ve Alex, odada yalnız olmadıklarını anladı. Arkasına bakmaya çalıştı ama kim olduğunu göremedi.

"İlginç bir kelime seçimi," diye mırıldandı Fletcher. "Fakat bence 'bıçaklanmak' desek, daha uygun olur. Hançer, doğrudan kaburgana girmiş ve sağ akciğerine arkadan saplanmış. Neyse ki sadece dokunmuş, Genç Hanım. Senin yüzünden neredeyse kalp krizi geçirecektim."

Alex, etine saplanan hançeri hatırlayınca irkildi. "Tamam, bıçaklandım ama buraya nasıl geldim?" diye sordu.

Bunun üzerine, Darrius onun karşısında belirdi. Tıbbi koğuşun loş ışığında bile gümüş rengi gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Sanırım buna ben cevap verebilirim."

"Darrius!" diye sevinçle haykırdı Alex. "Ben de az evvel o tuhaf şarkını duyduğumu sandım!"

"Tuhaf mı?" diye surat astı adam. "Bilmeni isterim ki o, klasik bir halk şarkısıdır. Hem de aşırı derecede popülerdir."

Alex, "Öyle diyorsan," dedi ve onu muayene etmeye başlayan Fletcher ile göz göze gelip sırıttı.

Kızın imasını duymazdan gelen Darrius, bir sandalye çekip yanına oturdu. "Oda arkadaşınla konuştum ama cumartesi akşamıyla ilgili sormam gereken hâlâ birkaç sorum var. Acaba o gece neler yaşandığını benimle paylaşır mısın? Böylece, ben de seni şu anki mevcut durumla ilgili aydınlatabilirim."

Alex, adamın söylediklerini birleştirmeye çalışarak kaşlarını çatıp düşündü. Aklına takılan tek şey, adamın "dün gece" demek yerine, "cumartesi akşamı" demesi oldu.

"Ne zamandır buradayım?" diye sordu.

Darrius ile Fletcher, birbirlerine baktılar. Sonra Fletcher, kıza döndü. "Bugün, salı. Bilincin, üç gündür gidip geliyor."

Alex, çok şaşırdı. Üç *gün mü?*

Kendisini bu fikre alıştırmaya çalıştı, sonra Darrius'a döndü: "Her şey, muharebe sınavında sakatlanmamla başladı sanırım. Ya da belki ondan önce Jarvis, Maggie ve kütüphanecinin konuştuklarına kulak misafiri olduğumda..."

En baştan başlayıp, hiçbir şeyi pas geçmeden anlattı. Darrius, onu hiç kıpırdamadan dinledi; sadece, Aven'ın kanlı avuç içlerini birleştirdiğini ve sonrasında Alex'in onun kuklası gibi davranmaya başladığını duyunca biraz irkildi. Alex sözünü bitirdiğinde, Darrius kibarca uzanıp kızın sol avucuna baktı. Alex, onun neye baktığını anlayamadı. Ama gözlerini kızın avucundan yüzüne kaydıran Darrius, bir dakika boyunca ona bakmaya devam ettikten sonra ancak kolunu bıraktı.

"İnanılmaz," diye fısıldadı.

Alex, kendi eline bakmakla o kadar meşguldü ki adamın ne demek istediğini anlamadı. Avucunda ince bir yara izinden başka bir şey yoktu, o da gümüş gibi belli belirsiz parlıyordu. Rengi, tıpkı Aven'ın sıra dışı kanının rengine benziyordu.

Avucunu Fletcher'a doğru tutup, "Böyle mi görünmesi lazım?" diye sordu.

Adam, ona şefkatle baktı. "Korkarım, tamamen silemedim. O yara izini hayatın boyunca taşıyacaksın."

"Sadece ufak bir yara," dedi Alex, omuz silkerek. "Ama ben onu kastetmedim. Böyle parlaması normal mi?"

Fletcher, rahatsız olmuş gibi boğazını temizledi. "Ben gidip tablonu yenileyeyim, siz ikiniz biraz yalnız kalın."

Doktor, dışarıya çıktı. Alex, onun arkasından tuhaf tuhaf baktı. Sonra da Darrius'a dönüp, "Aven'ın kanı yüzünden, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Sanırım onun kanının seninkinden farklı olduğunu görmüşsündür."

Alex, "Gümüş," dedi ve o anı hatırlayıp ürperdi.

Başını sallayan Darrius, açıklamaya başladı: "Aven, seni yasaklanmış bir Meyarin birleşme ritüeline mecbur bırakmış. Kendi kanını çapa, seninkini kurban olarak kullanmış. Aven'ın türü, bunun her türlü ihlale açık bir yöntem olmasından dolayı ölüm cezasıyla yasaklamıştır. Zira başka birinin iradesini kontrol etmeye çalışmak, onun özgürlüğünü de elinden almaktır. Buna 'talep ritüeli' denir ve çok uzun zaman önce unutulduğu sanılıyordu ama belli ki öyle olmamış."

Alex, yatıyor olduğuna sevindi yoksa düşüp bayılabilirdi. "Yani sen, benim artık ona *bağlı* olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır, hayır," diye kızı sakinleştirmeyen çalıştı Darrius. "Aven, seni talep etmeye çalışmış ama sen, onun gücünü kırmayı başarmışsın. İnan bana, bunu senden başkası yapamazdı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer Aven başarılı olsaydı, hayatın boyunca onun kölesi olurdun ve tamamen onun iradesine itaat ederdin. Tabii, bağlanma ritüelinin bir sonucu olarak da kanın onunkiyle karıştığın için hayatın da epeyce uzun olurdu."

Alex, tekrar eline baktı. "Lütfen, bunun olmayacağını söyle bana. Zira istediğim son şey, yarı Mayerin yarı insan bir melez olmak."

"Bundan emin olamam tabii ama yaranın rengi dışında başka bir yan etkisi olacağından şüpheliyim," diye kızı rahatlattı Darrius. "Gerçi çok etkilendim. Zira kan bağı ritüeli, karşı tarafın sonsuza dek talep edilmesine yol açar."

"O zaman ben nasıl kırdım?"

Darrius, gülümsedi. "Sanırım yeteneğini kullandın."

Kız gözlerini kırpıştırdı. "Ha?"

"Birinin stresli şartlar altında farkında olmadan yeteneğini kullanması, sık rastlanan bir şeydir. Anlattıklarından anladığım kadarıyla senin içinde bulunduğun durum da çok zormuş."

Alex, bu tanıma güldü. "Zor" demek, çok ama çok az kalırdı.

"Demek ki gerçekten bir yeteneğim var," dedi. Onca zamandan sonra bunu öğrenmek, onu heyecanlandırdı.

"Evet, hatta çok güçlü bir yetenek," dedi Darrius. "Arzu ettiğimizden ve etmediğimizden çok daha fazlası. Aslında bu, herkese verilmiş bir yetenektir ama çoğu kişi, bunu hafife alır. Çok az kişi, bu yeteneği tam anlamıyla kullanır."

"Peki, neymiş bu yetenek?"

"Önce bir soru sorabilir miyim? Aylar önce Aven ile ilk karşılaştığında ne hissettin?"

Alex, kaşlarını kaldırdı. Bu ne biçim soruydu böyle? "Bilmem," dedi, dürüstçe cevap vermek için o anı düşünerek. "Çok çekiciydi ama sanırım bu, onun Meyarin kısmıydı. Kesinlikle dikkatimi çekmişti."

"Onun yanındayken kendini nasıl *hissettin d*iye soruyorum?"

Alex, adamın nereye varmak istediğini anladı. "Onu memnun etmek, söylediği her şeyi yapmak istedim. Sanırım benden ne isterse istesin, yapmaya niyetliydim. Bunu bütün Meyarinler yapabiliyor mu?"

"Hayır. Sana aylar evvel gösterdiğim resimden de hatırlayacağın gibi hepsinin büyüleyici bir cazibesi var. Fakat Aven Dalmatra, doğaüstü bir karizmaya sahip. Türündeki çoğu kişinin sahip olduğundan çok daha fazlasına... Normal şartlar altında bile onu ayırt etmek çok zordur."

Alex, Aven ile karşılaştığı anları düşündü.

"Buna rağmen sen, onun cazibesine direnmeyi başardın. Eğer doğru duyduysam bir kereden daha çok kez hem de. Böylesi

sürekli bir direnç, inanılmaz bir şey... Hatta imkânsıza yakın. Bu da yeteneğin hakkındaki teorimi doğruluyor."

"Ve?" diye bastırdı Alex. "Neymiş?"

Kızın sabırsızlığına gülerek karşılık veren Darrius, "Sanırım senin yeteneğin, güçlü iraden, Alex. İrade gücün," dedi.

Alex, hayal kırıklığına uğradı. İrade gücü mü? Cidden mi? Çoğu insan, bir dereceye kadar buna zaten sahipti.

"Emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedi Darrius. "Aksi takdirde, onun talebine karşı koyman ve kurduğu bağı koparman imkânsızdı. Bunu yapabilen birini ne duydum ne de okudum. Daha önce de belirttiğim gibi, onunla ilk karşılaşmalarında bile ona direnebilmen, yeteneğin henüz tam anlamıyla ortaya çıkmamış da olsa seni bir noktaya kadar korumuş demektir."

Kızın yüzündeki ifadeyi gören Darrius, başını kaldırdı. "Üzüldün mü yoksa?"

"Şey, beklediğim bu değildi. Hatta bir yetenek geliştirdiğime ikna bile olmamıştım ama ben daha... havalı bir şey olmasını umuyordum."

"Havalı mı? Nasıl yani?"

"Uçmak ya da şekil değiştirmek ya da bir anda çikolata yaratmak falan gibi... Bilirsin, heyecanlı bir şey beklemiştim işte. Yani, irade gücü herkeste var. Bu, bana bir yetenekmiş gibi gelmedi."

"İşte, burada yanılıyorsun. İrade gücü yeteneğine sahip olman demek, seçimlerinin kontrolü daima sende olacak demektir. Şartlar ne olursa olsun. *Hiç kimse* seni kışkırtamaz, yönlendiremez veya kontrol edemez. Senin şu an hiç çaba göstermeden sahip olduğun bu zihin seviyesine ulaşmak için pek çok insan, hayatı boyunca kendisini eğitmeye çalışıyor."

Alex, adamın söylediklerini düşününce bir şey fark etti. "Kaldoras tatilinden döndükten sonra, öz *yetenekler* profesörüm, artık zihnimi okuyamıyordu. Bu irade gücü yeteneğinin, bununla bir ilgisi var mı?"

"Kesinlikle. İrade gücü yeteneğine sahip olmak demek, duygu ya da düşüncelerinin okunacağından, çalınacağından ya da yönlendirileceğinden kaygı duymamak demektir. Ayrıca senin isteğin dışında hiç kimse seni fiziksel herhangi bir davranışa da zorlayamaz. Bu da bize Aven'ı ve yeteneğin kendini gösterdikten sonra senin neden kontrol edilemediğini açıklıyor."

Alex, yeteneğinin süper kahraman tadında olmasa bile ilk başta düşündüğü kadar sıkıcı olmadığını fark etti. O olmasaydı, kendi hayatına sahip olamayan bir köle olacak, Medora prensesini öldürecek ve bütün insan türünü lanetleyecekti. Dolayısıyla, yeteneğine şükredip bu konuyu kapatması gerekiyordu.

"D.C. iyi mi?"

Konunun hızla değişmesine tepki vermeyen Darrius, "Gayet iyi," dedi. "Biraz sarsılmış -oda arkadaşı için endişeleniyor- ama onun dışında, gayet iyi."

Alex, bunu duyunca rahatladı. "Her şeyi biliyor. Benim hakkımda yani."

"Bence sırlarınızı saklamak konusunda birbirinize güvenebilirsiniz," dedi Darrius. "İlişkiniz, içinde bulunduğunuz şartlarda oluşmasına rağmen sanırım prensesle olan arkadaşlığınız, ikiniz açısından da iyi olacaktır."

Alex'in gözleri büyüdü. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi ama daha fazlasını açıklamadı.

Alex, tam ona hiçbir şey anlatılmadan da her şeyi nasıl bildiğini soracaktı ki, Fletcher içeriye girdi.

Alex, bir şeyi fark etti ve şaşkınlık içinde bağırdı. "Fletcher! Sen... Ben... Sen... Söylediğimiz her şeyi!"

Her ne kadar Fletcher, onun Akarnae'de en çok sevdiği kişilerden biri de olsa adamın onun normal bir öğrenci olmadığını bilmemesi gerekiyordu. Ama Darrius'a hikâyesini anlatırken o da odada, yanlarındaydı. Freya, Aven ve Kütüphane ile ilgili her şeyi duymuş olmalıydı.

"Doktor-hasta gizliliği," dedi Fletcher. Alex'in korkusu dindi. "Hem zaten bilmediğim bir şey de yoktu."

"Ne? Nasıl?"

"En sık gelen hastalarımdan birinin kayıt dosyasına bakmamış mıyımdır sence?" diye sordu. Yeşil gözleri parladı. "Bana ilk geldiğinden beri hakkında her şeyi biliyorum."

Büyüyen listeye, bir kişi daha eklenmişti. Fakat Alex, peşinde Aven olduğu için en azından kendisini kollayan birden fazla insanın olduğunu düşünüp rahatladı. Onu gerçekten önemseyen insanlardı bunlar.

"Buraya gelmemin bir sebebi var," dedi Fletcher, Darrius'a bakarak. "Alex'e ilaç vermem lazım. Bu yüzden, ziyaret saati bitti. Üzgünüm."

Darrius yerinden kalktı ve kıza gülümsedi. "Yakında yine konuşuruz."

Adam, tam kapıdan çıkarken, Alex'in aklına bir şey geldi. "Bana Kütüphane'den buraya nasıl geldiğimi anlatmadın?" diye seslendi.

"Sir Camden beni buldu."

Sir Camden! "O..."

"İyi. Yeniden toparlandı ve bir sonraki emrin için bekliyor."

Alex, rahat bir nefes aldı. O zırh, Aven'a karşı koyma cesaretini göstermişti. Alex, onun bu azmini gerçekten takdir ediyordu. O da koruyucu şövalye olduğu için kendisiyle gurur duymalıydı.

"Söylediğim gibi," diye devam etti Darrius, "Sir Camden, bana senin durumunu haber verip birkaç güvenilir arkadaşımla birlikte yanına gelmemi sağladı. Fakat onun birkaç dakika gerisinde kaldık, zira kendisinin duvarlardan geçebilmek gibi muhteşem bir gücü olmasına rağmen bizim geçitleri kullanmamız gerekti."

"Yani, müdürü bulamadı mı?" diye sordu Alex. Zaman azalıyordu ve ailesi onun yokluğunu fark etmeden önce Freya'ya dönebilmesi için Alex'in sadece birkaç günü kalmıştı. Marselle neredeydi?

"Akarnae'nin müdürü, kurtarılman konusunda hayati bir rol oynadı, Alex. Artık akademiye geri döndüğü için eminim yakında görüşürsünüz."

Bu sözü verdikten sonra el sallayıp çıktı. Alex, müdürün döndüğünü duyunca çok rahatladı.

Sonra Fletcher'a döndü ve adamın yüzündeki gülümsemeyi görüp, "Ne var?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi, hâlâ hafifçe gülümseyen Fletcher. "Şimdi şunu iç. *Belki* kış gelmeden buradan çıkmana izin veririm."

Alex, bitkin düşene kadar renkli bir sürü ilaç içti. En sonunda Fletcher, ona uyumasını söyledi.

Bu, Alex'in itaat etmeye can attığı bir talimattı.

Kırk Beş

"Kim, bu kadar uzun uyur ki?"

"Bilmiyorum, dostum. Onu dürtsek mi, ne yapsak?"

"Eğer hastasını güzellik uykusundan uyandırdığımızı görürse, Fletcher canımıza okur."

"Bilmesi gerekmez..."

Bir suskunluk oldu. Alex, aniden gözlerini açtı ve kendisine doğru yaklaşmakta olan Jordan'ı gördü. "Aklından bile geçirme," dedi, çatlak bir sesle.

Çocuk, "Alex! Uyandın!" diye sevinçle haykırdı ve yerine oturdu.

"Nihayet!" dedi Bear, gülümseyerek.

"Verdiğim rahatsızlıktan ötürü özür dilerim," dedi Alex.

"Sorun değil," dedi, kızın esprisini ciddi sanan Jordan. Yatağın yanındaki masada duran suyu alıp Alex'e uzattı.

Bear da bir koluyla Alex'in başını destekledi ve onu dikkatle, oturur konuma getirdi. Alex, bunu canı yanmadan başardığını hissedince çok şaşırdı. Fletcher'ın ilaçları, işlerini gerçekten iyi yapıyordu.

Uzun uzun su içtikten sonra, "Ne haber?" diye sordu. "Kaç gün oldu? Üç mü?"

"Şu an dört," dedi Bear. "Bugün çarşamba."

"İnsan baygınken zaman uçup gidiyor, ha?" dedi Jordan.

"Onun gibi bir şey," dedi Alex, gülümseyerek.

"Bizim için değişen bir şey olmadı," dedi, kızın sorusunu cevaplayan Bear. "Derslerin sonuna geldik sayılır. İster inan ister inanma, Finn bile bu durumdan çok memnun."

"İnanmadım," dedi Alex. Hep birlikte güldüler.

"Onun dışında her şey aynı ama sınavlar bittiği için stresin epeyce azaldığını söyleyebiliriz," diye devam etti.

"Şimdi aynı soruyu sorma sırası bizde," dedi Jordan. "Hiçbir şeyi atlamadan anlat."

Alex, homurdandı. "Cidden mi? Buraya beni sorguya çekmeye mi geldiniz? Nasıl bir dostluk bu?"

"Ama bizi seviyorsun," dedi Jordan. "Bir kez daha macerayı kaçırdık, bu yüzden dökül bakalım." Kızın yüzündeki gergin ifadeyi fark emiş olacaktı ki elini Alex'in omzuna koydu. "Hey, affedersin. Saçmaladım, değil mi? Anlatmak istemezsen sorun yok. Seni anlarım. İkimiz de anlarız."

Endişe dolu gözlerle kıza bakan Bear da başıyla arkadaşını onayladı.

"Hayır, sorun değil. Zaten bütün olan biteni Darrius'a anlattım," dedi Alex.

"Darrius mu? Bulut adam mı? Seni galadan buraya getiren adam mı?" diye sordu Jordan.

Alex, çocuğun "benim evimden" demediğini fark etti. "Evet, o. Sir Camden, onu bulmuş ve o da diğerleriyle birlikte bizi kurtarmaya gelmiş."

"Tuhaf," dedi Jordan. "Seni getirdiklerinde, Bear ile birlikte tıbbi koğuşta bekliyorduk -berbat durumdaydın bu arada- ama tanımadığımız birini görmedim. Birkaç profesörle müdür vardı."

Alex, omuz silkti. "Herhalde Kütüphane'de kalıp Aven'ın nereye kaybolduğunu öğrenmeye çalışmıştır. Diğerlerinin, girip çıkarken müdürün peşinden gelmiş olmaları lazım. Onlar kimdi bu arada? Diğerleri?"

"Öğretmenlerin yarısı," dedi Jordan. "Maggie, Karter, Finn, Varin, Caspar Lennox ve Luranda."

"Kütüphane'nin sır olarak kalması için çok fazla. Artık neredeyse tüm dünyanın haberi var," diye mırıldandı Alex.

"Avcı da girmiş diye duyduk ama onu buralarda göremedik," dedi, kızın yorumunu duymazdan gelen Bear. "Bu da Hayalet hakkında bildiklerimizi doğruluyor: Görülmeyi istemediği sürece, onu göremezsin."

Alex, bir an Bear'a bakıp bir kahkaha patlattı.

"Çok mu kötüydü?"

"Hem de çok," diye gülümsedi kız. "Kötü bir korku filminin afişi gibiydi."

Bear, alınmış gibi yaptı. Alex, yine güldü ve canının yanmamasından çok hoşlandı.

"Olan biteni ve buraya neden kan içinde geldiğini anlatacak mısın yoksa biz mi tahmin edelim?" diye konuyu yine değiştirdi Bear.

Alex, yarım saat boyunca tüm olanları anlattı. Çok derin sohbete girecek enerjisi olmadığından özet geçti. Ama yine de tüm detayları aktardı. Sadece D.C.'nin prenses olduğu kısmını atlayıp ondan, çaresiz bir rehineymiş gibi bahsetti. Alex, Jordan'la Bear'a hayatını emanet edecek kadar güvenirdi ama oda arkadaşına da sırrını açığa çıkarmayacağına dair söz vermişti.

"O günden beri D.C.'yi göreniniz oldu mu?" diye sordu, sözünü bitirince.

"Sadece derslerde," dedi Bear. "Bir de... şey..."

"Seninle birlikte buraya getirildiğinde," diye cümlesini tamamladı Jordan. "Seni acayip koruyordu. Herkese bağırıp Fletcher'ın sana bakabilmesi için onun önünden çekilmelerini söylüyordu. Çok korkmuştu ve tepeden tırnağa senin kanınla kaplıydı."

Alex, arkadaşının gördüğü şeyleri düşününce irkildi. Üzerine yığılmış kan içinde oda arkadaşı ve herkese bağırıp çekilmelerini söyleyen Delucia Cavelle... Berbat bir tablo olmalıydı.

"Biz de ikinizin anlaşamadığını sanıyorduk," dedi Bear, çekinerek.

"Çaresizlikten," diye gülümsedi Alex ve aklına D.C.'nin söylediği şeyi tekrar ettiği gelince gülümsedi. "O kadar da kötü biri değilmiş."

Bu sözler üzerine, arkadaşları ona hayretle baktı.

"Aynı kişiden mi söz ediyoruz?" diye sordu Jordan.

"O, benim hayatımı kurtardı, unuttun mu?" dedi Alex. Bunun üzerine ikisi de çenesini kapattı.

Aslında Alex için bu doğruydu. Aven, Alex'e D.C.'yi öldürmesini emretmişti. Eğer D.C. cinayet fikrine böyle karşı koymasaydı, Alex, Aven tarafından kontrol edilmeyi asla kıramazdı. Yeteneği olsa da olmasa da... Kısacası, D.C. hem onun hem de dolaylı yoldan pek çok insanın hayatını kurtarmıştı.

Kızın anlattığı hikâyeden çok etkilenen ama belli etmemeye çalışan Jordan, "Haklısın," dedi. "Bu durumda senin dostun, bizim de dostumuzdur."

Alex, Bear'a bakınca aynı kabullenme ifadesini onda da gördü. İkisi de Alex'i tanımadan çok uzun süre öncesinden beri D.C.'den hoşlanmamasına rağmen Alex, onların bu konuda samimi olduklarını anladı.

"Ayyy, çocuklar..."

"Ağlamaya başlamayacaksın, değil mi?" dedi, hafifçe geri çekilen Jordan. "Aksi takdirde bir bahane uydurup gitmem gerekebilir ve bu kadar kısa süre içinde bulacağım bahane, çok da gerçekçi olmaz."

Alex, yine güldü. "Hayır, söz. Gözyaşı yok. Mutluluk gözyaşı bile."

"Mutluluk gözyaşları olabilir," dedi Bear. "Bizi korkutan, diğeri."

"Bunu aklımda tutmaya çalışırım," dedi Alex.

Jordan, "Bu tavrımızın sebebinin sadece seni çok sevmemiz ve cömert yürekli olmamız olduğunu sanma," dedi ve Bear ile birlikte hınzır hınzır gülümsediler. "Bir sebebi de D.C.'nin çok güzel bir kız olması."

"Jordan!" diye güldü Alex. "Bunu söylediğine inanamıyorum!"

Çocuk, hiç utanmadan omuz silkti. "Ama doğru."

"Biliyor musunuz? Bazen ikinizin, benim arkamdan neler dediğinizi merak ediyorum doğrusu."

"Sadece iyi şeyler," dedi Bear, kızın elini sıvazlayarak.

Jordan, "Hem de çok iyi şeyler," dedi ve kızı baştan ayağı süzüp göz kırptı.

"Seni gidi," dedi Alex. Hep birlikte bir kahkaha attılar.

Jordan, yine uygunsuz bir şey söylemek için ağzını açmışken, Fletcher içeriye girdi: "Umarım, hastamı rahatsız etmiyorsundur, Jordan?"

"Tabii ki hayır, Fletcher," dedi, yüzüne masum bir ifade takınmaya çalışan Jordan.

Adam, başını iki yana salladı ve Alex'e baktı: "Bugün nasılsın?"

"Daha iyiyim. Eski hâlime döndüm, diyebilirim."

Fletcher, "Ona ben karar veririm," dedi ve kızı muayene etmek için çocuklara çekilmelerini söyledi.

"Görünüşe bakılırsa her şey güzelce iyileşmiş," dedi muayenesinin sonunda. "Sadece sırtında, hançerin saplandığı yerde minik bir yara izi var. Elindeki gibi, onu da tamamen geçiremedim ve o da birazcık... parlıyor."

"Harika," diye dalga geçti Alex. Ama en azından, o yarayı her gün görmek zorunda kalmayacaktı.

"Çok fark edilmiyor zaten," dedi Fletcher. "İlaçlarım, yaralanma sebebiyle hasar gören iç organlarını iyileştirdi ama hançerin giriş noktasında pek işe yaramadılar. Buna tanık olmak çok garipti ama hançeri sırtından çeker çekmez yaran kendiliğinden kapandı."

"Elime de aynısı oldu," dedi Alex. "Gözlerimin önünde iyileşiverdi."

"Büyüleyici," Fletcher dedi. "Acaba buna sebep olan şey, Aven'ın Mayerin kanı mıydı yoksa hançerin farklı metali mi?"

"Hiçbir fikrim yok ve umarım bir daha, öğrenmek zorunda kalacağım bir şey daha yaşamam."

"Ben de benzer durumlardan uzak kalmanı tercih ederim," dedi Fletcher, ciddi bir ifadeyle.

Alex, adamın gözlerindeki derin endişeyi fark etti. Onun için gerçekten endişelenmiş olmalıydı. Fletcher'a gülümseyip, "Bir daha olursa iyi ki harika bir doktorum var," dedi.

Adam, gülümsedi ve sonra tekrar işine koyuldu. "Demin de söylediğim gibi, Aven'ın hançerinin yol açtığı tüm hasarların iyileşti ve muharebe sınavında incittiğin omzun da düzeldi. Kısacası, tamamen iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Sen inanılmaz birisin, Fletcher," dedi, çoktan normale döndüğüne hâlâ inanamayan Alex.

"Modern tıbbın mucizesi," dedi adam.

"Ve bir de ne yaptığını çok iyi bilen bir doktorun..." Alex, doktora minnettardı, onun için yaptığı her şey adına. Ve doktorun da bunu bilmesini istiyordu. Bu övgülerden biraz utanan Fletcher, önlüğünü düzeltti, hatta yanakları bile hafifçe kızardı. "Buradan ne zaman çıkabilirim?" diye sordu, onu daha fazla utandırmak istemeyen Alex.

"Aslına bakarsan," diye cevap verdi adam, "gecenin geri kalanı için biraz sakin olmalısın. Zaten çıkış yasağı da başlamak üzere, doğruca yatağa gitmen gerekiyor. Yarın ve cuma günü derslere girebilirsin ama çok dikkatli ol. Seni bir sonraki döneme kadar görmesem iyi olur. Bunu mümkün olduğunca kibar bir şekilde belirtmek isterim."

Alex, güldü. "Sağ ol, Fletcher. Bir de bana *en sevdiğin hastan olduğumu* söylüyordun."

"Bu fikre nereden kapıldın, bilmiyorum ama beni en sık ziyarete gelen hastam olduğun kesin."

Adam, Alex'in kalkmasına yardım etti. Biraz başı dönen kız, kısa süre içinde toparlandı. Artık gitmeye hazırdı. Doktor, Bear ile Jordan'ı çağırdı ve Alex'in sessiz bir gece geçirmesini sağlamaları için onlara sıkı tembihlerde bulundu. Onlar da Alex'i yemek yemeden doğrudan odasına götüreceklerine söz verdiler.

Kaşlarını çatan Fletcher'ın, yüz ifadesine bakılırsa Alex kadar eğlenmediği belli oluyordu.

Tam kapıdan çıkarlarken Fletcher seslendi: "Unutma, Alex. Artık *gelecek dönem* görüşeceğiz."

Alex, sırıtarak, "Elimden geleni yapacağım," dedi ve arkadaşlarıyla birlikte uzaklaştı.

Alex, yürürlerken şunu düşündü: Fletcher'ın bu iması, "derslerin bitimine iki gün kala bir daha yaralanma" anlamına mı geliyordu yoksa başka bir anlama mı geliyordu? Belki de yeni dönem başladığında, Alex'in tekrar aralarına döneceğine inandığını söylemeye çalışıyordu.

Alex, adamın iki anlamı da kastetmiş olmasını umdu.

Doğru, nasıl döneceği hakkında Alex'in hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden, ilk önce Freya'ya dönmenin bir yolunu bulmalıydı ve artık müdür de kampüse döndüğüne göre bu sorunu söz verdiği gibi çözebilirdi. Hem belki, sadece gelecek dönem için akademiye geri dönmesinin bir yolunu da bulabilirdi. Bu, Alex için muhteşem bir şey olurdu. Gerçekten. Zira iki dünyadan birini seçmek zorunda kalmazdı, hem zaten böyle bir durumda hangisini seçeceğini de bilmiyordu. Anne ve babası, Freya'daydı ama Alex'i o dünyaya bağlayan başka hiçbir şey yoktu. Hayatının geri kalanı, Medora'daydı. Bunu artık inkâr edemezdi.

Bu, imkânsız bir karardı ve Alex, bir seçim yapmak zorunda kalmamayı diledi. Zira ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kırk Altı

Alex, bir kapının çarpılmasıyla uyandı. Hatırladığı son şey, Jordan ile Bear onu odaya bıraktıktan sonra D.C.'nin dönmesini beklediğiydi ama kız, gelmemişti. Alex de uyuyakalmış olmalıydı.

Galiba hiçbir şey değişmemiş, diye düşündü üzülerek. D.C.'nin, dostlukları hakkında söylediklerinde samimi olduğunu sanmıştı Alex. Ama oda arkadaşının sabah çıkarken bu şekilde kapıyı çarpmasına bakılırsa her şey eskisinin aynısıydı.

"Dönmüşsün!"

Alex, aniden gözlerini açtı. Kafası karışmıştı çünkü şu an gündüz değil, geceydi ve D.C. odadan çıkarken değil, odaya girerken kapıyı çarpmıştı.

Oda arkadaşının yüzündeki gülümsemeyi görünce Alex de ona aynı şekilde karşılık verdi. "Döndüm."

D.C. bir süre tepesinde dikilip Alex'e sırıtarak baktıktan sonra kendisini yatağa atıp arkadaşına sıkıca sarıldı.

"Çok aptalsın!" diye bağırdı D.C. bir yandan kızı kucaklarken. "Aklından ne geçiyordu? Az kalsın ölecektin!"

"Nefes almam lazım!" dedi Alex. D.C. bunun üzerine hafifçe geri çekildi ama Alex'i kucaklamaya devam etti.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi. En azından artık bağırmıyordu.

"Eğer bu, sana kendini daha iyi hissettirecekse bil ki bunu planlamamıştım. Kendiliğinden oluverdi," dedi Alex. "O kadar da büyütülecek bir şey değil."

D.C., "Kalbime hedef alınmış bir hançerin önüne atladın," dedi ve yüzündeki o tanıdık alaycı ifadeyi Alex'in görmesi için geri çekildi. "Bence bu, büyütülecek şeyler kategorisine rahatlıkla girer. Hatta çok büyütülecek şeylere."

Alex, doğruldu ve bağdaş kurdu. "En azından bunu yapabildim," dedi. "Özellikle de seni neredeyse öldüreceğimi düşünürsek."

Tuhaf bir sessizlik bekleyen Alex, D.C.'nin kahkaha attığını gördü. D.C., "Bence onu da gayet iyi atlattın," dedi.

Alex, çok şaşırdı. "Sen ciddi misin? Seni ikiye bölmeme bir saniye kalmıştı!"

"Ben, sana bağırmasam bile sen, tam vaktinde dururdun," dedi D.C. sırıtarak. "Medora tahtının varisini öldürmekten çok korkardın. Öz geçmişinde nasıl görünürdü, bir düşünsene?"

Alex, "Bu konuda espri yaptığına inanamıyorum," dedi ama kendisi de gülecek gibi oldu. Ya da kusacak gibi...

D.C. hemen ciddileşti: "Espri yapmak zorundayım çünkü son birkaç günü ancak bu şekilde atlatabildim."

Alex, ona yakından bakınca gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etti.

D.C., "Seni ziyarete geldim. Birkaç kez. Ama uyuyordun," dedi.

Kızın bu jestine çok duygulanan Alex, "Teşekkür ederim," dedi.

"Dostluğumuz hakkında söylediklerimde samimiydim." D.C.'nin mavi-yeşil gözleri sabitti ama parmakları gergin bir şekilde kıpırdıyordu. "Artık normal şartlarda olduğumuza göre bunu resmiyete dökelim. Tabii, eğer sen de hâlâ istiyorsan. Baskı yapmıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Alex. Sonra da yorumunun yanlış anlaşılabileceğini fark edip telaşla ekledi: "Tabii ki hâlâ istiyorum!"

D.C. sırıtarak elini uzattı. "Yeni bir başlangıca?"

"Yeni bir başlangıca," diye onayladı Alex ve el sıkıştılar.

"Eğer temiz bir sayfa açacaksak bazı tanımlamalar yapmamız gerekir," dedi D.C. doğrularak. "Ben, Medora tahtının varisi, Prenses Delucia Marsina Cavelle."

"Hani sana 'prenses' dememi istemiyordun?"

"Ona *kibarlık* denir," dedi Delucia, sanki bu, dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. "Kendini hâlâ tanıtmadığına göre herhalde bu konuda pek bir bilgin yok."

"Kim olduğumu zaten biliyorsun D.C." dedi, arkadaşının bu tuhaf tavrı karşısında başını iki yana sallayan Alex.

"Bana 'Dix' de."

"Ha?"

"Dix," diye tekrarlardı Delucia. "Bu, ismimin baş harflerinden oluşmayan, gerçek bir takma isim. Bana daha özel geliyor."

"Dix. Bunu sevdim," dedi Alex.

Delucia, suratını astı. "Onayını aldığım için çok sevindim. Haydi, şimdi sen de kendini tanıt."

Alex, homurdandı. "Ciddi olamazsın."

"Beni biraz neşelendir."

"İyi, tamam. Ben, Alexandra Rose Jennings. Oldu mu?"

"Hayır," dedi kız, kaşlarını çatarak. "Bana kendinle ilgili hiçbir şey söylemedin."

Alex, "Beni *zaten* tanıyorsun ya!" dedi ama oda arkadaşının yüz ifadesini görünce geri adım attı. "Aslen, Freyalıyım ve Kütüphane tarafından seçilmiş kişiyim. Mutlu musun?"

Delucia, gülümsedi. "Hem de çok. Seninle tanıştığıma çok sevindim."

"İnanılmaz birisin sen," dedi Alex ama o da gülümsüyordu.

Gece boyunca sohbet ettiler. Nihayet, sırlarını saklamanın ne kadar önemli olduğunu anlayan birini bulma şansı yakalamışlardı. Sonunda yetenek konusu açıldı ve Alex, yeni bulduğu yeteneğini açıklayıp bu yeteneğin, onları Aven'dan nasıl kurtardığını açık-

ladı. Delucia, âdeta büyülendi. Delucia gibi, güç oyunlarının ve yönlendirmelerin çok sık görüldüğü konumda olan biri için Alex'in yeteneği kıskanılacak kadar önemli bir şeydi.

Alex de aynı şeyi D.C.'nin yeteneği için düşünüyordu.

"Gelecekle ilgili rüya görüyorum," dedi, oda arkadaşı. "Aslında bunlar, gerçek rüyalar, gelecekte olacak şeyler."

"Medyum musun?" dedi, biraz etkilenen ama biraz da şüpheye düşen Alex.

"Medyum değilim, daha çok 'bir kâhinim' diyebilirim. Çoğu yeteneğin aksine, ben kendiminkini dilediğim zaman açıp kapatamıyorum. Gerçek rüyalar çok sık görülmüyor ama görüldükleri zaman neredeyse hepsi doğru çıkıyor. Yeteneğim sayesinde, eğer istersem bu rüyaları defalarca kez ziyaret edebiliyorum. Bazen daha fazla bilgi alıyorum ama bu, aynı imgeleri tekrar tekrar görmem kadar sık olmuyor."

Alex, kızın kendisine verdiği bazı örneklerden çok etkilendi, özellikle de Kaldoras tatilinde gördüğü rüyadan. Delucia, o rüyada, kendisini kapılarla dolu karanlık bir koridorda yürürken, en sonunda da Alex ile bileklerinden bağlandıklarını görmüştü. Gala sonrası, Alex'in akademiye geri dönmesinden de bu yüzden o kadar tedirgin olmuştu çünkü başlarına neler geleceğini biliyordu. Rüyasındaki ses, şu sözleri tekrar etmişti: "*Henüz bulamadım!*" Ve bunu defalarca kez söylemişti. D.C. de bu yüzden Alex'e, Aven Kütüphane'deki ilk kapıyı açtığı sırada, "Hiçbir şey olmayacak," demişti. O rüyadan sonra başka bir rüya görmemişti ama birkaç defa aynı rüyaya geri dönmeye çalışmıştı. Fakat aynı olayların dışında, başka hiçbir şey görememişti.

"İnanılmaz," dedi Alex. Sonrasında daha hafif konulara geçtiler.

Saatlerce, bu bir yılın sonunda birbirlerini tanıdıklarına değdiğini konuştular ve kısa süre içinde iyice bitkin düştüler. Alex, sabah uyandığında, ayak ucunda kıvrılmış uyuyan D.C.'yi görünce hiç şaşırmadı. İkisi de sohbetin ortasında uyuyakalmıştı.

"Uyan, Dix."

Alex, ayağıyla kızı dürttü. Delucia, "Ne..." dedi, uykulu bir sesle.

"Dersten önce kahvaltı edeceksek kalkmamız lazım," dedi Alex, esneyerek.

"Tamam," diyen Delucia, yatağa daha da kıvrıldı.

Bunun üzerine Alex, ayağıyla kızı itip yere düşürdü. Kızıl saçlı kız, buna hiç memnun olmadı.

"Hey!" diye bağırdı. Hızla yerden kalkıp öfkeyle Alex'e baktı.

"Bu bakışlar, artık işe yaramıyor," dedi Alex. "Zira gerçekten böyle hissetmediğini biliyorum."

"Sen öyle san," diye homurdandı Delucia. Ama yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Kurdukları bu dostluk, ikisi için de hâlâ yeniydi.

"Haydi, açlıktan ölüyorum," dedi Alex. Dört gündür gerçek bir yemek yememişti.

Çabucak hazırlanıp yemekhaneye doğru yola çıktılar. Birlikte içeriye girdiklerinde, salondaki herkes sustu -daha önceki düşmanlıklarını herkes biliyordu- ama hiç kimse onlarla ilgilenmedi.

"Alex! D.C.! Bu tarafa!"

Alex, Jordan'ın D.C.'yi de davet etmesine çok sevindi ve Jordan'a neşeyle gülümsedi.

"Buna hazır mısın?" diye D.C.'ye sordu.

"Lütfen," diye surat astı kız, "Sparkie ve Bear'la gözüm kapalı baş ederim ben. Ve *yine de* üstelerinden gelirim."

"Bu harika ama benim başka bir fikrim var. Neden dün gece bana vaaz verir gibi anlattığın şu kibarlığı göstermiyorsun ve bir değişiklik olsun diye tatlı kız karakterine bürünmüyorsun? Böyle bir karakterin olduğunu biliyorum. Çok ama çok *derinlerde* bir yerlerde olsa bile..."

Yüz ifadesi ciddileşen Delucia, arkadaşını onaylar gibi başını salladı. "Tamam ama bunu sırf senin onları çok sevdiğini bildiğim için yapacağım. Tabii, onlar da saygılı olurlarsa."

Alex, kızın omzunu sıvazladı. "Olurlar."

Çocukların, ikisine de sandalye ayırdığı masaya doğru gittiler.

Alex, sevinçle, "Günaydın!" dedi ve menüde gördüğü ilk şeyi sipariş etti. O kadar açtı ki, ne yediği umurunda bile değildi.

Üzerilerine rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Alex, bu havayı nasıl değiştireceğini bilemedi. Biraz gevşesin diye D.C.'nin sert ve gergin kolunu hafifçe dürttü.

Sessizce iç çeken oda arkadaşı, dirseklerini masaya koyup öne doğru eğildi. "Warriors oyununu izlediniz mi?" diye sordu.

Bir anda ortamdaki gerginlik son buldu. Jordan, Bear ve Delucia, bir spor olayı hakkında heyecanlı bir sohbete girişti. Alex, onların neden söz ettikleri hakkında en ufak bir fikre bile sahip değildi ama en iyi arkadaşlarının bağ kurmaya başladığını görünce yüzündeki gülümsemeye engel olamadı.

⚔

Alex, yemekten sonra muharebe dersine giderken Profesör Marmaduke onun yanına yaklaştı: "Bayan Jennings, yeteneğinizi geliştirdiğiniz hakkında bir bilgi aldım. Bu, doğru mu?"

Alex, kadının sözlerinden âdeta bağırarak okunan *"nihayet"* imasını görmezden gelip, "Evet, Profesör," diye cevap verdi.

"Harika. Eğer benimle gelirseniz size sınavınızı vereceğim. Geç olsun, güç olmasın. Böylece seneye dersimi tekrar etmenize gerek kalmayacak."

Alex, önce kadına, sonra arenaya baktı. Eğer dersten kaçtığını öğrenirse Karter onu gebertirdi.

Kızın tereddüdünü fark eden Marmeduke, "Ben, müdürle görüştüm. O da Karter'a bilgi verdi. Bugünkü dersten muafsınız."

Bunun üzerine Alex, kadınla birlikte sınıfına gitti ve Marmaduke onun yeteneğini kontrol etme becerisini test etti. Alex'in yeteneği, sanki ortaya çıkmadığı günlerin acısını çıkarıyor gibiydi çünkü kadın, bir saatin ardından, kendi yeteneğini kullanarak Alex'in zihnine girmeye çalışmaktan ter içinde kalmıştı. Tüm çabalarına rağmen kızın zihnini ne yönlendirebildi ne de okuyabildi.

Sınavın son bir saatinde ise Alex hiçbir şey yapamadı çünkü Profesör, ona bu defa, "Benim yeteneğimi *kullanmanı* istiyorum," dedi. Başta Alex, bunun ne demek olduğunu anlamadı ama sonra aklına, Gammy'nin huzur veren yeteneğini başkalarıyla nasıl paylaştığı geldi. Alex, *acaba bir gün ben de aynısını yapabilir miyim*, diye merak etti. Bir saatlik çabanın ardından, hiçbir karşılık alamayan ve bu defa *ter içinde kalan* kendisi oldu.

"En azından çalışmaya değerdi," dedi Marmaduke, sınav bitince. "Üzerinde çalışman gereken bir şey bu."

Alex, bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu ama bunu geliştirmek için çalışmaya devam edeceğine söz verdi.

Marmaduke, nihayet onu bıraktı ve Alex, binicilik dersine hazırlanmak için üzerini değiştirmek üzere odasına koştu. Ahırlara vardığında, neredeyse derse geç kalmıştı ama Fiddle'ı onun için hazırlayan Delucia, kızı son anda kurtarmış oldu.

Alex, nefes nefese bir hâlde, "Harikasın," dedi ve koşarak geldi.

"Biliyorum," dedi, dizginleri arkadaşına uzatan Delucia.

Bu, şimdiye kadarki en iyi binicilik dersiydi çünkü Tayla liderliğinde bütün ormanı gezdiler. Alex ile D.C. yan yana yolculuk etti ve gezi boyunca gülüp sohbet ettiler.

Sonunda ahırlara geri dönüp atlarının işlerini hallettiler. Tatile çıkmadan önce Alex'in yapması gereken son bir şey kalmıştı.

"Sen git. Ben birazdan gelirim," dedi D.C.'ye.

Oda arkadaşı, ona bilgiç bilgiç baktı. "O atla aranda ne var?"

"O, çok... harika bir at," dedi Alex. "Ona 'hoşça kal' demezsem kendimi kötü hissederim."

"Tamam, tamam," dedi D.C. gülerek. "Yurtta görüşürüz."

Monster'ı bulmak, Alex için zor olmadı ama küçük ata hoşça kal demek çok zor oldu. Tüm vücut ağırlığı elmadan oluşan sevimli at, başıyla Alex'i okşadı ve onun peşinden gitmeyip yanından ayrılmasına izin verdi. Alex, yazın nerede olursa olsun, bu ufaklığı özleyecekti. Fakat öyle ya da böyle onunla tekrar görüşeceğine söz verdi.

Ve Alex, verdiği sözleri daima tutardı.

Kırk Yedi

"Vay vay vay! Bakın, varlığıyla *nihayet* bizi onurlandırmaya kimler gelmiş."

Ertesi gün öğleden sonra, arenaya girerken Alex bu imadan duyduğu öfkeyi gizlemeye çalıştı. Bu, günün, hatta yılın son dersiydi ve ne yazık ki o da *muharebe* dersine denk gelmişti.

Kollarını göğsünde birleştirerek, "Vaktinde geldim," dedi.

"Ama hafta boyunca değil," dedi Karter.

Alex, adamın bunu söylediğine inanmıyordu. Bahsettiği iki günün birinde baygın, diğerinde sınavda olduğu için gerçekten Alex'i suçluyor muydu?

"Sadece takılıyorum, Jennings," dedi adam sonunda. "Sakin ol."

Alex, hayretle adama baktı. Yüzündeki o şey gerçekten bir *gülümseme miydi?*

"Kraliçe!" diye seslendi Sebastian. "Duyduk ki bütün hafta tıbbi koğuştaymışsın! Ne yaptın? Bozuk tavuk falan mı yedin? Herkes öyle söylüyor da."

Alex sınıf arkadaşlarının bir cevap bekler gibi kendisine baktıklarını gördü. Ne diyeceğini bilemediği için aklına ilk gelen şeyi geveledi: "Kraliçe mi?"

"Bu yeni lakabın," dedi Sebastian. "Engelli sahanın kraliçesi... Geçen hafta harikaydın."

"Tamam, bu kadar sohbet yeter!" diye araya girdi Karter ve Alex'i cevap vermekten kurtardı.

Hepsine oturmalarını söyledi.

"Zor bir yıl oldu," dedi bir aşağı bir yukarı yürüyen Karter. "Ama hepiniz başardınız. Epsilon öğrencilerimi zorladığımı itiraf ediyorum ve her biriniz, öyle ya da böyle değerinizi ıspatladınız."

Alex duyduklarına inanamadı. Adam neredeyse... onları cesaretlendiriyordu. Hatta destekliyordu. Eskiden olduğu gibi sert bir çavuş gibi davranmıyordu.

"Gelecek yıl sizden daha fazlasını bekliyorum."

İşte, diye düşündü Alex ama yine de adamın destekleyici sözleri onu çok etkilemişti.

"Tabii, bu yıl henüz bitmedi! O yüzden, KALDIRIN POPOLARINIZI VE İŞE KOYULUN!"

Ah. İşte yine başlıyordu. Normal Karter geri dönmüştü.

Altısı da yerlerinden kalktılar. Oğlanlar otomatikman silahların olduğu yöre doğru yöneldiler ama Alex adamın talimatlarını bekleyerek olduğu yerde kaldı.

Karter kıza döndü ve fırtına bulutlarını bile uçuracak kadar kuvvetli bir iç çekerek, "Müdür seni görmek istiyor," dedi.

Bu beklenmedik haber karşısında gözlerini şaşkınlıkla kırpıştıran Alex, "Şey... tamam. Ne zaman, efendim?" diye sordu.

Adam gözlerini kıstı. "Sence ne zaman, kızım? Beynini kullan. Tabii ki seni şimdi görmek istiyor. Müdür odasında."

"Oh, tamam. O zaman... gidiyorum," dedi Alex çünkü adamın ona izin verip vermediğinden hâlâ emin değildi.

"Git."

Alex, "gelecek dönem görüşürüz" ya da "iyi tatiller" veya "kendi aptal yöntemlerinizle bana saldırıdan kaçınmayı öğrettiğiniz için sağ olun" gibi bir şeyler söyleyip söylememe konusunda tereddüt etti. Ama sonra vazgeçip son defa sınıf arkadaşlarına baktı ve çıktı.

Declan ile göz göze geldiler. İri çocuk ona kocaman sırıttı ve el salladı. Alex de aynı şekilde karşılık verdi.

Tam gitmek üzereyken Kaiden'in bakışlarıyla karşılaştı. Çocuk onu başıyla selamladı ve hafifçe gülümseyip tekrar rakibine döndü.

Alex kalbinin normalden daha hızlı attığı gerçeğini görmezden gelerek çabucak arenedan çıktı. Herhalde sonunda müdürle tanışacağı için gergindi. Hepsi bu. Başka bir sebebi olamazdı.

Evet, tabii tabii.

Kule'ye vardığında birazdan yapacağı görüşme dışında hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi düşünemeyecek hâldeydi. Aylardır Marselle ile tanışmayı bekliyordu ve uzun bir konuşma yapacaklardı. Aslına bakarsanız Alex'in geleceği hakkında konuşacaklardı.

Alex koşarak merdivenlerden çıktı ve tam kapıyı çalacakken içeriden gelen boğuk seslerin kesilmesini bekledi. Sonunda sırtını dikleştirdi ve kapıyı açtı. Jarvis ile müdürü göreceğini sanıyordu ama odadaki tek kişi...

"Darrius? Sen burada ne arıyorsun?"

"Alex," dedi adam gülümseyerek. "Seni yeniden görmek ne güzel. Nasılsın?"

"Çok iyiyim," dedi kız ve Jarvis ile Marselle'nin nerede olduğunu merak ederek etrafa bakındı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Darrius. Dikkatinin dağıldığını fark edince, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Ha? Ah, hayır... Özür dilerim, Darrius," dedi Alex ve dikkatini tekrar adama verdi. "Ben birini arıyordum da."

Darrius da güya etrafa bakar gibi yaptı. "Burada benden başka kimse yok gibi görünüyor, Alex. Buraya beni görmeye mi geldin?"

Kız gülümseyerek, "Seni çok sevdiğimden 'keşke' diyebilirim sadece. Bazı insanların aksine, sen hiç ortadan kaybolmadın, yıl boyunca buralardaydın."

Darrius ona anlayışla baktı. "Haydi, biraz yürüyelim mi?"

Bu bir soru değildi, Alex hafifçe kaşlarını çattı. "Yapamam çünkü Müdür Marselle ile burada buluşmam gerekiyor. Sanırım şimdi. Ama... şey, belli ki kendisi burada değil. Acaba sen onu gördün mü?"

"Aslına bakarsan gördüm," dedi Darrius. "Seni ofisinde bekliyor bence. İzin ver de sana eşlik edeyim."

Alex bunu duyduğunda çok sevindi çünkü daha önce iki kez gitmiş olmasına rağmen müdürün odasının hangi katta olduğundan hâlâ emin değildi.

"Teşekkürler, Darrius. Bu harika olur."

Adam kapıyı açıp üst kata yöneldi. Merdivenler Kule'nin tepesinde son bulana kadar yukarı çıktılar.

Darrius onu tanıdık bir girişe soktu ve kapalı kapının önünde durdu. Kapının yanındaki TBA ekranına bir şifre girdi ve kapı ardına dek açıldı. Alex tam adama müdürün ofisinin şifresini nereden bildiğini soracaktı ki açılan kapının ardındaki odaya baktı. Ağzı bir karış açık kaldı.

Darrius'un peşinden içeriye girip küçük alana göz attı. Ne olup bittiğini o kadar hızlı anladı ki, oturması gerektiğini hissetti ve ağır adımlarla odanın diğer tarafına yürüyüp duvara yaslandı.

"Son gördüğümde böyle değildi," dedi tanıdık pencereden bulutlara bakarak. "Yani ilk karantinada demek istiyorum. O zaman daha çok bir toplantı odasına benziyordu. Bütün akademiyi gören camdan bir duvar vardı. Tıpkı bir müdür odası gibiydi. Sanırım sen dilediğini seçebiliyorsun, öyle değil mi? İşinin avantajlarında biri."

Kız çok duygulandı. Boğazı düğümlendi. Ona kızdığını fark etti ama aslında en çok kendine kızıyordu. Bunu daha önce anlayamadığı için kendisini bir aptal gibi hissetti. Oysaki o kadar belliydi ki. Ama Alex etrafındaki her şeyin tuhaflığından çok yorulduğu için durup adamın kimliğini sorgulamayı akıl bile edememişti. Oysaki bir an durup düşünse her şeyi net şekilde anlayabilirdi.

"Burası benim özel çalışma odam," dedi Darrius. "Şu an Kütüphane'deyiz. TBA ekranına yazdığım şifre ile gizli bir geçitten geçmiş olduk. Diğer ofisime ulaşmak için şifreye gerek yok, zira oraya herkes girebilir. Karantina durumu dışında... O ofisi Akarnae Müdürlüğü gibi resmî görevlerimi yapmak için kullanırım."

"Bunca zamandır," dedi Alex fısıldayarak. "Bunca zamandır, bana hiçbir şey söylemedin?"

"Eğer sana en iyisinin bu olduğunu söylesem bana inanmazdın, değil mi?"

Adamın sorusunu duymazdan gelen Alex, "Bana yalan söyledin," dedi.

"Söylemedim," dedi adam sakin bir şekilde. "Sadece bazı bilgileri alıkoydum."

"Önemli bilgileri," dedi öfkesi artmaya başlayan Alex.

"Bence konu bu değil," dedi adam. Kızın öfkesine rağmen sakinliğini koruyordu. "Kimliğimi bilmenin ne faydası olacaktı?"

"Eve dönmem için bana yardım edebilirdin," diye cevap verdi Alex. "Tek istediğim buydu."

"Ben de o yüzden sana kimliğimi ifşa etmedim," dedi adam ve Alex'in aylar önceki ilk Kütüphane "macerasında" üzerinde uyandığı kanepenin kenarına oturdu.

"Bunu yapmaya hakkın yoktu." Alex çok gücenmişti. "Bana söylemen gerekirdi."

"Gitmeye hazır değildin," dedi Darrius hüzün dolu gözlerle. "O zaman bunu bilmesen bile."

"Bu ne demek oluyor?"

"Düşün, Alex!" diye aniden bağırdı adam. Sesi odada yankılandı. Alex bu beklenmedik tepki karşısında irkildi. "Burada öğrendiklerini düşün! Tüm yaptıklarını, yaşadığın deneyimleri, tanıştığın insanları düşün! Eğer kim olduğumu bilseydin bunların hiçbiri olmazdı. Benden hemen seni dünyana geri göndermemi isterdin ve buradaki zaman daha başlamadan biterdi."

Alex bunu inkâr etmeyi çok isterdi ama adam haklıydı. Öfkesi dinen kız kanepenin diğer ucuna oturdu.

"Yine de bu kararı vermek sana düşmezdi."

"İster inan ister inanma, sonunda her şey sana kalmıştı. Kütüphane için seçildiğin an, sadece bir müdürün haklarına sahip olduğum için bana üstünlük taslardın... Zira ben işim gereği bazı haklara sahiptim, Seçilmiş olduğum için değil. Buna bir de doğal irade gücü yeteneğini eklersen hemen eve dönüş biletini alırdın."

"Ne demek istiyorsun?" dedi adamın sözlerini anlayamayan Alex.

"İlk görüşmemizden sonra kütüphaneciyle konuştum. Söyle bakalım, arkadaşlarınla birlikte o kareli odadan nasıl çıktın? Girdiğin yerden mi döndün?"

"Hayır, duvarda bir kapı açtım."

"Aslında orada olmayan ve seni direkt olarak fuaeyeye çıkartan bir kapı, değil mi?"

Kız başını salladı.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Sadece yapabileceğimi anladım. Çok yorulmuştum, bütün odayı tekrar geçmek istemiyordum. Bir an evvel oradan çıkmak istiyordum sadece."

"Yani olmasını istedin."

"Şey... Sanırım, evet. Ama ne yaptığımı bilmiyordum. Kesin bir şey yoktu. Sadece bana... doğru gibi gelmişti."

"Kütüphane'ye bir sonraki girişinde ne oldu? Ders çalışmak için girmeni kastetmiyorum tabii ki."

"Bear ve Jordan ile birlikte gittim," dedi, Sir Camden ile tanıştığı günü düşünerek. "Seçilmiş olmamın ne anlama geldiğini merak etmiştik. Olasılıkların neler olduğunu öğrenmek istedik, kulağa ne kadar tuhaf gelse de maceraya aramaya gittik."

"Buldun mu peki?"

Alex yaşadığı deneyimi düşündü. Zırhla dövüştüğünü, uzak yerlere açılan kapıları, şövalye ile arkadaş oluşunu... "Kesinlikle."

"Ya sonraki gidişin?"

"Tam yeni dönem başlamadan önceydi. Galadan hemen sonra. Çok sıkılmıştım, bir şeylerle oyalanmak istedim."

"Oyalanacak bir şey buldun mu bari?"

"Dünyama açılan bir kapı buldum, o yüzden evet, oldukça oyalandım diyebilirim."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Darrius bu cevabı beklemiyordu. "Freya'ya açılan bir kapı mı buldun? Neden geçmedin?"

"Gitmeye hazır değildim. Şey... Bir de bilmiyorum, sanki bana burada hâlâ ihtiyaç varmış gibi geldi. Hâlâ burada ihtiyaç duyuluyormuşum gibi. Bu, tamamen sezgisel bir şey. Tıpkı duvardaki o kapıyı yaptığım gibi... Biliyorum, kulağa mantıklı gelmiyor."

Darrius sustu ve kızın söylediklerini düşündü. Fakat Alex sessizliği bozdu.

"Aven, D.C. ile ikimizi rehin aldığında o yüzden mi bu kadar çok kapı vardı? Yani ben bilinçsiz bir şekilde o kapıların var olmasını mı istedim?"

"Sanırım evet," diye cevap verdi Darrius. "Öte yandan Kütüphane, senin Aven'ın aradığı şeyi bulmasını istemediğini fark edip onu oyalamış da olabilir."

"O zaman neden en sonunda doğru kapıyı buldu?" diye sordu Alex.

"Çünkü o bir Meyarin ve sürgün edilmiş bile olsa atası nedeniyle Kütüphane'de hâlâ bir etkisi var."

"Atası mı? Ne atası?"

"Eanraka. Kütüphane'nin ilk Seçilmiş'i ve Akarnae'nin ilk müdürü. Meyarin kraliyet ailesi, nesilden nesle devam eder. Eanraka'nın kızı Kraliçe Niida, Aven'ın annesi olur."

Alex aradan bunca zaman geçtikten sonra bunun nasıl mümkün olabildiğini sormak için ağzını açtı ama sonra aklına, Meyarinler için bizim birkaç bin yılımızın sadece birkaç sene olduğu geldi.

"Earanka'nın neslinden gelenler her daim Kütüphane'ye girebilirler. Ama Aven evlatlıktan reddedilince Kütüphane artık onu o soydan saymadı. Bu yüzden girebilmek için senin iznine ihtiyaç duydu."

"Ki ben de ona bu izni verdim," diye mırıldandı Alex.

"O konuda seçeneğin çok azdı ama maalesef bu yüzden artık dilediği zaman Kütüphane'ye girebilir."

"Ne? Ama bunun... bunun anlamı. Bunun anlamı nedir?"

"Sorun yok, Alex," diye sakinleştirmeye çalıştı adam Alex'i. "Sen olmasan da hasara yol açabilir. Meya'dan hâlâ sürgün ve sadece Seçilmiş Kişi onun için o kapıyı açabilir. Benim Kütüphane'ye girişim sana göre çok daha sınırlı olduğu için ben bile bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Tabii, bu onun beni zorlamadığı anlamına gelmiyor ama biz müdürler özel bir korumayla kaplıyız. Buna akademi çevresindeki kalkanlar ve karantina protokolü de dâhil. Öğrencilerimizin güvenliği bizim için birinci derecede önem taşır ve Kütüphane de bunu onaylıyor."

"Ben de bu nasıl işliyor diye merak ediyordum," dedi Alex. "Kalkanlarla karantinayı kastediyorum yani."

"İstesem bile sana anlatamazdım çünkü bunların çalıştığını ben de bilmiyorum. Sadece çalışıyor işte. Bu, Kütüphane'nin kurduğu bir güvenlik sistemi. İletişim ürelerini de Kütüphane tasarladı. Bu yüzden karantinada bile son derece etkin çalışıyorlar... Ya da bir yerden hızla kaçmak gerektiğinde. Mesela Yeni yıl galasından."

Başını hafifçe iki yana sallayan Alex, başına bir ağrının saplanmak üzere olduğunu hissetti.

"Asıl konumuzdan saptık sanırım," dedi sohbeti tekrar başa döndüren Darrius. "Kütüphane'nin yönünü etkilemenle ilgili yeteneğinden söz ediyorduk."

"Aslında gittiğim yeri seçmedim," diye itiraz etti Alex.

"Ama artık olaylar üzerinde etkin olduğunu görebiliyorsun, değil mi?" diye sordu Darrius. Kız da adamı başıyla ama isteksizce onayladı. "O hâlde sanırım aradığın cevap elimizde."

"Cevap?"

"Eve dönüş yolunu bulmak istemiyor muydun? Bütün yıl boyunca benimle bu yüzden görüşmek istemedin mi?"

"Ah." Başı ağrıyordu ama sonunda adamın nereye varmaya çalıştığını anladı. "Yani sen bana dilediğim zaman kendi dünyama geri dönebileceğimi mi söylüyorsun? Bir kapı yapabileceğimi mi?"

Adam başını salladı ve kızı onaylar gibi gülümsedi. Alex içinden Darrius'un daha sinir bozucu ve gıcık bir tip olmasını diledi

ama onun tarafından kandırılmış olmasına rağmen -ya da *belirli bilgilerden alıkonulmuş olmasına-* Darrius'u hâlâ seviyordu. Her ne kadar istese de ona kızgın kalması zordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu adam.

"Çok iyi biri olduğunu," dedi kız. "Ve bu çok sinir bozucu. Oysaki sana kızmayı çok isterdim ama yapamıyorum çünkü asıl kızılması gereken kişi benim. Tüm bunları göremediğime inanamıyorum. Sadece seninle ilgili değil, Kütüphane ile de ilgili. Eğer onu etkilediğimi fark etmiş olsaydım, o zaman... biraz daha fazla eğlenir ve daha az üzülürdüm."

Darrius hafifçe güldü. Adamın gülüşü, her zamanki gibi rahatlatıcı ve huzurluydu.

"Aynı zamanda kaçırmış olacağım şeylerle ilgili söylediklerini de anlayabiliyorum," diye devam etti. "Deneyimlediğim şeyleri, üstesinden geldiğim zorlukları, yol boyunca tanıştığım dostları... Burada olmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı."

Alex, D.C. ile yeni filizlenmeye başlayan dostluğunu düşündü. Jordan, Bear ve Ronnigan ailesiyle geçirdiği muhteşem Kaldoras tatilini düşündü. Sadece akademide olduğu için öğrendiği şeyleri düşündü; hepsinin onun kimliğini nasıl şekillendirdiğini, karakterini nasıl inşa ettiğini düşündü.

Anılarının hepsi tek bir soruya çıkıyordu. "Darrius, eğer kendi dünyama bir kapı açarsam buraya geri gelebilir miyim?"

"Kesinlikle öyle olacağını umut ediyorum," dedi adam gülerek. "Ya da Karter bir yolunu bulup pazartesi günü seni sürükleye sürükleye dersine getirir."

Alex adama boş gözlerle baktı. "Dersime mi?"

"Sana söylemedi mi?" diye sordu gözleri neşeden hâlâ parlamaya devam eden Darrius.

"Neyi söylemedi mi?"

"Karter seni Epsilon Muharebe Sınıfı seviyesine çıkartmak için yaz boyunca haftada üç gün sana eğitim verecek."

Alex neredeyse kanepeden düşecekti. *"Ne?"*

"Herhalde yaptığın bir şey, Karter'ın dikkatini çekmiş," dedi Darrius. "En sonunda onun sınıfına ait olabileceğini itiraf etti. Potansiyelini görmüş ve geliştirmen için sana yardım etmek istiyor. İnan bana, birçok kişi benimle aynı şeyi düşünmese de bence bununla gurur duymalısın, Alex."

"Aman ne gurur duydum!" diye mırıldandı Alex. "Yaz boyunca çevresinde başka öğrenci olmayacağı için beni şahsi kum torbası gibi kullanacak."

"Karter'ın sana adil davranacağına kesinlikle inanıyorum. Hem özellikle son yaşananların ışığında muharebe dersi becerilerini gerçekten geliştirmen gerektiğini düşünüyorum."

"Son yaşananların ışığında derken 'istediği şeyi alana kadar sürekli seni sıkıştırmaya devam edecek olan deli bir Meyarin tarafından kaçırıldın' demek istedin sanırım," dedi Alex üzülerek.

"Bu da olur ama benimki biraz daha az melodram içeriyordu," dedi kızın üzüntüsünün gereksiz olduğunu düşünen Darrius.

Alex iç çekti, artık öfkeli olmadığı için az evvelki konuya geri döndüler. "Yani sence geri dönebilir miyim?"

"Bundan eminim," dedi Darrius. "Medora'daki maceralarının henüz bitmediğini sen kendin söyledin."

Alex hem akademide tekrar arkadaşlarıyla birlikte olabileceği için seviniyor hem de Aven'ın hâlâ isyan planları peşinde olduğunu bildiği için korkuyordu. Ama o akşam Darrius'un özel çalışma odasından çıkıp-ve bunu kendi iradesiyle duvarda açtığı bir kapı ile yaptı- E odasındaki üç arkadaşının yanına gittiğinde tek hissettiği şey, minnet ve şükran duygusuydu. Şimdiye dek geçirdikleri ve gelecekte geçirecekleri zamanlar için şükrediyordu. Korkunun buna değdiğini fark etti.

Kızın dikkatinin dağıldığını fark eden D.C., "Ne düşünüyorsun?" dedi. "Yoksa hâlâ senin şu Darrius'un bizim Marselle olduğunu öğrenmenin şokunu mu yaşıyorsun?"

Alex onlara öğrendiği her şeyi anlatmıştı, hepsi birden armut koltuklarda oturmuş, beraber geçirdikleri anların tadını çıkarıyorlardı.

"Hayır," dedi Alex. "Bunu daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama aslında bizi düşünüyordum -hepimizi- ve ne kadar minnettar olduğumu."

"Yaaa," dedi Jordan ağlıyormuş gibi yaparak. "Gözyaşlarıma hâkim olamıyorum."

Çocuğa bir yastık fırlatan Alex, "Kes sesini," dedi. "Bizi derken *seni* kastetmedim."

"Tabii, tabii," dedi Jordan, sırıtarak. "İtiraf et, en çok beni özleyeceksin."

"Her neyse," dedi Alex çocuğu iterek. "Egon her saniye daha da şişiyor."

"Bunu duydun mu?" dedi Jordan, Bear'a dönerek. "Galiba bensiz öleceğini söyledi. Zavallı şey. Bana öyle takıyorlar ki yanlarında olmamama katlanamıyorlar. Ne kadar üzülüyorum bir bilseniz. Ama ne yaparsın, hayatın gerçekleri işte."

Alex kendini tutamayıp güldü. Gerçekten onları özleyecekti.

"ComTBA'm hâlâ çalışacak mı?" dedi konuyu düşündüğü şeylere getirerek.

"Senin dünyanda çalışmaz," dedi Bear sesini yükseltmemeye özen göstererek. "Ama buradayken çalışır. Bizimle her zaman temasa geçebilirsin ama akademi, yazın öğrencilere kapalı olduğundan biz seni ziyarete gelemeyiz."

"Hâlâ Karter'dan özel eğitim alacağına inanamıyorum," dedi Jordan. "Bu, harika bir şey."

"Elimde olsa seninle hemen yer değiştirirdim," dedi Alex.

D.C., "Evet," diye onayladı. "Finn, bir psikopat olabilir ama Karter bir makine. Bir dahaki görüşmemizde tam bir kas yığını olacaksın, Alex."

Herkes bir an durup bunu gözünde canlandırdı ve hepsi aynı anda, "*Iyyyy!*" dedi.

Bir ona bir buna derken geceyi her şeye gülüp dostluklarının tadını çıkararak geçirdiler. Hem eski hem de yeni dostluklarının...

Kırk Sekiz

Darrius ertesi sabah, "Hazır mısın?" diye sordu.

Öğrencilerin çoğu çoktan akademiden ayrılmıştı ama Alex ile arkadaşları son ana kadar beklemeyi tercih ettiler. İlk geldiği günle bugün arasında inanılmaz bir fark vardı. O zaman dünyasına çabucak dönebilmek için gerekirse koşmayı bile göze alırdı. Ama zaman Alex'i değiştirmişti ve her ne kadar ailesiyle yeniden bir araya gelmeyi iple çekse de sadece yaz için bile olsa arkadaşlarıyla vedalaşmak istemiyordu.

"Hayır. Ama başka bir seçeneğim yok sanırım," diye cevap verdi ve sırt çantasını omzuna taktı. Çantasının içinde fazla bir şey yoktu. Sadece ilk geldiğindeki kıyafetleri ve Kaldoras'ta ona alınan hediyeler vardı.

"Her zaman bir seçeneğin var, Alex," dedi Darrius ona yalnızca yeteneğini değil, insani haklarını da hatırlatarak.

"Her şey için teşekkürler, Darrius," dedi kız gülümseyerek. "Gerçekten. Hayatımı birkaç kez kurtardın."

"Hiç ama hiçbir şey değil Alex," dedi adam da kıza gülümseyerek. "Seneye buralarda olacağım için seni yakın takibe alabileceğim."

"Harika. Her öğrencinin hayali... müdürü tarafından sürekli kollamak."

"Bu sosyal hayatın için de geçerli," dedi Jordan ama D.C. susması için onu dirseğiyle dürttü.

Darrius güldü ama kıza tersini söylemedi. Onun yerine, "Unutma, pazartesi, çarşamba, cuma arenada. Erken gelsen çok iyi olur," dedi.

Alex'in bu konunun hatırlatılmasına ya da kendisine bu konuyla ilgili bir uyarı yapılmasına ihtiyacı yoktu. Zira Karter ile yapacağı bire bir dersler zaten korkudan hiç aklından çıkmıyordu. Bu durumun tek olumlu yanı, aralarda arkadaşlarıyla görüşme fırsatı verilecek olmasıydı. Bunun için de bir ComTBA'dan daha iyisi olamazdı.

"Siz vedalaşın, biz de birazdan görüşürüz," dedi Darrius ve gülümseyip yanlarından uzaklaştı.

"Sanırım buraya kadar," dedi, Alex dünyadaki en iyi dostlarına bakıp. *Dünyalardaki.* "En azından şimdilik."

D.C. kızın üzerine atladı. "Ben arasan iyi edersin yoksa!"

"Söz veriyorum, Dix," dedi Alex de kıza sarılarak. "Her fırsatta arayacağım."

"İyi edersin," dedi D.C. ve arkadaşına son bir kez daha sıkıca sarılıp geri çekildi.

"Gel buraya," dedi Bear ve Alex'i kendisine doğru çekip ona... şey, kocaman sarıldı. Devasa kollarını kıza sardı, Alex de arkadaşının sıcacık göğsüne başını yasladı. "Kendine iyi bak. Biz olmadan başka çılgın maceralar yok, tamam mı?" dedi Bear ve geri çekildi.

"Elimden geleni yaparım."

Alex arkasını dönünce Jordan'ın kollarını açmış, kendisini beklediğini gördü. Doğruca çocuğun kollarına koştu ve ona sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "O ilk gün için. Beni buraya getirdiğin için. Her şey için."

"Rica ederim," dedi Jordan da sessiz bir şekilde. Sonra da yüksek sesle, "Bunu duydunuz mu? Az evvel bana fena hâlde âşık olduğunu itiraf etti! Bunu biliyordum!"

Geri çekilen Alex, çocuğun koluna bir yumruk attı. "Pislik," dedi gülerek.

Arkadaşlarından ayrılırken yüzünde hâlâ gülümseme vardı, Kule'ye girmeden önce son bir kez arkasını dönüp onlara baktı. Hepsi de kederli gözlerle mutlu gülücükler saçıyordu. Zaman ne kadar daralırsa daralsın, hiçbiri birbirinden ayrılmak istemiyordu. Ama dostluğun tadı, bazen zor vedalarla çıkardı.

"Yakında görüşürüz," diye seslendi. Bu, hepsinin güvenebileceği bir sözdü. Hepsi bu söze güvenecekti.

Alex bir daha arkasını dönmedi, onun yerine Kütüphane'nin fuayesindeki merdivenlerden aşağıya indi. Yanından geçtiği kütüphaneciye el salladı. Yüzünde her zamanki kasvetli ifade olan ama gözleri yeni bir saygı belirtisi ile ışıldayan adam da ona hafifçe başını salladı.

Alex en uzaktaki merdivene kadar gidip aşağıya indi, nereye gitmesi gerektiğine odaklandı. Kapı tam da beklediği gibi önünde belirdi ve Alex hiç tereddüt etmeden zifirî karanlığa düşeceği kapıdan içieriye girdi.

Mağara tıpkı hatırladığı gibiydi.

"Döndün mü, Alexandra?"

"Bu kez gitmeye hazırım," diye cevap verdi sese.

Nehir durdu ve nehrin üzerinde yine büyük taşlardan oluşan o köprü belirdi. Kapı çoktan açılmıştı, evi görünüyordu. Tıpkı geçen sefer olduğu gibi... *"Çok uzun bir yoldan geldin,"* dedi ses. *"Ve daha gidecek çok uzun bir yolun var."*

"İnan bana, biliyorum," dedi Alex, dikkatle köprüden karşı kıyıya geçerken. "Geçtikten sonra nasıl geri döneceğim?"

"Buraya nasıl geldin?"

Alex, sesin, mağaraya şimdi gelişiyle ilgili soru sorduğunu sandı. Eğer öyleyse o zaman cevap şuydu: Sadece, dönmek istiyordu.

"Yani sen bana her yerde ve her zaman dünyalarımız arasında bir kapı açabileceğimi mi söylüyorsun?" diye sordu.

"*Freya'dan buraya evet,*" dedi ses. "*Ama Medora'da benim sınırlarımın içinde olman gerekiyor.*"

"Yani kapıları açabilmek için Kütüphane'nin içinde bir yerlerde mi olmalıyım?" diye netleştirdi Alex. "Başka türlü olmuyor mu?"

"*Daha önce geçtiğin bir kapıdan tekrar dönebilirsin. Meya'yı ziyaret ettiğinde bunu kendin de keşfedeceksin,*" dedi ses.

Alex midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. "Yeniden mi geleceğim?"

"*Merak ediyorsun, değil mi? Merakının seni Kayıp Şehre yönlendireceği bir an gelecek ve o gün içinden geçeceğin kapı seni tekrar buraya getirecek. Aynı kural, geçeceğin tüm kapılar için geçerli... Eğer* geri dönmeyi seçersen *hepsi seni geldiğin yere geri götürecektir.*"

"Ama ben kendi dünyamda bir kapı açıp doğruca Medora'ya gelebilirim, öyle mi?" diye tekrar etti Alex çünkü anladığından emin olmak istiyordu.

"*Doğru.*"

O an aklına sanki yıllar önce yaşadığını sandığı bir anı geldi.

"Buraya kendimi ben mi getirdim?" diye çekinerek sordu. "O gün o korkunç okulda aylarca tıkılı kalacağımı düşündüğümü hatırlıyorum. Her şeyin farklı olmasını dilemiştim. Acaba beni buraya getiren kapıyı bir şekilde ben mi yarattım?"

"*Sen çağrıldın,*" dedi ses, Aven'ın Alex için kullandığı kelimeyi tekrarlayarak. "*Pek çok kişi çağrılır ama çok azı bu çağrıya cevap verir. Çok azı, çağrının peşinden gider. Senin çağrın, o kapıyı senin için yarattı ama oradan geçme kararını senin vermen gerekiyordu. Verdiğinde de aradığın her şeyi buldun, öyle değil mi?*"

Alex düşünmeye gerek duymadı çünkü cevap çok basitti. "Evet."

"*İşte bu yüzden sadece Çağrılan değil, bir yandan da Seçilmişsin. Zira her nereye çıkarsa çıksın kapılardan geçmeye devam edeceksin.*"

Önünde duran kapıya bakan Alex, sesin söylediklerini düşündü. "Sanırım bu teoriyi test etmek için iyi bir zaman," dedi ve gözlerini kapatıp kapıdan geçti.

Alex, havada kendi dünyasına doğru fırlarken içinde yolculuğunun bitmediğine dair sıcacık bir his belirdi.

Bu, sadece başlangıçtı.

Teşekkür

Yazarların teşekkür kısmında Tanrı'ya teşekkür ettiklerini ne zaman okusam gözlerimi deviririm çünkü itiraf edelim ki bu çok bayat bir şey. Buna rağmen yine de bana kelime sevgisi ve inanılmaz derecede aktif bir hayal gücü verdiği için Tanrı'ya teşekkür ederim. Tüm bunlar senin sayende oldu ve ben sana minnettarım.

İnanılmaz ailemi kocaman kucaklıyorum. Anne, sen olmasan bunu başaramazdım. Daima bana inandığın ve en iyisini yaşayacağıma beni teşvik ve ikna ettiğin için teşekkür ederim. Baba, bir kızın isteyebileceği en iyi baba olduğun için teşekkür ederim ve beni hak ettiğimden çooook daha fazla sevdiğin için. Nan, sen tartışmasız dünyanın en cömert insanısın. En azından benim dünyamın... Mümkün olan her şekilde ve her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Noni teyzeciğim, benimle bilgeliğini -ve isminipaylaştığın için teşekkürler ve tabii, bir de tüm o muhteşem uyarıcı sohbetlerini. Ve Steve, sen de her zaman benimle her şeyi paylaşmışsındır. O yüzden senden fışkıran bir ışık saçılmasına sebep olan bu kocaman rüya için ve benim de bu ışığın içine girmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Bana her gün ilham veriyorsun.

Şimdi de Pantera Press aileme sesleniyorum. Marty, bu hikâyeyi herkese tavsiye edecek kadar sevdiğin için teşekkür, teşekkür, teşekkür, *teşekkür ederim.* Eğer sen Alex'e inanmasaydın, bunların hiçbiri olmazdı. *Bir Adım Önde* için de ayrıca teşekkür ederim, zira bu anı asla unutmayacağım! Ali, ne kadar harika biri olduğunu hiçbir lisanda anlatmaya yetecek kelime yoktur. Trilyonlarca e-postama

katlandığın ve seni gerekli gereksiz arayıp kendi hayatımla ilgili hikâyeler anlattığımda benim deli olmadığımı düşündüğün için teşekkür ederim. Bu inanılmaz yolculuğun her adımında beni çok ama çok destekledin. Sana hayallerimi gerçekleştirmemi sağladığın için tüm kalbimle teşekkür ediyorum. John, psikopat tartışması ve "cenaze testi" bir tür havalı bezdirme ritüeli miydi, bilmiyorum ama eğer öyleyse bu testi geçtiğime sevindim. Benimle tokalaşıp bana resmî olarak "yazar" diyen dünyadaki ilk kişi olduğun için teşekkür ederim. Elly, muhteşem bir sosyal medya gurusu olduğun ve karşılaştığımızda bana sonu gelmeyen Cola Zero tedarik ettiğin için teşekkür ederim. Susan, sana da imkânsız hayalleri olan bir bebek yazarın önüne olasılıklarla dolu bir galaksi serdiğin için teşekkür ederim. Senin vizyonunun ve adanmışlığının hayranıyım ve de kök salmama yardım ettiğin için sana minnettarım. Umarım gelecekte daha bir sürü çikolatalı beze paylaşırız!

Sırada bunun gerçekleşmesinden bana yardım eden herkes var...Editörüm Deonie Fiford, düzeltmenim Desanka Vukelich'e kelimeleri cilalayıp myrox gibi parlamalarını sağladığı için teşekkür ederim. Ayrıca son dakikada yaptığım paranoyak değişiklikler ile uğraştığı için dizgicim Kirby Jones'a da çok çok teşekkür ederim. *Aman Tanrım* tarzı nefes kesen kapağım için Xou Creative ekibine, sihirli bir fotoğraf çekimi ve inanılmaz derecede iyi olan yazar resmi için Lauren Ami Fotoğrafçılıktan Lauren Barnett'e teşekkür ederim.

YOUnique'teki tüm meslektaşlarıma ve özellikle bana kurgu dışında gerçek bir dünyanın var olduğunu durmadan hatırlatarak delirmemi engelleyen Gem-Gem, Jacqui-Bro ve Harnell'e teşekkürler. Mesaimin yarısını hayal kurup yarısını şarkı söylemekle geçirmeme rağmen işimi yapmama izin veren Melanie Summer'a özel bir teşekkür borçluyum. Genelde anlamsız ve sonu gelmek bilmeyen muhabbetime katlandığı için bir madalyayı hak eden Ben Markey'e de saygı ve minnetlerimi sunarım. (İtiraf et, maskara hikâyelerim en güzelleriydi!)

Hayatımdaki birkaç muhteşem insana sahip olduğum için çok şanslıyım ve özellikle şu isimlere teşekkür etmek isterim: İsteyebileceğim en sadık ve destekleyici arkadaş olduğu için Letitia Peffer'e; beni kurgu dünyasının hayranlarıyla tanıştırdığı ve tüm o "sessiz geçen zamanlar" için Jodie Llewellyn'e; "hâlâ mümkünken kaç" tavsiyemi görmezden geldiği için Reesha Radford'a; şimdiye dek karşılaştığım en cesur insan olduğu için Rachel Griffiths'e; bunun gerçekleşeceğinden asla şüphe duymadığı için Bobbie-Joe Davis'e ve hayatıma tam zamanında geri dönüp bu yolculuk tecrübesinin benimle birlikte tadını çıkardığı için Jackie Davison'a teşekkürler. Hepiniz harikasınız ve ben sizi tanıdığım için gurur duyuyorum.

Karalamaların arasından zorlu bir şekilde ilerlerken gözünü bile kırpmayan tüm "deneklerime", özellikle de karakterlerimi en az benim kadar seven ve bunun nedenini bana saatlerce açıklayan Dana Summer'a teşekkür ederim.

Bloğumu takip eden herkese teşekkürler, aşırı ilham veren heyecanınız ve bana sık sık gönderdiğiniz sıcacık mesajlarınız için teşekkür ederim. Hepinize sanal kurabiyeler gönderiyorum!

Ve en sonunda da sizlere sevgili okurlarım... Alex ve dostlarına ve bana da bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bir sonraki kapıdan sizlerle birlikte geçip bizi nereye götüreceğini görmeyi dört gözle bekliyorum!

artemismilenyum

Tek bir adım, on altı yaşındaki Alexandra Jennings'in hayatının değişmesine yetmiştir. Yeni okulunun daha ilk gününde gizemli bir kapıdan geçip kendini bir hayal dünyası olan Medora'da mahsur kalmış bir hâlde bulmuştur.

Çaresizce evine dönmek isteyen Alex, bu konuda yalnızca Profesör Marselle'den yardım alabileceğini öğrenir. Profesörü ararken, Medora'daki olağanüstü yeteneklere sahip gençleri eğiten Akarnae Akademisine gider. Bu yeni dünyaya ve onu kucaklayan dostlarına kısa sürede alışır. O sırada Akarnae'de garip şeyler olmaktadır ve Alex, beklenmedik bir şeyin, *uğursuz bir şeyin* yaklaşmakta olduğu korkusunu görmezden gelememiştir.

Ölümcül bir oyunda isteksiz bir piyon olan Alex'in omuzları, Medoralıları kurtarabilecek tek kişi olmanın verdiği ağırlıkla ezilir. *Ya Medoralıları kurtarmak, eve dönmemi engellerse*, diye de düşünmeden edemeyecektir

ISBN 978-605-304-764-3